

Này Chiến Trận, Này Cuồng Si

Contents

Này Chiến Trận, Này Cuồng Si	1
1. Chương 1: Ý Dân	1
2. Chương 2: Trên Con Đường Núi	7
3. Chương 3: Anh Hề Và Lão Tu Sĩ	9
4. Chương 4: Công Nương Valentina	13
5. Chương 5: Gian Maria	17
6. Chương 6: Công Tước Sĩ Tình	21
7. Chương 7: Anh Chàng Gonzaga Giảo Hoạt	27
8. Chương 8: Trong Tủ Quán	34
9. Chương 9: Cuộc Tra Tấn	40
10. Chương 10: Tiếng Hí Của Một Con Lừa	45
11. Chương 11: Những Chàng Hiệp Sĩ Lang Thang	52
12. Chương 12: Thối Tọc Mạch Của Anh Hề	57
13. Chương 13: Gian Maria Lập Thệ	61
14. Chương 14: Fortermani Uống Nước	70
15. Chương 15: Lòng Khoan Dung Của Francesco	74
16. Chương 16: Gonzaga Lộ Mặt	79
17. Chương 17: Kẻ Thù	83
18. Chương 18: Phản Bội	91
19. Chương 19: Âm Mưu Và Đối Phó	95
20. Chương 20: Thỏ Lộ	103
21. Chương 21: Sám Hối	110
22. Chương 22: Lời Thú Nhận	115
23. Chương 23: Trong Tòa Tháp	120
24. Chương 24: Lễ Cầu Kinh Dạng Dở	124
25. Chương 25: Roccaleone Thất Thủ	129

Này Chiến Trận, Này Cuồng Si

Giới thiệu

Thể loại: Lãng mạn Khi bị ép vào cuộc hôn nhân chính trị, NÀNG – một công nương yêu kiều, mơ mộng, vốn xa lạ với m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nay-chien-tran-nay-cuong-si>

1. Chương 1: Ý Dân

Từ dưới thung lũng, nương theo đôi cánh của gió đêm, tiếng chuông Angelus mơ hồ văng lại, và trong căn lều của người chăn dê trên đỉnh đồi, có một nhóm gồm sáu người đàn ông đầu trần đứng lặng, cúi xuống

tuân theo tiếng chuông báo giờ cầu nguyện cuối ngày. Từ trên cái mái cầu bụi dòng xuống một ngọn đèn bằng đồng ba bậc cháy leo lét mà bốc khói mù mịt, tỏa ánh sáng từ mù cùng mùi khói khét nồng ra khắp căn lều tối tăm. Nhưng dù sao căn lều cũng đủ sáng để có thể nhìn ra cách phục sức của nhóm người này mang vẻ phong lưu quyền quý trái ngược hẳn với khung cảnh nhếch nhác xung quanh.

Hồi chuông cuối cùng chìm dần trong tiếng gió thổi rì rào thê thiết mé sườn đồi, cả sáu người cùng thành kính làm dấu thánh, từ tốn đội mũ rồi nhìn nhau với vẻ dò hỏi. Nhưng trước khi có người nói ra nỗi băn khoăn đang làm tất cả bận tâm, chợt có tiếng gõ nhẹ lên cánh cửa gỗ đã mỗi một.

“Cuối cùng cũng tới rồi!” ông lão Fabrizio da Lodi khẽ kêu lên nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, trong khi một người trẻ tuổi cao dong dỏng, ăn mặc bảnh bao sải bước về phía cửa tuân theo cái liếc mắt ra lệnh của Fabrizio rồi mở rộng cửa ra.

Bước qua ngưỡng cửa là một người đàn ông cao lớn, đội mũ rộng vành không có ngù lông, chiếc áo choàng phủ kín người được chàng cởi ra khi bước vào, để lộ y phục vô cùng xoàng xĩnh bên trong. Chiếc áo da được thắt chặt ở ngang hông bởi một dây thắt lưng kết bằng mạng sắt, bên trái đeo một thanh kiếm dài, vỏ kiếm bọc thép khắc hình cây thập giá, trong khi bên hông phải lấp ló cán một con dao găm. Chiếc quần bó màu đỏ được bỏ vào trong ống đôi ủng bằng da không thuộc, đôi ủng dài đến quá gối bó sát ống chân hoàn tất vẻ ngoài thường thấy của một người lính đánh thuê đang khi hết việc làm, nhưng bất chấp vẻ ngoài của chàng, cả sáu quý tộc có mặt trong khung cảnh lạ đời này đều bỏ mũ ra lần nữa, và đứng yên với dáng bộ cung kính chờ đợi.

Chàng dừng lại một chút để bỏ hẳn chiếc áo choàng ra, và người trẻ tuổi đã mở cửa cho chàng vội vã bước tới giúp với vẻ thành thạo đến độ có thể tưởng nhầm anh ta được sinh ra để sắm vai người hầu. Sau đó chàng bỏ mũ, treo ra sau vai, để lộ khuôn mặt trẻ trung anh tuấn, vừa quý phái vừa khỏe khoắn tràn đầy sức sống và mái tóc dày đen nhánh được giữ trong tấm mạng đan bằng chỉ vàng – vật duy nhất cho biết chàng có địa vị cao sang hơn nhiều so với ấn tượng ban đầu.

Chàng nhanh nhẹn bước về phía toán người đang đứng cạnh cái bàn cục mịch trơn nhẵn, đôi mắt đen lướt nhanh qua những khuôn mặt đối diện.

“Thưa các ngài,” chàng lên tiếng, “tôi đã có mặt. Con ngựa của tôi bị què ở cách Sant’ Angelo nửa dặm nên tôi buộc phải đi bộ từ đó đến đây.”

“Đức ông hẳn là đang mệt lắm,” Fabrizio than, với vẻ quan tâm sốt sắng luôn dành cho những người có địa vị. “Mời ngài uống một cốc vang Puglia, thưa ngài. Fanfulla, lại đây,” ông ta gọi anh chàng quý tộc trẻ khi này đóng vai người hầu. Nhưng người mới tới đã đưa tay ra cản lại.

“Chuyện đó để sau. Thời giờ lúc này quý hơn các ngài tưởng đấy. Rất có thể, thưa các ngài, nếu không bị buộc phải đi bộ thì tôi đã chẳng bao giờ tới đây được.”

“Tại sao?” một người bật hỏi, bộc lộ sự băn khoăn vừa nảy ra trong đầu đám quý tộc, thậm chí không ai giấu được vẻ thất kinh trên khuôn mặt. “Chẳng lẽ chúng ta bị phản bội?”

“Nếu các ngài đang trong tình thế phải đề phòng sự bội phản, thì có thể đúng là vậy đấy, các bạn thân mến. Trong lúc vừa đi khỏi cây cầu bắc qua Metauro và lần theo lối đi từ cầu lên, tôi chợt nhìn thấy một đốm sáng đỏ đỏ lấp lờ đằng sau mấy bụi cây ven đường. Đốm sáng đỏ ấy chính là ánh mặt trời phản chiếu trên mũ sắt của một gã đang rình rập đằng sau bụi cây. Tôi theo con đường tiến lại gần hơn, mũ kéo thấp xuống vừa đủ để che tối đa khuôn mặt mà vẫn không cản trở tầm nhìn. Đến khi đi ngang qua chỗ gã do thám đang ẩn nấp giữa đám lá mà đáng lẽ đã giấu kín tung tích gã nếu gã không bị ánh mặt trời phản chiếu trên mũ sắt làm lộ, tôi nhận rõ khuôn mặt quý quýet của Masuccio Torri.” Tiếng huyền náo dậy lên trong đám quý tộc, nỗi khiếp đảm trên gương mặt họ càng lộ rõ, một vài người thậm chí tái cả mặt đi. “Hắn rình mò ai mới được chứ? Tôi tự hỏi như vậy, rồi tìm được câu trả lời là hắn đang đợi tôi. Nếu tôi đoán không sai, hẳn còn biết rõ quãng đường tôi phải đi, vì vậy hẳn không hề lường đến chuyện tôi lại đi bộ, và tất nhiên, cả việc tôi có thể tới đây dưới bộ cánh như thế này. Vậy là, nhờ sự tình cờ cũng như chiếc mũ và chiếc áo choàng tôi dùng để ngụy trang kín người, hẳn đã để tôi đi qua mà không đoái hoài gì.”

“Trước Đức Mẹ đồng trinh!” Fabrizio kích động kêu lên, “Tôi xin thề rằng ngài đã kết luận sai lầm rồi. Ngoài sáu chúng tôi chẳng ai khác trên toàn đất Italia này biết ngài tới đây. Và tôi có thể thề trên cây thánh giá

rằng không ai trong chúng tôi hé môi để lộ ra ngoài.”

Ông ta quay sang nhìn những người còn lại như muốn tìm kiếm sự đồng tình, và ngay lập tức, tất cả đều xác nhận lời viên quý tộc già bằng những lời thề không kém phần hùng hồn cho tới khi người mới đến phải giơ tay ra dấu họ mới yên lặng.

“Cả tôi cũng không hề hé ra với ai,” chàng trấn an họ, “vì tôi tôn trọng ngài, Fabrizio. Thế nhưng... Tại sao Masuccio lại nấp né như kẻ trộm bên vệ đường như thế?” Chàng tiếp tục, với một giọng hơi khác, “Thưa các ngài, tôi không biết các ngài hẹn tôi đến đây làm gì, nhưng nếu các ngài có ý mưu phản, tôi e là các ngài nên dè chừng! Công tước đã biết âm mưu của các ngài, hoặc chí ít cũng nghi ngờ. Nếu tên do thám đó không phải được cử đi theo dõi tôi, thì chắc chắn, gã có nhiệm vụ theo dõi và bẫy lại cho Công tước chủ của hẳn tên những người có mặt tại buổi họp này.”

Fabrizio nhún vai tỏ vẻ đứng đưng coi thường, thái độ này được Ferrabracchio đứng bên cạnh chia sẻ.

“Cứ để ông ta biết,” sau cùng một nụ cười nửa miệng nham hiểm hiện lên trên gương mặt thô kệch của viên quý tộc già. “Ông ta có biết thì cũng quá muộn rồi.”

Người mới đến hơi ngả đầu ra sau, đôi mắt đen sâu thăm thẳm, ngạo mạn của chàng sáng lên nửa như bắn khoả, nửa như đã vỡ lẽ. Chàng thở dài.

“Vậy là tôi đã đoán đúng,” chàng lạnh lùng nói. “Các ngài quả nhiên đang có ý phản nghịch.”

“Thưa ngài Bá tước Aquila,” Fabrizio đáp lời chàng. “Chúng tôi phản bội một người để tận trung phục vụ một đất nước.”

“Nước nào vậy?” Bá tước Aquila vặn lại vẻ khinh miệt.

“Công quốc Babbiano,” lão đáp.

“Các ngài phản bội Công tước để trung thành với công quốc?” chàng hỏi, giọng càng có vẻ khinh bỉ. “Thưa các ngài, cái lí lẽ này tôi thấy khó mà tiêu hóa được.”

Đám người dự mưu lặng lẽ trao đổi với nhau những cái nhìn giống như những kẻ đã bị vạch trần chân tướng. Họ không hề chờ đợi một thái độ như vậy từ phía chàng Bá tước, và đưa mắt nhìn nhau cân nhắc xem liệu có nên đi xa hơn không. Cuối cùng, khẽ thở dài, Fabrizio da Lodi quay về phía Bá tước Aquila.

“Thưa ngài Bá tước,” ông ta cất lời, giọng nghiêm trang, bình thản.

“Tôi là một người già cả, tên tuổi của tôi cũng như của gia đình tôi chưa hề có chút tì vết. Ngài không thể cho tôi là kẻ bại hoại đến mức đã gần đây tuổi đầu còn cả gan nhúng tay vào những chuyện có thể làm hoen ố danh dự bản thân hay gia đình mình. Bị gọi là kẻ phản nghịch, thưa ngài, không khác gì bị gán cho một cái danh độc địa, và tôi tin rằng tôi cũng như những người bạn của tôi đây không ai đáng bị kết án nặng nề như thế. Thưa đức ông, làm ơn hãy lắng nghe tôi nói hết; và khi đã nghe xong đầu đuôi, hãy phán xét chúng tôi. Không, chúng tôi trông đợi ở ngài nhiều hơn sự phán xét, thưa ngài Bá tước. Chúng tôi mong ngài hãy dẫn dắt chúng tôi cứu quê hương mình khỏi mối hiểm nguy đang rình rập, đồng thời chúng tôi xin hứa sẽ không manh động khi chưa được ngài chấp thuận – sẽ chỉ làm theo sự chỉ huy của ngài.”

Francesco del Falco, Bá tước Aquila, nhìn viên quý tộc già, vẻ khinh miệt không còn nữa, thay vào đó là cái nhìn đầy suy tư pha lẫn ngạc nhiên. Chàng khẽ gật đầu như để chấp nhận lời thỉnh cầu.

“Xin ngài cứ nói,” chàng chỉ đáp có vậy, và khi Fabrizio chực nói tiếp thì Ferrabracchio chen ngang vào yêu cầu Bá tước Aquila thề trên danh dự hiệp sĩ sẽ không phản bội họ trong trường hợp chàng từ chối lời thỉnh cầu họ vừa đưa ra. Sau khi chàng thề và mỗi người đều đã xoay sở tìm được cho mình một chỗ ngồi tạm tạm trong căn lều cũ nát, Fabrizio lại tiếp tục vai trò phát ngôn viên cho cả toán quý tộc dự mưu, và tiết lộ lí do ông ta mời Bá tước đến dự cuộc họp của họ.

Mở đầu bằng vài câu ngắn gọn, ông ta tóm lược nhân cách của Gian Maria Sforza, Công tước tại vị của Babbiano, người đã được ông bác hùng mạnh Lodovico Sforza, Công tước Milan, đặt lên ngai. Ông ta vạch trần sự xa hoa quá độ, những cuộc truy hoan thâu đêm suốt sáng và thói quen chênh mảng chính sự, cũng như sự bê trễ của đức ông Công tước trong việc hoàn thành những trách nhiệm mà tước vị cao quý của ngài

đòi hỏi. Tất cả được Fabrizio nhắc đến bằng thái độ hết sức chừng mực và tế nhị, một sự thận trọng hoàn toàn không thừa vì Francesco del Falco chính là em họ Công tước.

“Đến lúc này, thưa ngài,” ông ta tiếp tục, “ngài không thể không biết sự bất mãn với Công tước anh họ ngài đang lan rộng trong dân chúng. Năm ngoái đã xảy ra vụ mưu phản của Bacolino, giả như vụ này thành công, có lẽ chúng ta đã rơi vào tay Florence rồi. Vụ bạo động đó bất thành, nhưng một cuộc nổi loạn tiếp theo rất có thể sẽ không thất bại. Việc Công tước ngày càng mất lòng dân trầm trọng có thể lôi kéo nhiều người hưởng ứng hơn một khi bạo loạn lại nổ ra, và có thể chúng ta sẽ không còn một quốc gia độc lập nữa. Sự tồn vong của nước nhà đang bị đe dọa, cũng có nghĩa là chúng ta đang bị đe dọa. Không chỉ bởi nội loạn, mà cả ngoại xâm nữa. Kẻ xâm lăng đó chính là Cesare Borgia. Quyền lực ghê gớm của hắn lan nhanh như dịch bệnh trên toàn cõi Italia mà hắn đang ngấm dần từng mảng chẳng khác gì một chùm nho – hết quả này đến quả khác. Đôi mắt tham lam của hắn đã bắt đầu nhòm ngó đến chúng ta, mà chúng ta – hoàn toàn chưa chuẩn bị sẵn sàng – có gì trong tay để đương đầu với sức mạnh áp đảo của Công tước Valentinois? Tất cả những điều đó ngài Công tước của chúng ta đều biết, vì chúng tôi đã nói đi nói lại không biết bao nhiêu lần với đức ngài, cũng như chúng tôi đã chỉ ra cho ngài lối thoát. Thế nhưng xem ra với mối nguy hiểm đang đe dọa mình, ngài Công tước cũng phớt lờ như ngài đã luôn đứng vững với sự cứu rỗi bản thân. Thời giờ của ngài dành toàn bộ cho tiệc tùng, khiêu vũ, săn bắn và đủ trò tiêu khiển hạ cấp, và nếu chúng tôi có đánh bạo ngỏ lời can ngăn thì nguyên rủa và đe dọa là hồi đáp duy nhất chúng tôi nhận được.”

Lodi ngừng lại, dường như nhận ra mình bắt đầu không kiềm chế nổi sự phẫn nộ trong lời nói. Nhưng trái lại, các chiến hữu của ông, một cách vô thức, tiếp tục lầm rầm khẳng định một cách phẫn nộ ngay cả khi viên quý tộc già đã ngừng lời. Francesco nhíu mày, thở dài.

“Hỡi ôi! Tôi cũng hoàn toàn ý thức được mối nguy hiểm các ngài nói tới. Nhưng... các ngài trông đợi gì ở tôi? Tại sao lại kể với tôi nỗi lo của các ngài? Tôi đâu phải là chính khách.”

“Chúng ta không cần đến chính khách ở đây, thưa ngài. Babbiano cần một người chỉ huy, một nhà thao lược để tổ chức quân đội chống lại cuộc xâm lăng sắp tới – hay đúng hơn là đã bắt đầu. Tóm lại, thưa ngài Bá tước, chúng tôi cần một chiến binh như ngài. Trên toàn cõi Italia này còn có ai – cho dù phụ nữ hay trẻ con – là không biết đến lòng dũng cảm của Bá tước Aquila? Những kì công anh hùng của ngài trong cuộc chiến giữa Pisa và Florence, những chiến thắng oanh liệt và tài thao lược của ngài dưới màu cờ Venice, tất cả đã trở thành đề tài cho những thiên anh hùng ca.”

“Ngài Fabrizio!” Francesco kêu khẽ, tìm cách hãm lại tràng ca tụng nhiệt tình của người đối diện, lúc này gò má rậm nắng của chàng đã hơi đỏ lên. Nhưng Lodi vẫn tiếp tục, hoàn toàn không để ý:

“Và ngài, Bá tước, một người đã thể hiện lòng can đảm như thế khi làm tư lệnh lính đánh thuê cho nước ngoài, lẽ nào lại chần chừ khi đem tài thao lược và sự can trường của bản thân ra chống lại kẻ thù của chính quê hương mình? Không bao giờ, thưa đức ngài. Chúng tôi hiểu rõ lòng yêu nước của Francesco del Falco, và hi vọng vào điều đó.”

“Và các ngài đã không lầm,” chàng trả lời chắc nịch, “Khi cần thiết các ngài sẽ thấy tôi luôn sẵn sàng. Nhưng trước lúc đó, tại sao các ngài không nói với Công tước về tất cả sự chuẩn bị cần thiết – như đã nói với tôi?”

Một nụ cười ảm đạm thoáng qua khuôn mặt cao quý của Lodi, trong khi Ferrabraccio, vẫn cái kiêu căng ruột ngựa đến lỗ mũi, bật cười mỉa mai rồi trả lời:

“Liệu chúng tôi có thể nói với ông ta về thao lược, về lòng can đảm, về trận mạc được không?” ông đáp. “Làm thế thì cũng ngược đời chẳng khác nào đi nhắc nhở Roderigo Borgia [1] làm tròn bổn phận của đấng chăn chiên; cũng vô ích như đi phun nước hoa lên một đồng phân vậy. Những gì nói được với Gian Maria chúng tôi đã nói cả, và cho dù khẩn khoản thỉnh cầu ông ta cũng vô ích hết như với ngài, chúng tôi cũng đã chỉ ra cho ông ta một cách khác để cứu nguy Babbiano và ngăn chặn cuộc tấn công của Cesare Borgia.”

[1] Tức giáo hoàng Alexander VI (1492 – 1503), cha đẻ của Cesare Borgia, nổi tiếng ăn chơi phong lưu nhất Italia thời bấy giờ.

“A! Và cách đó là gì vậy?” chàng Bá tước hỏi lại, hướng ánh mắt sang Fabrizio.

“Một cuộc hôn nhân với gia đình Công tước Urbino,” Lodi trả lời. “Guidobaldo có hai cô cháu gái. Chúng tôi đã đánh tiếng với ông ta, và ông ta cũng sẵn sàng chấp nhận cuộc hôn nhân mà chúng tôi đề nghị. Trở

thành thông gia với gia đình Montefeitro, chúng ta sẽ không chỉ nhận được sự giúp đỡ từ Guidobaldo, mà cả từ các lãnh chúa Bologna, Perugia, Camerino, cũng như một số nước nhỏ khác hiện đã là liên minh với Urbino. Như thế chúng ta có thể đối đầu với Cesare Borgia bằng một liên minh hùng mạnh đủ để khiến y không bao giờ dám đặt chân lên lãnh thổ của chúng.

“Tôi cũng đã nghe loáng thoáng về chuyện này,” Francesco nói. “Nếu thành công đó sẽ là một nước cờ khôn ngoan. Đáng tiếc là cuộc thương lượng không đi đến đâu cả.”

“Thế nhưng tại sao nó lại không đi đến đâu? Quý tha ma bắt, tại sao?” Ferrabraccio nóng nảy gầm lên, nắm tay hộ pháp đâm mạnh xuống chiếc bàn như muốn đập vụn nó ra từng mảnh. “Tại vì Gian Maria không có hứng lấy vợ! Cô bé chúng tôi làm mối cho ông ta xinh xắn như một nàng tiên, ấy thế mà ngay cả đi xem mặt ông ta cũng không màng. Bởi vì ở Babbiano có một cô ả...”

“Thưa ngài Bá tước,” Fabrizio vội vàng cắt ngang, sợ rằng câu chuyện sẽ đi theo chiều hướng khác, “mọi chuyện đúng như Ferrabraccio đã nói. Đức ông Công tước không muốn cưới vợ. Và chính chuyện này đã khiến chúng tôi quyết định hẹn gặp ngài ở đây tối nay. Công tước sẽ chẳng làm gì để cứu công quốc, thế nên chúng tôi chỉ còn biết trông cậy vào ngài. Dân chúng đứng về phía chúng tôi, trên khắp đường phố Babbiano mọi người nói công khai rằng họ muốn có một vị Công tước như ngài để trị vì và bảo vệ họ. Thế theo ý nguyện thiêng liêng của người dân,” viên quý tộc già đứng dậy, kết thúc với giọng run rẩy vì xúc động, “và nói lên nguyện vọng của dân, mà chúng tôi chỉ là đại diện, giờ đây chúng tôi xin trao cho ngài vương miện Công tước của Babbiano. Hãy trở về cùng chúng tôi đêm nay, thưa chúa công, và sáng mai, chỉ cần hai mươi tên lính hộ tống, chúng ta sẽ tiến vào Babbiano để suy tôn ngài làm Công tước. Ngài cũng không phải lo đến sự chống trả nào, cho dù nhỏ nhất. Ở Babbiano chỉ một người còn trung thành với Gian Maria – chính là gã Masuccio mà ngài kể đã trông thấy hồi tối – mà cũng chỉ vì Gian Maria đã trả tiền để mua lòng trung thành của gã và năm chục tên lính đánh thuê Thụy Sĩ. Hãy hành động, thưa đức ông! Hãy để lí trí của ngài nói với ngài xem một người đàn ông trung thực có cần đắn đo hay không trước khi phế bỏ một ông hoàng mà ngài vàng chỉ được che chở bởi sự bảo vệ thuê mượn từ năm mươi tay lính đánh thuê nước ngoài.”

Tiếp theo bài diễn thuyết đầy ấn tượng là một khoảng yên lặng. Lodi vẫn đứng, những người khác đều ngồi, ánh mắt khẩn khoản dồn về phía chàng Bá tước, tai động lên nơm nớp chờ đợi câu trả lời. Họ im lặng như vậy một lúc lâu, trong khi Bá tước Aquila vẫn bất động như một bức. Chàng ngồi lặng thính, tay nắm chặt thành ghế, đầu khẽ cúi dần về phía trước đến khi cảm chạm ngực, vầng trán cao nhíu lại, tối sầm. Trong khi mọi người chờ đợi câu trả lời của chàng, một cuộc đấu tranh nội tâm âm thầm bùng lên dữ dội trong chàng. Quyền lực chàng không hề trông đợi chợt đến quá bất ngờ ngay trong tầm tay, và sẽ là của chàng, chỉ cần chàng dang rộng vòng tay ra đón nhận, thoáng chốc đã làm chàng hoa mắt. Nhanh như một tia chớp chàng thấy mình trở thành Công tước Babbiano. Trôi qua vùn vụt trước mắt chàng là một tiền đồ hiển hách, nó sẽ khiến tên tuổi của chàng và tiếng tăm của Babbiano lan rộng khắp Italia. Lòng ái quốc và tài thao lược của chàng sẽ đưa Babbiano từ một công quốc vô danh lên ngang hàng những thế lực hùng mạnh nhất Italia – đối trọng của Florence, Venice hay Milan. Chàng như đã nhìn thấy lãnh thổ công quốc không ngừng mở rộng, các nước láng giềng trở thành chư hầu dưới sự áp chế của chàng. Chàng nhìn thấy mình chiếm lấy từng dặm đất Romagna từ tay gã Borgia thô thiển, sẵn lòng gã tới kì cùng như chàng vẫn sẵn lơn rừng ở vùng đầm lầy Commachio, hoặc buộc gã phải bỏ chạy về tận Vatican nép sau vạt áo chùng của cha gã – lãnh địa cuối cùng chàng cho phép gã được đặt chân đến trên trái đất. Chàng mơ màng về một Babbiano mà tất cả các nước cộng hòa rộng lớn phải cầu cạnh, phải tìm kiếm sự liên minh để chống lại mối đe dọa từ Pháp và Tây Ban Nha. Chàng nhìn thấy tất cả lướt qua trước mắt, và Cám Dỗ như đã siết chặt tâm hồn thượng võ của chàng trong vòng đai thép. Nhưng rồi một bức tranh hoàn toàn khác hiện ra trước mắt chàng. Thời bình chàng sẽ làm gì đây? Trong cung điện chàng luôn cảm thấy buồn chán vô vị. Chàng được sinh ra để sống cuộc đời phóng khoáng của một người lính chứ không phải trong không khí tù hãm chốn cung đình. Để đánh đổi lấy quyền lực chàng sẽ phải hi sinh gì chứ? Tự do vô giá của chàng. Để trở thành chủ nhân của người khác trong một số việc, để làm nô lệ cho họ trong nhiều việc hơn. Trên danh nghĩa là người trị vì, nhưng trên thực tế lại là kẻ bị cai quản đủ đường, cho tới khi chàng không còn làm hài lòng được các chủ nhân thực sự của chàng nữa, đến lúc đó thì cũng vào một buổi hội họp như đêm nay, người ta sẽ lại âm mưu thay thế chàng bằng người khác như chàng đang được mời mọc soán ngôi Gian Maria. Cuối cùng, chàng nghĩ tới người mà chàng đang được thúc giục giục tiến ngôi. Đó là anh họ chàng, con trai người chị gái của cha chàng, một người trong huyết quản đang chảy cùng dòng máu với chàng.

Hồi lâu sau, chàng ngẩng đầu lên nhìn những khuôn mặt lo lắng tranh tối tranh sáng dưới ánh đèn tù mù. Một nụ cười lạnh lùng vụt thoáng qua trên khóe môi cương nghị của chàng.

“Tôi lấy làm biết ơn vì vinh dự lớn lao các ngài đã dành cho tôi,” chàng từ tốn trả lời, “một vinh hạnh mà tôi e mình hoàn toàn không xứng đáng.”

Tất cả liền đồng thanh lên tiếng phản đối.

“Chỉ ít đó là một vinh dự tôi không thể chấp nhận.” Tiếp theo là một khoảnh khắc im lặng, khuôn mặt đám quý tộc dự mưu đang hăng hái nhiệt tình bỗng chốc ỉu xìu bất bình.

“Nhưng tại sao, thưa ngài?” cuối cùng ông lão Fabrizio kêu lên, đưa tay về phía chàng, giọng nghẹn ngào. “Đức Mẹ Thánh Thần ơi! Tại sao kia chứ?”

“Cho các ngài biết một trong số rất nhiều lí do nhé – bởi vì người các ngài yêu cầu tôi lật đổ và tiếm quyền là người cùng huyết thống với tôi.” Và nếu giọng nói của chàng không hoàn toàn bình thản thì đám người dự mưu có thể đã cho rằng chàng đang quở trách bọn họ.

“Tôi cứ nghĩ,” anh chàng Fanfulla bảnh bao đánh liều chen vào, “với một người như Bá tước, nước nhà và lòng ái quốc sẽ quan trọng hơn huyết thống cơ đấy.”

“Câu nghĩ không sai đâu, Fanfulla. Tôi chẳng vừa nói rằng đó chỉ là một trong số các lí do khác sao? Hãy nói thử xem, thưa các ngài, lí do nào khiến các ngài tin tôi sẽ trị vì các ngài một cách công minh và khôn ngoan? Tình cờ vào lúc khủng hoảng này, khi mà Babbiano đang bị đe dọa, nó cần một người lãnh đạo. Nhưng đừng để điều này huyền hoặc các ngài, vì sẽ có lúc một người như thế không còn thích hợp cho việc trị quốc nữa, cũng như trường hợp của Công tước tại vị trong hoàn cảnh hiện nay. Đến lúc đó thì sao đây? Một chàng hiệp sĩ lang thang sẽ là một triều thần biếng nhác và một chính khách tồi. Cuối cùng, các bạn thân mến – vì các bạn muốn biết tất cả những gì diễn ra trong trái tim tôi – còn một sự thật nữa là tôi cũng tương đối yêu quý bản thân mình. Tôi yêu tự do của bản thân, và không hề muốn chết ngạt trong bầu không khí ngập mùi nước hoa của cung đình. Các ngài thấy đấy, tôi đang thẳng thắn với các ngài. Tôi luôn ưa thích lang bạt khắp thế gian này, khí giới mang sau lưng, tự do như cơn gió trên trời cao. Liệu một chiếc vương miện Công tước và một chiếc áo choàng tím...” Chàng ngừng lời, bật cười vang thành tiếng. “Vậy đấy, thưa các ngài! Các ngài đã có quá đủ lí do rồi. Một lần nữa cảm ơn các ngài, và lấy làm tiếc rằng, để được là chính mình, tôi không thể trở thành người các ngài muốn.” Chàng ngồi lại xuống ghế, nhìn họ với ánh mắt chưa khi nào lại nuôi tiếc đến thế, sau một giây im lặng, Lodi cất tiếng, với giọng run run, cầu khẩn chàng suy nghĩ lại quyết định của mình. Ông lão toan thuyết phục tiếp thì Bá tước Aquila chặn lại.

“Tôi đã cân nhắc kĩ rồi, thưa ngài Fabrizio,” chàng trả lời dứt khoát, “giờ không gì có thể lay chuyển được tôi đâu. Nhưng tôi xin hứa với các ngài điều này: tôi sẽ đi cùng các ngài tới Babbiano và tìm cách thuyết phục anh họ tôi. Tôi sẽ làm hơn thế; tôi sẽ thuyết phục Công tước trao cho tôi quyền chỉ huy quân đội, và nếu được ngài chấp thuận, tôi sẽ tổ chức lại lực lượng của chúng ta, đồng thời tìm cách liên minh với các nước láng giềng để bảo đảm, ít nhất ở mức độ nào đó, an ninh của chúng ta.”

Đám quý tộc vẫn cố tìm cách thuyết phục chàng, nhưng nỗ lực của họ trở nên vô ích trước sự kiên quyết của chàng, thế là cuối cùng, Lodi, khuôn mặt rầu rĩ, bèn đứng lên cảm ơn vì chàng đã hứa sẽ tác động tới Gian Maria.

“Ít nhất chúng tôi cũng xin cảm ơn ngài Bá tước về chuyện này, còn về phần mình, chúng tôi sẽ tận dụng mọi ảnh hưởng chúng tôi có được ở Babbiano để chúc chỉ huy quân đội được trao cho ngài. Chúng tôi vẫn muốn thấy ngài được tôn vinh ở một địa vị cao quý hơn, và nếu sau đấy ngài cân nhắc lại...”

“Xin hãy từ bỏ hi vọng đó,” Bá tước trả lời, lắc đầu nghiêm nghị. Đột nhiên, trước khi có ai kịp nói thêm điều gì, chàng trẻ tuổi Fanfulla degli Arcipreti bỗng đứng bật dậy, đôi lông mày nhíu lại, vẻ cảnh giác dần hiện rõ trên khuôn mặt điển trai. Chàng đứng yên một giây như vậy rồi lao vội về phía cửa, mở rộng cửa ra rồi đứng lắng nghe, trong khi mọi người đều nhìn theo với vẻ ngạc nhiên. Nhưng không cần đợi đến khi chàng quay lại kêu lên báo động, mọi người đã hiểu nguyên nhân khiến chàng đột nhiên hành động lạ lùng như vậy. Ngay sau khi tiếng động do cánh cửa bị mở đột ngột gây ra vừa dứt, tất cả đều nghe thấy tiếng bước chân theo nhịp đều đặn từ xa vọng lại.

2. Chương 2: Trên Con Đường Núi

“Các ngài, là bọn lính!” Fanfulla kêu lên. “Chúng ta bị lộ rồi!”

Mọi người trao đổi ánh mắt cứng cỏi, lo lắng nhưng không ai lộ vẻ hoảng hốt khiếp sợ.

Bá tước Aquila từ tốn đứng dậy, cả đám quý tộc cùng đứng lên, nhất loạt với lấy vũ khí của mình. Chàng Bá tước khẽ thốt ra một cái tên – “Masuccio Torri.”

“A,” Lodi thốt lên cay đắng, “già mà chúng tôi lưu tâm đến lời cảnh báo của ngài! Không còn ai khác ngoài Masuccio, thế thì theo gót gã hăn là năm mươi tên lính đánh thuê.”

“Tôi có thể thề là không ít hơn đâu, cứ nghe tiếng bước chân thì biết,” Ferrabracchio tiếp lời. “Còn chúng ta chỉ có sáu người, không có áo giáp.”

“Bảy chứ,” chàng Bá tước thần nhiên đỉnh chính, vừa với lấy chiếc mũ rộng vành vừa tuốt kiếm ra khỏi vỏ.

“Không được đâu, thưa ngài,” Lodi kêu lên, đưa tay giữ chàng lại. “Ngài không thể ở lại đây. Ngài là hi vọng duy nhất của chúng tôi – hi vọng duy nhất của Babbiano. Cho dù chúng tôi bị bại lộ thật – mặc dù tôi không hiểu nổi vì đâu – và chúng đã biết có sáu kẻ mưu phản hẹn gặp nhau ở đây đêm nay để lật đổ ngài vàng của Gian Maria, tôi xin thề rằng ít nhất không ai có thể biết ngài đến đây gặp chúng tôi. Công tước có thể sẽ nghi ngờ, nhưng ông ta không thể biết chắc. Và chỉ cần ngài trốn thoát, ông ta sẽ không làm gì được cả – chỉ trừ với chúng tôi, nhưng cũng chẳng đáng tiếc. Xin hãy đi ngay, thưa đức ngài! Hãy nhớ ngài đã hứa với chúng tôi rằng sẽ yêu cầu anh họ ngài trao cho ngài quyền chỉ huy quân đội, cầu Chúa và các Thánh thần giúp Bá tước thành công.” Viên quý tộc già nâng bàn tay chàng Bá tước trẻ lên, cúi đầu xuống, mái tóc dài bạc trắng xõa xuống che kín mặt, ông hôn tay chàng cung kính. Nhưng Bá tước Aquila không dễ bỏ cuộc.

“Các ngài buộc ngựa ở đâu?” chàng hỏi.

“Phía sau lều. Nhưng ai dám cưỡi ngựa lao xuống sườn dốc đang khi tối tăm thế này chứ?”

“Tôi dám,” chàng Bá tước trẻ đáp quả quyết. “Và tất cả các ngài cũng sẽ dám. Gây cổ là chuyện tệ hại nhất có thể xảy đến với chúng ta, và đối với tôi, gây cổ vì vách đá ở Sant’ Angelo hay lia đầu dưới tay đao phủ ở Babbiano cũng chẳng khác gì nhau cả.”

“Thề có Đức Mẹ đồng trinh, ngài quả đáng mặt anh hùng!” Ferrabracchio hô to. “Lên ngựa thôi, các quý ông!”

“Nhưng đường xuống duy nhất cũng chính là con đường bọn lính đang đi lên,” Fanfulla bắn khoả. “Các phía khác toàn là vách đá dựng đứng.”

“Thế sao, anh bạn trẻ bảnh trai, vậy chúng ta đi chào mừng chúng nào,” Ferrabracchio hồ hởi đáp. “Bọn chúng đi bộ, và chúng ta sẽ cuốn phăng chúng đi như một cơn lũ quét vậy. Đi thôi, các ngài, khẩn trương lên chứ! Bọn chúng đang lại gần kìa.”

“Chúng ta có bảy người, nhưng chỉ có sáu con ngựa,” một người phản đối.

“Tôi không có ngựa,” Francesco lên tiếng. “Vậy tôi sẽ đi bộ theo sau các ngài.”

“Cái gì?” Ferrabracchio, người lúc này có vẻ đang chỉ huy cả nhóm, kêu lên. “Để vị cứu tinh của chúng ta lại phía sau ư! Không, không đời nào. Ông bạn Lodi này, ông bạn quá già để làm vụ này rồi.”

“Quá già?” Bị chạm tới lòng kiêu hãnh của một hiệp sĩ, ông lão đứng thẳng dậy, thân hình vẫn vạm vỡ hiên ngang, đôi mắt như tóe lửa. “Nếu vào lúc khác, Ferrabracchio, tôi sẵn sàng cho ngài thấy còn bao nhiêu sức trai tráng trong tấm thân già nua này. Nhưng...” Ông ngừng lời. Đôi mắt đang bừng lửa giận của ông bỗng dịu hần đi khi nhìn về phía chàng Bá tước đang đứng bên ngưỡng cửa, và vẻ mặt ông thay đổi hẳn. “Ngài có lí, Ferrabracchio, tôi thực sự đã già rồi – một kẻ vô dụng. Hãy dùng ngựa của tôi đi mau đi.”

“Nhưng còn ngài?” Bá tước lo lắng hỏi lại.

“Tôi sẽ ở lại đây.

Nếu các ngài thu hút sự chú ý của chúng thì chúng sẽ không để ý đến tôi đâu. Chúng không thể ngờ vẫn còn một người ở lại. Tất cả bọn chúng sẽ chỉ đuổi theo các ngài một khi các ngài đã đánh thốc qua chúng. Đi mau, các ngài, kéo muộn mất.”

Họ khẩn trương làm theo lời ông lão. Fanfulla và một người nữa cuống cuống chạy đi tháo dây buộc ngựa, chỉ lát sau cả sáu người đều đã lên ngựa, sẵn sàng cho cuộc đào thoát liều lĩnh. Màn đêm đã buông xuống hẳn, tuy vậy trời cũng không tối lắm. Bầu trời đầy sao, trong vắt không một gợn mây, vầng trăng đầu tháng tỏa ánh sáng mờ mờ xuống con đường núi họ chuẩn bị đi. Nhưng bóng đêm phủ trên lối mòn hiểm trở đầy bất trắc vẫn thừa đủ để biến việc xuống núi trở thành chuyện thí mạng.

Ferrabraccio, biết rõ hơn các chiến hữu về con đường mòn, bèn đi xuống đầu tiên, chàng Bá tước đi song song. Sau họ, lần lượt hai người một, bốn người còn lại thúc ngựa theo. Toán người dừng ngựa lại ở một đoạn đường ăn sâu vào dưới vách núi dựng đứng lù lù bên tay trái họ. Từ vị trí đó, ánh trăng đủ để toàn bộ sườn núi hiện rõ trong tầm mắt. Tiếng bước chân nặng nề rõ dần lên và mỗi lúc một gần, lẫn trong đó đã có thể nghe thấy tiếng áo giáp va vào nhau. Phía trước là con đường mòn chạy thoai thoải xuống đến đoạn rẽ đầu tiên, cách họ chừng trăm thước. Dưới chân họ, về bên tay phải, con đường mòn ngoằn ngoèo xuất hiện trở lại trong tầm mắt, nhô ra ngoài sườn núi một đoạn chừng sáu thước, Fanfulla thoáng nhận ra ánh trăng phản chiếu lấp lánh trên áo giáp. Chàng trai liền kéo Ferrabraccio lại quan sát, và lập tức người chiến binh gan góc ra lệnh xuất phát. Nhưng Francesco ngăn lại.

“Nếu làm vậy,” chàng phản đối, “chúng ta sẽ phải vòng qua đoạn rẽ trước khi giáp mặt chúng, mà ở đoạn rẽ, chúng ta sẽ phải hãm ngựa để tránh bị quá đà lao xuống vực. Hơn nữa, nếu phải rẽ ngoặt đột ngột, ngựa của chúng ta có thể bị vấp chân. Cho dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng không thể có được lợi thế như khi lao vào chúng lúc chúng đã ở trên đoạn đường thẳng đối diện được. Bóng của vách núi ở đây sẽ làm chúng không phát hiện được chúng ta.”

“Ngài có lí, ngài Bá tước. Chúng ta đợi chúng ở đây vậy,” Ferrabraccio lập tức đồng ý. Trong khi họ chờ đợi, ông cứ cằn nhằn bực bội.

“Khi không lại đi rúc đầu vào bẫy! Quỷ tha ma bắt! Thật đúng là rồ dại, khi không đi hẹn với gặp ở cái lều hũ nút chỉ có mỗi một lối vào.”

“Hoặc chúng ta cũng có thể trèo xuống vách đá phía sau lều,” Francesco đáp.

“Cái đó thì hẳn rồi... nếu chúng ta là chim sẻ hay linh miêu. Nhưng đã trót là người, chúng ta chỉ còn mỗi con đường này thôi – một tử lộ thì đúng hơn. Ngài Bá tước này, tôi vẫn muốn mai đây được an táng ở Sant’ Angelo,” ông tiếp tục với giọng bông lơn. “Kể cũng gần, tiện quá; một khi đã lao ra khỏi sườn núi, tôi dám cược là không gì có thể ngăn nổi tôi tới khi tôi xuống đến tận thung lũng – thành một cái túi da đựng xương gầy.”

“Các bạn của tôi, sẵn sàng nào,” Bá tước thấp giọng. “Chúng đến rồi.”

Vòng qua quãng ngoặt định mệnh đó, một toán lính đang tiến lại gần – tất cả đều đội mũ sắt, mặc áo giáp, giáo vác trên vai. Chợt toán lính dừng lại giây lát, nhóm người đang chờ đợi gần như tin chắc mình đã bị phát hiện. Nhưng rồi họ cũng nhận ra bọn lính dừng lại để đợi những đồng bọn còn rút phía sau. Masuccio là kẻ thận trọng; gã sẽ không liều lĩnh tấn công trước khi năm chục tên lính đánh thuê có mặt đầy đủ.

“Lên,” chàng Bá tước khẽ phát lệnh, đồng thời kéo sụp chiếc mũ rộng vành xuống sát lông mày để che bớt mặt. Rướn người trên bàn đạp, kiểm vung cao, chàng phát lệnh một lần nữa. Nhưng lần này không còn là lời nói thầm nữa. Lanh lảnh như tiếng kèn hiệu, tiếng hô xung trận của chàng vang vọng theo sườn núi.

“Xông lên! Có Thánh Michael và Đức Mẹ đồng trinh che chở chúng ta!”

Tiếng hô vang rền, cộng với tiếng vó ngựa rầm rập theo cùng khiến bọn lính đánh thuê khựng lại. Tiếng Masuccio vang lên ra lệnh cho bọn lính đứng sát lại thành hàng rồi quỳ một gối, chống giáo xuống đất chĩa về phía trước; vừa cúi thê gã vừa trấn an thủ hạ rằng chúng chỉ phải đối phó với sáu người. Nhưng âm thanh vọng lại bị vách núi khuếch đại lên, tựa hồ không phải chỉ sáu người mà là cả một trung đoàn kỵ binh đang lao tới. Bất chấp sự ngăn cản của Masuccio, những tên lính tiên phong bèn quay đầu bỏ chạy, và đứng lúc đó đoàn kỵ sĩ liền ập tới, lao qua đám lính, đúng như Ferrabraccio đã nói, một cơn lũ.

Trước khi đoàn kỵ sĩ gặp sự chống trả đầu tiên thì một tá lính Thụy Sĩ đã gục ngã dưới vó ngựa, cũng chừng ấy tên bị dạt sang bên rồi lộn cổ xuống vực. Khi đã nhận ra số lượng ít ỏi của những người tấn công, đám lính còn lại của Masuccio mới ra sức lao lên cản họ lại. Bọn lính giương ngọn giáo lên tấn công, và trong khoảnh khắc, trận chiến diễn ra ác liệt trên con đường hẹp ấy. Không gian ngập tràn tiếng binh khí chém vào nhau chan chát, tiếng chân người và vó ngựa, tiếng la hét và chửi rủa của những kẻ trúng thương.

Bá tước Aquila, luôn xông lên hàng đầu, xả thân chiến đấu. Chàng tấn công đối phương không chỉ với thanh kiếm, mà cả bằng con ngựa chàng đang cưỡi. Ghi cương kéo ngựa đứng dừng lên bằng hai chân sau, chàng thúc nó xoay tròn rồi thỉnh thoảng đạp xuống vào những lúc không ngờ, đồng thời vung kiếm chém xả xuống. Một cách vô ích, bọn lính cố gắng dùng giáo đâm gục con ngựa của chàng; những đòn tấn công của chàng Bá tước bất thần và dữ dội đến mức chưa kịp thực hiện ý định thì chúng đã phải dạt ra để bảo toàn tính mạng.

Tấn công dữ dội, chàng dần dần mở được một con đường máu, và vận may luôn mỉm cười với chàng, những nhát giáo điên giận dành cho chàng khi chàng xông tới đều lao vào không khí. Cuối cùng chàng gần như đã vượt qua được vòng vây của đám lính đánh thuê, chỉ còn ba gã đứng cản mũi. Một lần nữa con ngựa của chàng lại đứng dừng lên, thở phì phì, hai chân trước vung lên đạp ra trước liên tiếp, hai tên lính liền nhào sang bên để tránh. Nhưng tên còn lại, một gã can trường cứng cỏi, bèn quỳ một gối xuống đất, chìa thẳng vào bụng ngựa. Francesco cố hết sức để cứu con vật đã vì chàng mà can đảm đến thế, nhưng đã quá muộn. Con ngựa ập xuống ngọn giáo đã đợi sẵn. Hí lên một tràng thê thảm, nó đổ sập xuống kẻ thù, đè bẹp gã dưới thân hình nặng nề, trong khi chàng kỵ sĩ bị hất văng về phía trước lộn xuống đất. Ngay lập tức chàng đứng phắt dậy, cho dù bị choáng bởi cú ngã, kiệt sức vì mất máu từ vết thương do giáo đâm vào vai – vết thương mà chàng vẫn không hề nhận ra trong cơn ác chiến. Hai tên lính lao lại phía chàng – chính là hai gã vừa bỏ chạy trước mặt chàng. Tin chắc giờ phút cuối cùng đã tới, chàng Bá tước quay lại đối đầu, đứng lúc đó Fanfulla degli Arcipreti, vẫn luôn luôn theo sát chàng suốt trận kịch chiến, liền đổ ập xuống hai kẻ tấn công từ phía sau, xéo gục cả hai tên dưới vó ngựa. Đến bên cạnh Bá tước, chàng trai ghìm cương, cúi xuống đưa tay ra.

“Đức ông, xin hãy leo lên ngồi sau lưng tôi,” chàng trai trẻ giục.

“Không kịp đâu,” Francesco đáp, chàng đã nhìn thấy sáu tên lính đang lao tới gần. “Tôi sẽ nắm lấy dây bàn đạp của cậu, thế này được rồi. Chạy mau!” Rồi không đợi Fanfulla tuân lời, chàng dùng kiếm đập mạnh vào mông ngựa khiến nó lao vọt đi. Cứ như vậy giờ đây họ lại tiếp tục cuộc lao dốc liều lĩnh, Fanfulla cưỡi ngựa, còn chàng Bá tước lúc chạy, lúc bị kéo lê, bám chặt vào dây bàn đạp. Cuối cùng, sau khi đã vượt qua nửa dặm trong tình trạng như vậy, và con đường cũng đã bằng phẳng hơn, họ dừng lại để Bá tước có thể lên ngựa ngồi sau lưng người bạn đồng hành, lúc này, khi cả hai đi tiếp với nhịp độ thông thả hơn, Francesco mới nhận ra chỉ có chàng và Fanfulla chạy thoát khỏi cái chỗ kinh khiếp ấy. Quý ngài Ferrabraccio can đảm, người đã từng trải qua hàng trăm trận chiến hào hùng, đã kết thúc cuộc đời một cách thảm hại đúng như cách mà ông đã châm biếm tự tiên đoán cho mình. Con ngựa ông cưỡi đã làm hại ông ngay từ lúc cuộc chiến bắt đầu, quá hoảng loạn, nó đã lờn ra bên mép đường bất chấp cố gắng ghìm lại của ông cho đến lúc bị hất chân, cả người lẫn ngựa cùng lao xuống vực. Fanfulla cũng đã nhìn thấy Amerini bị giết tại trận, trong khi hai người còn lại bị ngã ngựa, không còn nghi ngờ gì, họ đã bị Masuccio bắt làm tù binh.

Đi quá Sant’ Angelo chừng ba dặm, con ngựa đã kiệt sức của Fanfulla bị bồm lộn qua một khúc cạn của sông Metauro, thế là vào khoảng hai giờ sáng, họ đã đặt chân lên lãnh thổ công quốc Urbino, nơi giúp họ tạm thời có thể tránh được mọi sự truy đuổi.

3. Chương 3: Anh Hề Và Lão Tu Sĩ

Anh hề gốc và lão tu sĩ xoay ra cãi nhau, và – thật đáng xấu hổ cho lão tu sĩ và vinh quang thay cho anh hề – chủ đề của cuộc cãi vã lại là phụ nữ. Cho đến khi thấy rõ mình không phải là đối thủ của anh hề lúc đấu khẩu, lão tu sĩ, vốn trời sinh béo tốt vạm vỡ trong khi đối thủ của lão vừa còm nhom lại vừa gù lưng, liền cúi xuống tháo phăng chiếc xương đan đang đi với ý định hiển nhiên là dùng nó để nhồi lí lẽ của lão vào cái đầu bướng bỉnh của anh hề. Thấy vậy, anh hề, vốn là kẻ nhát gan, lập tức bỏ chạy bán sống bán chết qua các rặng cây.

Đúng như một tên ngốc, anh hề vừa chạy vừa ngoái đầu lại phía sau xem đức cha rất thánh có đuổi theo không, thành ra chẳng hề thấy lấp ló một bóng người đang nằm rạp sau bụi dương xỉ, cũng không hề ngờ được lại có người nằm đó, cho đến khi anh vấp phải và ngã nhào về phía trước, cái mũi khoằm cắm xuống đất, những chiếc chuông nhỏ gắn trên chiếc mũ hề khê “ti... ri... ring” lên một tràng.

Vừa rên rĩ vừa lồm cồm bò dậy, anh hề đã nhận được một câu chửi thề từ người đàn ông nằm dưới đất vừa bị anh vấp phải. Hai người sững sốt nhìn chằm chằm vào nhau, một người với vẻ giận dữ, còn người kia với vẻ sợ sệt.

“Mừng ngài đã tỉnh giấc, thưa quý ông,” anh hề nhã nhặn lên tiếng; nhìn tướng mạo cử chỉ của người vừa bị anh đụng dậy, anh nghĩ rằng lễ độ là có lợi hơn cả.

Người kia nhìn anh chàng chăm chú, không giấu vẻ thích thú; vì một thân hình kì quặc hơn quả thực khó mà tìm thấy trên khắp Italia.

Lưng gù, nhỏ thó, chân tay tong teo như que sậy, anh hề mặc bộ đồ và chiếc mũ trùm đầu nửa đen nửa đỏ thẫm – những món này như đóng khung gương mặt quắt xấu xí của anh chàng – đội trên chiếc mũ trùm bò sát đầu là chiếc mũ hề nhiều chỏm, mỗi chỏm mũ gắn một chiếc chuông nhỏ bằng bạc sáng loáng dưới ánh mặt trời, vừa đong đưa vừa khê ngân lên “ti... ri... ring” theo mỗi cử động của anh ta. Dưới đôi lông mày rậm là đôi mắt sáng mở to hết cỡ như mắt cú mèo hoàn tất vẻ hài hước của chiếc miệng rộng quá khổ đang há hốc.

“Quý tha ma bắt cả người lẫn kẻ nào đã gửi người đến đây,” là lời chào hỏi anh hề được đáp lại. Thấy vẻ kinh hãi hiện rõ trên đôi mắt anh chàng, người nọ kìm cơn giận rồi chột phá lên cười.

“Con xin ngài tha lỗi... Con xin ngài tha lỗi, thưa đức ông,” anh hề vẫn còn sợ hãi, liền thanh minh. “Con bị người ta truy đuổi.”

“Bị truy đuổi?” người lạ mặt hỏi lại, giọng đột nhiên không thoải mái lắm. “Nhưng bị ai truy đuổi?”

“Một con quỷ dữ hiện hình, đội lột một thầy tu dòng Dominican ạ.”

“Người đùa đấy à?” người lạ bật ra một câu hỏi giận dữ.

“Đùa ư? Nếu như ngài được ném mùi chiếc xăng đan của lão trúng mặt như con, hẳn ngài sẽ hiểu con chẳng có bụng dạ đâu mà đùa.”

“Bây giờ hãy trả lời câu hỏi của ta cho rõ ràng, nếu người có đủ trí khôn để trả lời,” người lạ nói, giọng càng có vẻ bức bối. “Quanh đây có tu sĩ nào không?”

“Ấy có đấy ạ – cầu ôn dịch bắt lão đi! – lão đang nấp ở bụi cây đằng kia kìa. Lão ục ịch quá không chạy được, chứ không ngài đã thấy lão đuổi theo con sát gót rồi, dưới cái vỏ bọc vụ trả thù đầy thịnh nộ ấy là nhận thức của Chiến binh Giáo hội.”

“Đi gọi ông ta đến đây,” người lạ mặt ra lệnh cụt lủn.

“Chúa ơi!” anh hề thở hắt ra, hoảng hốt thực sự. “Con không dám bén mảng đến gần lão đâu chừng nào lão còn chưa hạ hỏa – cho dù ngài có giúp lưng con thẳng ra, lại các thêm cả kho báu của Thánh Peter thì con cũng chịu.”

Người lạ mặt sốt ruột quay đi và cất tiếng gọi:

“Fanfulla!” chàng ngoảnh ra sau gọi, ngừng một hồi sau đó lặp lại một lần nữa: “Ồ đây, Fanfulla!”

“Thưa đức ngài, có tôi đây,” một giọng cất lên trả lời từ sau bụi cây phía bên phải hai người, và gần như lập tức một chàng trai trẻ bảnh bao vừa ngủ trong bụi cây liền đứng dậy đi vòng qua đến chỗ họ.

Vừa thấy anh hề, anh chàng liền dừng lại nhìn chăm chú, trong khi anh hề cũng nhìn lại với vẻ tò mò ngạc nhiên. Cho dù đã bị tổn hại ít nhiều trong vụ loạn đả tối hôm trước, bộ đồ sang trọng Fanfulla đang mặc vẫn đủ làm người ta hoa mắt, chưa kể đến chiếc mũ nhung gắn đầy trang sức anh chàng đội trên đầu. Thế nhưng vẻ ngoài choáng lộn của chàng trai trẻ chưa làm anh hề ngạc nhiên bằng giọng điệu kính cẩn cũng như lời lẽ trang trọng mà anh ta, hiển nhiên là một nhà quý tộc, dành cho người lạ mặt ăn mặc xuềnh xoàng khi cúi người quỳ xuống bên cạnh chàng. Ánh mắt anh hề hướng lại chỗ người lạ mặt đang nằm chống

khuyết tay xuống đất, rồi chợt nhận ra tấm mạng bằng chỉ vàng trên mái tóc chàng, bằng chứng cho biết đây không phải người xuất thân từ lớp bình dân. Đôi mắt tinh anh của anh ta tập trung hết sự chú ý vào khuôn mặt người lạ, rồi bất chợt một tia vỡ lẽ sáng lên trong mắt anh ta. Mặt anh ta đột nhiên biến sắc, và vốn đã dị dạng, nó càng trở nên dị dạng hơn khi anh ta vội vã tỏ thái độ cung kính.

“Đức ông Bá tước Aquila!” anh ta khẽ thốt lên và phủ phục xuống.

Chưa kịp ngẩng lên, anh hề đã cảm thấy một bàn tay chụp xuống giữ chặt lấy vai mình, con dao găm của Fanfulla sáng loáng trước đôi mắt lạc thần của anh chàng.

“Thề trên thánh giá ở cán con dao này rằng ngươi sẽ không bao giờ tiết lộ việc đức ông có mặt ở đây, hoặc ngươi sẽ nhận được một nhát dao xuyên qua quả tim ngu ngốc của mình.”

“Con xin thề, con xin thề!” anh hề vội vã kêu lên trong cơn kinh hãi, bàn tay đặt lên cán dao mà Fanfulla chìa ra trước mặt.

“Bây giờ hãy đi gọi lão tu sĩ tới đây, chú hề tốt bụng,” Bá tước nói, mỉm cười trước sự khiếp hãi của anh hề gù. “Người không phải sợ gì chúng ta đâu.”

Khi anh hề đã quay đi thực hiện mệnh lệnh, Francesco liền quay về phía người bạn đồng hành của chàng.

“Fanfulla này, cậu đa nghi quá rồi đấy,” chàng nói, mỉm cười thoải mái. “Nếu có người nhận ra tôi thì cũng có sao đâu?”

“Tôi không bao giờ muốn để xảy ra chuyện đó khi ngài đang ở quá gần Sant’ Angelo, cho dù có đánh đổi cả một vương quốc cũng vậy. Cả sáu người chúng tôi tham dự cuộc gặp hôm qua đều đã mang tử tội – tất cả những ai còn chưa chết. Với tôi, cũng như Lodi, nếu ông ấy chưa bị bắt, chỉ còn cách chạy trốn để giữ lấy mạng sống. Chừng nào Gian Maria còn là Công tước, trừ phi chán sống tôi sẽ không bao giờ dám đặt chân lên đất Babbiano. Nhưng với người thứ bảy – chính là ngài – ngài cũng đã nghe ông lão Lodi thề rằng bí mật không thể bị tiết lộ. Thế nhưng nếu Công tước nghe nói ngài có mặt gần đây và lại đồng hành với tôi, sự nghi ngờ có thể khiến Công tước lần ra manh mối.”

“À! Thế thì sao chứ?”

“Sao ấy ạ?” chàng trai trẻ quay lại, kinh ngạc nhìn Francesco. “Thế thì khi đó, mọi hi vọng chúng tôi đặt ở ngài – hi vọng của tất cả những người lương thiện ở Babbiano – đều thành mây khói hết. Nhưng anh bạn hề của chúng ta đã quay lại rồi kìa, và sau lưng anh ta là lão tu sĩ.”

Thầy Domenico – cái tên hoàn toàn thích hợp cho một bề tôi của Thánh Dominic – bước lại với dáng vẻ bệ vệ, kết quả từ thân hình đồ sộ của lão nhiều hơn là từ lòng tự hào về bốn phận cao quý của một đẳng chẵn chiến. Lão cúi chào Fanfulla cho đến khi bản mặt phương phi đỏ phừng phừng khuất khỏi tầm nhìn của chàng trai, thay thế vào đó là khoảng sọc cạo nhẵn bóng vàng ửng trên đỉnh đầu. Cứ như thể mặt trời đột nhiên lặn mất để mặt trăng thế chỗ vậy.

“Cha cũng biết ít nhiều về thuốc men chứ?” Fanfulla hỏi gọn lỏn.

“Tôi cũng có một chút kiến thức, thưa quý ông.”

“Vậy hãy tới xem vết thương cho quý ngài đây.”

“Hả? Lạy Chúa tôi! Vậy quý ngài đây bị thương sao?” lão tu sĩ quay sang hỏi Bá tước, và có lẽ định tiếp tục hỏi lời thôi con cà con kê, nhưng chàng Bá tước Aquila đã vạch một bên vai áo ra, trả lời lão ngắn gọn:

“Ở đây, thưa đức cha.”

Đôi môi mím lại tỏ vẻ quan tâm, lão tu sĩ đã định quỳ xuống, nhưng Francesco, nhận thấy một cử động như vậy chẳng dễ dàng gì với vóc dáng của đức cha, liền lập tức đứng dậy.

“Không tệ đến nỗi tôi không chịu đựng được,” chàng nói, trong khi cho lão tu sĩ xem xét vết thương.

Lão tu sĩ thông báo vết thương không có gì nguy hiểm, nhưng cũng có thể gây phiền phức, nghe vậy chàng Bá tước liền nhờ lão băng bó giúp. Thầy Domenico đáp rằng lão không có sẵn dụng cụ băng bó, nhưng

Fanfulla gợi ý những thứ này có thể tìm được ở tu viện Acquasparta ngay gần đó, đồng thời ngỏ ý sẵn sàng đi cùng lão đến đó.

Sau khi quyết định như vậy, hai người bèn lên đường, để chàng Bá tước ở lại làm bạn với anh hề. Francesco trải áo choàng xuống đất, nằm xuống trở lại, trong khi anh hề, xin phép chàng được ở lại, ngồi xếp bằng bên cạnh như một người Thổ Nhĩ Kỳ.

“Ai là chủ nhân của người vậy, chú hề?” chàng Bá tước hỏi bằng giọng.

“Cũng có một người cho con cơm ăn áo mặc, thừa ngài, nhưng Diên Rồ mới là chủ nhân duy nhất của con.”

“Nhưng hân ta làm thế để làm gì chứ?”

“Vì con giả vờ điên khùng hơn hẳn, như thế khi so sánh với con, hẳn có thể tự cho mình là khôn ngoan, điều đó khiến hẳn lấy làm kiêu hãnh. Hơn nữa, cũng có thể vì con xấu xí hơn hẳn nên, một lần nữa, khi so sánh với con, hẳn có thể thấy mình sao mà điển trai quá.”

“Thật lạ lùng phải không?” Bá tước đùa bỡn.

“Cái đó sao lạ bằng chuyện Bá tước Aquila nằm ở đây, ăn mặc tồi tàn, vai bị thương, nói chuyện với một tên hề.”

Francesco mỉm cười nhìn anh hề.

“Hãy tạ ơn Chúa là Fanfulla không có mặt ở đây, nếu không những lời vừa rồi đã là câu trần trối của nhà người rồi, trông đẹp trai thế chứ anh chàng Fanfulla này là một tay khát máu ghê gớm lắm đấy. Với ta thì khác. Ta là một người nhẹ nhàng dễ tính, hẳn quý ngài cũng đã được nghe kể, phải không Quý Ngài Hề. Thế nhưng quý ngài nên cố quên ngay lập tức cả tên họ lẫn cái danh Bá tước của ta đi, nếu không quý ngài sẽ thấy trên thiên đường các chú hề cũng không đắt khách lắm đâu.”

“Đức ông, xin tha thứ. Con xin vâng theo lời ngài,” anh hề gù run rẩy trả lời. Đột nhiên một tiếng gọi vẳng tới tai họ – một giọng nữ, ngọt ngào du dương như vọng ra từ một câu chuyện thần tiên, “Peppino! Peppino!”

“Cô chủ đang gọi con đấy,” anh hề giải thích rồi đứng bật dậy.

“Vậy là dù Diên Rồ là ông chủ duy nhất của anh bạn, anh bạn cũng có cả bà chủ nữa cơ đấy,” Bá tước phá lên cười. “Quý ngài Peppino này, ta thấy thật thú vị nếu được diện kiến quý bà mà anh bạn có hân hạnh hầu hạ.”

“Chỉ cần quay đầu lại là đức ông có thể thấy ngay thôi,” Peppino thì thào.

Nở một nụ cười gần như giấu cợt, Bá tước Aquila dừng dừng đưa mắt nhìn về hướng anh hề đang đi tới. Và rồi trong khoảnh khắc thái độ của chàng thay đổi hoàn toàn, vẻ coi thường biến mất hẳn trên gương mặt chàng, thay vào đó là một cái nhìn từ ngạc nhiên đến bàng hoàng.

Ngay bên rìa khoảng rừng thưa nơi đang nằm, Francesco nhìn thấy một cô gái đứng đó. Chàng chỉ có ấn tượng mơ hồ về một thân hình cao, mảnh mai trong chiếc váy trắng bằng lụa Damas, chiếc áo choàng nhung màu lục thêu hoa văn cầu kỳ bằng chỉ vàng. Ánh mắt chàng dừng lại, bị hút chặt như trúng phải bùa mê vào khuôn mặt cô gái, khuôn mặt như tỏa sáng với một vẻ đẹp lộng lẫy, rạng ngời chàng chưa từng thấy ở bất cứ người phụ nữ nào khác; đắm đắm nhìn thẳng vào mắt chàng, đôi mắt tuyệt đẹp của cô trả lời cái nhìn của chàng bằng vẻ ngạc nhiên. Cho dù đã có chiều cao và thân hình cân đối của một thiếu nữ, ở cô vẫn còn lại vẻ trẻ trung tươi tắn gần như một cô bé con.

Chống khuỷu tay xuống đất, chàng Bá tước rướn người lên như bị bùa mê, rồi cứ thế nhìn và nhìn, hiện lên trong tâm trí chàng là tất cả những gì một con chiên ngoan đạo có thể tưởng tượng về những vị thánh trên thiên đàng.

Cuối cùng bùa mê bị cắt ngang bởi tiếng Peppino, anh ta đang chào cô chủ, cái lưng gù cung kính cúi rạp xuống. Francesco chợt nhớ ra phép lịch sự cần có trước mặt một người rõ ràng là thuộc dòng dõi quý tộc, chàng liền đứng bật dậy, quên bằng vết thương trên vai, đoạn cúi thấp đầu chào thật trang trọng. Chỉ một giây sau chàng đã phải thở dốc, quay cuồng rồi ngã khuỵu xuống bất tỉnh giữa bụi dương xỉ.

4. Chương 4: Công Nương Valentina

Những năm sau này Bá tước Aquila luôn nghiêm túc mà quả quyết rằng chính vẻ đẹp tuyệt trần của nàng đã khiến tâm hồn chàng xao động đến mức ngây ngất không còn biết gì nữa, vậy là chàng khuyu xuống dưới chân nàng. Việc chính Bá tước hoàn toàn tin vào câu chuyện đó thì chúng ta chẳng có lí do gì để nghi ngờ, thế nhưng có lẽ chúng ta sẽ dễ đồng tình hơn với ý kiến của Fanfulla và ngài tu sĩ – một ý kiến mà chàng Bá tước kịch liệt bác bỏ – rằng chính cơn kích động của chàng khi vội vã đứng dậy đã làm vết thương trên vai há miệng trở lại, và cảm giác đau đớn đột ngột khi đó, cộng với tình trạng vốn đã suy kiệt do mất máu, đã khiến chàng bất ngờ ngất xỉu.

“Đây là ai vậy, Peppe?” cô gái hỏi anh hề, và anh này, vẫn còn nhớ rõ lời thề mới đây của mình, bèn tro trên mà trả lời mình không biết người này là ai, đồng thời cũng thêm vào rằng – như cô gái cũng thấy – anh chàng lạ mặt xấu số đang bị thương.

“Bị thương ư?” nàng lặp lại, đôi mắt long lanh bỗng đượm vẻ xót thương. “Mà chỉ có một mình?”

“Có một nhà quý tộc cùng đi với ông ta, thừa công nương; nhưng người đó đã đi cùng cha Domenico đến tu viện Acquasparta tìm những thứ cần thiết để băng bó vết thương trên vai cho ông ta.”

“Nhà quý tộc tội nghiệp,” nàng khẽ nói, bước lại gần người bị thương. “Tại sao ông ấy lại bị thương?”

“Thừa công nương, điều đó quả thực vượt quá những gì con biết.”

“Chẳng lẽ chúng ta không thể giúp gì cho ông ấy trong khi đợi bạn ông ấy quay lại sao?” nàng hỏi tiếp, vừa nói vừa cúi xuống nhìn chàng Bá tước. “Nhanh lên, Peppino,” nàng kêu lên, “giúp tôi một tay. Tới dòng suối đằng kia lấy nước lại đây.”

Anh hề nhìn quanh tìm kiếm thứ gì khả dĩ có thể dùng đựng nước, và chợt nhìn thấy chiếc mũ rộng vành của Bá tước, anh chàng liền vồ lấy rồi chạy đi lấy nước. Khi anh ta trở về, thiếu nữ đang quỳ trên đất, người đàn ông bất tỉnh nằm tựa đầu trong lòng nàng. Nhúng khăn tay vào chiếc mũ đầy nước Peppe vừa mang về, nàng lau nhẹ vàng trán chàng, chỗ mái tóc đen dài rủ xuống rối bời.

“Xem này Peppe, chàng mất máu nhiều quá,” nàng nói. “Áo chèn của chàng ướt đẫm máu rồi, mà máu vẫn còn chảy! Lay Đức Mẹ đồng trinh!” nàng kêu lên thẳng thốt, khuôn mặt tái đi khi nhận ra vết thương đang há miệng trên vai chàng. “Chắc chàng chết mất – chàng còn trẻ quá, Peppino, và trông chàng mới khôi ngô làm sao!”

Francesco cựa mình, đôi môi tái nhợt khẽ thở dài. Rồi chàng nâng đôi mí mắt nặng trĩu lên, và ánh mắt hai người gặp nhau, nhìn nhau chăm chú. Cứ như thế, đôi mắt nâu dịu dàng nhìn xuống đôi mắt đen khép hờ như đang lên cơn sốt, trong khi bàn tay dịu dàng của nàng đặt chiếc khăn mát lạnh lên vàng trán đang đau nhức của chàng.

“Thiên thần của sắc đẹp!” chàng mơ màng lẩm bẩm, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo hẳn để nhận ra mọi việc. Thế rồi, ý thức được cử chỉ chăm sóc của nàng, “Thiên thần của lòng nhân ái!” chàng nói tiếp, với giọng nồng nhiệt hơn.

Nàng không trả lời, ngoại trừ – mà bản thân nó cũng đã nói lên biết bao điều – khuôn mặt đỏ rần lên vì ngượng, vì nàng vừa từ tu viện ra, hoàn toàn ngây thơ trước những lời tán tụng bay bướm đời thường.

“Ngài có đau lắm không?” cuối cùng nàng lên tiếng hỏi.

“Đau ư?” chàng lặp lại, dần dần đã tỉnh táo hoàn toàn, giọng nói pha lẫn vẻ kiêu bạc. “Đau đớn ư? Khi tôi được gối đầu êm ái đến thế, và một nàng tiên từ trên thiên đường đã cất công xuống trần gian chăm sóc vết thương cho tôi? Không, tôi không hề đau đớn, thừa công nương, ngược lại chưa bao giờ tôi có cảm giác hạnh phúc đến thế.”

“Chúa ơi! Giọng lưỡi mới lợi hại làm sao!” anh hề từ phía sau cất giọng châm biếm.

“Cả ngài cũng ở đây sao, Quý Ngài Hề?” Francesco hỏi. “Thế còn Fanfulla đâu? Cậu ấy không có đây sao? A, ta nhớ ra rồi; cậu ta đi đến Acquasparta với ông bạn thầy tu.” Chàng chống khuỷu tay xuống đất để có thêm điểm tựa.

“Ngài không được cử động,” thiếu nữ lên tiếng, tưởng chàng định gắng sức đứng dậy.

“Tôi sẽ không cử động đâu, thưa công nương, nếu cần phải như vậy,” chàng trả lời nghiêm chỉnh. Rồi ngược mắt lên nhìn nàng, chàng đánh bạo hỏi tên nàng.

“Tên tôi là Valentina della Rovere,” nàng thật thà trả lời, “và tôi là cháu gái Công tước Guidobaldo của Urbino.”

Chàng chớp mắt.

“Có thực tôi đang tỉnh hay không,” chàng tự hỏi, “hay tôi đang trong một giấc mơ về câu chuyện cổ tích với một nàng công chúa chăm sóc vết thương cho một chàng hiệp sĩ lang thang?”

“Ngài là một hiệp sĩ ư?” nàng hỏi, đôi mắt đăm đăm về bản khoăn, vì những câu chuyện lạ lùng về các chàng hiệp sĩ anh hùng vẫn len lỏi ngay cả vào cuộc sống cô độc khép kín trước đây của nàng trong tu viện.

“Ít nhất là hiệp sĩ của nàng, hỡi công nương dịu dàng”, chàng trả lời, “và mãi mãi sẵn sàng phục vụ nếu nàng cho tôi ân huệ đó.”

Những lời nói bạo dạn và cái nhìn còn nồng nàn hơn của chàng khiến đôi má cô gái đỏ bừng lên, nàng không dám nhìn thẳng vào chàng nữa.

Nhưng trong cảm giác bối rối của nàng không hề có sự bức bối. Nàng không thấy trong ngữ điệu của chàng có gì quá đà, không có gì ngoài những điều một hiệp sĩ dũng cảm được phép nói với người con gái đã giúp đỡ chàng trong cơn hoạn nạn. Peppe, người biết rõ thân phận chàng Bá tước, vừa đứng nghe bên cạnh vừa quan sát cử chỉ của chàng, với thái độ lúc tò mò lúc giễu cợt; nhưng không hề nói chen vào.

“Ngài tên gì vậy, thưa ngài hiệp sĩ?” cô gái hỏi, sau một hồi im lặng.

Vẻ lúng túng hiện lên trong mắt chàng, và khi đảo mắt từ cô gái sang anh hề, chàng thấy anh ta đang cười ranh mãnh đầy vẻ thích thú.

“Tên tôi là Francesco,” cuối cùng chàng đáp. Và để tránh câu hỏi tiếp theo của cô gái, chàng bèn hỏi lại, “Nhưng công nương có thể làm ơn cho tôi biết, tại sao một công nương quý phái lại ở đây có một mình với anh chàng gù tội nghiệp này?” Và chàng chỉ tay về phía anh hề đang nhe răng cười.

“Đoàn tùy tùng của tôi đang ở trong cánh rừng kia, chúng tôi đã dừng lại nghỉ chân ở đó. Tôi đang trên đường từ tu viện Santa Sofia đến cung điện của chú tôi, và đi theo hộ tống tôi có quý ngài Romeo Gonzaga và hai mươi tay thương. Ngài thấy đấy, tôi được bảo vệ chu toàn, đó là chưa kể đến anh hề Peppe và đức cha rất thánh Domenico, cha xưng tội của tôi.”

Cả hai cùng im lặng giây lát, cuối cùng Francesco bèn lên tiếng trước.

“Vậy công nương chắc hẳn là người trẻ hơn trong hai người cháu gái của Công tước Urbino?” chàng hỏi.

“Không đâu, thưa ngài Francesco,” nàng thành thực trả lời. “Tôi là cháu lớn của Công tước.”

Vàng trán chàng đột nhiên như tối sầm đi.

“Chẳng lẽ công nương chính là cô gái người ta định gả cho Gian Maria ư?” chàng kêu khẽ, anh hề vụt đồng tai lên chú ý, trong khi thiếu nữ nhìn chàng ngơ ngác, không hề hiểu chàng đang muốn nói gì.

“Ngài nói gì cơ?” nàng hỏi.

“À không có gì đâu,” chàng đáp trong tiếng thở dài, đúng lúc đó từ khoảng rừng trước mặt vọng lại tiếng một người đàn ông đang gọi lớn.

“Công nương! Công nương Valentina!”

Francesco và cô gái cùng đưa mắt về hướng có tiếng gọi, và hai người nhìn thấy một người ăn mặc cầu kỳ lộng lẫy bước tới. Với dáng vẻ khôi ngô điển trai cùng cách phục sức sang trọng hào hoa, chàng trẻ tuổi vừa xuất hiện quả là một người đồng hành tương xứng với Valentina. Áo choàng bằng nhung xám, cài hờ bằng những chiếc nẹp vàng, để lộ chiếc áo vest thêu chỉ vàng mặc bên trong; chiếc mũ chàng đội cũng sang trọng không kém áo choàng, chiếc lông trang trí lấp lánh đá quý đắt tiền; thanh gươm cán nạm vàng của

anh chàng cũng được đứng trong bao bằng nhung xám nạm đầy đá quý. Chàng ta có khuôn mặt đẹp như một thiếu nữ, đôi mắt xanh và mái tóc vàng óng.

“Hãy chiêm ngưỡng,” Peppino cất giọng trang trọng, “hiện thân mới nhất trên toàn Italia của Con Lừa Vàng của Apuleius.” [1]

[1] Tác phẩm nổi tiếng của thi sĩ Lucius Apuleius (125–180), viết bằng tiếng Latinh, thuật lại cuộc phiêu lưu của anh chàng Lucius tình cờ bị biến thành lừa do uống phải một loại thuốc ma thuật.

Nhìn thấy cô cháu gái quyền quý của Guidobaldo đang ngồi quỳ và Francesco vẫn nằm gối đầu trong lòng nàng, anh chàng mới đến vùng tay ra vẻ khó chịu.

“Thề có các vị thánh thần!” anh ta kêu lên, lao vội tới phía họ. “Công nương lại nghĩ ra chuyện gì nữa thế này? Cái gã khó coi này là ai?”

“Khó coi?” nàng hỏi lại đầy sửng sốt.

“Hắn ta là ai?” chàng trẻ tuổi căn vặn, giọng bắt đầu mất bình tĩnh. “Và hắn làm gì ở đây, hỡi công nương? Chúa ơi! Đức ông Công tước sẽ nói gì về chuyện này đây? Hãy thử nghĩ xem Công tước sẽ làm gì tôi nếu ngài biết chuyện? Hắn là ai vậy, công nương?”

“Là ai ư? Ngài cũng thấy đấy, quý ngài Gonzaga,” nàng trả lời, hơi bực mình, “một hiệp sĩ bị thương.”

“Hắn ta mà là hiệp sĩ ư?” Gonzaga dè bủ. “Một tên đạo chích thì đúng hơn, một tên lưu manh ngoài vòng pháp luật. Người tên gì?” gã cộc cằn hỏi chàng Bá tước.

Hơi dịch người ra xa Valentina, tựa người lên khuỷu tay mình, Francesco giơ tay ra dấu ngăn không cho anh chàng lại gần.

“Thưa công nương, xin công nương làm ơn bảo anh hầu tốt mã kia đứng xa xa ra một chút. Tôi vẫn còn hơi choáng, mà mùi nước hoa của anh ta khiến tôi khó thở quá.” Âm điệu châm chọc mỉa mai của câu đề nghị bề ngoài hết sức lễ độ lịch sự của chàng không qua nổi đôi tai của Gonzaga, khiến cơn giận của gã như lửa bị thêm dầu.

“Ta không phải là người hầu, đồ ngu,” Gonzaga trả lời, rồi vừa vỗ vỗ hai tay vào nhau, gã vừa gọi lớn, “Này, Beltram! Lại đây ngay!”

“Ngài làm gì vậy?” cô gái gắt, đứng bật dậy đối mặt với gã.

“Gô cổ tên vô lại này giải về Urbino, đúng với bốn phận của tôi.”

“Thưa quý ngài, cẩn thận không khéo ngài sẽ làm bị thương đôi tay xinh xắn của ngài khi gô cổ tôi đấy,” chàng Bá tước dừng dừng trả lời.

“A! Người dám dọa hành hung ta hả, đồ bần tiện kia?” Gonzaga kêu lên, đồng thời lùi lại vài bước. “Beltram!” gã lại gọi tiếp. “Người biến đi đâu rồi?” Một giọng từ sau khoảng rừng cây lên trả lời, rồi sáu người lính chạy vội tới, áo giáp sắt trên người kêu lạch cạch.

“Xin thừa lệnh, thưa ngài!” người dẫn đầu lên tiếng, đảo mắt nhìn về phía chàng Bá tước vẫn đang kiệt sức.

“Gô cổ con chó kia lại cho ta,” Gonzaga ra lệnh. Nhưng trước khi tên lính kịp bước đến thi hành mệnh lệnh, Valentina đã tiến lại cản đường gã.

“Không được làm thế,” nàng ra lệnh, và thế là thiếu nữ ngây thơ vừa nói chuyện với chàng trước đó không bao lâu đã hoàn toàn đổi khác, khiến Francesco ngây ra nhìn ngỡ ngàng. “Nhân danh chú tôi, tôi ra lệnh cho ngài để yên nhà quý tộc này ở nơi ông ấy đang nằm. Đây là một hiệp sĩ bị thương mà tôi lấy làm vui được chăm sóc – việc đó xem ra đã làm quý ngài Gonzaga đầy nổi giận kiếm chuyện với ông ấy.”

Beltram khựng lại, ngần ngừ hết nhìn Valentina lại ngó Gonzaga.

“Thưa công nương,” Gonzaga lên tiếng, cố làm ra vẻ nhún nhường, “lời nói của công nương là mệnh lệnh với chúng tôi. Nhưng tôi mong công nương hãy suy xét kỹ, việc tôi ra lệnh cho Beltram làm là vì lợi ích của đức ông Công tước, khi mà lãnh thổ của đức ông đang bị quấy nhiễu bởi những tên du đảng lang thang này. Đó là một sự thật mà chắc công nương chưa được biết trong tu viện kín cổng cao tường, trong tâm hồn trong

trắng tinh khiết của công nương, tôi e công nương chưa có đủ hiểu biết để phân biệt một người lương thiện với một tên du thủ du thực. Beltram, làm như ta bảo.”

Valentina nóng nảy giậm chân xuống đất, vẻ phẫn nộ hiện rõ trong đôi mắt càng làm nổi bật lên ở nàng những nét giống với người chú vũ dũng. Thế nhưng lần này người lên tiếng lại là Peppe.

“Mặc dù đến giờ đã có quá nhiều gã ngốc dây dưa vào chuyện này,” anh hề vờ than vãn với giọng đầy châm biếm, “nhưng thưa quý ông Romeo, cho phép tôi được nhập bọn và hãy chịu khó lắng nghe lời khuyên của anh hề này.”

“Cuốn xéo ngay, tên ngốc kia,” Gonzaga gầm lên, vung roi ngựa định cho anh hề một trận, “ai cần người pha trò ở đây?”

“Thì đã hẳn, nhưng chỉ ít ngài vẫn cần trí khôn của tôi,” quý ngài Peppe chọc lại, khi đã chạy ra ngoài tầm chiếc roi của Gonzaga. “Nghe tôi này, Beltram! Cho dù tất cả chúng ta đều không nghi ngờ sự sáng suốt của quý ông Gonzaga trong việc phân biệt người lương thiện với quân du thủ du thực, tôi dám hứa với ngài, và dám đoan chắc như tôi đang nhìn thấy tận mắt đây, rằng nếu ngài làm theo lệnh ông ta và bắt trói nhà quý tộc này, chẳng bao lâu sau sẽ đến lượt ngài bị trói gô lại, mà còn theo cách kinh khủng hơn nữa kia.”

Beltram chột dạ, Gonzaga thì sầm mặt lại. Valentina nhìn Peppe hàm ơn, nghĩ rằng anh hề chỉ dọa chơi để giúp nàng, trong khi Francesco, lúc này đã đứng dậy, quan sát câu chuyện với một nụ cười thích thú như thể chẳng có gì trong đó liên quan đến chàng cả. Đúng lúc vở kịch có vẻ đang đến hồi gay cấn thì đến lượt Fanfulla và đức cha Domenico góp mặt trở lại trên sân khấu.

“Quay lại đúng lúc lắm, Fanfulla thân mến!” chàng Bá tước gọi, “anh chàng bánh trai này đang định gô cổ tôi lại đây.”

“Bắt trói ngài ư?” Fanfulla lặp lại, cơn giận lập tức bùng lên. “Vì lý do gì, thưa ngài?” chàng thanh niên hỏi, hằm hằm quay mặt về phía Gonzaga.

Hoảng hồn trước vẻ dữ tợn của Fanfulla, Romeo Gonzaga, mới chỉ một thoáng trước còn kiêu căng ngạo mạn, bỗng dưng trở nên nhũn như con chi chi.

“Thưa ngài, xem ra tôi đã hơi lầm lẫn khi phán đoán về địa vị của nhà quý tộc kia,” gã lí nhí phân bua.

“Phán đoán của ngài ấy à?” anh chàng Fanfulla nổi xung vặc lại. “Thế ai khiến ngài phán đoán ở đây? Nếu muốn nhổ răng sữa thì đi nhờ chỗ khác nhé, nhóc con, và đừng có xía vào chuyện người lớn nếu cậu muốn sống sót để đến ngày nào đó trở thành đàn ông.”

Valentina mỉm cười, còn Peppe thì cười phá lên, thậm chí cả Beltram và bọn lính cũng ngoác miệng cười, cảnh đó khiến sĩ diện của quý ngài Gonzaga tổn thương không ít. Nhưng chút trí khôn ít ỏi trong đầu đủ để mách bảo quý ngài tốt nhất nên thận trọng.

“Sự có mặt của công nương đây buộc tôi phải tự kiềm chế,” gã lên tiếng, cố ra vẻ cao ngạo. “Nhưng nếu chúng ta còn có dịp gặp lại, tôi sẽ xin mạn phép được cho ngài thấy thế nào là một người đàn ông chân chính.”

“Cũng có thể... nếu đến lúc đó anh bạn trẻ đã trở thành đàn ông.” Fanfulla nhún vai rồi quay lại dành sự quan tâm cho Bá tước, trong khi thầy Domenico đã bắt đầu băng bó vết thương cho Francesco.

Valentina, để chấm dứt bầu không khí căng thẳng, bèn đề nghị Gonzaga đi ra lệnh cho đoàn hộ tống lên ngựa, đồng thời chuẩn bị kiệu sẵn sàng cho nàng để họ có thể tiếp tục lên đường ngay khi thầy Domenico băng bó xong cho người bị thương.

Gonzaga cúi người tuân lệnh, vừa ném một cái nhìn căm tức về phía những người lạ mặt vừa giận dữ ra lệnh cho Beltram và bọn lính: “Theo ta!” đoạn gã bỏ đi, toán lính theo sau.

Valentina đứng lại bên Fanfulla và Peppe, trong khi thầy Domenico băng bó vết thương cho Francesco, ít phút sau, khi lão tu sĩ xong việc, cả ba người bèn ra đi, để Fanfulla lại một mình bên cạnh Bá tước. Nhưng trước khi quay gót, thiếu nữ dừng lại để nhận lời cảm ơn của Francesco, và chấp nhận cho chàng đặt một nụ hôn lên bàn tay trắng như ngà.

Có biết bao điều chàng Bá tước muốn thổ lộ, nhưng sự có mặt của những người khác đã khiến chàng phải ghìm lại. Thế nhưng ít nhất một vài trong vô số ý nghĩ đó, nàng có lẽ đã đọc được ánh mắt chàng, vì suốt ngày hôm ấy dọc đường đi nàng trở nên trầm tư, một nụ cười băng khuâng thoáng trên khóe môi. Và mặc dầu với Gonzaga nàng không hề biểu lộ sự trách móc, nhưng lại giấu gã về chuyện hiểu lầm. Lòng tự ái cao ngút trời bị tổn thương; gã chẳng thích thú gì cách chế giễu tinh tế của nàng, nhưng những lời nàng dùng để chế giễu còn làm gã bực mình hơn thế.

“Làm sao ngài có thể lầm lẫn nghiêm trọng đến thế nhỉ, ngài Romeo?” hơn một lần, nàng hỏi đi hỏi lại gã. “Làm sao ngài có thể cho rằng ông ấy là một kẻ du đãng chứ – trong khi ông ấy có phong thái quý phái đến thế, dung mạo khôi ngô đến thế?” Và chẳng hề để ý đến những câu trả lời nhảm nhăng của gã, nàng lại buông tiếng thở dài rồi thờ ra suy nghĩ – thái độ này, có lẽ, còn làm Gonzaga sôi máu hơn tất cả lời chế giễu của nàng.

5. Chương 5: Gian Maria

Vào một buổi sáng, đúng một tuần sau cuộc gặp gỡ với cháu gái của Guidobaldo, Bá tước Aquila – vết thương đã hoàn toàn bình phục – cưỡi ngựa qua mái vòm lớn, cổng chính thành Babbiano. Viên sĩ quan giữ cửa cung kính chào khi chàng ngang qua, đồng thời cũng cho phép mình tự hỏi chuyện gì đã khiến mặt quý ông Bá tước đột nhiên tái hắc đi. Thực ra nguyên nhân cũng chỉ ngay gần đó. Nó đang nằm trên ngọn của bốn cây giáo chìa lên trời được cắm ngay trên cổng chính của thành – được đặt tên là cổng Thánh Bacolo – giữa một bầy quạ vừa bay lượn vừa kêu ồm ồm, dưới dạng bốn cái thủ cấp.

Cảnh tượng ghê rợn méo mó của những khuôn mặt người chết với mớ tóc dài rũ rượi bết lại như giẻ rách lay động trong làn gió nhẹ thảng Tư ấy đập ngay vào mắt Francesco, chàng bèn lại gần nhìn cho rõ. Nhưng chỉ một khoảnh khắc sau, khi đã đến gần hơn và quan sát thật kĩ, chàng chợt rùng mình, điều vừa phát hiện ra khiến chàng không khỏi rợn người, khuôn mặt tái nhợt đi. Chàng nhận ra đầu tiên trong số đó là thủ cấp của ngài Ferrabracio can đảm chính trực; bên cạnh là của Amerino Amerini; còn lại là thủ cấp của hai người bạn đồng hành với chàng bị bắt đêm hôm đó ở Sant’ Angelo.

Vậy là chừng như Gian Maria đã không ngời tay lấy một giấy trong tuần vừa qua, và những gì đang nằm thối rữa trên kia, trên tường thành Babbiano, có lẽ là thành quả duy nhất mà vụ mưu phản xấu số đem lại.

Trong một giây, ý nghĩ tháo lui chợt ập đến trong tâm trí chàng. Nhưng bản tính cứng cỏi bất khuất thúc giục chàng tiếp tục dần bước, cho dù lúc này chàng chỉ còn đơn thương độc mã, và bất chấp những tấm gương tây liếp chàng vừa tận mắt chứng kiến. Chàng tự hỏi liệu Gian Maria đã biết chuyện chàng cũng dính dáng vào cuộc gặp trên núi đêm nọ hay chưa, và chuyện gì sẽ đến với chàng nếu ông anh họ biết rằng chàng đã được thỉnh cầu thế chỗ ông ta?

Tuy nhiên, chẳng mấy chốc chàng phát hiện ra rằng chẳng có gì để lo ngại như chàng tưởng. Gian Maria đón chào chàng thậm chí còn niềm nở hơn thường lệ, vì ông ta luôn đánh giá cao ý kiến của Francesco và đang cần đến chàng hơn lúc nào hết.

Francesco bắt gặp Công tước đang ngồi sau bàn, giữa cả một kho báu về nghệ thuật và kiến thức vốn là niềm tự hào của thư viện Hoàng gia. Gian Maria ưa thích gian phòng vì sự tiện nghi của nó, vì vậy ông ta không ngần ngại sử dụng vào đủ những mục đích tầm thường, ngoại trừ mục đích ban đầu của những người đã tạo nên căn phòng, bởi quý ông Công tước, vốn là kẻ thất học, luôn đứng dưng với tất cả những gì dính dáng đến chữ nghĩa.

Lúc Francesco bước vào thì ông anh họ của chàng đang ngất ngưỡng trong chiếc ghế bành bọc da màu đỏ, trước mặt là chiếc bàn rộng bày la liệt đủ loại sơn hào hải vị, lấp lánh những bình pha lê rồi li tách đĩa bát trắng vàng, bầu không khí vốn đượm mùi hàn lâm tỏa ra từ những trang giấy da và những tập sách cũ kĩ giờ đây ngào ngạt mùi đồ ăn.

Kể về dáng người thì Gian Maria vừa lùn tịt vừa béo phệ dù hãy còn trẻ. Công tước có khuôn mặt tròn vành vạnh, nhợt nhạt, bèo nhèo; đôi mắt xanh ti hí và khuôn miệng phóng dăng, tàn nhẫn. Đức ông mặc một chiếc áo khoác nhung trắng có viền lông linh miêu, hai vạt áo mở rộng theo kiểu Tây Ban Nha để lộ

chiếc áo sơ mi bằng loại vải lanh Rheims mịn nhất. Một sợi dây chuyền vàng có gắn thánh tích lấy từ Cây Thánh giá Thiêng đeo quanh cổ Công tước – vì đức ông vốn ngoan đạo có tiếng.

Công tước đón chào Francesco với vẻ vồn vã hiếm thấy. Ngài lập tức quát lệnh cho hai gã hầu dọn thêm một bộ đồ ăn cho người em họ, và khi Bá tước Aquila lịch sự từ chối, viện cớ rằng chàng đã dùng bữa, đức ông vẫn nhiệt tình nài chàng ít nhất cũng phải cạn một li Malvasia. Khi một người hầu đã rót đầy li cho chàng Bá tước từ chiếc bình vàng, đức ông liền ra lệnh cho đám người hầu lui, rồi nằm ườn ra thư giãn – nếu quả thực có thể gọi thái độ này như vậy ở một người chẳng bao giờ biết thế nào là nghiêm trang – ngay trước mặt khách.

“Tôi có nghe kể,” Bá tước Aquila lên tiếng, khi màn chào hỏi đã dứt, “câu chuyện lạ lùng về một vụ mưu phản trong Công quốc, và trên cổng Thánh Bacolo tôi đã trông thấy thủ cấp của bốn người, toàn những người tôi biết và kính trọng.”

“Và những kẻ đó đã tự làm hoen ố danh dự mình trước khi thủ cấp của chúng trở thành tiệc cho quạ. Mà chú Francesco này!” Đức ông rung mình làm dấu thánh. “Nói đến người chết ở bàn ăn sẽ mang lại xúi quẩy đấy.”

“Vậy thì chúng ta chỉ nói đến tội trạng của họ thôi vậy,” Francesco vẫn kiên trì. “Họ đã mắc tội gì vậy thưa Công tước?”

“Tội gì ư?” Công tước đáp với vẻ khoái trá. Giọng ông ta mờ đục và nghe the thé. “Cái đó thì ta cũng chịu. Masuccio biết đấy. Nhưng con chó săn ấy không chịu hé miệng về những bí mật của hần, cũng như tên những kẻ mưu phản cho đến khi tóm gọn được cả đám khi bọn này họp mặt bàn việc nổi loạn. Thế mà,” Công tước tiếp tục, mân mê một quả ô liu giữa ngón tay cái và ngón trỏ, “có vẻ đám loạn đảng này cũng không dễ bị tóm cổ như hần nghĩ. Hần đã bẩm với ta rằng cả bọn có sáu tên, và chúng đã hẹn gặp tên thứ bảy ở đó. Những kẻ sống sót trở về sau cuộc vây bắt còn không biết hổ thẹn mà kể với ta rằng chỉ có không quá sáu hay bảy gã nhảy xổ vào bọn chúng. Thế nhưng đám này lại khiến bọn lính Thụy Sĩ phải một phen vất vả, chúng giết chết chín tên lính chưa kể sáu gã nữa bị thương không nặng thì nhẹ, trong khi phía chúng chỉ có hai gã bị giết và hai bị bắt. Chính là bốn cái thủ cấp chú đã thấy trên cổng Thánh Bacolo đấy.”

“Thế Masuccio?” Francesco hỏi. “Chẳng lẽ sau đó hần không bẩm lại cho đức ông biết tên những kẻ đã đào thoát sao?”

Đức ông ngừng nhai mấy quả ô liu.

“Phiền phức là ở chỗ đó đấy,” Công tước đáp. “Tên khốn kiếp ấy cũng toi mạng rồi. Hần bị giết trong trận đánh nhau. Cầu cho hần bị rục xương dưới địa ngục vì sự lì lợm cứng đầu của hần đi.

Mà không, không cần!” đức ông vội vàng đính chính. “Dù sao hần cũng đã chết, và bí mật về vụ mưu phản, cũng như tên của những kẻ phản nghịch, đều đã theo hần xuống mồ. Dù sao ta cũng là người nhân từ, Francesco ạ, nên cho dù con chó săn đó đã phản bội ta bằng sự im lặng chết tiệt của hần, ta vẫn cầu xin Đức Chúa – mong Người hãy giúp linh hồn gồm guốc của hần được an nghỉ!” Chàng Bá tước buông mình xuống ghế, một phần để cố che giấu vẻ vui mừng nhẹ nhõm hiện lên trên khuôn mặt, một phần cũng vì chàng không muốn đứng lâu hơn nữa.

“Nhưng chắc Masuccio cũng phải để lại vài manh mối nào đó cho ngài chứ!” chàng than.

“Hoàn toàn mơ hồ,” Gian Maria trả lời, giọng chán nản. “Đồ bần tiện ấy lúc nào cũng thích giấu giếm. Quý bắt hần đi! Hần dám nói toẹt rằng nếu hần cho ta biết thì ta sẽ không giữ mồm giữ miệng được. Có ông hoàng nào chịu được sự láo toẹt như vậy chứ? Tất cả những gì hần cho ta biết là có một âm mưu đang hình thành nhằm lật đổ ta, và rằng hần sẽ tóm gọn tất cả những kẻ dự mưu, cùng với kẻ bọn chúng muốn đưa lên tiềm vị ta. Thử nghĩ xem, chú Francesco! Đám dân chúng yêu quý của ta dám mưu mô những chuyện sát nhân như thế để ám hại ta – một ông hoàng luôn đem đến cho chúng thái bình thịnh vượng, ông hoàng nhân từ nhất, công minh nhất, rộng lượng nhất trên toàn cõi Italia. Chúa ơi! Liệu chú có còn ngạc nhiên hay không khi ta mất hết kiên nhẫn và cho bêu đầu chúng lên những ngọn giáo?”

“Nhưng đức ông đã chẳng kể rằng hai tên trong bọn chúng đã bị bắt sống sao?”

Công tước gạt đầu, mồm đầy đồ ăn.

“Vậy thì chẳng lẽ ở phiên tòa chúng không hé ra điều gì sao?”

“Tòa ư? Chẳng có phiên tòa nào cả.” Giờ thì Gian Maria nhai thật lực. “Thú thực với chú, lúc đó quá nóng giận vì sự vô ơn hèn hạ của chúng nên ta còn chẳng kịp nghĩ đến chuyện tra tấn bắt chúng khai ra tên hai kẻ đồng bọn. Chỉ nửa tiếng sau khi bị điệu về Babbiano, đầu của những kẻ mà Chúa đã giúp ta bắt được đã yên vị ở chỗ chú nhìn thấy hôm nay.”

“Công tước đã ra lệnh chém đầu họ?” Francesco kêu lên bất bình, đứng bật dậy nhìn ông anh họ với ánh mắt kinh ngạc pha lẫn giận dữ. “Công tước ra lệnh hành hình những người có xuất thân cao quý như vậy mà không xét xử sao? Tôi nghĩ, Gian Maria ạ, nếu tùy tiện chém giết những người có danh vọng như thế thì anh thật sự điên mất rồi.”

Công tước ngả người về phía sau, há hốc mồm nhìn ông em họ xác xược. Sau đó đức ông giận dữ gằn giọng: “Chú ăn nói như thế với ai đấy hả?”

“Với người tự cho mình là ông hoàng nhân từ nhất, công minh nhất, rộng lượng nhất Italia, nhưng lại không đủ khôn ngoan để nhận ra rằng ông ta đang tự làm lung lay thêm ngai vàng vốn chẳng lấy gì làm vững chãi của mình bằng những việc làm bạo ngược. Chẳng lẽ anh không sợ một cuộc nổi dậy sao? Việc anh đã làm là sát nhân, và cho dù trên đất Italia này các ngài Công tước tự cho mình quyền làm chuyện này khá tự do đi nữa, nhưng những hành động như thế cũng không thể làm công khai trước bàn dân thiên hạ được.”

Cơn giận đã bùng lên trong đầu Công tước, nhưng nỗi sợ hãi còn lớn hơn bắt nó phải im tiếng.

“Ta đã phòng bị sẵn sàng chống lại cuộc nổi loạn,” đức ông tuyên bố, cố gắng một cách vô ích để làm ra vẻ thần nhiên. “Ta đã giao chức chỉ huy cận vệ cho Martino Armstadt, và hẳn đã mộ cho ta năm trăm lính Thụy Sĩ vừa hết hợp đồng với nhà Baglioni ở Perugia.”

“Và anh cho rằng như thế là an toàn rồi chẳng?” Francesco vặn lại với nụ cười mỉa mai. “Cũng cố ngai vàng của anh bằng những tay giáo ngoại bang dưới sự chỉ huy cũng của một kẻ ngoại bang?”

“Lực lượng đó và cả sự che chở của Chúa nữa,” Công tước trả lời rất ngoan đạo.

“Thôi đi!” Francesco đáp, sốt ruột vì màn kịch đạo đức giả của Công tước. “Hãy giành lấy trái tim của dân chúng. Hãy biến dân chúng thành lá chắn che chở cho anh.”

“Hừm!” Gian Maria thì thầm. “Chú đang báng bổ đấy. Chẳng nhẽ tất cả những gì ta làm trong suốt cuộc đời chỉ biết hi sinh vì người khác không phải vì mục đích đó sao? Ta sống chỉ vì dân chúng. Nhưng, thế có sự cứu rỗi linh hồn, muốn ta phải chết vì chúng thì đúng là đòi hỏi quá nhiều rồi. Nếu ta trừng trị những kẻ mưu toan ám hại ta như đã trừng phạt những kẻ chú vừa nói đến, ai dám lên án ta? Ta nói để chú biết, Francesco, ta ước gì có thể bắt được những kẻ đã trốn thoát để trừng phạt chúng như ta đã làm với những tên đồng bọn. Thế có Đức Chúa phục sinh, ta sẽ làm! Còn với kẻ muốn trèo lên ngai của ta...” Đức ông dừng lại, nụ cười chết chóc trên cặp môi tàn nhẫn hoàn tất câu nói với độ chính xác mà không ngôn từ nào diễn tả được. “Mà hẳn là ai mới được chứ?” Công tước trầm ngâm. “Ta thề rằng nếu Chúa cho ta phát hiện ra hắn, ta sẽ thắp một ngọn nến tại Santa Fosca vào mỗi thứ Bảy trong suốt một năm và nhin ăn trước Lễ Cầu kinh Người Chết. Ai? Hẳn có thể là ai hả Franceschino?”

“Làm sao tôi biết được?” Francesco đáp, lẩn tránh câu hỏi.

“Chú biết nhiều hơn những gì chú nói, em họ yêu quý ạ. Đầu óc chú quá thông minh nhạy cảm để có thể bỏ qua những chuyện như thế. Xem nào, chú có cho rằng đó là Công tước Valentinois không?”

Francesco lắc đầu.

“Khi Cesare Borgia tới hẳn sẽ chẳng cần phải dùng cách hạ tiện như thế. Hẳn sẽ khuất phục anh bằng sức mạnh.”

“Chúa và các vị Thánh phò trợ cho ta!” Công tước thở hắt ra. “Chú nói cứ như thể hẳn đã trên đường hành quân đến đây rồi vậy.”

“Vậy thì anh có thể coi đó như một lời khuyên. Cuộc tấn công cũng không còn xa như anh tưởng đâu. Hãy nghe tôi, Gian Maria! Tôi không cất công cưỡi ngựa từ Aquila đến đây chỉ để tán chuyện với anh. Fabrizio da Lodi và Fanfulla degli Arcipreti mới đến gặp tôi.”

“Gặp chú ư?” Công tước kêu lên, đôi mắt chuột nhắt nheo lại nhìn về phía người em họ. “Gặp chú... ấy hả?” Đứt ông nhún vai, hai tay dang ra. “Khỉ thật! Đôi khi cả những người sáng suốt như ta cũng nhầm lẫn tệ hại. Chú biết không, Francesco, sự vắng mặt gần đây của hai người ấy kể từ sau khi vụ mưu phản vỡ lở đã làm ta thậm chí bán tín bán nghi rằng họ có dính vào đó.” Nói rồi đứt ông chuyển sự chú ý vào một hũ mật ong.

“Trên cả công quốc này anh cũng không tìm đâu được hai người trung thành với Babbiano hơn họ đâu,” chàng Bá tước trả lời nghiêm nghị. “Họ đến gặp tôi vì lo lắng nguy cơ chết người đang treo lơ lửng trên đầu anh đấy.”

“A!” Khuôn mặt trắng nhợt của Gian Maria lộ vẻ quan tâm.

Và Bá tước Aquila bắt đầu nói với Công tước Babbiano tất cả những gì Fabrizio da Lodi đã nói với chàng vào cái đêm tại Sant’ Angelo. Chàng nói về mối đe dọa từ gia đình Borgia, việc thiếu chuẩn bị của Babbiano, cũng như sự đứng đưng của Gian Maria trước những lời khuyên can. Chàng cũng nói đến nỗi bất bình đang dâng lên trong lòng dân chúng trước tình hình hiện tại, cùng sự cần thiết phải sửa chữa sai lầm trước khi quá muộn. Khi chàng đã nói hết, Công tước ngồi lặng im một hồi, đôi mắt nghĩ ngợi cúi xuống nhìn chăm chăm vào chiếc bàn đầy thức ăn.

“Chú Francesco ạ, bảo người khác rằng cái này không đúng, cái kia không đúng thì dễ rồi. Nhưng làm ơn nói thử xem, ai ở đây sẽ giúp ta sửa chữa?”

“Chỉ cần Công tước ra lệnh, tôi sẽ hết sức cố gắng.”

“Chú?” Công tước kêu lên, nhưng thay vì biểu thị nỗi vui mừng khi có người ngỏ ý giúp chia sẻ gánh nặng, trên khuôn mặt của Gian Maria chỉ có sự giận dữ pha lẫn khinh miệt. “Và để làm được điều đó, chú em họ thiên tài, chú định dùng cách nào đây?” đứt ông hỏi, giọng điệu hàm chứa sự dè bĩu.

“Nếu là tôi, tôi sẽ giao chuyện thu thuế cho ngài Despuglio, và bằng cách cắt giảm các khoản chi tiêu xa xỉ của Công tước, tôi sẽ dồn tiền vào chuyện chiêu mộ và trang bị thỏa đáng cho quân đội. Tôi cũng có ít nhiều kinh nghiệm chỉ huy – chuyện này thì ít nhất cũng có vài ông hoàng ngoại quốc phải thừa nhận. Tôi sẽ chỉ huy quân đội của Công tước sau khi đã hoàn thành việc tuyển mộ, đồng thời giúp ngài tìm cách liên minh với các nước láng giềng, một khi chúng ta đã được vũ trang đầy đủ, họ sẽ thấy chúng ta là một đồng minh đáng giá. Tất cả những gì sức người có thể làm được, tôi sẽ làm để bảo vệ công quốc. Hãy phong cho tôi làm tư lệnh quân đội, và sau một tháng tôi sẽ cho Công tước thấy liệu tôi có khả năng giúp bảo vệ công quốc thực hay không.”

Cặp mắt của Gian Maria nheo dần lại khi Francesco nói, và rồi một cái nhìn nghi ngờ, hiểm độc hiện dần lên trên khuôn mặt tròn vành vạnh của ông ta. Khi chàng Bá tước dừng lời, đứt ông phá lên cười giễu cợt.

“Bổ nhiệm quý ngài làm tư lệnh?” Công tước lăm bắm với vẻ thú vị. “Không biết Babbiano đã biến thành nước cộng hòa từ bao giờ thế – hay là quý ngài định biến nó thành nước cộng hòa và chiếm lấy ghế Tổng giám đốc?”

“Nếu Công tước hiểu lầm tôi như vậy...” Francesco lên tiếng, nhưng anh họ chàng đã cắt ngang với giọng điệu mỉa mai ngày càng cay độc.

“Hiểu lầm chú ư, quý ngài Franceschino? Không, không đâu. Ta hiểu chú quá rõ mà.” Công tước đứng vụt dậy, dứt ra khỏi bữa ăn đang dở chừng và bước lại gần người em họ. “Ta đã nghe những lời đồn về lòng ái mộ ngày càng tăng của đám dân đen dành cho ngài Bá tước Aquila, và ta đã không thèm đếm xỉa đến. Trước khi chết, Masuccio đã cảnh cáo ta, nhưng ta đã quất vào mặt hắn. Nhưng bây giờ thì ta khó mà chắc được ta có khôn ngoan không khi làm như vậy. Đêm hôm kia ta đã mơ thấy... Nhưng mặc chuyện đó! Trong một lãnh địa mà lại có kẻ được lòng dân chúng hơn ông hoàng đang trị vì, và kẻ đó lại có địa vị cao, xuất thân quyền quý như chú, hắn sẽ trở thành mối họa cho người ngồi trên ngai vàng. Ta chẳng cần phải nói lại cho chú,” Công tước nói tiếp với giọng đe dọa, “gia đình Borgia xử trí những kẻ như vậy ra sao, cũng không cần thêm rằng một người của nhà Sforza cũng có thể thấy những biện pháp phòng xa mạnh tay như thế là cần thiết. Trong gia đình Sforza chưa bao giờ có một thằng ngốc, mà ta cũng không định phá đi tiền lệ tốt đẹp này bằng việc đặt quyền lực vào tay kẻ khác để trở thành bù nhìn cho hắn. Chú thấy đấy, em họ

tốt bụng, ta đã đi guốc trong bụng chú rồi. Ta cũng tinh mắt lắm, Franceschino yêu quý ạ, rất tinh mắt!” Đứt ông khẽ lấy tay quệt mũi rồi cười gằn tự tán thưởng cho khám phá sắc bén của mình.

Francesco quan sát đứt ông bằng con mắt khinh bỉ lạnh lùng. Chàng có thể trả lời rằng nếu chàng có ý nhóm ngó, Công quốc Babbiano đã thuộc về chàng bất cứ lúc nào chàng có hứng ra tay đoạt lấy. Chàng có thể đã nói thẳng vào mặt Công tước điều đó và thách thức ông ta. Nhưng chàng không giáo ngôn được bằng quý ông xuất thân từ gia đình chưa bao giờ sản sinh ra một gã ngốc nào.

“Chẳng lẽ anh lại hiểu tôi kém đến thế hả Gian Maria,” chàng cắt lời, giọng nói không tránh khỏi cay đắng, “để nghĩ rằng tôi thèm khát một thứ trống rỗng như cái ngai khập khiễng mà anh luôn giữ khư khư này sao? Nói cho anh hay, ông anh ạ, tôi quý trọng tự do của tôi còn hơn ngai vàng. Nhưng nói với anh chỉ hoài hơi thôi. Có điều, đến ngày đó, khi móng vuốt của Borgia tước đoạt vương miện và quyền lực khỏi tay anh, hãy nhớ lấy đề nghị của tôi, đề nghị rất có thể đã giúp cứu vãn ngai vàng của chính anh, nhưng đã bị anh gạt đi trong nhục mạ, cũng như trước đây anh đã bỏ ngoài tai lời khuyên của những triều thần lão thành.”

Gian Maria khẽ nhún đôi vai nức ních.

“Nếu chú định ám chỉ đến lời khuyên ta cưới cháu gái Guidobaldo làm vợ, thì tâm hồn ái quốc của chú có thể yên tâm. Ta đã đồng ý với cuộc hôn nhân này rồi. Còn bây giờ,” Công tước kết thúc với tiếng cười gằn quái dị, “chú thấy rõ là ta chẳng còn lí do gì để sợ gã con hoang của giáo hoàng Alexander. Một khi đã liên minh với Urbino và các đồng minh của họ, ta có thể thách thức sức mạnh của Cesare Borgia. Hằng đêm ta sẽ ngủ ngon lành trong vòng tay cô vợ mới cưới xinh đẹp, hoàn toàn yên tâm dưới sự bảo hộ của ông chú vợ yêu quý, và không bao giờ cần đến chú em họ dũng mãnh phải vất vả đi làm tư lệnh quân đội cho ta.”

Bá tước Aquila không khỏi biến sắc mặt, và đôi mắt nghi kị của Công tước đã nhanh chóng nhận ra sự thay đổi thái độ của người em họ cũng như đầu óc đa nghi của đứt ông cũng nhanh chóng không kém hiểu lầm hoàn toàn nguyên nhân của nó. Công tước nhủ thầm sẽ giám sát chặt chẽ hơn ông em họ rồi hơi khi không lại đề nghị chỉ huy quân đội giúp ngài sốt sắng đến thế.

“Xin chúc mừng Công tước, ít nhất vì nước cờ khôn ngoan đó,” Francesco nghiêm nghị đáp. “Nếu biết trước thì tôi đã không quấy rầy anh với lời đề nghị vừa rồi. Nhưng, tôi có thể hỏi thực, Gian Maria, chuyện gì đã khiến anh chấp nhận giải pháp mà từ trước tới giờ anh vẫn khẳng khái phản đối thế?”

Công tước nhún vai.

“Họ cứ bám riết lấy ta mà quấy nhiễu,” đứt ông nhăn mặt than vãn, “thế nên cuối cùng ta đành chấp nhận. Ta có thể chịu được Lodi và tất cả bọn họ, nhưng đến khi cả mẹ ta cũng gia nhập ban đồng ca để nài nỉ ta – ý ta muốn nói là bà ra lệnh cho ta – và cũng lại lôi mối họa chết người ra dọa thì ta cũng đành chịu thua. Suy cho cùng thì trước sau gì một người đàn ông cũng phải cưới vợ. Và vì ở địa vị của ta cưới xin cũng chỉ là chuyện nghĩa vụ, thôi thì ta cưới vợ vì hòa bình và an ninh vậy.”

Biết được Gian Maria đã quyết định chuyện cưới xin vì sự tồn vong của Babbiano, lẽ ra chàng Bá tước phải cảm thấy vui mừng về quyết định khôn ngoan của Công tước, và đáng lí ra không ý nghĩ nào khác có thể len lỏi vào tâm trí chàng để che khuất nỗi vui mừng đó. Ấy vậy mà, sau khi cáo từ ông anh họ ra về, chàng chỉ thấy trong tim nặng trĩu, có phần oán giận số mệnh đã an bài trở trêu như thế, nỗi oán giận chen lẫn cảm giác chua xót cho cô gái sắp phải làm vợ anh họ chàng cùng sự căm ghét gã đã khiến chàng phải thương hại nàng như vậy.

6. Chương 6: Công Tước Si Tình

Từ trên cửa sổ cung điện Babbiano, Bá tước Aquila ngẩng nhìn đám người lẳng xăng ngược xuôi dưới sân, bên cạnh là anh chàng Fanfulla degli Arcipreti mà chàng đã nhắn gọi về từ Perugia với lời đảm bảo rằng không còn mối nguy hiểm nào đe dọa chàng trai trẻ bởi Masuccio đã chết.

Một tuần lễ đã trôi qua kể từ khi Gian Maria cho người em họ biết về chủ ý của mình, và lúc này ngài Công tước đang sửa soạn lên đường đi Urbino để diễn màn hài kịch cầu hôn công nương Valentina. Đó là lí do giải thích sự hồi hã của đám người hầu và gia nhân, tiếng bước chân rầm rập của đám lính tháp tùng đang tập hợp, cùng cả đoàn lừa ngựa đang gõ móng làm náo nhiệt cả khoảng sân rộng bên dưới. Francesco quan

sát cảnh tượng nhộn nhịp với nụ cười chua chát, trong khi người bạn đồng hành của chàng không giấu được vẻ hài lòng.

“Tạ ơn Chúa, Công tước cuối cùng cũng ý thức được trách nhiệm của mình,” chàng trai trẻ nhận xét.

“Trước đây tôi vẫn thường oán trách số mệnh,” Francesco nói, không để ý đến lời bình luận của người bạn trẻ, “vì đã bắt tôi phải an phận làm một Bá tước. Nhưng từ nay về sau tôi sẽ cảm ơn sự an bài này, vì tôi đã thấy một số mệnh khác còn có thể tệ hơn nhiều - rất có thể tôi đã phải sinh ra làm một ông hoàng với một công quốc phải cai trị. Tôi rất có thể đã giống như ông anh họ quý hóa tội nghiệp kia, một tạo vật mà cả cuộc đời toàn những trò xa hoa phù phiếm, chẳng có nổi chút phẩm giá, rặt những màn mua vui đình đám mà không có hạnh phúc thực sự - không tình yêu, cô đơn, vô nghĩa.”

“Nhưng,” anh chàng Fanfulla kinh ngạc kêu lên, “chắc chắn phải có sự bù đắp chứ?”

“Cậu thấy đám đông đang nhón nháo kia chứ. Cậu biết như thế nghĩa là gì rồi đấy. Cái gì mới bù đắp được cho điều đó đây?”

“Đáng lẽ ngài không nên đặt ra câu hỏi đó chứ, thưa Bá tước. Ngài đã thấy cháu gái Guidobaldo rồi, ngay cả sau khi thấy nàng, ngài vẫn còn hỏi đám cưới này sẽ đem lại cho Gian Maria sự bù đắp nào ư?”

“Vậy là cậu vẫn không hiểu à?” Aquila hỏi lại với nụ cười cay đắng. “Cậu không thấy bị kịch ở đây sao? Chỉ đơn giản là hai công quốc, nhận thấy đám cưới này có lợi cho cả đôi bên, bèn quyết định rằng nó phải được tiến hành. Trong khi đó thì hai nhân vật chính - thiếu chút nữa tôi đã gọi họ là nạn nhân - chẳng hề có lấy một cơ hội để tự lựa chọn. Gian Maria lên đường đi cầu hôn vì bị bức bách quá. Ông ta sẽ nói với cậu rằng ông ta vẫn biết sớm muộn gì cũng phải lấy vợ và sau đó phải xoay sở để có con trai. Ông ta đã trì hoãn khá lâu để phản đối cuộc hôn nhân chính trị này, thế nhưng bây giờ khi tình thế đã đến lúc cấp bách thì ông ta đành miễn cưỡng đi cầu hôn cũng như làm bất cứ công chuyện gì khác - như đi dự một lễ đăng quang, một bữa tiệc hay một buổi khiêu vũ vậy. Giờ cậu còn thắc mắc tại sao khi người ta định dâng ngai vàng của Babbiano cho tôi, tôi lại từ chối không? Nói để cậu rõ, Fanfulla thân mến, nếu bây giờ tôi ở vào chỗ ông anh họ của tôi, tôi sẽ cho không cả vương miện lẫn chiếc áo choàng Công tước cho bất cứ kẻ nào thêm khát chúng trước khi người ta chà đạp cuộc đời tôi và biến tôi thành con rối vô tri khốn khổ. Nếu phải chịu đựng vai bi hài kịch trống rỗng đó suốt đời, thà rằng tôi sống cuộc đời của một nông dân hay một tá điền; tôi sẽ làm ruộng, sống cuộc đời đạm bạc, nhưng sống như tôi muốn và tạ ơn Chúa về cuộc đời tự do đó; tôi sẽ kết bạn với những người tôi thấy hợp; lấy bốn bề là nhà; yêu theo tiếng gọi của trái tim tôi; và về với Chúa khi Người gọi tôi, ra đi thanh thản với niềm tin rằng cuộc đời này mình đã không sống một cách nhạt nhẽo vô vị. Và còn cô thiếu nữ tội nghiệp đó nữa, Fanfulla ơi! Hãy nghĩ cho nàng một chút mà xem. Nàng sẽ bị trói buộc vào cuộc hôn nhân không tình yêu với một gã phì nộn vô cảm như Gian Maria. Chẳng lẽ cậu không cảm thấy chút thương hại nào cho nàng sao?”

Fanfulla cau mày, thở dài.

“Tôi không ngốc đâu, tôi biết tại sao hôm nay ngài lại nghĩ ngợi nhiều như thế,” chàng trai đáp. “Những ý nghĩ này đã ám ảnh ngài từ khi ngài gặp cô gái đó.”

Francesco thở dài.

“Ai biết được?” chàng buồn bã đáp. “Trong khoảnh khắc chúng tôi nói chuyện với nhau, trong phút giây ngắn ngủi tôi được ngắm nhìn nàng, có lẽ nàng đã gây cho tôi một vết thương còn sâu hơn nhiều vết thương mà nàng đã nhân hậu cố gắng chăm sóc.”

Cho dù những gì Bá tước Aquila nói về cuộc hôn nhân chính trị đang được chuẩn bị đều khá chính xác, nhưng chàng đã hơi lầm lẫn khi nói rằng hai nhân vật chính đều không có cơ hội tự do lựa chọn cho mình. Thực tế cả hai đều đã có cơ hội lựa chọn. Chuyện đó xảy ra ba ngày sau tại Urbino, khi ngài Công tước và Valentina được giới thiệu với nhau trong buổi khiêu vũ chào mừng Guidobaldo tổ chức để đón chú rể tương lai. Vẻ đẹp long lanh của Valentina đã khiến Gian Maria choáng ngợp vì vui sướng bất ngờ, kết quả là về sót ruột muốn được sở hữu nàng lộ ra trên khuôn mặt đức ông càng làm cho đáng về kịch cỡm của ngài thêm lố bịch khó chịu trong mắt nàng. Ngay từ khi được biết về cuộc hôn nhân dàn xếp này, cô thiếu nữ đã tỏ ra bất mãn. Những gì được chứng kiến về con người Gian Maria chỉ làm Valentina cảm thấy hoàn toàn ghê

sợ số phận đã được định đoạt trước cho mình, và trong trái tim, cô gái thầm nhủ nếu bị buộc phải làm nữ Công tước Babbiano, cô thà quay trở lại tu viện Santa Sofia sống cuộc đời của một nữ tu.

Gian Maria ngồi cạnh nàng trên bàn tiệc, vừa nhòm nhòm thưởng thức các món ăn - một việc luôn có sức thu hút ghê gớm với Công tước - vừa lúng búng ghé miệng thì thầm vào tai cô gái những lời có cánh khiến nàng rung mình và khuôn mặt dần dần tái mét. Càng hăng hái trở tài tán tụng hồng làm vừa lòng nàng, với thân hình phì nộn và tác phong kệch cỡm của mình, đức ông càng thành công trong việc làm nàng trở nên xa lánh và thù nghịch, cho đến khi, bất chấp tất cả sự ngu ngốc của mình, cuối cùng Công tước cũng phải nhận thấy sự lạnh lùng đến bất thường của cô gái. Lập tức, đức ông phàn nàn với ông hoàng cao quý kia, tức chú nàng. Nhưng Guidobaldo lại cười nhạo trước nỗi lo ngại của ngài.

“Đức ông coi cháu gái tôi như một đứa con gái nông dân chăng?” ông hỏi. “Hay ngài muốn nó cười điệu dàng rồi uốn éo làm dáng trước mỗi lời tán tỉnh của ngài? Miễn là cháu tôi chấp nhận cưới ngài, những chuyện còn lại đâu có quan trọng gì?”

“Tôi muốn cô ấy yêu tôi một chút”, Gian Maria ngớ ngẩn phàn nàn.

Guidobaldo nhìn ngài Công tước từ đầu đến chân với ánh mắt cười cợt khó hiểu, như thể trong đầu ông thoáng qua ý nghĩ rằng tay Công tước ngô nghê thô thiển này tham vọng thật.

“Tôi không nghi ngờ rằng rồi cháu tôi cũng sẽ yêu ngài thôi,” ông trả lời, bằng giọng nói cũng khó hiểu như cái nhìn của ông. “Khi ngài Công tước đây đã theo đuổi chân thành say mê như thế thì có phụ nữ nào cưỡng nổi chứ? Không nên vội thất vọng chỉ vì sự bền lên của một cô thiếu nữ.”

Những lời an ủi của Guidobaldo như tiếp thêm can đảm cho Công tước. Từ lúc này đối với ngài thái độ lạnh lùng của cô gái chỉ là tấm mạng mà sự rụt rè bền lên của người thiếu nữ dùng để che giấu sự quy thuận của trái tim.

Tự lí luận như vậy, lại được cổ vũ bởi sự đàn độn đến kì quái của bản thân, thành ra cô gái càng lẩn tránh và tỏ thái độ khó chịu, đức ông càng tin chắc về tình cảm nồng cháy nàng dành cho ngài; nàng càng lộ rõ sự căm ghét thì đức ông lại chỉ thấy thêm bằng chứng về mức độ đắm đuối say mê của nàng. Cuối cùng, ngài Công tước đã đi xa đến mức gần như ca tụng và mến mộ nền nếp gia giáo của cô dâu tương lai.

Suốt một tuần dài, mọi chuyện ở Urbino đều tuyệt vời, liên tiếp đan xen nhau là các buổi đi săn, săn bằng chim ưng, những chuyến du thuyền, tiệc tùng, khiêu vũ, những buổi diễn hài kịch. Rồi đột nhiên, như tiếng sét giữa trời quang, mọi cuộc vui chơi đều bị cắt ngang. Tin báo rằng sứ giả của Cesare Borgia đang đợi tại Babbiano mang theo thông điệp từ Công tước Valentinois chẳng khác gì gáo nước lạnh dội xuống đầu Gian Maria. Đức ông được báo tin qua một bức thư do Fabrizio da Lodi gửi tới, khẩn cầu ngài nhanh chóng quay về đối phó với mối đe dọa từ Valentinois.

Lúc này Gian Maria không còn phớt lờ mối đe dọa từ phía nhà Borgia bách chiến bách thắng, không còn coi những lời cảnh báo của triều thần là phóng đại được nữa. Sự xuất hiện bất thình lình của sứ giả do Valentinois gửi tới trùng hợp đến mức có thể thấy là trước nguy cơ về mối liên kết của Babbiano với Urbino, đã quyết định ra tay sớm trước khi liên minh kịp hình thành, tình cảnh làm Gian Maria vô cùng bối rối.

Tại một trong những căn phòng sang trọng dành riêng cho Công tước trong chuyến thăm Urbino, đức ông ngồi bàn bạc về tin xấu vừa nhận được với hai nhà quý tộc tùy tùng - Alvaro de Alvari và Gismondo Santi - và cả hai, trong khi giục ngài nên theo lời khuyên của Lodi mà quay gấp về Babbiano, cũng hối thúc ngài hoàn tất chuyện đính hôn trước khi trở về.

“Phải giải quyết ngay chuyện này, thưa đức ông,” Santi nói, “và khi đó đức ông có thể quay về Babbiano tiếp kiến sứ giả của Công tước Valentinois trên thể thượng phong.”

Hoàn toàn đồng ý với lời khuyên này, Gian Maria bèn lập tức đi tìm Guidobaldo nói rõ ý định của mình, cùng với tin khẩn mới nhận được buộc ngài phải hành động gấp gáp như vậy. Guidobaldo lắng nghe với vẻ nghiêm trọng. Tin do Gian Maria kể cũng làm ngài bận tâm, bởi cũng như bất cứ ai trên đất Italia, ngài e sợ sức mạnh của Cesare Borgia, và trước mối đe dọa đang thành hình, ngài càng quyết tâm thúc đẩy cuộc hôn nhân chính trị có thể kéo thêm một nước láng giềng vào liên minh hùng mạnh ngài đang ra sức xây dựng.

“Chúng ta sẽ làm theo ý ngài”, Công tước lịch thiệp của Urbino trả lời Gian Maria, “và lễ đính hôn sẽ được tuyên bố ngay ngày hôm nay, như thế ngài có thể thông báo chuyện này cho sứ giả của Valentinois. Khi đã biết được thông điệp của Borgia, ngài có thể trả lời đầy thách thức hay thận trọng theo ý ngài. Sau đó hãy quay lại Urbino trong vòng mười ngày, đều gửi lời xin phép nàng được hân hạnh gặp mặt.

Khi được gã hầu đưa qua cánh cửa dẫn vào căn phòng phía trong, Gian Maria chợt nghe thấy một giọng nam tuyệt vời đang ngọt ngào hát một bản tình ca theo tiếng nhạc đệm của cây đàn luyt.

“Một cô gái xinh tươi, ngồi dưới ánh mặt trời...”

Ca từ của Petrarch vọng tới, và ngài Công tước vẫn nghe thấy, dù chỉ loáng thoáng, một hai lần sau khi gã hầu đã đi khuất. Rồi tiếng hát ngừng đột ngột, theo sau là một khoảng im lặng, cuối cùng gã hầu xuất hiện trở lại. Vén tấm rèm cửa màu xanh xen vàng lên, gã mời Gian Maria vào.

Đó là một căn phòng mà ngay cách bài trí đã nói lên hoàn hảo, sự giàu sang tao nhã của nhà Montefeltro, từ mái vòm màu xanh nước biển, nạm vàng và được viền gỗ quý chạm trổ công phu, cho đến những tấm thảm trải nền vô giá. Phía trên một bệ thờ màu đỏ thẫm có treo một cây thánh giá bằng bạc, tác phẩm tinh xảo của Anichino lừng danh xứ Ferrara. Ở góc xa đặt một chiếc bàn khảm xà cừ, phía trên treo một tấm gương lớn, trên bàn bày mấy món đồ tuyệt đẹp bằng thủy tinh Murano. Trên tường có treo một bức tranh của Mantegna, vài món trang sức chạm trổ đắt giá và những đồ trang trí phủ men đầy thanh nhã, vô số sách quý bày trên giá, một chiếc đàn ximbalum mà một gã hầu tóc vàng đang ngắm ngó sẫm soi, và cuối cùng đứng cạnh khung cửa sổ bên phải là một chiếc đàn hạc tuyệt đẹp mà Guidobaldo đã cho mua từ Venice về tặng cháu gái.

Trong gian phòng rộng rãi của Valentina, ngài Công tước thấy nàng đang được mấy cô thị nữ, anh hề Peppe, hai gã hầu phòng và sáu chàng quý tộc trẻ dưới quyền chú nàng vây quanh. Một trong số đó - vẫn là anh chàng Gonzaga đã hộ tống nàng từ tu viện Santa Sofia - nổi bật hẳn lên với bộ đồ trắng muốt từ đầu đến chân, áo vest và áo chên lấp lánh vàng, anh này đang ngồi trên một chiếc ghế thấp, cây đàn luyt vẫn ôm trong lòng, từ đó Gian Maria có thể đoán ra đây chính là chủ nhân của giọng hát đã vọng đến tai đức ông khi đứng chờ ở tiền phòng.

Trừ Valentina, tất cả đều đứng dậy khi Công tước xuất hiện và đón chào đức ông với vẻ lễ nghi xa lạ khiến lòng nhiệt tình của ngài bị nguội đi không ít. Công tước lại gần rồi vung về dừng bước, và bằng điệu bộ vụng về không kém, ngài đề nghị được nói chuyện riêng với nàng. Bằng một cử chỉ chịu đựng chán ngán, nàng ra hiệu cho mọi người lui cả ra ngoài, và Gian Maria đứng đợi cho đến khi người cuối cùng đã bước qua ngưỡng cửa dẫn ra khoảng sân rộng bài trí vui mắt, với một đài phun nước bằng cẩm thạch nằm giữa những khối cây xén tỉa công phu, đang phun lên một cột nước lấp lánh sắc màu dưới ánh mặt trời.

“Thưa công nương,” Công tước lên tiếng khi chỉ còn lại hai người trong phòng, “tôi vừa nhận được tin khẩn từ Babbiano yêu cầu tôi phải lập tức quay về.” Nói rồi đức ông tiến sát tới cạnh nàng.

Có thể trên thực tế đức ông là một kẻ dằn dặt hoặc giả thói tự phụ đã làm ngài quá quáng mắt, nếu không Công tước đã nhận ra đôi mắt cô thiếu nữ đột nhiên sáng lên, trên khuôn mặt nàng có thể đọc được rõ ràng vẻ nhẹ nhõm như được giải thoát.

“Thưa đức ông,” nàng trả lời, nhỏ nhẹ, chùng mực, “chúng tôi sẽ rất buồn phải chia tay ngài như vậy.”

Và ngài Công tước mới ngốc nghếch làm sao! Mù quáng, dằn dặt và tự phụ nhất trong tất cả những kẻ cầu hôn trên đời! Nếu không với một người như đức ông, lớn lên trong cung đình, đôi tai đã quá quen với những lời nói khách sáo, chỉ là những tiếng vọng rỗng tuếch chẳng liên quan gì đến ý nghĩa vốn có, và cũng chẳng lạ gì phép lịch sự đầu môi chót lưỡi chẳng liên quan gì đến cảm xúc của trái tim chốn cung đình, làm sao có thể hiểu lầm câu nói của Valentina đến nỗi quỳ gối xuống cạnh nàng, nắm chặt những ngón tay thon thả kiêu kì của nàng trong hai bàn tay béo núc của ngài, để rồi đột ngột hiện nguyên hình một kẻ si tình cục mịch đến mức khó cô gái nào chấp nhận nổi?

“Nàng cảm thấy thế thật sao?” Công tước líu lười, cái nhìn trở nên si mê ngơ ngẩn. “Nàng sẽ thấy buồn thật chứ?”

Cô thiếu nữ vội đứng phắt dậy: “Tôi xin đức ông hãy đứng lên,” nàng trả lời lạnh lùng, vẻ lạnh lùng ngay lập tức trở thành hốt hoảng khi mọi cố gắng của nàng để gỡ tay ra đều vô ích. Cho dù nàng tìm mọi cách giằng

ra, đức ông vẫn khư khư giữ chặt lấy tay nàng. Lại là trò đồng đánh đàn bà, ngài tự nhủ, chẳng qua chỉ là cách nũng nịu làm cao của các cô thiếu nữ mà ngài sẽ phải chấp nhận cho đến khi khuất phục được nàng.

“Đức ông, tôi van ngài!” nàng nói tiếp. “Xin đức ông hãy nhớ ngài đang ở đâu... hãy nhớ tới địa vị của ngài.”

“Ta sẽ không rời khỏi đây cho tới ngày tận thế,” Công tước trả lời với tâm trạng kì quái, pha lẫn niềm khao khát cháy bỏng với sự tàn nhẫn hung bạo, “cho đến khi công nương chịu nghe ta nói hết.”

“Tôi sẵn sàng lắng nghe ngài, thưa đức ông,” thiếu nữ trả lời, không còn giấu nổi vẻ ghê tởm mà đức ông đã chẳng hề đủ tỉnh táo để nhận thấy. “Nhưng đức ông không cần giữ khư khư lấy tay tôi như thế, và cũng không thích hợp nếu đức ông cứ quỳ như vậy.”

“Không thích hợp ư?” Công tước kêu lên. “Công nương yêu quý, nàng đã đánh giá sai ta rồi. Chẳng lẽ lại không thích hợp khi mỗi chúng ta - dù là ông hoàng hay kẻ tiện dân - đôi khi cũng phải quỳ gối sao?”

“Vâng, khi ngài cầu nguyện, thưa đức ông, mới là lúc thích hợp nhất.”

“Chẳng lẽ khi một người đàn ông tỏ tình không phải anh ta cũng đang cầu khẩn sao? Còn có thể quỳ ở nơi nào thích hợp hơn dưới chân nữ hoàng của trái tim mình chứ?”

“Xin đức ông hãy buông tôi ra,” nàng yêu cầu với giọng gần như ra lệnh, trong khi vẫn tiếp tục vùng vẫy. “Đức ông càng ngày càng chán ngắt và lố bịch rồi đấy.”

“Lố bịch ư?”

Khuôn miệng rộng, phóng đảng của Công tước há hốc. Hai gò má trắng bợt tái đi, cặp mắt xanh nhỏ thó tàn nhẫn long lên những tia nhìn hung tợn. Gian Maria vẫn quỳ bất động trong một chốc rồi vụt đứng phắt dậy. Đức ông buông bàn tay của Valentina ra theo lời ra lệnh, nhưng căng thẳng hơn, thay vào đó lại nắm chặt lấy cả cánh tay nàng.

“Valentina,” Công tước hỏi, giọng lạc đi, “tại sao nàng nở đối xử với ta thù địch như thế?”

“Đâu phải thế,” nàng chán ngán phản đối, rùng mình lùi lại để tránh khuôn mặt trắng bệch đang ghé sát vào mặt nàng, khơi dậy nỗi ghê sợ nàng không tài nào chịu đựng nổi. “Tôi chỉ không muốn thấy đức ông trông lố bịch như thế, và đức ông không thể nhận ra rằng đến mức...”

“Nàng có biết ta yêu nàng say đắm đến mức nào, sâu sắc đến mức nào không?” đức ông bùng nổ, hai bàn tay đang giữ lấy tay cô gái siết chặt lại.

“Đức ông, ngài làm tôi đau đấy!”

“Không lẽ nàng thì không làm ta bị tổn thương sao?” Công tước gầm lên. “Một cánh tay bị bầm tím chẳng nữa cũng có nghĩa lí gì so với vết thương mà cái nhìn của nàng đã gây ra cho ta? Chẳng lẽ nàng không...”

Nàng giải thoát được cánh tay đang bị nắm chặt, rồi bằng một bước chạy, nàng lao về phía cánh cửa mà những người hầu cận vừa đi ra.

“Valentina!” Công tước thét lên, nhảy bổ theo sau, tiếng thét giống với tiếng gầm của ác thú hơn tiếng than của một kẻ si tình. Công tước chớp lấy nàng, và không hề khách khí lịch sự, đức ông lôi mạnh nàng trở lại phòng.

Bị xúc phạm như vậy, tất cả sự căm ghét, khinh miệt, bất bình cô gái đã cố kiềm chế bấy lâu liền được dịp bùng lên. Chưa bao giờ nàng nghe nói một người phụ nữ ở địa vị của mình bị đối xử theo cái cung cách như vậy. Nàng căm ghét gã Công tước, nhưng vẫn kìm mình tránh cho gã nổi hổ thẹn phải nghe điều đó do chính nàng nói ra, với ý định tranh đấu với chú nàng để giành lại tự do cho mình. Nhưng bây giờ, khi tay Công tước này đã cư xử với nàng như với một ả hầu bàn trong tửu quán; vì gã tỏ ra không thềm dếm xia đến sự tôn trọng cần phải có đối với nàng, cũng không hề biết cư xử nhã nhặn như một quý tộc có giáo dục, nàng không thể chịu đựng được màn tỏ tình ghê tởm của gã thêm một phút giây nào nữa. Nếu gã đã chọn cách cầu hôn lố bịch như một tên hề, người con gái kiêu hãnh của Urbino tự nhủ cũng sẽ cư xử với gã theo cách tương xứng.

Một lần nữa vùng ra khỏi tay ngài Công tước, cô thiếu nữ thẳng tay giáng cho đức ông một cái tát nảy lửa làm gò má quý Công tước rất tê đi - cái tát bất ngờ khiến ngài ngớ người đứng đực ra.

“Công nương!” Công tước thở gấp. “Đây là một sự xúc phạm đối với ta!”

“Vậy chẳng lẽ còn thiếu sự xúc phạm nào tôi chưa phải chịu đựng từ phía ngài sao?” nàng phản công, với cái nhìn dữ dội đến mức khiến đức ông bất giác lùi lại. Và giờ đây, khi nàng đứng thẳng kiêu hãnh trước mặt Công tước, hiện thân của vẻ đẹp trong cơn giận dữ, ngài không còn biết mình yêu nàng hay sợ nàng hơn, nhưng nỗi khao khát được chiếm hữu nàng, khuất phục nàng càng cháy bùng lên trong đức ông.

“Liệu tôi có phải là một ả giang hồ trong trại lính của ngài không”, nàng phẫn nộ vặc lại, “mà ngài dám lôi kéo tôi như vậy? Không chừng ngài đã quên rằng tôi là cháu của Guidobaldo, là một công nương của dòng họ Rovere, và từ khi còn nằm trong nôi tôi chỉ biết đến sự tôn trọng từ phía tất cả đàn ông, cho dù địa vị của họ có cao đến đâu? Không lẽ với xuất thân của mình, tôi không có quyền được đối xử như vậy sao? Có cần tôi phải nói thẳng với ngài, thưa đức ông, cho dù ngài sinh ra để ngự trị trên ngai vàng, nhưng cách cư xử của ngài chẳng khác gì một tên giũ ngựa? Có cần tôi phải nhắc nhở ngài, trước khi ngài nhận ra, rằng không người đàn ông nào, khi chưa được tôi cho phép, lại dám động đến tôi như ngài vừa làm không?”

Đôi mắt nàng rực lửa, giọng nói cao dần, và cơn bão tố phẫn nộ càng lúc càng dữ dội hơn; Gian Maria đã hoàn toàn bị đo ván và đức ông chỉ còn biết lúng túng nài nỉ cầu xin sự tha thứ.

“Cho dù tôi có là Công tước cũng đâu nghĩa lý gì,” ngài rút rè thanh minh, “khi tôi đã yêu? Một Công tước thì có gì khác biệt chứ? Anh ta cũng chỉ là người, và tình yêu của anh ta cũng có quyền được biểu lộ ra như bất cứ ai trong đám thần dân của anh ta. Vì tình yêu đâu có phân biệt đến đẳng cấp của con người?”

Cô thiếu nữ lại đi về phía cửa, nhưng lần này Công tước không dám dùng sức mạnh giữ nàng lại, ngài đành tìm cách dùng lời lẽ thay thế.

“Công nương,” Công tước van nài, “tôi xin công nương hãy nghe tôi nói. Còn một tiếng nữa thôi là tôi phải lên ngựa về Babbiano rồi.”

“Điều đó, thưa đức ông,” nàng trả lời, “là tin tốt nhất tôi được nghe kể từ khi ngài tới đây.” Và không đợi câu trả lời của ngài, cô gái bước qua ngưỡng cửa đi thẳng ra sân.

Công tước khựng lại trong giây lát, lí trí bị tê liệt bởi cơn tức giận do lòng tự ái bị tổn thương. Rồi đức ông lao theo cô gái; nhưng ngài vừa đi đến cửa, cái lưng gù nhỏ thó của anh chàng Peppe bất thành linh đứng ngáng đường ngài với một tràng “ti... ri... ring” từ những chiếc chuông bạc trên mũ hề, và vẻ nhạo báng phớt qua trên khuôn mặt anh.

“Tránh ra, thằng ngu,” ngài Công tước đang điên tiết gầm lên. Nhưng thân hình dị dạng trong bộ đồ hóa trang màu đỏ xen đen vẫn đứng trơ trơ.

“Nếu đức ông muốn tìm công nương Valentina,” anh hề lên tiếng, “thì nàng đang ở đằng kia kia.”

Và Gian Maria, nhìn theo hướng ngón tay xương xẩu của anh hề chỉ, thấy cô thiếu nữ đã đến nhập vào đám tùy nữ, vậy là đức ông đã hết cơ hội nói chuyện riêng với nàng. Công tước xoay người rời khỏi chỗ anh hề, phịch phịch bước về phía cánh cửa mà ngài đã bước qua để vào căn phòng lần đầu. Lẽ ra sẽ tốt hơn cho anh chàng Peppe nếu để mặc cho quý ông được yên thân rút lui. Nhưng anh ngốc, rất yêu quý cô chủ của mình, có bản năng của một con chó trung thành, yêu tất cả những gì cô chủ của anh yêu và căm ghét tất cả những gì làm nàng khó chịu, đã không kìm được ý thích bởi cho kẻ chiến bại thêm một đòn chí tử nữa để rắc muối vào trái tim vốn đã trọng thương của đức ông.

“Hẳn là đức ông tôn quý đã thấy con đường đến trái tim công nương thật quanh co trắc trở quá phải không?” anh hề nói với theo. “Khi nào trí khôn của ngài bất lực thì hãy trông cậy vào đôi mắt tinh tường của sự điên rồ nhé.”

Công tước đứng sững. Một người biết tự trọng hơn đương nhiên sẽ bỏ qua không để ý tới giọng điệu phản trắc đó. Nhưng Tự Trọng và Gian Maria chưa bao giờ là bạn đồng hành. Đức ông quay lại, nhìn chằm chằm vào tay hề dị dạng đang lẻo đẻo đi theo vào trong phòng.

“Người hẳn có gì đó để bán,” Công tước khinh khỉnh dò hỏi.

“Con biết nhiều thứ - rất nhiều - nhưng không có thứ nào là để bán, thưa Công tước. Để giúp ngài con sẽ nói cho ngài nếu được ngài hỏi, chỉ để đổi lại niềm vui được thấy ngài vui vẻ.”

“Nói đi,” Công tước giục anh hề, không hề bớt vẻ cau có khiến khuôn mặt phì phò nhả lại như mặt khỉ.

Peppe cúi đầu.

“Thưa đức ông cao quý và hùng mạnh nhất, sẽ là dễ như trở bàn tay để chiếm được tình yêu của công nương nếu...” anh chàng úp úp mở mở.

“Phải rồi, phải rồi. Nếu sao?”

“Nếu đức ông có được dung mạo khôi ngô tuấn tú, chiều cao hoàn hảo, vóc dáng cân đối, lời nói lịch sự dễ nghe và phong thái vương giả của một người mà con đã gặp.”

“Người đang bồn cọt ta đây à?” Công tước hỏi lại, không tin nổi vào tai mình.

“Ấy không đâu, thưa đức ông! Con chỉ muốn nói cách làm như thế nào công nương của con có thể yêu được ngài. Giá mà ngài có được ánh hào quang của người mà con nói đến, cũng là người cô chủ con ngày đêm mơ tưởng thì chắc cũng dễ thôi. Thế nhưng vì Chúa đã trót tạo ra đức ông như vậy - mặt phì mỡ, thân hình vừa béo ục ịch lại vừa cồng, lại thêm ngây ngô vụng về...”

Rống lên vì tức tối, Công tước lao vào anh hề. Nhưng anh này, nhanh chân không kém gì nhanh miệng, đã thoát khỏi hai bàn tay béo múp quờ ra tóm anh ta, rồi lao nhanh qua cửa, anh hề ba chân bốn cẳng chạy đi tìm chỗ trú ẩn sau vạt váy cô chủ.

7. Chương 7: Anh Chàng Gonzaga Giảo Hoạt

Sẽ tốt hơn nhiều cho Peppe nếu anh hề biết kiềm chế cái giọng độc địa và dừng tuôn ra tràng chế nhạo chua như giấm vào vết thương lòng của Gian Maria. Vì khi đã bị chạm nọc thì Gian Maria luôn là kẻ thù dai, và trong lúc này Công tước không chỉ cay cú muốn báo thù.

Động lại trong đầu đức ông là những lời giễu cợt của anh hề, cùng ý nghĩ trong trái tim Valentina đã ngự trị hình ảnh của một gã đàn ông khác. Lúc này, mê mẩn nàng theo cách kì quái của bản thân, cũng là cách đức ông Công tước tự hiểu về tình yêu, kẻ cầu hôn bị ruồng rẫy lồng lên vì ghen tuông với kẻ tình địch mà Peppe đã ám chỉ. Kẻ lạ mặt này ngáng đường đức ông tiến vào trái tim của Valentina, và để dọn dẹp quang đãng con đường của mình, Gian Maria thấy đơn giản nhất là loại bỏ chướng ngại vật kia đi. Nhưng trước hết đức ông cần tìm ra kẻ đó là ai, mà về điểm này, đức ông nở một nụ cười hiểm độc, nghĩ bụng, tên hề khốn kiếp kia - dù muốn hay không - sẽ giúp ngài.

Công tước quay về phòng riêng chuẩn bị lên đường, đồng thời ra lệnh cho Alvaro triệu Martino Armstadt - chỉ huy đội cận vệ của ngài. Sau đó Công tước ngắn gọn ra lệnh cho gã này.

“Chọn lấy bốn người,” Công tước ra lệnh, “lưu lại Urbino sau khi ta lên đường. Tìm bằng được chỗ ở của gã hề Peppe. Bắt cóc gã mang theo sau ta. Hãy nhớ phải ra tay kín đáo, đừng để ai nghi ngờ.”

Tay đâm thuê chém mướn - gã cũng chẳng tốt đẹp hơn tên gọi này là bao, cho dù đang là chỉ huy cận vệ của Công tước Babbiano - cúi đầu tuân lệnh, rồi trả lời với giọng lơ lớ ngọng nghịu của một người ngoại quốc rằng đức ông sẽ được như ý.

Sau đó Gian Maria hối hả lên đường. Đức ông đến chia tay Guidobaldo, hứa sẽ quay lại sau vài ngày để làm lễ cưới, và để lại trong đầu vị chủ nhà ý nghĩ rằng cuộc diện kiến của ngài với Valentina đã diễn ra khác xa thực tế.

Khi Gian Maria đi khỏi, từ chính miệng Valentina, Guidobaldo đã được biết sự thực về buổi diện kiến đó, cũng như tất cả những gì đã diễn ra giữa cháu gái ngài và vị khách. Nàng đã đến tìm người chú trong căn phòng nhỏ ngài đang nằm nghỉ, cố chịu đựng một mình con quỷ thống phong đã bắt đầu hành hạ cơ thể, lí do khiến ngài đôi khi phải thoái triều để thư giãn. Valentina tìm thấy ngài đang nằm trên một chiếc trường kỉ, tìm cách giải khuây với tập truyện của Piccinino. Đó là một người đàn ông đẹp trai, thân hình hoàn mỹ, chỉ mới ngoài ba mươi. Mặt ngài tái mét, mắt thâm quầng, khuôn miệng cương nghị bặm chặt lại vì đau.

Thấy cháu gái bước vào, ngài bèn ngồi dậy, đặt cuốn sách xuống chiếc bàn bên cạnh để nghe nàng giận dữ phàn nàn.

Ban đầu, nhà quý tộc lịch lãm không khỏi phần nộ khi biết cung cách thô lỗ của Gian Maria. Thế nhưng sau đó ngài mỉm cười.

“Nói cho cùng, chú cũng không thấy có lí do gì lớn để bắt bình,” ngài an ủi cháu gái. “Ta thừa nhận lỗi cư xử như thế có phần không đúng với cách một Công tước phải có với một quý công nương như cháu. Nhưng ông ta trước sau gì chẳng cưới cháu, mà cũng sắp rồi, tại sao cháu lại giận dỗi khi ông ta tìm cách tỏ tình như bất cứ người đàn ông nào khác?”

“Thế là chú chẳng để ý gì đến lời nói của cháu cả,” cô âm ỉc đáp, “và cháu đã bị hiểu nhầm. Cháu không hề có ý định lấy tay Công tước đầu đất chú đã chọn làm chồng cháu đâu.”

Guidobaldo nhìn chăm chăm vào cô cháu gái, đôi lông mày nhướng lên, đôi mắt sắc sảo thoáng ngỡ ngàng. Rồi ngài nhún vai uể oải. Quý ông Guidobaldo đẹp trai và được lòng dân chúng là một ông hoàng theo đúng nghĩa của từ này, và quá cương quyết với nghĩa vụ của một ông hoàng đến mức đôi khi quên đi mình cũng là một con người.

“Ta có thể tha thứ cho sự bông bột của tuổi trẻ,” ngài lạnh lùng lên tiếng. “Nhưng tính nhẩn nại của ai cũng chỉ có giới hạn. Là chú và là chủ nhân của cháu, ta có hai tư cách để buộc cháu phải có trách nhiệm, cũng như cháu nợ ta hai lần bốn phần phải vâng lời. Với quyền của mình, ta ra lệnh cho cháu phải cưới Gian Maria.”

Công nương quyền quý trong nàng đã hoàn toàn bị quên đi, và chỉ còn người phụ nữ lên tiếng trả lời trách cứ:

“Nhưng thưa chú, cháu không hề yêu ông ta.”

Gương mặt người chú bắt đầu lộ vẻ sốt ruột.

“Ta không hề nhớ,” ngài trả lời mệt mỏi, “rằng ta từng yêu cô của cháu. Thế nhưng chúng ta vẫn cưới nhau, và dần dần cũng hiểu nhau, yêu nhau và sống hạnh phúc.”

“Cháu có thể hiểu vì sao cô Elizabetta sau đó cũng yêu chú,” nàng đáp. “Chú không giống Gian Maria.”

Chú không béo phì, xấu xí, dằn dợn và cộc cằn như ông ta.”

Chạm đến đúng niềm tự hào lớn nhất của bất cứ người đàn ông nào, với một người khác lời cầu khẩn của cô thiếu nữ có thể đã có kết quả. Nhưng không phải với Guidobaldo. Ngài chỉ lắc đầu.

“Ta không muốn tranh luận với cháu về chuyện này. Như thế không xứng đáng với những người như chúng ta. Những ông hoàng, cô bé yêu quý ạ, không phải là những người bình thường.”

“Nhưng họ khác người thường ở điểm nào kia?” nàng phản kháng. “Phải chăng họ không cảm thấy đói và khát như người thường? Phải chăng họ không mắc cùng thứ bệnh, không trải cùng niềm vui nỗi buồn? Phải chăng họ không được sinh ra đời và không chết đi như bất cứ người bình thường nào khác? Vậy thì ở đâu ra sự khác biệt đã cấm họ tìm kiếm bạn đời cho mình như những người dân thường chứ?”

Guidobaldo gơ hai tay lên trời, đôi mắt đầy kinh ngạc trước những lời chống đối ra mặt vừa rồi. Cử chỉ dằn mạnh bực bội khiến Công tước lại phải chịu đựng một cơn đau dội lên. Cuối cùng khi đã trấn tĩnh lại, ngài trả lời: “Họ khác biệt ở chỗ, cuộc đời họ không còn thuộc về bản thân để có thể tự định đoạt như ý muốn. Những ông hoàng thuộc về đất nước mà họ được sinh ra để trị vì, và để trị vì thì không gì quan trọng hơn chuyện hôn nhân. Họ bắt buộc phải tìm kiếm những cuộc hôn nhân có thể tạo ra những liên minh có lợi cho dân chúng của mình.” Mái tóc nâu của Valentina lắc quây quây như không muốn nghe, nhưng chú nàng vẫn tiếp tục với giọng lạnh lùng, xa cách - giọng nói ngài thường dùng để ra lệnh trước toàn thể các tướng lĩnh của mình:

“Hiện nay chúng ta đều bị đe dọa - cả Babbiano và Urbino - bởi cùng một kẻ thù. Và nếu xé lẻ, không ai trong chúng ta đủ sức chống lại kẻ thù đó, nhưng liên minh lại, chúng ta sẽ đủ sức thắng hẳn. Vì vậy mỗi liên minh này trở nên cần thiết - bắt buộc.”

“Cháu không nhận thấy sự cần thiết,” nàng lên tiếng, giọng nói đầy bướng bỉnh. “Như chú nói thì một liên minh là có lợi, tại sao không phải là một liên minh chính trị đơn thuần - giống như liên minh hiện nay của chúng ta với Perugia và Came-rino? Tại sao phải lôi cháu vào tất cả chuyện này?”

“Chỉ một chút hiểu biết về lịch sử sẽ cho cháu câu trả lời. Những liên minh chính trị như thế hình thành như cơm bữa mỗi ngày để rồi lại bị phá vỡ hàng ngày khi một đồng minh khác có lợi hơn xuất hiện. Nhưng mỗi liên kết bằng hôn nhân thì một mặt vẫn tiếp tục duy trì lợi ích chính trị, mặt khác sẽ tạo ra quan hệ huyết thống. Trong trường hợp của Urbino và Babbiano cũng cần cân nhắc đến chuyện ta không có con trai. Rất có thể, Valentina,” ngài tiếp tục, với giọng lạnh lùng tính toán làm cô thiếu nữ thêm phần nộ, “một đứa con trai của cháu và Gian Maria sẽ còn liên hệ hai công quốc chặt chẽ hơn nữa. Có thể dưới sự cai trị của nó, hai công quốc sẽ được hợp nhất thành một quyền lực hùng mạnh đủ để chống chọi lại bất cứ thế lực nào trên toàn cõi Italia. Giờ thì hãy để ta yên, cô bé yêu quý. Như cháu thấy đấy, ta hiện không được khỏe, và những lúc như thế này, khi con quý thống phong hành hạ, ta muốn được ở yên một mình.”

Cả hai cùng yên lặng một hồi, và trong khi Công tước hướng mắt nhìn cháu gái, nàng cúi mặt, mắt nhìn xuống sàn lẩn tránh cái nhìn của ngài. Một nếp nhăn hiện lên trên vầng trán trắng như ngà, đôi môi thiếu nữ mím lại, hai bàn tay nắm chặt. Sự cảm thông với người chú đang đau yếu tranh đấu hồi lâu với cảm giác tủi thân cho sự tra tấn tinh thần đang giày vò chính nàng. Cuối cùng nàng ngả mái đầu xinh đẹp về phía sau, một cử chỉ báo trước sự chống đối.

“Cháu rất lấy làm tiếc đã quấy rầy đức ông vào lúc như thế này,” nàng lên tiếng, “nhưng cháu xin chú thông cảm. Mọi chuyện có thể đúng như chú nói. Kế hoạch của chú có thể là ý tưởng cao đẹp nhất đã từng được biết đến, vì để hoàn thành nó chú cần phải hi sinh chính ruột thịt của mình – trong hình hài cô cháu gái này. Nhưng cháu sẽ không đóng bất cứ vai trò nào trong kế hoạch đó. Có thể cháu thiếu lòng cao thượng trong tâm hồn; có thể cháu là kẻ không xứng đáng với địa vị cao quý cháu đã được sinh ra, cho dù đó không phải là lỗi của cháu. Và vì vậy, thưa chú,” nàng chấm dứt, cả giọng nói, gương mặt, cử chỉ đều khẳng định về cương quyết không gì lay chuyển được trong quyết định nàng đang nói ra, “cháu sẽ không cưới Công tước Babbiano – không đời nào, cho dù để gắn kết mối liên minh với một trăm công quốc.”

“Valentina!” Công tước gắt, không giữ nổi vẻ điềm đạm thường ngày. “Cháu đã quên cháu là cháu ta rồi chẳng?”

“Từ khi chú có vẻ đã quên điều đó.”

“Những trò đồng đánh đàn bà này...” ngài bắt đầu, nhưng cô gái đã ngắt lời.

“Có lẽ chúng sẽ giúp chú nhớ rằng cháu cũng là một người phụ nữ, mà có lẽ nếu chú nhớ ra, chú sẽ thấy hoàn toàn tự nhiên khi là một người phụ nữ, cháu từ chối kết hôn vì... vì lí do chính trị.”

“Về phòng ngay,” Công tước ra lệnh, lúc này đã thực sự giận phùng phùng. “Và quỳ xuống cầu Chúa giúp cháu nhìn nhận ra nghĩa vụ của cháu, vì những lời ta nói đã không thể giúp cháu làm được việc đó.”

“Ôi, giá như cô trở về từ Mantua,” nàng thở dài. “Cô Elizabetta nhân hậu có thể sẽ làm chú mỉm cười một chút.”

“Cô Elizabetta của cháu là một người rất có trách nhiệm nên sẽ thuyết phục cháu hoàn tất phần trách nhiệm của bản thân. Thôi nào, cô bé yêu quý,” ngài nói tiếp, giọng đã bình tĩnh hơn, “hãy bỏ thái độ bướng bỉnh này đi, như thế không giống cháu và chẳng hợp với cháu chút nào cả. Cháu sẽ có một lễ thành hôn sang trọng vương giả đến mức tất cả công nương quyền quý ở Italia phải héo hắt vì ghen tị. Cửa hồi môn của cháu sẽ là năm mươi ngàn ducato, và đích thân Hồng y Giuliano della Rovere sẽ làm phép cưới. Chú đã gửi đặt làm đồ trang sức cho cô dâu ở chỗ nghệ nhân Anichino tại Ferrara, chú cũng đã đặt mua vàng lá từ Venice và...”

“Nhưng chú không nghe thấy cháu nói là cháu sẽ không cưới sao?” cô gái ngắt lời, giọng nhẹ nhàng nhưng quyết liệt, khuôn mặt trắng bệch, khuôn ngực phập phồng.

Người chú đứng dậy, nặng nề tựa người vào một cây gậy bịt vàng, nhìn cô cháu hồi lâu không nói gì, trán cau lại.

“Việc đính hôn giữa cháu và Gian Maria đã được thông báo công khai,” sau đó ông tuyên bố lạnh lùng dứt

khoát. “Ta đã có lời hứa với Công tước, và hôn lễ của cháu sẽ được cử hành ngay khi Công tước quay lại. Bây giờ cháu hãy đi đi. Những cảnh cãi cọ thế này với một người đang đau bệnh thật mệt mỏi, và không xứng đáng chút nào với một người quý tộc.”

“Nhưng mà, thưa chú,” thiếu nữ lên tiếng, vẻ buồn bã, chỉ còn lại sự van nài.

“Đi ngay!” đức ông giậm chân quát lớn, và để khỏi mất bình tĩnh - vì đức ông sợ rằng cô cháu gái sẽ không chịu dừng lại ở đó - ngài bèn quay bước ra khỏi căn phòng.

Chỉ còn lại một mình, Valentina đứng sững giây lát, để mặc mình buông tiếng thở dài buồn bã, những giọt nước mắt ẩm ướt dâng lên ướt nhòe đôi mắt nâu. Rồi, với một cử chỉ đột ngột như muốn xua đi cơn bực bội, nàng quay lại phía cánh cửa đi ra ngoài.

Nàng bước đi dọc dãy hành lang dài, trên tường trang trí những bức bích họa tuyệt vời của Andrea Mantegna; nàng đi ngang qua phòng chờ trong căn hộ của mình rồi quay trở về chính gian phòng nơi vài giờ trước nàng đã bị xúc phạm bởi cuộc tỏ tình thô bỉ của Gian Maria. Căn phòng lúc này hoàn toàn vắng lặng, nàng rảo bước ra khoảng sân thượng nhìn xuống khu vườn lộng lẫy của cung điện.

Bên cạnh vòi phun nước có một băng ghế bằng cẩm thạch trắng, một người tùy nữ trước đó đã phủ lên đó một tấm nhung đỏ. Thiếu nữ dừng bước ngồi xuống ngẫm nghĩ về hoàn cảnh trở trêu nàng đang rơi vào. Bầu không khí ẩm áp và ngập tràn hương hoa từ khu vườn đưa tới. Tiếng nước reo róc rách ở đài phun dường như khiến nàng thấy nhẹ nhõm hơn, và hồi lâu đôi mắt nàng nhìn đắm đắm vào dòng nước long lanh vút cao lên như một chiếc cột pha lê, rồi đột ngột vỡ bung ra trên đỉnh, rơi xuống như một làn mưa long lánh vào chiếc bồn cẩm thạch. Rồi, khi nhìn đã chán mắt, nàng đưa mắt dõi theo một chú công đom đóm đang vênh vang rảo bước trên khoảng sân lát đá; đôi mắt nàng tiếp tục lướt xuống khu vườn trải rộng phía dưới, rực rỡ những đám hoa mới nở, với những hàng cây cảnh sắp xếp cầu kì, và phía xa xa, bên rìa khu vườn nổi bật lên những cây bách cao vút in bóng lên nền trời xanh thẫm.

Trừ tiếng nước chảy róc rách đều đều, thỉnh thoảng chen lẫn vài tiếng kêu của chú công nọ, tất cả đều im ắng bình yên, trái ngược hoàn toàn với cơn bão tố đang giào vò tâm hồn Valentina. Bất chợt một tiếng động nữa chen vào phá vỡ sự cô đơn của cô gái – tiếng bước chân nhẹ nhàng đạp trên sỏi. Nàng quay lại, và đứng phía sau nàng từ lúc nào là anh chàng Gonzaga đào hoa, một nụ cười vừa ngạc nhiên vừa vui sướng nở trên gương mặt điển trai.

“Công nương chỉ có một mình sao?” chàng trẻ tuổi lên tiếng hỏi, bàn tay khê khàng dạo trên dây cây đàn lướt hiem khi rời khỏi tay anh ta mỗi khi xuất hiện trong triều.

“Như ngài thấy đấy,” thiếu nữ trả lời, giọng nàng hồ hững như thể toàn bộ tâm trí đang bị thu hút vào chuyện khác.

Ánh mắt nàng rời khỏi người mới đến, và trong chốc lát dường như nàng hoàn toàn quên mất sự có mặt của anh chàng, khuôn mặt nàng trở nên đắm chiêu nghĩ ngợi.

Nhưng Gonzaga không phải là kẻ dễ nản lòng. Hơn bất cứ người phụ nữ nào - mà số này cũng không phải ít trong cuộc đời trẻ tuổi của gã - Valentina là người đã giúp đưa phẩm chất kiên trì vào một tâm hồn hầu như vốn không có chỗ cho bất cứ phẩm chất nào. Gã bước lại gần, hơi tì vào băng ghế nàng đang ngồi, thân hình tao nhã khẽ cúi xuống hướng về phía thiếu nữ.

“Công nương có vẻ đắm chiêu quá,” gã thì thầm, giọng ngọt ngào, mơn trớn.

“Vậy thì sao,” nàng đáp, vẻ không hài lòng, nhưng vẫn với giọng nhẹ nhàng, “chẳng lẽ ngài muốn xen vào suy nghĩ riêng tư của tôi sao?”

“Vì đó có vẻ là những ý nghĩ buồn, thưa công nương.” Anh chàng đẹp mã khéo léo đáp, “Và tôi sẽ là một người bạn tồi nếu không giúp được công nương rũ bỏ chúng.”

“Có thực thế không, Gonzaga?” nàng hỏi, nhưng vẫn không đưa mắt nhìn anh chàng. “Ngài là bạn tôi sao?”

Gonzaga hơi run lên rồi đứng thẳng người dậy, gương mặt đẹp trai tối sầm đi trong giây lát bởi những ý nghĩ vừa lướt qua trong đầu gã, có thể tốt đẹp, tồi tệ hoặc cả hai. Rồi gã cúi đầu xuống gần sát cô gái.

“Bạn của công nương ư?” gã thốt lên. “Chà, còn hơn một người bạn nữa kia. Hãy coi tôi như người nô lệ trung thành nhất của nàng, thưa công nương.”

Nàng ngược mắt lên nhìn anh chàng, trên gương mặt này nàng có thể nhìn thấy phản chiếu sự cuồng nhiệt trong giọng nói vừa rồi của gã. Trong đôi mắt gã cháy rực ánh nhìn nóng bỏng. Cô gái khẽ nhích người ra xa, khiến lúc đầu Gonzaga cho rằng gã đã bị xua đuổi, nhưng rồi cô gái dịu dàng chỉ tay xuống băng ghế đúng nơi cô vừa dịch ra.

“Hãy ngồi xuống cạnh tôi đi Gonzaga,” nàng khẽ nói, và gã, không thể tin nổi thần may mắn lại cho mình cơ hội tuyệt vời đến thế, liền tuân theo lời nàng với vẻ rụt rè đối lập một cách kì lạ với những lời tán tỉnh bạo dạn lúc trước.

Gã cười khê, như thể muốn khỏa lấp đi sự lúng túng đang vây bọc lấy mình, rồi hất chiếc áo choàng xuống, gã gác một chân lên đùi, ôm cây đàn luyến vào lòng, những ngón tay lại bắt đầu duyên dáng lướt trên dây đàn.

“Tôi có một bài hát mới đây, công nương,” gã lên tiếng, giọng vui vẻ gương gao. “Phỏng theo bài thơ tám câu của Niccolo Correggio bất tử, được soạn để ngợi ca một người mà không bài ca nào do con người sáng tác có thể tả hết được về yêu kiều.”

“Thế nhưng ngài vẫn hát về nàng?”

“Chỉ là một cách để thừa nhận sự bất lực khi muốn ngợi ca nàng mà thôi. Vậy nên...” Khê dạo đàn, gã bắt đầu cất giọng nhẹ nhàng:

“Lộng lẫy dưới trời cao

Yêu kiều và thánh thiện...”

Thiếu nữ chợt đưa tay ngăn cánh tay đang dạo đàn lại. “Không phải lúc này, Gonzaga,” nàng nói như van vãn. “Lúc này tôi không có tâm trí nào thưởng thức bài hát của ngài, dù tôi biết hẳn nó rất tuyệt vời.”

Trên mặt gã thoáng hiện một bóng mây thất vọng do sự phù phiếm bị tổn thương. Phụ nữ vẫn luôn háo hức lắng nghe những bản tình ca của gã, họ vẫn luôn bị những ca từ hoa mỹ và giọng hát ngọt ngào của gã quyến rũ.

“Ấy, đừng cau có thế,” nàng kêu khê, mỉm cười khi thấy vẻ ỉu xìu của anh chàng đẹp mã. “Nếu lúc này tôi không muốn nghe gì cả, chắc chắn sau này tôi rất vui được nghe lại. Thứ lỗi cho tôi nhé, Gonzaga tốt bụng,” nàng nhỏ nhẹ xin lỗi, với giọng nói dịu dàng không người đàn ông nào có thể cưỡng lại. Rồi nàng khẽ nấc lên nhẹ nhàng; vừa khê nức nở, nàng vừa đặt nhẹ bàn tay lên cánh tay của Gonzaga.

“Bạn yêu quý ơi, họ đã làm trái tim tôi tan nát. Ôi, giá như ngài để tôi tiếp tục sống yên bình lại tu viện Santa Sofia.”

Tay lẳng tử quay về phía nàng, thái độ đầy dịu dàng thông cảm, khê hỏi nguyên nhân đã khiến nàng phải đau lòng đến thế.

“Tất cả chỉ tại cuộc hôn nhân ghê sợ họ đã ép buộc tôi với cái gã Babbiano đó. Tôi đã nói với chú Guidobaldo rằng không đời nào tôi chịu cưới ông Công tước đó. Nhưng cũng vô ích chẳng khác gì năn nỉ số mệnh rằng tôi không muốn chết vậy. Cả hai đều lạnh lùng vô tình như nhau.”

Gonzaga thở dài thành tiếng, tỏ vẻ thông cảm nhưng không nói gì.

Đó là một nỗi buồn gã không thể khống chế, một nỗi thất vọng gã không thể làm gì để xóa bỏ được. Cô thiếu nữ vùng quay đi sột rượt.

“Ngài thở dài,” cô bắt bình, “ngài oán trách sự nghiệt ngã của số phận đối với tôi. Nhưng lại chẳng thể làm gì giúp tôi. Ngài chỉ biết nói suông thôi, Gonzaga. Ngài đã tự nhận mình còn hơn cả một người bạn của tôi – rằng ngài là nô lệ trung thành nhất của tôi. Vậy mà, khi tôi cần ngài giúp đỡ, ngài đã đáp lại thế nào đây? Thở dài!”

“Công nương, người thật không công bằng,” gã nóng nảy lập tức trả lời. “Tôi không hình dung – hay đúng hơn tôi không dám vọng tưởng – rằng công nương muốn tìm kiếm sự giúp đỡ của tôi. Tôi đã tin rằng công

nương chỉ tìm kiếm ở tôi sự thông cảm, và, không muốn tỏ ra đường đột thái quá, đó là tất cả những gì tôi dám bày tỏ. Nhưng nếu công nương cần tôi giúp đỡ; nếu công nương muốn tìm cách giải thoát mình khỏi cuộc hôn nhân mà công nương có đủ lí do chính đáng để mô tả là đáng ghê sợ, thì công nương sẽ nhận được từ tôi tất cả những gì nằm trong khả năng của một người đàn ông.”

Gã lên tiếng với giọng gần như hùng hồn kiêu hãnh và không hề thiếu tự tin, cho dù trong đầu gã vẫn chưa định hình bất cứ kế hoạch nào.

Thực ra, nếu có thể lường trước đến tận cùng mọi chuyện, có lẽ giọng nói của gã đã bớt vẻ tự tin đi nhiều, vì nói cho cùng, bản chất gã chẳng phải là con người hành động và tính cách của gã thì hoàn toàn nằm ở đối cực của sự can trường. Nhưng vốn là một kịch sĩ tài ba, chính gã cũng bị đánh lừa bởi diễn xuất của mình, gã bắt đầu nghĩ đến viễn cảnh mơ hồ của một kì công anh hùng gã sẽ ra tay thực hiện, và cảm thấy như được một cơn nhiệt tình vừa đột ngột bùng lên thúc đẩy, nó sẽ khiến gã làm được mọi chuyện. Hiển nhiên anh chàng còn được thúc đẩy bởi sự say mê sắc đẹp Valentina – một sự say mê còn thành công hơn nhiều so với Tào Hứa trong việc biến tay chơi ẻo lả này thành hình tượng người đàn ông chân chính.

Vào đúng lúc này, khi bối rối tuyệt vọng, nàng đã tìm kiếm sự tương trợ của gã một cách tin tưởng như vậy, nội chuyện đó cũng đủ để gã kết luận rằng nàng không hoàn toàn thờ ơ với tình yêu mãnh liệt gã dành cho nàng, dù tình yêu đó gã còn chưa bao giờ dám lộ ra.

Cơn ghen tuông trước đó với anh chàng hiệp sĩ bị thương họ gặp tại Acquasparta đã bị đẩy lùi bởi thái độ hiện tại nàng dành cho gã, còn bản thân anh chàng nọ gã đã hoàn toàn quên hẳn.

Về phía Valentina, nàng lắng nghe lời tuyên bố với giọng hùng hồn quả quyết của Gonzaga, tâm trạng mỗi lúc một bồn chồn, cả về người đang ở bên cạnh nàng lẫn chính bản thân nàng. Lời nói vừa rồi của nàng chẳng qua chỉ là bột phát trong lúc bối rối mà thôi. Cho đến lúc đó nàng vẫn chưa hề nghĩ được cách thoát khỏi quyết định của chú mình - ngoại trừ việc thực hiện lời đe dọa bỏ đi tu. Tuy nhiên, lúc này, khi nghe Gonzaga nói sẵn sàng làm tất cả những gì một người đàn ông có thể làm để giúp nàng thoát khỏi cuộc hôn nhân đáng ghê, ý nghĩ chống đối chủ động hơn bắt đầu có vẻ đầy hứa hẹn.

Một tia hi vọng vừa nhen nhóm - một hi vọng chỉ e rằng sẽ bị dập tắt phũ phàng trước khi nó kịp định hình - bắt đầu lóe lên trong ánh mắt dò hỏi cô gái hướng về phía người đối thoại.

“Còn cách nào đó đúng không, Gonzaga?” nàng lên tiếng, sau một hồi im lặng.

Trong khoảng lặng ngắn ngủi lúc này, đầu óc kẻ đối thoại với nàng đã làm việc khá bận rộn. Có nét gì đó của một thi sĩ nên gã cũng khá nhanh trí, đồng thời lại được trời phú cho trí tưởng tượng không đến nỗi tồi. Như một chuỗi xích, hết ý nghĩ này vụt đến trong đầu hần rồi nhanh chóng được tiếp nối bằng một ý nghĩ khác, rồi một ý nghĩ khác nữa, cho đến khi một chuỗi hành động hoàn chỉnh hòng làm phá sản kế hoạch của Babbiano và Urbino đã hình thành.

“Tôi nghĩ là,” Gonzaga chậm rãi lên tiếng, mắt nhìn xuống đất, “tôi đã tìm ra một cách.”

Ánh mắt nàng trở nên linh động hơn, đôi môi run rẩy, mặt nàng hơi tái đi. Nàng khẽ ngả người về phía Gonzaga.

“Nói cho tôi biết đi,” nàng quỳnh quáng nài nỉ.

Gã đặt chiếc đàn lứt xuống băng ghế, đưa mắt nhìn quanh quan sát.

“Không phải ở đây,” gã thì thào. “Trong cung điện Urbino này tại vách mạch rừng lắm. Không biết công nương có vui lòng đi dạo cùng tôi một lát trong vườn không? Ở đó tôi sẽ nói cho công nương rõ.”

Nàng hồi hã ưng thuận, cả hai người cùng đứng dậy. Cả hai nhìn nhau trong khoảnh khắc. Rồi họ sóng bước đi xuống cầu thang rộng bằng cẩm thạch dẫn từ khoảng sân xuống những con đường đi dạo được tô điểm bằng hai hàng cây cảnh của khu vườn. Xuống tới vườn, cả hai im lặng đi thong thả hồi lâu theo những con đường nhỏ rợp bóng cây, trong lúc Gonzaga tìm cách trình bày kế hoạch của mình. Cuối cùng, không kiên nhẫn thêm được nữa, Valentina bèn cất tiếng hỏi để thúc giục gã.

“Tôi muốn khuyên công nương,” gã trả lời nàng, “hãy chống đối công khai.”

“Thì tôi đã thử làm vậy rồi đó thôi. Nhưng kết quả thì sao đây?”

“Tôi không muốn nói đến việc chống đối đơn thuần bằng lời nói - chỉ phản đối suông là công nương sẽ không cưới Gian Maria. Hãy nghe tôi, công nương ơi! Lâu đài Roccaleone là tài sản của công nương. Đây có lẽ cũng là pháo đài kiên cố nhất trên toàn cõi Italia ngày nay. Với một lực lượng đồn trú nhỏ và dự trữ đầy đủ lương thực thì chúng ta có thể chống lại một cuộc vây hãm trong suốt một năm đấy.”

Thiếu nữ quay lại nhìn, đã đoán ra được ý đồ trong đầu gã, và cho dù lúc đầu đôi mắt nàng hơi lạc đi hốt hoảng, nhưng ngay tức thì trên đôi mắt đó lại ánh lên sự táo bạo thích thú trước một cuộc phiêu lưu liêu lĩnh như vậy. Ý kiến này của Gonzaga, xứng đáng với bộ óc của một gã thi sĩ cuồng, quả thực là một ý tưởng lãng mạn rồ dại, nhưng chính vẻ độc đáo chưa từng có tiền lệ của nó lại thu hút cô gái trẻ.

“Có thể làm như vậy được không?” nàng băn khoăn, đôi mắt long lanh trước viễn cảnh hào hùng của cuộc phiêu lưu.

“Có thể chứ, thực sự có thể,” gã trả lời nhiệt tình với vẻ sốt sắng không kém gì nàng. “Hãy cố thủ ở Roccaleone, và công khai chống lại Babbiano và Urbino, nhất quyết không khuất phục cho đến khi họ đáp ứng điều kiện của công nương – rằng công nương sẽ được toàn quyền định đoạt chuyện hôn nhân của mình.”

“Và ngài sẽ giúp tôi chứ?” nàng hỏi lại, tâm trí nàng – vốn ngây thơ – càng ngày càng nghiêng về cái kế hoạch rồ dại ấy.

“Bằng cả trái tim và khối óc,” gã trả lời, quả quyết và lịch thiệp. “Tôi sẽ lo củng cố lâu đài để nó có thể đứng vững một năm trước cuộc bao vây, và nếu cần thiết, tôi sẽ chịu trách nhiệm mộ lính giúp công nương để cố thủ - chừng hai mươi người, tôi nghĩ thế là vừa đủ, vì chúng ta sẽ trông cậy vào địa thế hiểm trở của lâu đài là chính.”

“Còn nữa,” nàng nói tiếp, “tôi sẽ cần một viên đại úy chỉ huy việc phòng thủ.”

Gonzaga trang trọng cúi đầu.

“Thưa công nương, nếu nàng tin tưởng giao cho tôi trọng trách đó, tôi sẽ phụng sự công nương trung thành đến hơi thở cuối cùng.”

Một nụ cười khê thoảng qua trên đôi môi thiếu nữ, nhưng nó nhanh chóng biến mất trước khi anh chàng quý tộc kịp ngẩng đầu lên, vì nàng không hề có ý định làm tổn thương sĩ diện của gã. Nhưng mừng tượng đến cảnh anh chàng công tử èo uột này đóng vai đại úy, chỉ huy một nhóm lính đánh thuê ngang tàng, thô lỗ, chống trả lại một cuộc vây hãm thành quyết liệt, nàng không khỏi cảm thấy khoái hài. Nhưng nếu nàng từ chối thỉnh cầu của anh ta, chắc chắn anh ta sẽ cho rằng mình bị xúc phạm, và sẽ từ chối thực thi kế hoạch vừa bàn. Trong đầu nàng – với tất cả lòng tự tin của tuổi trẻ - cũng thoảng qua ý nghĩ rằng nếu anh ta chùn bước bỏ rơi nàng khi nguy hiểm tới, nàng cũng sẽ đủ can đảm để tự tranh đấu cho bản thân. Kết quả là nàng ưng thuận, và một lần nữa Gonzaga lại trang trọng cúi đầu, lần này để tỏ lòng biết ơn. Thế rồi một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu cô gái, cùng với nó là sự lo lắng.

“Nhưng để làm tất cả chuyện này, Gonzaga ạ - để mộ người và mua sắm lương thực - chúng ta cần có tiền.”

“Nếu công nương cho phép tôi được chứng tỏ tình bạn của mình cả trong chuyện này...” Gonzaga cất lời.

Nhưng cô gái đã ngắt lời gã, đột ngột thức tỉnh vì một lối thoát nàng vừa nghĩ đến.

“Không, không được!” nàng kêu lên. Mặt gã chùng hững. Gã đã hi vọng sẽ tìm mọi cách dồn nàng vào thế mắc nợ gã càng nhiều càng tốt, nhưng lần này chính nàng lại dựng lên chướng ngại vật. Nàng đang đội chiếc mạng đan bằng vàng gắn đầy ngọc trai, một vật đáng giá ngang tiền chuộc một ông hoàng. Nàng hối hả gỡ chiếc mạng xuống bằng những ngón tay run rẩy vì xúc động. “Hãy cầm lấy vật này!” nàng reo lên, đưa nó cho gã. “Hãy đem đổi ra thành tiền, bạn thân mến. Nó có thể giúp ngài có đủ tiền lo những thứ cần thiết cho cuộc bỏ trốn.”

Sau đó cô gái chợt nhận ra nàng không thể nào một thân một mình đi tới lâu đài đó chỉ với Gonzaga và đám lính gã sẽ chiêu nạp được. Gã bèn nhanh chóng trấn an nàng, tỏ ý rằng gã cũng đã lo liệu cả.

“Làm gì có chuyện đó,” gã trả lời. “Đến lúc lên đường công nương cứ lựa chọn vài người trong đám tùy nữ - khoảng ba hay bốn người - mà công nương thấy thích hợp và có thể tin cậy được. Công nương cũng có thể đem theo một tu sĩ, một hay hai hầu phòng, và một vài gia nhân.”

Vậy là, trong ráng chiều chạng vạng, dưới bóng cây của khu vườn kiểu Italia cổ kính ấy đã hình thành kế hoạch giúp Valentina chạy trốn khỏi cuộc hôn nhân chính trị với Công tước Babbiano. Nhưng không chỉ như những gì Valentina thấy. Ở đó cũng đã hình thành một kế hoạch biến nàng thành phu nhân của quý ngài Romeo Gonzaga.

Gã vốn dĩ là một thành viên bị trục xuất của gia đình Mantua danh giá, dòng họ đã sản sinh cho thế giới này một vị thánh cũng như dăm tên dê tiện. Bằng món tiền được bà mẹ luôn hết mực cưng chiều chu cấp cho lúc chia tay, gã ngạo nghễ bước chân vào triều đình Urbino, ở nơi này gã khá được vị nể do mối quan hệ họ hàng với nữ Công tước Elizabetta, phu nhân của Guidobaldo. Thế nhưng lúc này đã gần cận tới, Gonzaga nhận thấy đã đến lúc phải tìm cách xoay ra tiền. Vốn không lấy gì làm can đảm, vả lại - bởi khẩu vị của gã có vẻ xa lạ với những thứ bạo lực - cũng không có tài cung kiếm gì, gã chẳng có mấy hi vọng phát tài theo con đường võ nghiệp, cách lập thân phổ biến nhất cho những tay trẻ tuổi có máu phiêu lưu thời ấy. Thế nhưng Gonzaga cũng không thiếu máu phiêu lưu, và vì lá cờ của Chiến Thần có vẻ không hợp với con người tao nhã của gã, gã bèn quyết định đầu quân dưới lá cờ của Thần Tình Ái. Guidobaldo - hoàn toàn xuất phát từ tình cảm dành cho phu nhân Elizabetta - tỏ ra khá ưu ái anh chàng, và quá tự phụ vào những ân huệ này, Gonzaga đã tự cho phép mình ngấp nghé tềo cao - vì Guidobaldo có đến hai cô cháu gái. Khi được cử đi hộ tống công nương Valentina della Rovere đáng yêu từ tu viện Santa Sofia về triều đình của chú nàng, anh chàng đã bùng lên hi vọng. Thế nhưng giấc mộng vàng nhanh chóng vỡ tan khi Gonzaga biết được kế hoạch mà Guidobaldo định sẵn cho tương lai của cô cháu. Và bây giờ, bằng chính hành động của nàng, bằng âm mưu mà nàng đã đồng tình cùng gã thực hiện, hi vọng của Gonzaga một lần nữa lại hồi sinh.

Phá bình Guidobaldo rõ ràng là một việc làm nguy hiểm, và nếu kế hoạch có gì sơ sẩy, Gonzaga biết gã sẽ phải trả giá bằng cái đầu của mình - cho dù Guidobaldo vốn là người nhân từ và khoan dung. Nhưng nếu kế hoạch thành công, và bằng cách quyến rũ hay cưỡng ép, gã có thể buộc được Valentina cưới mình, gã tin chắc rằng Guidobaldo, một khi thấy mọi chuyện đã đi quá xa - vì không đời nào Gian Maria chấp nhận cưới người vợ góa của Gonzaga - sẽ phải để mặc họ. Để thực hiện chuyện này không gì thích hợp hơn kế hoạch bỏ trốn mà gã đã thuyết phục cô gái thực hiện. Guidobaldo có thể sẽ bao vây họ ở Roccaleone, thậm chí cuối cùng có thể cho công phá pháo đài để bắt hai người - tuy rằng, theo gã, đây là viễn cảnh khó có thể xảy ra. Nhưng chỉ cần gã trở thành chồng Valentina trước khi họ bị bắt hay phải đầu hàng, gã không nghĩ có lí do gì mà phải sợ hậu quả từ cơn giận dữ của Guidobaldo. Suy cho cùng, nếu xét về thân thể và dòng dõi, Romeo Gonzaga thực ra cũng nào phải đứa mồi chài mồm son nhà đức ông Công tước Urbino. Guidobaldo vẫn còn một cô cháu gái nữa, và ngài có thể đưa cô gái ấy đi thực hiện mối liên minh mong muốn với Babbiano.

Còn lại một mình trong vườn cung điện, Gonzaga rảo bước khi màn đêm buông xuống, vừa ngược mắt lên trời ngắm nhìn các vì sao đã bắt đầu xuất hiện trên tấm màn tím sẫm của trời đêm, gã vừa mỉm cười, một nụ cười ma mãnh đặc trưng. Gã thầm nghĩ lời khuyên cô gái mang theo một tu sĩ khi bỏ trốn tới Roccaleone thật sáng suốt chừng nào. Trừ khi khả năng tiên tri của gã hoàn toàn sai lầm, ngài tu sĩ quý hóa kia sẽ có lí do để bận rộn trước khi lâu đài thất thủ.

8. Chương 8: Trong Tửu Quán

Vậy là trong khi những mệnh lệnh của Guidobaldo về việc chuẩn bị cho hôn lễ của Valentina được tiến hành hối hả khẩn trương - trong khi các họa công, thợ chạm, thợ kim hoàn, thợ bạc vội vã hoàn tất công việc của mình; trong khi sứ giả gấp rút lên đường đi Venice mua vàng lá và các đồ trang sức cho rương của hồi môn của cô dâu, trong khi chiếc giường cưới đã được đưa tới từ Rome và cỗ xe ngựa dùng cho lễ rước dâu từ Ferrara cũng đã đến; trong khi đủ thứ sơn hào hải vị đắt tiền đang được sưu tầm, và trang phục dành cho đám cưới được hối hả tạo kiểu, cắt may - thì về phía mình, anh chàng Romeo Gonzaga hào hoa phong nhã cũng ra sức cố gắng biến tất cả sự chuẩn bị trên thành công dã tràng.

Vào một buổi chiều, ba ngày sau khi âm mưu bỏ trốn bắt đầu hình thành, anh chàng ngồi trong căn phòng riêng tại cung điện Urbino, hoàn chỉnh nốt kế hoạch của mình. Và Gonzaga có vẻ cực kì hài lòng với bản thân, vì một nụ cười mãn nguyện nở trên môi khi gã ngồi bên cửa sổ.

Gonzaga lơ đãng nhìn xuống sườn dốc lởm chởm đá phía dưới, rồi xa hơn đến sông Metauro uốn lượn ngoằn ngoèo chảy ra biển qua những cánh đồng bằng phẳng phì nhiêu, dòng nước lóng lánh chỗ như ánh bạc, chỗ

như được dát vàng dưới ánh sáng của buổi chiều tà. Nếu cuộc phiêu lưu họ đang chuẩn bị dần thân vào thực sự hiểm nguy như đã mô tả với Valentina, hẳn gã đã khó có được nụ cười thản nhiên đến thế. Gã không thiếu trí khôn, lại cũng chẳng non nớt gì trong việc xét đoán lòng người, và gã tự lập luận rằng một khi công nương Valentina đã cố thủ trong lâu đài Roccaleone và gửi thông điệp tới ông chú rằng nàng từ chối kết hôn với Gian Maria, đồng thời từ chối trở về Urbino chừng nào ngài chưa lấy danh dự của một Công tước ra hứa rằng nàng sẽ không bị bó buộc vào cuộc hôn nhân đó nữa, không nghi ngờ gì Công tước sẽ là người phải giương cờ trắng trước.

Gã thừa nhận rằng viễn cảnh đó không thể xảy ra một sớm một chiều – mà cũng chẳng hề mong vậy; các vị sứ giả cứ việc đi đi lại lại, còn Guidobaldo cứ việc dỗ ngon dỗ ngọt cô cháu gái để thuyết phục nàng trở về. Đương nhiên là cô gái sẽ bỏ tất cả ngoài tai, cuối cùng, ông chú sẽ phải nhận ra sự việc không thể đảo ngược được, đành chấp nhận mọi điều kiện của nàng cho yên chuyện. Làm sao gã tin nổi có thể xảy ra chuyện động binh, hay chuyện Guidobaldo ra tay vây hãm Roccaleone để tự biến mình thành trò hề trong mắt các nước láng giềng kia chứ? Mà đặt vào tình huống xấu nhất, cho dù lâu đài có bị vây hãm thật, thì chẳng qua cũng sẽ chỉ là vây lấy lệ; sẽ chẳng đời nào có chuyện pháo kích hay hãm thành; đó sẽ chỉ là cuộc phong tỏa chặn đường tiếp tế để buộc lâu đài phải đầu hàng vì đói – vì họ sẽ không thể ngồi đến kho lương thực đầy đủ mà Gonzaga đã chuẩn bị chu đáo.

Cứ như thế Gonzaga tự lí luận với mình, và nụ cười trên vành môi ảo lả trở nên mơ màng. Tới đó gã đã mơ một giấc huy hoàng; đã tưởng tượng ra một tương lai vương giả đầy quyền lực giàu sang mà cuộc hôn nhân gã đang khôn khéo chuẩn bị sẽ đem lại – một gã ngốc ngự trong tòa lâu đài cát, với bạn đồng hành duy nhất là sự điên rồ viễn vông của chính mình.

Nhưng để biến giấc mơ ngọt ngào ấy thành hiện thực, gã cũng đã lường đến những việc phải làm. Trước hết cần lập kế hoạch và chuẩn bị phương tiện cho cuộc bỏ trốn đến Roccaleone. Rồi còn bao nhiêu thứ phải dự trù; phải ước lượng số lương thực, vũ khí, nhân lực cần thiết; xong lại đến chuyện xoay sở kiếm cho đủ những gì đã tính toán. Lương thực gã đã chuẩn bị xong, còn về vũ khí gã thấy không cần thiết phải lo nghĩ; Roccaleone hẳn có kho vũ khí rồi. Nhưng chuyện mộ người thì quả là rắc rối. Gã đã quyết định mộ khoảng hai chục tên lính đánh thuê, số lượng tối thiểu khi cần gã cũng có thể điều võ giương oai được nếu có bị bao vây. Con số này quả thực chẳng đáng là bao, nhưng gã biết kiếm đâu ra hai chục tên liều mạng chán sống đến mức sẵn sàng tham dự vào cuộc phiêu lưu này - cho dù có bị thuyết phục bởi món thù lao hậu hĩnh - để rồi sau đó chịu trận lôi đình của Guidobaldo?

Lần đầu tiên trong cuộc đời công tử chuyên làm dáng Gonzaga khoác lên người một bộ đồ trông có vẻ chừng chạc phong trần, rồi đợi đến khi màn đêm buông xuống, gã rời khỏi cung điện đi tới một quán rượu kiêm nhà trọ nằm trong một khu phố tồi tàn, hi vọng đâu đó, quanh các be rượu, gã có thể tìm được người gã cần.

Gã đã gặp may khi tình cờ gặp ở đó một tay đại úy hết thời, từng là tay chỉ huy lính đánh thuê loại xoàng, nhưng sau đó bị vận đen và rượu rôm làm cho khánh kiệt.

Quán rượu nọ là một nơi bẩn thỉu, tụ tập đủ hạng lưu manh đâm thuê chém mướn, và quý ngài Gonzaga kêu kì không khi sờn da gà, vừa viện tên đủ các vị thánh trên thiên đàng ra tay hộ vệ vừa làm dấu thánh lia lịa trước khi bước qua ngưỡng cửa. Mấy tảng thịt dê lớn đang được ninh trong chiếc nồi to đặt trên bếp lửa lớn ở góc trong cùng của quán. Cạnh bếp, lão Luciano - chủ quán - đang ngồi xỏm ra sức quạt lấy quạt để làm một đám bụi tro bốc lên và tản rộng ra khắp gian quán bẩn thỉu cùng mùi khói khét lẹt. Một ngọn đèn bằng đồng thau treo toong teng trên trần nhà chiếu sáng căn phòng qua làn khói bằng một thứ ánh sáng tựa tựa như ánh trăng vào một đêm đầy mây. Cảnh tượng trong quán làm Gonzaga ngán ngẩm đến mức lúc đầu gã đã định tháo lui. Chỉ duy nhất cái ý nghĩ rằng tại Urbino, ngoài cái quán trời đánh này ra, không còn nơi nào mang lại cho gã nhiều cơ hội tìm thấy cái gã đang tìm hơn mới bắt buộc được tay công tử ăn chơi vượt qua được cảm giác lợm giọng để cố ở lại. Gã bị trượt chân vì giẫm phải đống đồ sàn nhà trơn nhầy mỡ và may lắm mới không bị nếm mùi phải đo chiều cao dưới sàn nhà bẩn thỉu, cảnh tượng này khiến một gã hộ pháp ăn mặc lôi thôi đang chú ý đến dáng đi rón rén của anh chàng bật cười khùng khục chế nhạo.

Mồ hôi mồ kê nhễ nhại, đầu óc căng như dây đàn, quý ngài Gonzaga lách người đi tới một cái bàn kê sát tường, ngồi xuống băng ghế gỗ thô kệch đặt cạnh bàn, thậm cầu nguyện được yên thân một mình.

Trên bức tường đối diện có treo một cây thánh giá ám khói đen sì và một bát nhỏ vốn để đựng nước thánh nhưng không biết đã khô khốc từ đời nào, giờ trở thành chỗ hứng bụi và lá khô rơi từ bụi dây leo phía trên. Ngồi ngay phía dưới - cùng với hai gã ăn mặc lôi thôi không kém - là tay hộ pháp đã cười chê nhạo khi Gonzaga suýt ngã, và vừa kịp ngồi xuống thì Gonzaga đã nghe thấy cái giọng nhừa nhựa sắc mùi rượu của tay hộ pháp kia cất lên.

“Rượu đâu, Luciano? Thề có dòng máu của Đức Mẹ đồng trinh! Mang lại đây ngay trước khi ta đập chết lão bây giờ, đồ con lợn!”

Gonzaga rùng mình và suýt nữa đã làm dấu thánh để tìm kiếm sự che chở chống lại con quỷ sứ hiện hình này nếu đôi mắt đỏ vằn máu của tay du côn không nhìn chòng chọc vào gã.

“Tôi đến ngay đây, thưa ngài hiệp sĩ, tôi đến ngay đây,” ông chủ quán sợ sệt lên tiếng, đứng dậy rời khỏi món thịt dê để mang thêm vang cho tay hộ pháp uống rượu như nước lã.

Cách ông chủ quán gọi tay hộ pháp làm Gonzaga chú ý, gã bèn quay lại đưa mắt nhìn khuôn mặt của lão.

Gã nhận ra một khuôn mặt đỏ nhừ, chi chít tàn nhang, đầy vẻ bất lương; mái tóc phủ lòa xòa quanh cái sọ tròn xoay, trên hai cánh mũi kì quặc rủ lòng thông xuống như mũi lạc đà là đôi mắt gườm gườm dữ tợn. Nói tóm lại về ngoài của tay hộ pháp chẳng có dấu vết nào xứng đáng với danh hiệu hiệp sĩ được ông chủ quán hào phóng gán cho. Đúng là lão cũng có mang vũ khí thật; một con dao găm và một thanh kiếm ở thắt lưng, còn chiếc mũ sắt sứt sọ đặt trên bàn ngay cạnh lão. Nhưng những binh khí này chỉ giúp lão có được diện mạo của một tên cướp đường hay một gã giết thuê. Nhưng chiêm ngưỡng Gonzaga, lão quay sang hai tay bạn rượu, và rót vào đôi tai chăm chú của gã câu chuyện huênh hoang khoác lác về trận cướp phá ở Sicily mười năm về trước. Gonzaga mở cờ trong bụng. Cuối cùng thì đây có vẻ đúng là kẻ hữu dụng cho gã. Gã vờ chăm chú nhâm nhi cốc rượu Luciano vừa mang tới, vừa căng tai ra nuốt lấy từng lời câu chuyện đầu rơi máu chảy, mà cứ từ đó suy ra thì tay hộ pháp có bản mặt đạo tặc này cũng đã có thời cầm quân ra trận. Gonzaga lắng nghe chăm chú, đồng thời tự hỏi không biết những kẻ mà tay hộ pháp huênh hoang khẳng định đã từng cùng lão vào sinh ra tử liệu có còn theo nghề cũ và có thể chiêu mộ được không.

Chừng nửa tiếng đồng hồ sau, hai tay bạn rượu của lão hộ pháp hũ chìm đứng dậy cáo từ ông bạn vẫn còn chưa người cơn khát. Hai gã liếc nhanh về phía Gonzaga rồi rời khỏi quán.

Gonzaga chần chừ một lát. Xem ra tay lưu manh đã uống đến mức chút tỉnh táo cuối cùng có lẽ cũng đã theo rượu vang trôi đi mất, hoặc giả lão đang ngủ mở mắt. Thu hết can đảm, chàng công tử hào hoa dõm dáng cuối cùng cũng quyết định đứng dậy đi ngang qua gian quán. Hoàn toàn lạ lẫm với cảnh tượng xô bồ nhốn nháo của những quán rượu bình dân, Gonzaga hào hoa, chuẩn mực của sự lịch thiệp phong nhã tại triều đình, trong những đêm vũ hội cũng như nơi phòng khách của các bà cô quyền quý, cảm thấy cực kì lúng túng bất an.

Cuối cùng, khi đã trấn tĩnh lại, gã lên tiếng.

“Thưa quý ngài,” gã áp ứng, “liệu ngài có thể cho phép tôi được hân hạnh mời ngài một cốc chẳng?”

Đôi mắt của lão lưu manh, chỉ một thoáng trước còn lơ mơ ử dột, bỗng vụt tỉnh như sao. Lão giương đôi mắt đỏ ngầu lên gườm gườm trả lời cái nhìn rụt rè của Gonzaga. Mối lão trề ra, lưng thẳng lên, lão ngẩng đầu cho đến khi cằm lão vênh lên ngang ngạnh khiến Gonzaga lo thẳm lời cầu thân của gã sẽ bị nhạo báng chối từ.

“Có muốn một cốc không?” Gã hộ pháp phều phào với giọng than thở như thể một kẻ tội lỗi và hoàn toàn ý thức được tội lỗi của mình đang muốn tự hỏi: “Liệu ta có được lên thiên đàng không?” “Liệu ta có... liệu ta có...?” Lão dừng lại, bĩu môi. Đôi mí mắt lão hấp háy ma mãnh ngắm nghía tay công tử bột đẹp mã không dừng lại hạ mình đi mời chào một tay giang hồ hạ lưu như lão. Lão chỉ bắn khoả không hiểu tay công tử bột này muốn gì để đổi lấy be rượu hân hào phóng đãi lão, thế rồi - bằng đầu óc ranh ma của một kẻ liều lĩnh - lão chợt nghĩ giả sử be rượu mua chuộc này là để đổi lấy một công việc không thích hợp với lão, nếu từ chối ngay lão sẽ mất đứt be rượu không mất tiền mua này; trong khi chỉ cần lão giữ mồm giữ miệng đến khi be rượu đã yên vị trong bụng, lúc đó vẫn còn chán thì giờ xem xét đến công việc người ta muốn lão làm.

Lập tức lão cố hết sức méo mồm nhếch miệng nặn một nụ cười ra vẻ hiền lành.

“Cậu trẻ tốt bụng quá,” lão thì thầm, “đẹp trai, hào hoa, lại tao nhã lịch sự, lão thật vinh hạnh được cạ cớ với một công tử quyền quý như cậu.”

“Vậy ngài cho phép tôi mời ngài một cốc?” Gonzaga dò hỏi, hoàn toàn chẳng hiểu lão vừa làm bầm điều gì.

“Thề có Tửu thần! Đương nhiên rồi. Tôi sẽ hầu rượu quý công tử, cho đến khi túi công tử lép kẹp hoặc thế giới này khô cạn.” Nói rồi lão cười hềnh hếch nửa thỏa mãn nửa giễu cợt.

Gonzaga, vẫn chưa hoàn toàn trấn tĩnh, gọi chủ quán mang tới một bình rượu ngon nhất. Trong khi Luciano mải chạy đi lấy rượu, hai gã mới làm quen gượng gạo bắt đầu câu chuyện.

“Tối nay trời lạnh ghê,” vừa ngồi xuống trước mặt tay lính đánh thuê, Gonzaga liền nhận xét.

“Công tử trẻ tuổi ơi, đầu óc ngài để đi đâu thế. Rõ ràng tối nay ấm đấy chứ.

“Tôi nói là tối nay trời lạnh,” Gonzaga cấm cản, không quen với chuyện những kẻ gã coi là thấp kém hơn dám lên mặt dạy đời trước mặt gã.

“Vậy thì ngài nói láo,” lão hộ pháp vặc lại, liếc mắt đêu cáng, “vì ta nói rồi, tối nay trời ấm. Thề có Đức Chúa lòng lành! Ta không thích người khác cãi lời ta đâu đấy, cậu công tử bánh trai ạ, và nếu ta nói tối nay ấm thì có nghĩa là ấm, cho dù tuyết có phủ đầy ngọn Vesuvius thì cũng vậy.”

Anh chàng tay chơi đồ bừa mặt, nếu đúng lúc đó chủ quán không mang rượu đến chắc gã đã nổi khùng. Vừa nhìn thấy thứ nước cay màu đỏ hấp dẫn, lão du côn liền đổi giọng.

“Vì một cuộc đời dài, một cơn khát dài, một túi tiền đầy và một trí nhớ ngắn!” lão hô lên trước khi cạ cớ, và Gonzaga cũng không tìm cách hỏi lại cái câu khó hiểu ấy. Khi đã uống sạch cốc vang, vừa đưa tay áo lên quẹt cái miệng râu ria xồm xoàm, gã hộ pháp vừa hỏi, “Tôi có thể biết đang được hân hạnh hưởng sự hào phóng của ai chẳng?”

“Ngài đã từng nghe nói đến Romeo Gonzaga chưa?”

“Về gia đình Gonzaga thì có đấy; nhưng Romeo Gonzaga thì chưa. Có phải chính là ngài chẳng?”

Gonzaga gật đầu xác nhận.

“Gia đình ngài quả là danh giá,” lão du côn trả lời với giọng như thể ngụ ý lão cũng xuất thân quyền quý chẳng kém gì. “Xin phép tự giới thiệu. Tôi tên là Ercole Fortemani,” lão nói với vẻ kiêu hãnh của một kẻ đang tự xưng mình là hoàng đế.

“Một cái họ có vẻ đáng kính trọng,” Gonzaga đáp với vẻ hơi ngạc nhiên, “thậm chí quý phái nữa.”

Lão hộ pháp bất ngờ quay lại nhìn gã giận dữ.

“Tại sao ngài lại có vẻ ngạc nhiên như vậy?” lão hăm hè. “Ta đã nói với ngài ta là một nhà quý tộc và một người lính có danh vọng rồi mà, rồi ngài sẽ thấy ta đáng nể và cao quý như thế nào. Quỷ tha ma bắt! Ngài không tin chứ gì?”

“Tôi có nói thế đâu?” Gonzaga chối.

“Nếu làm thế thì ngài đã trở thành một cái xác không hồn rồi, thưa quý ngài Gonzaga. Nhưng trong đầu ngài đã nghĩ như vậy, đã thế tôi phải mạn phép cho ngài biết một gã dám nghĩ thế và cho rằng sẽ không bị trừng phạt cần phải to gan đến thế nào.”

Đỏ mặt tía tai như một con gà chọi, lòng kiêu hãnh và hơn thế là tính sĩ diện phù phiếm bị chạm nọc, Ercole hối hả khai sáng cho Gonzaga về thân thế của lão.

“Thưa ngài, hãy biết rằng,” lão hùng hồn, “tôi là đại úy Ercole Fortemani. Tôi đã được phong hàm khi phục vụ trong quân đội của Giáo hoàng. Tôi đã vinh dự phụng sự và lập nhiều chiến tích hiển hách dưới cờ hiệu Pisa và đức ông cao quý Baglioni xứ Perugia. Tôi đã chỉ huy một trăm tay giáo trong đội quân đánh thuê lừng danh của Gianinoni. Tôi từng chiến đấu trong hàng ngũ của người Pháp chống lại người Tây Ban Nha, và trong hàng ngũ của người Tây Ban Nha để chống lại người Pháp, cũng như phụng sự Borgia chiến đấu chống lại cả hai nước. Tôi cũng từng cầm giáo xung trận dưới cờ của hoàng đế, và một lần nữa được phong đại úy trong quân đội của vua Naples. Bây giờ, quý ông trẻ tuổi, ngài đã biết đôi chút về tôi rồi đấy, và nếu

tên tuổi của tôi không vang lừng trên toàn cõi Italia, thì - thề có Chúa - chỉ bởi vì những kẻ trả tiền thuê tôi đã lấy hết phần vinh quang của những chiến thắng tôi giành được.”

“Quả là một sự nghiệp hiển hách,” Gonzaga đáp, đầu óc vẫn còn choáng ngợp trước bản anh hùng ca bìa đặt, “một sự nghiệp rất là hiển hách.”

“Không phải thế”, người đối thoại của gã phản bác, lão luôn có thói quen tự mâu thuẫn như thế. “Nếu ngài cần lính đánh thuê thì tôi có một bản lí lịch ấn tượng để tự giới thiệu. Nhưng quý ngài không thể gọi cái nghề đánh thuê này là hiển hách được.”

“Về chuyện này chúng ta sẽ không tranh cãi thêm làm gì,” Gonzaga nhỏ nhẹ. Lão hộ pháp lúc nào cũng sẵn sàng nổi cơn khùng này quả là đáng giận.

“Ai bảo là không được nào?” lão hộ pháp vạch lại. “Tôi mà có hứng tranh cãi về chuyện đó thì ai dám cản? Trả lời xem!” nói rồi lão giận dữ chồm lên khỏi ghế, bị cơn khùng làm mất hết kiểm chế. “Nhưng kiên nhẫn một chút nào!” lão kêu lên, bất ngờ dịu xuống. “Nếu tôi không nhầm thì chẳng phải để chiêm ngưỡng đôi mắt quyến rũ hay bộ cánh hào hoa phong nhã của tôi” - vừa nói lão vừa đưa tay kéo một góc cái áo khoác rách như xơ mướp lên, “cũng chẳng phải vì muốn độ sức với tôi mà ngài tìm cách làm quen và mời rượu tôi. Quý ngài cần tôi làm gì đó, đúng không nào?”

“Ngài đã đoán ra rồi đấy.”

“Tôi đoán như thần mà, thề có Chúa!” Lão đáp với giọng tuồng như một mối nhưng đầy châm biếm. Khuôn mặt lão hộ pháp đàn lại, sau đó lão hạ giọng xuống cho đến khi nó chỉ còn là những tiếng thì thầm gần như gầm gừ. “Nghe đây, thưa quý ngài Gonzaga. Nếu như ngài muốn thuê tôi cắt cổ ai đó hay làm việc bẩn thỉu gì tương tự, mà ngài cho rằng hoàn cảnh khốn khó sẽ buộc tôi phải chấp nhận, thì hãy cho phép tôi khuyên ngài, nếu ngài còn yêu quý bộ da của mình, đừng hờ ra tiếng nào về ‘công việc’ đó và cuốn xéo khỏi đây lập tức.”

Hoảng hồn, Gonzaga rới rít xua tay thanh minh. “Thưa... thưa ngài... tôi... tôi đâu dám nghĩ như thế về ngài,” gã lắp bắp, nhưng trong lòng mừng thầm rằng tay du đang này ít nhất vẫn còn giữ được chút danh dự của con nhà lính bất chấp cuộc sống phóng đảng buông thả. Một gã lưu manh không ghê tay trước bất kì việc làm dè tiện nào khó có thể phù hợp với kế hoạch của Gonzaga. “Tôi cần sự giúp đỡ, nhưng không phải để làm chuyện gì ám muội. Đó là một chuyện rất quan trọng và tôi cho rằng, để thành công, tôi không thể không cần đến những người như ngài.”

“Tôi cần biết rõ ràng hơn”, Ercole kênh kiệu đáp.

“Trước hết tôi muốn ngài thề danh dự rằng nếu chuyện tôi cần ngài làm không thích hợp hay vượt quá khả năng của ngài, ngài sẽ không làm lộ chuyện của tôi.”

“Tôi mà hé răng thì quỷ sứ bắt tôi đi! Ngài không kiếm nổi cái xác chết nào kín mồm kín miệng hơn tôi đâu.”

“Tuyệt lắm! Vậy ngài có thể tìm giúp tôi hai mươi tay can đảm để cố thủ trong một lâu đài, những người sẵn sàng chấp nhận một số nguy hiểm, kể cả việc phải đối đầu với người của Công tước, để đổi lại nơi ăn chốn ở tốt - có lẽ trong khoảng vài tuần - và mức đãi ngộ gấp bốn lần mức thông thường vẫn được trả cho lính đánh thuê?”

Ercole phùng má lên đến độ Gonzaga e là má lão sắp nổ tung.

“Như thế là phạm pháp!” lão gầm lên khi đã định thần lại được. “Phạm pháp, họa có là thằng ngốc tôi mới không nhận ra.”

“Thì đúng vậy”, Gonzaga thừa nhận. “Ở mức độ nào đó chuyện tôi muốn ngài giúp quả có hơi phạm pháp thật. Nhưng nguy cơ cũng không lớn lắm.”

“Ngài có thể nói rõ hơn không?”

“Tôi không dám.”

Ercole dốc một hơi cạn be rượu rồi hất cạn xuống sàn. Đặt be rượu đã cạn sạch xuống bàn, gã ngồi thừ ra nghĩ ngợi hồi lâu. Sốt ruột, Gonzaga bật hỏi, “Vậy ngài có giúp tôi hay không? Ngài có thể tìm người được không?”

“Nếu ngài cho tôi biết tường tận hơn về nhiệm vụ ngài yêu cầu, tôi có thể tìm được một trăm người chẳng khó khăn gì.”

“Như tôi đã nói - tôi chỉ cần hai mươi người thôi.”

Ercole trở nên nghiêm nghị hẳn, lão trầm tư đưa tay lên vuốt dọc cái mũi dài thông.

“Có khi được đấy,” lão lên tiếng sau khi đã trầm ngâm một hồi. “Nhưng chúng ta bắt buộc phải tìm những tay bạt tử chẳng còn gì để mất; những gã sống ngoài vòng pháp luật, những kẻ này có phạm pháp thêm lần nữa thì khi sa vào tay nhà chức trách bản án cũng chẳng có gì thay đổi. Thế lúc nào quý ngài cần đến đám giang hồ này?”

“Tối mai.”

“Xem nào...” Ercole lẩm bẩm. Lão xòe ngón tay ra đếm, rồi sau đó có vẻ như chuyển sang tính nhẩm trong đầu. “Tôi có thể kiếm được mười hay mười hai đứa trong vài giờ. Nhưng hai chục thì...” Một lần nữa lão dừng lại, nghĩ ngợi tiếp một hồi. Cuối cùng, với giọng dứt khoát hơn, lão bắt ngờ hỏi: “Hãy cho tôi biết ngài định trả tôi ra sao, trong khi tôi phải mù quáng xông vào chuyện phiêu lưu của ngài với tư cách chỉ huy đám lính ngài muốn mộ?”

Gonzaga cúi gằm mặt xuống. Sau đó gã ngẩng phắt lên, đầy vẻ cao ngạo.

“Tôi sẽ tự mình chỉ huy đám lính đó,” gã kênh kiệu trả lời lão hộ pháp.

“Chúa ơi!” Ercole thở hắt ra, trong đầu thầm mừng tượng đến cảnh đám đao búa lão tập hợp lại được tay công tử bột sắc mùi nước hoa này chỉ huy. Sau khi đã bình tĩnh trở lại, lão nói: “Thế thì quý ngài cứ việc tự mình đi mộ người vậy. Chúc may mắn!” Đoạn lão vẫy tay ra dấu tạm biệt gã công tử bột.

Giờ đến lượt Gonzaga phải căng óc ra nghĩ ngợi. Làm sao gã có thể tự mình làm được một việc như thế? Chuyện mộ lính này quả thực quá sức gã. Ít nhất gã cũng phải tự thú nhận điều này.

“Bây giờ hãy nghe tôi nói đây, thưa quý ngài,” Ercole trả lời. “Tình thế hiện nay là thế này: nếu tôi đi nói với các bạn tôi rằng có một công việc khá hời được đề nghị, chi tiết cụ thể thì tôi không được phép nói ra, nhưng chính tôi sẽ chỉ huy họ, cùng họ gánh chịu mọi rủi ro có thể xảy đến, tôi không tin rằng đến giờ này ngày mai tôi lại không thể kiếm đủ được cho ngài hai chục người – vì các bạn tôi tin vào Ercole Fortemani. Nhưng nếu tôi nói với họ về một công việc hoàn toàn bí mật, với một người chỉ huy họ chẳng biết là ai, thì tôi e việc kiếm ra từng ấy người cũng khó nhằn đấy.”

Lí lẽ của lão lính đánh thuê khiến Gonzaga cảm thấy khó mà bắt bẻ được. Sau một hồi suy tính hơn thiệt, gã đưa cho Ercole năm mươi đồng vàng như một khoản đặt cọc cùng lời hứa về khoản lương sau này, hai mươi đồng vàng một tháng, chừng nào sự phục vụ của lão còn cần thiết, thế là Ercole, kẻ chưa từng kiếm được một phần mười chừng đó trong suốt cả cuộc đời đánh thuê bán mạng kiếm cơm, liền ôm chầm lấy cổ quý ông khóc nức nở vì sung sướng và cảm kích.

Ngã giá xong xuôi, Gonzaga gơ lên một chiếc túi nặng, làm vọng tới đôi tai của Fortemani tiếng kim loại kêu rồn rảng thật vui tai, rồi ném chiếc túi xuống bàn nghe loảng xoảng.

“Trong này có một trăm đồng vàng dùng để trang bị cho đám quân của ngài. Tôi không muốn chiêu mộ một đám khổ rách áo ôm đầu đấy.” Đôi mắt gã lướt nhìn một cách khó chịu lên bộ đồ của Ercole. “Hãy đảm bảo là họ được ăn mặc tươm tất.”

“Sẽ như ý ngài, thưa đức ông,” Ercole trả lời với giọng điệu kính cẩn, lần đầu tiên kể từ đầu cuộc gặp. “Thế còn vũ khí thì sao?”

“Hãy trang bị giáo và súng hỏa mai cho họ, nhưng chỉ vậy thôi. Lâu đài nơi chúng ta đồn trú đã có sẵn một kho áo giáp rồi - mặc dù thứ này chưa chắc chúng ta đã cần tới.”

“Chưa chắc đã cần tới?” lão lính già lặp lại, mỗi lúc một kinh ngạc. Chẳng lẽ họ được trả công vương giả như thế, được ăn mặc, trang bị tươm tất như thế để tham gia vào một chuyện chẳng dính dáng gì đến việc động dao động kiếm sao? Hiển nhiên chưa bao giờ lão được thuê làm một chuyện nhàn hạ đầy hứa hẹn đến thế, và đêm hôm ấy trong giấc ngủ lão mơ thấy mình trở thành tổng quản cho một nhà quý tộc, với cả một đàn kẻ hầu người hạ mang gia huy sáng chói dưới quyền. Đến sáng hôm sau khi thức dậy lão hoàn toàn tin rằng, cuối cùng thì vận may cũng mỉm cười với lão, và từ nay về sau sẽ chấm dứt cuộc đời nhọc nhằn nguy hiểm của một tên lính đánh thuê.

Một cách cẩn trọng, lão bắt tay vào việc mộ lính cho đội quân của mình, vì xét về bản chất, tay Ercole Fortemani này vốn là một kẻ chu đáo cẩn trọng - cho dù lão cũng là một kẻ ham vui và luộm thuộm; một tên du thủ du thực sống ngày nào hay ngày đó; máu mê cờ bạc và sẵn sàng ném vào chiếu bạc cả hầu bao cho dù đang khánh kiệt - bất chấp tất cả thói xấu đó lão vẫn là kẻ xuất thân quý tộc và cũng từng có được địa vị không xoàng; nát rượu sau những năm dài đánh bạn cùng bè hũ, sẵn sàng gây sự đánh nhau vì bất cứ cơ nào, bất chấp tất cả tính cách xấu xa đó, cho dù lão có thể bất lương và xảo quyệt trong mọi chuyện, song với người thuê mướn sự phục vụ của mình, lão luôn cố gắng trung thành - nếu không phải lúc nào cũng thành công, thì ít nhất, cũng luôn thành thực.

9. Chương 9: Cuộc Tra Tấn

Trong khi đám cưới đang được hối hả chuẩn bị ở Urbino thì về phần mình, Gian Maria cũng vội vã giải quyết công chuyện ở Babbiano để có thể quay lại cử hành cuộc hôn lễ mà đức ông nóng ruột trông đợi từng giây từng phút. Thế nhưng tình hình hóa ra phức tạp hơn nhiều so với dự tính, và đức ông có nhiều việc phải làm hơn là ngai tưởng.

Sau khi rời Urbino, trong ngày hôm đó Công tước đã đi đến Cagli và tạm dừng chân tại nhà quý ông Valdicampo. Nhà quý tộc đã dành toàn bộ ngôi nhà cho Công tước sử dụng, và đức ông quyết định nghỉ qua đêm tại đó. Mọi người vừa ăn tối xong - Công tước, de'Alvari, Gismondo Santi, ông Valdicampo cùng vợ và hai cô con gái, vài người bạn của gia đình cùng một số công dân có danh vọng của Cagli mà chủ nhà đã mời để khoe với họ vinh hạnh Công tước đã dành cho gia đình ông. Lúc này trời đã muộn, cảm giác buồn ngủ sau một bữa ăn ngon miệng đang bắt đầu xâm chiếm mọi người thì Armstadt - gã đại úy người Thụy Sĩ của Gian Maria - bước vào, tiến lại gần chủ nhân với dáng vẻ một kẻ mang tin quan trọng. Gã dừng lại cách chiếc ghế của Công tước chừng một hai bước, rồi cứ đứng đực ra nhìn Gian Maria một cách ngớ ngẩn.

“Có chuyện gì thế, đồ ngu?” Công tước làu bàu, ngoái cổ lại nhìn.

Gã Thụy Sĩ tiến thêm một bước. “Thưa đức ông, người ta đã bắt được hắn,” gã thì thào vẻ bí mật.

“Ta có phải là phù thủy đầu mà biết được người đang nghĩ cái gì trong đầu?” Gian Maria cau có. “Ai bắt ai?”

Armstadt ngần ngừ nhìn quanh một lượt. Đoạn, bước đến cạnh Công tước, gã thì thầm vào tai đức ông, “Những người tôi phái ở lại đã bắt được tay hề Peppe ấy.”

Đôi mắt Gian Maria chợt lóe lên chứng tỏ gã đã hiểu. Chẳng thêm cáo lỗi những người khác, đức ông quay sang thì thầm ra lệnh cho tay đại úy dẫn anh hề đến phòng của ngài và chờ ở đó. “Hãy cử hai tên trong đám lính của người giám sát gã, cả người cũng tới đó luôn đi, Martino.”

Martino cúi đầu tuân lệnh rồi thoái lui, trong khi đó Gian Maria cố tỏ ra lịch sự xin phép chủ nhà được về phòng với lý do kẻ vừa đến có mang theo tin tức ngài đang nóng lòng chờ đợi. Valdicampo, lấy làm hãnh diện vì có một ngài Công tước nghỉ chân qua đêm dưới mái nhà mình, liền vồn vã xin Công tước cứ tự nhiên như ở nhà. Thế là Gian Maria đứng dậy, tuyên bố rằng ngày hôm sau đức ông còn một chặng đường dài phải đi, và rằng, đã được quý chủ nhân hiếu khách lượng thứ, ngài muốn cáo từ mọi người để đi nghỉ sớm.

Valdicampo, cầm một cái giá nến lớn trên tay, đích thân dẫn đường cho Công tước về khu phòng đã được dành riêng cho ngài. Vị chủ nhà hiếu khách hẳn còn muốn tháp tùng đức ông đến tận cửa phòng ngủ, nhưng vừa đến tiền phòng, Công tước, với giọng điệu lịch sự nhất có thể, cho chủ nhà biết ngài không cần được tháp tùng xa hơn nữa.

Công tước đứng đó hồi lâu, tự hỏi không biết có nên cho Alvares và Santi - hai kẻ đang đứng chờ lệnh sau lưng ngài - biết việc ngài sắp làm hay không. Cuối cùng Công tước quyết định tự hành động một mình và chỉ trông cậy vào sự kín đáo của bản thân. Ngài bèn ra lệnh cho hai người này lui.

Khi hai tùy tùng đã đi khỏi, Gian Maria, chỉ còn lại một mình, vỗ tay một tiếng, lập tức cánh cửa buồng ngủ mở ra, Martino Armstadt đã đứng chờ trên ngưỡng cửa.

“Hắn đang ở trong kia hả?”

“Chờ lệnh của đức ông,” gã Thụy Sĩ trả lời rồi mở rộng cửa cho Gian Maria bước vào.

Buồng ngủ dành cho Công tước tại biệt thự của Valdicampo là một căn phòng sang trọng có trần cao, ở giữa phòng kê một chiếc giường lớn chạm khắc cầu kỳ, với bốn cái cột cao đỡ lấy một tấm màn che sang trọng.

Trên chiếc bàn kê ở đầu giường có đặt hai giá nến năm chạc đang cháy sáng. Tuy thế, dường như Gian Maria cho rằng căn phòng vẫn chưa đủ sáng cho cuộc hỏi cung chuẩn bị được tiến hành, vì đức ông giục Martino đem thêm một giá nến lớn nữa. Sau đó ngài chuyển hướng chú ý vào nhóm người đang đứng bên cửa sổ được ánh nến từ bàn chiếu rõ mặt.

Nhóm này gồm có ba người, trong đó có hai tên lính đánh thuê của Armstadt, vũ trang đến tận răng, còn kẻ thứ ba, bị giữ chặt bởi hai tên lính, là anh hề Peppe xấu số. Khuôn mặt anh hề tái hơn thường lệ, trong khi vẻ châm biếm ranh mãnh đã biến mất khỏi đôi mắt và khuôn miệng để nhường chỗ cho nỗi sợ hãi. Anh hề không khỏi rung mình cảnh giác khi bắt gặp cái nhìn hung tợn của Công tước.

Sau khi tự mình khám xét để biết chắc anh chàng Peppe không giấu vũ khí trong người và hai tay anh hề đã được trói giật ra sau lưng, Gian Maria liền ra hiệu cho hai tên lính lui ra, nhưng phải luôn đợi sẵn cùng Armstadt ngoài tiền phòng. Sau đó Công tước quay lại nhìn Peppe với vẻ giận dữ hẳn lên trên vầng trán thấp tịt.

“Tên gốc kia, giờ thì hẳn ngươi không còn được vui vẻ như lúc sáng rồi,” Công tước giễu cợt.

Peppino hơi run, nhưng bản chất quen châm biếm đã khiến anh hề trả lời khá gan dạ.

“Lúc này hoàn cảnh không được vui tươi bằng... ít nhất đối với con. Tuy vậy, con thấy đức ông có vẻ đang rất hứng khởi.”

Gian Maria bực bội gườm gườm nhìn anh hề một hồi. Đức ông vốn không được nhanh trí cho lắm, và không thể tìm được trong đầu ý tưởng gì thú vị xứng đáng với một câu đáp trả. Công tước bèn chậm rãi bước đến bên lò sưởi, tựa người lên bệ lò.

“Khiếu hài hước của mi đã khiến mi nói ra những điều mà nếu ta có sai người đánh tuốt xác mi ra thì vẫn còn là nhẹ.”

“Và nếu cứ dùng lí luận đó mà suy thì vẫn còn là nhân đức nếu đức ông có treo cổ con,” anh hề đáp rảo hoảng, đôi môi tái nhợt khẽ nhếch lên mỉm cười.

“Á à! Ngươi cũng biết thế kia đấy?” Gian Maria kêu lên, chẳng hề nhận ra ý châm biếm ngấm ngầm. “Nhưng gã gốc kia, hãy biết rằng ta là một ông hoàng rất nhân từ.”

“Nhân từ đến mức thành giai thoại rồi,” anh hề đáp trả, nhưng lần này không che giấu được sự mỉa mai trong giọng nói.

Gian Maria ném về phía anh hề tia nhìn tức tối.

“Mi dám giễu cợt ta chẳng, đồ súc sinh kia? Hãy biết giữ cái lưỡi thối tha của mi cho cẩn thận, nếu không ta sẽ buộc nó phải sớm chia tay mi đấy.”

Khuôn mặt Peppe tái xám đi trước lời đe dọa, vì sẽ ra sao với một anh hề không có lưỡi chứ - thiếu nó gã còn biết làm gì đây?

Nhìn thấy anh hề im thin thít và run lẩy bẩy, Công tước tiếp tục:

“Bây giờ nghe cho rõ đây, cho dù người xứng đáng bị treo cổ vì tội xấu xược, ta vẫn sẵn lòng thả người ra nguyên lành nếu người trả lời thành thật những gì ta hỏi.”

Peppe cúi rạp thân hình tàn tật xuống.

“Con xin chờ các câu hỏi của ngài, thưa đức ông tôn quý,” anh hề đáp.

“Người có nói...”, Công tước chần chờ một lát, cố lục lợi trí nhớ để tìm lại chính xác câu anh hề đã nói.

“Sáng nay người có nói công nương Valentina từng gặp một người.”

Vẻ sợ hãi có vẻ lộ rõ hơn trên khuôn mặt anh hề. “Vâng ạ,” anh chàng trả lời với giọng run run.

“Công nương đã gặp tay hiệp sĩ mà người kể ở đâu, cái gã mà người hết lời tâng bốc trước mặt ta ấy?”

“Trong khu rừng ở Acquasparta, có một nhánh nhỏ của sông Merauto ở đó. Cách Sant’ Angelo chừng hai dặm.”

“Sant’ Angelo!” Gian Maria bắt giắc lặp lại, sững người khi nghe nhắc đến nơi đã diễn ra cuộc gặp của những kẻ mưu phản ngài. “Khi nào?”

“Vào ngày thứ Tư cuối cùng trước lễ Phục sinh, khi công nương Valentina đang trên đường từ tu viện Santa Sofia đến Urbino.”

Công tước không trả lời. Đức ông đứng sững, đầu cúi gằm xuống, vụ mưu phản lại quay về ám ảnh trong đầu. Cuộc loạn đả trên núi khiến Masuccio bị giết xảy ra vào đêm thứ Ba, và - mặc dù hầu như chẳng có bằng chứng gì - đức ông gần như đi đến kết luận rằng tay hiệp sĩ nọ chính là một trong những kẻ dự mưu đã tẩu thoát.

“Tại sao cô chủ của người lại nói chuyện với hần ta - nàng biết gã ư?” cuối cùng Công tước lên tiếng hỏi.

“Không, thưa đức ông; nhưng ông ta bị thương, và điều đó làm cô chủ của con động lòng trắc ẩn. Cô chủ đã tìm cách băng bó vết thương cho ông ấy.”

“Bị thương?” Gian Maria hét lên. “Bây giờ thì đã rõ, thề có Chúa, đúng như ta đã nghi ngờ. Ta có thể thề rằng hần ta đã bị thương trong vụ loạn đả đêm trước đó ở Sant’ Angelo. Hần ta tên là gì, hã tên gốc kia? Nói cho ta biết rồi người muốn đi đâu thì đi.”

Trong giây lát anh gù có vẻ chần chờ. Anh ta sợ Gian Maria đến mất hồn mất vía, vì không ít giai thoại về sự tàn bạo ác độc của Công tước đã được truyền miệng khắp nơi. Nhưng nỗi sợ đó vẫn chưa là gì so với nỗi sợ về sự trừng phạt vĩnh cửu sẽ rơi xuống đầu anh ta nếu nuốt lời thề sẽ không tiết lộ danh tính của chàng hiệp sĩ.

“Than ôi,” anh hề thở dài, “con ước gì có thể lấy lại tự do cho mình bằng một giá rẻ như thế; nhưng đây là cái giá con không trả được. Con có biết tên ông ta đâu.”

Công tước chòng chọc nhìn gã đầy nghi ngờ.

Cho dù vốn dĩ khá dằn dợn, nhưng lúc này mong muốn tìm hiểu dường như đã giúp đức ông đột nhiên trở nên xảo quyệt, và ngài đã nhận ra khoảnh khắc lưỡng lự của anh hề.

“Trông đáng vẻ bên ngoài của hần như thế nào? Tả lại cho ta. Hần ăn mặc ra sao? Mặt mũi hần thế nào?”

“Một lần nữa, thưa Công tước, con lại không thể trả lời ngài được. Con chỉ nhìn ông ta thoáng qua thôi mà.”

Khuôn mặt vàng bủng của Công tước trở nên hung dữ, một nụ cười nham hiểm làm đôi môi đức ông trề ra để hở hai hàm răng trắng nhón.

“Thoáng qua đến mức người chẳng nhớ nổi gì sao?” ngài vặc lại.

“Đúng như thế, thưa đức ông.”

“Người nói láo, đồ hạ tiện bẩn thỉu,” Gian Maria gầm lên điên giận. “Mới sáng hôm nay người còn mồm năm miệng mười ca tụng rằng hần ta có chiều cao hoàn hảo, rằng khuôn mặt của hần quý phái, rằng cử chỉ

của hán vương giả, rằng lời nói của hán lịch thiệp, rằng... ta chẳng nhớ nổi còn những thứ quý quái gì nữa. Vậy mà bây giờ người nói, người dám nói với ta, rằng người chỉ nhìn hán thoáng qua đến mức chẳng còn nhớ gì về hán. Người biết tên hán, đồ khôn kiếp, và người sẽ phải cho ta biết, nếu không thì...”

“Con có biết, con có biết, thưa đức ông, xin đừng nổi giận...”, anh hề lên tiếng chống chế trong cơn hải hùng. Nhưng Công tước đã cắt ngang.

“Nổi giận ấy à?” Công tước lặp lại, hai mắt chợt lác đi như kính hải khi đã động đến hai từ này. “Người dám buộc cho ta tội lỗi tày đình về phần hồn đó ư? Ta đâu có nổi giận, không hề có chút giận dữ nào trong ta cả.” Đức ông làm dấu thánh như thể để xua đuổi mọi ý nghĩ tội lỗi khỏi đầu nếu quả thực chẳng may ngài đã nhiễm phải những thứ tương tự, thành kính cúi đầu chấp tay cầu nguyện - “Xin Đức Chúa lòng lành giải thoát cho linh hồn tội lỗi của con!” đức ông lẩm bẩm thành tiếng. Rồi, với giọng còn đe dọa hơn trước - “Bây giờ,” Công tước ra lệnh, “người có chịu nói tên hán ra không?”

“Giá mà con có thể nói,” anh gù đang mắt vía cất tiếng. Nhưng lúc này Công tước đã bực mình nóng ruột, ngài liền quay lưng lại vỗ tay gọi: “Đâu rồi! Martino!” Lập tức cánh cửa mở ra, và tay Thụy Sĩ bước vào. “Gọi người của người vào và mang theo giấy thông.”

Gã đại úy quay ra, cùng lúc anh hề quỳ sụp xuống chân Gian Maria.

“Làm ơn rủ lòng thương, thưa đức ông!” anh chàng van xin. “Xin đừng treo cổ con. Con đã...”

“Ta không định treo cổ người đâu,” Công tước lạnh lùng. “Nếu chết người sẽ cảm tội và còn cho ta biết được gì nữa. Ta muốn người sống kia, quý ngài Peppino ạ - sống khỏe mạnh và thật lắm mồm vào; quả thật ta thấy người là một chú hề hơi rụt rè kín đáo quá. Nhưng ta sẽ có cách khiến người cởi mở hơn.”

Vẫn quỳ dưới sàn, Peppe ngược đôi mắt đã dại đi vì khiếp sợ lên phía thiên đường.

“Lạy Đức Mẹ đồng trinh,” anh hề cầu nguyện, Công tước liền phá lên cười khinh bỉ.

“Đức Mẹ Thánh Thần thì dính dáng gì đến một kẻ bẩn thỉu như người? Cầu xin ta mới đúng chỗ. Ta mới là người sẽ ngay lập tức quyết định số phận của người. Hãy nói ra tên kẻ người đã gặp trong rừng, và mọi chuyện sẽ tốt đẹp.”

Peppino vẫn lặng thình quỳ đó, giọt mồ hôi lạnh rịn ra trên vàng trán xanh xao, một nỗi kinh hoàng thít chặt lấy cổ họng và trái tim anh hề.

Nhưng với anh hề, nỗi sợ trước sự hành hạ mà đám người kia đang chuẩn bị cho mình vẫn kém xa nỗi sợ bị mất đi linh hồn khi phá vỡ lời thề. Cuối cùng, Gian Maria chuyển hướng ánh mắt từ anh hề khốn khổ sang đám lính đánh thuê lúc này đã lặng lẽ đi vào với dáng vẻ của những kẻ am hiểu chuyện phải làm. Martino trèo lên giường, với tay nín thở khựng gỗ của nóc giường.

“Cái này đủ chắc đấy, thưa đức ông,” gã lên tiếng.

Gian Maria ra lệnh cho gã tháo chiếc màn che bằng nhung xuống, trong khi một tên tùy tùng bước ra kiểm tra để đảm bảo cửa tiền phòng đã đóng chặt, và không tiếng kêu la nào có thể vọng tới tai Valdicampo và gia đình.

Chỉ vài giây sau tất cả đã sẵn sàng, Peppino liền bị lôi dậy một cách thô bạo khỏi chỗ đang quỳ và cầu nguyện Đức Mẹ đồng trinh tiếp cho mình thêm sức mạnh trong giờ phút thử thách.

“Lần cuối cùng, quý ngài hề,” Công tước hỏi, “quý ngài có định nói cho ta biết tên hán không?”

“Thưa đức ông, con không thể,” Peppe trả lời, bất chấp nỗi sợ đang làm cho máu anh chàng như đông lại trong huyết quản.

Một tia đắc ý ánh lên trong mắt Gian Maria.

“Vậy là người biết tên hán!” Công tước thốt lên. “Bây giờ thì người không còn giả ngây nữa, chỉ có điều không muốn cho ta hay chứ gì. Treo nó lên, Martino.”

Trong cố gắng tuyệt vọng đáng thương cuối cùng hòng thoát khỏi điều không thể tránh khỏi, anh hề giãy ra khỏi hai tên lính, đoạn lao về phía cửa. Một trong hai tên Thụy Sĩ to vạm liền tóm lấy cổ anh chàng

khốn khổ lôi giật lại thô bạo đến mức khiến anh chàng thét lên vì đau. Gian Maria vừa nhìn anh hề vừa mỉm cười độc ác, trong khi Martino tiến lại buộc chặt đôi tay đã bị trói của anh hề vào một đầu sợi dây thừng. Đoạn chúng điệu anh hề đã co ro rúm ró đến bên chiếc giường lớn. Đầu còn lại của sợi thừng được vắt qua một thanh xà trên nóc giường. Hai tên lính giữ lấy đầu thừng. Martino đứng kề bên cạnh tù nhân. Công tước ngồi phịch xuống một chiếc ghế bành chạm trổ, khuôn mặt tròn vành vạnh nhợt nhạt lúc này lộ vẻ thích thú.

“Người biết chuyện gì sẽ đến với người rồi đây,” Công tước lên tiếng, giọng dửng dưng lạnh lùng. “Người có chịu nói trước khi chúng ta phải ra tay không?”

“Đức ông,” anh hề lên tiếng, giọng nói đã nghẹn lại vì kinh hãi, “ngài là một con chiên ngoan đạo, một người con trung thành của nhà thờ và là người tin vào ngọn lửa vĩnh cửu của địa ngục chứ ạ?”

Gian Maria cau mày. Chẳng nhẽ thằng ngốc này định lôi sự trừng phạt vĩnh cửu ra dọa ngài?

“Nếu thế,” Peppe tiếp tục, “có lẽ ngài sẽ rủ lòng thương khi biết tình cảnh của con lúc này. Con đã lấy sự cứu rỗi linh hồn mà thề với người con gặp vào cái ngày đen tối đó ở Acquasparta, rằng con sẽ không bao giờ để lộ danh tính ông ta. Con biết làm gì bây giờ? Nếu con giữ lời hứa, đức ông chắc sẽ tra tấn con đến chết. Nếu trái lời hứa, con sẽ bị nguyên rửa mãi mãi. Hãy rủ lòng thương, ôi đức ông cao quý, vì ngài đã biết tình cảnh khốn khổ của con rồi đây.” Gian Maria mỉm cười, vẻ tàn nhẫn càng hẳn rõ trên khóe miệng và đôi mắt hơn bao giờ hết. Gã ngốc vừa nói ra điều mà đức ông sẵn sàng trả giá đắt để biết. Gã đã thừa nhận rằng kẻ mà Gian Maria muốn biết tên sợ sự có mặt của y tại Acquasparta đến tai người khác tới mức phải viện cớ thề thốt để bịt miệng tay hề lại. Bây giờ thì điều Công tước nghi ngờ đã hoàn toàn được khẳng định. Kẻ lạ mặt kia là một trong số những kẻ phản loạn; thậm chí có thể chính là kẻ cầm đầu. Giờ đây, trừ khi gã hề chết vì tra tấn, không gì có thể khiến đức ông chùn tay trước khi biết được tên kẻ lạ mặt đã làm ngài mất mặt hai lần khi cả gan tạo phản chống lại ngài, và nhất là - nếu lời nói của gã hề đáng tin - dám cả gan chiếm lấy trái tim của Valentina.

“Về hình phạt linh hồn người sẽ phải chịu thì ta không có trách nhiệm phải quan tâm,” cuối cùng Công tước lên tiếng. “Ta đã có đủ lí do để lo lắng cho việc cứu rỗi linh hồn của bản thân ta rồi - vì sự căm dỗ có ở khắp nơi, mà xác thịt con người thì luôn yếu đuối. Nhưng tên gã khôn kiếp ấy thì ta cần phải biết, và - thề trên năm vết thương của Lucia xứ Viterbo [1] - ta sẽ biết. Người có chịu nói không?”

[1] Một nữ tu sĩ thời đó được ngưỡng mộ như một vị thánh trên cơ thể xuất hiện năm vết thương giống như của Chúa Jesus khi bị đóng đinh câu rút.

Một âm thanh gần như tiếng nước nổ thoát ra khỏi thân hình khốn khổ của anh hề. Nhưng chỉ có vậy. Đầu cúi gằm, anh hề vẫn bướng bỉnh im lặng. Công tước liếc ra hiệu cho đám tùy tùng, hai gã bèn chụp lấy đầu dây thừng kéo mạnh, nhắc bổng Peppe lên, treo lủng lẳng ở đầu sợi thừng cột chặt vào hai cánh tay đã bị trói giật ra sau lưng, cho đến khi anh hề bị kéo sát lên nóc giường. Đoạn hai tên lính dừng lại, giữ chặt đầu dây thừng, đưa mắt nhìn Công tước chờ lệnh. Gian Maria lại lên tiếng hỏi anh hề; nhưng Peppe, thân hình tàn tật lúc này đang bị treo lơ lửng trong không khí, hai chân thông xuống, vẫn bướng bỉnh im lặng.

“Thả nó xuống,” Gian Maria gầm lên, mất hết kiên nhẫn. Hai tên lính buông đầu dây thừng ra, để một đoạn thừng chừng ba bộ chạy tuốt qua bàn tay. Sau đó chúng lại nắm chặt sợi thừng, kết quả là Peppe đang rơi xuống bất ngờ bị kéo giật trở lại mạnh đến mức tưởng chừng hai cánh tay anh hề đã bị giật tung ra khỏi khớp vai. Một tiếng kêu đau đớn xé ruột vang lên, và anh hề khốn khổ lại bị kéo lên cao như cũ.

“Bây giờ người có nói không?” Gian Maria lạnh lùng hỏi, gần như lấy làm thích thú. Nhưng anh hề vẫn im lặng, răng cắn vào môi dưới chặt đến mức máu chảy thành giọt xuống cằm. Công tước lại ra lệnh, anh hề lại bị thả rơi xuống. Lần này chúng để nạn nhân rơi tự do một đoạn dài hơn, và cú giật ngược khủng khiếp khi dừng lại cũng mạnh hơn lần đầu.

Peppe cảm thấy như xương mình đã rời hết ra khỏi khớp, hai vai, khuỷu tay và khớp bàn tay anh ta như có người gí sắt nung đỏ vào.

“Lạy Đức Chúa lòng lành!” anh hề gào lên thảm thiết. “Ôi, hãy rủ lòng thương, thưa đức ông.”

Nhưng Công tước lại cho anh gù khốn khổ được chu du lên cao một lần nữa. Bị treo lủng lẳng ở đầu sợi thừng, đã ở giới hạn cuối cùng của sự chịu đựng, anh gù tội nghiệp tuôn ra một tràng nguyên rửa, viện cả

thánh thần lần quỷ sứ ra tay đánh chết những kẻ đang hành hạ mình.

Nhưng Công tước, cứ nhìn vào thái độ có thể thấy rõ đức ông đã quá quen thuộc với hiệu quả của cách tra tấn này, nhìn nạn nhân với nụ cười tàn nhẫn của kẻ thỏa mãn khi thấy mọi việc diễn ra đúng như dự kiến. Ngài không còn kiên nhẫn thêm được nữa, và lần này lệnh tra tấn được đưa ra nhanh hơn. Lần thứ ba, anh hề bị thả rơi xuống và bị giật trở lại chỉ cách sàn ba bộ.

Lần này anh hề không còn sức để kêu lên nữa. Anh ta bị treo đó, đung đưa ở đầu sợi thừng, miệng đầy máu, khuôn mặt méo mó tái xám, đôi mắt trắng dã không còn nhìn thấy trông đen. Anh hề rên rỉ thảm thiết không ngớt. Martino liếc nhìn Công tước dò hỏi, đôi mắt gã gần như muốn hỏi liệu đã đến lúc nên dừng lại chưa. Nhưng Gian Maria không để ý gì đến gã.

“Thế này đã đủ chưa?” Công tước hỏi anh hề. “Bây giờ người chịu mở miệng rồi chứ?”

Nhưng anh hề chỉ rên rỉ, và ngay lập tức, Công tước lại ra lệnh và anh chàng gù lại bị kéo bổng lên. Nhưng trước viễn cảnh kinh hoàng của cú rơi thứ tư, chắc chắn còn khủng khiếp hơn ba lần trước, anh hề chợt bình tĩnh nhận ra vị trí hiện tại của mình. Anh tin chắc nỗi đau đòn giày vò này chỉ chấm dứt khi mình chết hoặc ngất xỉu đi. Nhưng có vẻ anh chàng khôn khéo không thể chết ngay cũng không thể xỉu đi được, anh ta không thể chịu đựng hơn được nữa. Thiên đường hay địa ngục giờ đây đều còn ý nghĩa gì nếu ý nghĩ về cả hai không giúp anh ta xua đi được nỗi kinh hoàng của cuộc tra tấn mà cũng chẳng giúp anh ta có thêm chút sức lực nào để chịu đựng sự giày vò về thể xác? Anh ta không thể chịu đựng hơn được nữa - không, cho dù để cứu rỗi một tá linh hồn, nếu thực sự anh ta có nhiều đến thế.

“Con sẽ nói,” anh ta kêu lên. “Xin hạ con xuống, đức ông sẽ được biết tên ông ta.”

“Nói tên của hần ta ra trước đã, nếu không người sẽ được hạ xuống như ba lần trước.”

Peppe liếm đôi môi rỉ máu, trả lời trong lúc vẫn bị treo lơ lửng.

“Đó chính là em họ đức ông,” gã rên rỉ, “Francesco del Falco, Bá tước Aquila.”

Công tước nhìn chăm chăm vào gã hề một lúc lâu, vẻ mặt kinh ngạc, mồm há hốc.

“Người nói thật đấy chứ, đồ súc sinh kia?” Công tước hỏi, giọng run lên. “Kẻ bị thương mà công nương Valentina đã săn sóc chính là Bá tước Aquila?”

“Con xin thề,” anh hề trả lời. “Bây giờ, vì Đức Chúa và các vị thánh tử vì đạo, xin hãy hạ con xuống.”

Một lúc lâu, anh hề vẫn bị treo đó, chờ đợi quyết định của Gian Maria. Công tước tiếp tục nhìn anh ta với vẻ kinh ngạc, trong khi sắp xếp lại các ý nghĩ trong đầu. Và sự thật đã thuyết phục được đức ông. Cái tay Bá tước Aquila này chẳng phải là thần tượng của đám dân đen Babbiano sao? Vậy thì còn gì hợp lẽ hơn khi những kẻ mưu phản tìm cách đặt hần ta lên ngai vàng mà chúng định giật khỏi tay Gian Maria? Đức ông tự mắng mình thật ngu ngốc khi không nhận ra điều này sớm hơn.

“Hạ hần xuống đi,” Công tước ra lệnh. “Mang hần ra khỏi đây, để hần cút đi đâu thì đi. Ta không cần đến hần nữa.”

Một cách chậm rãi, bốn lính hạ anh hề xuống, nhưng khi đã chạm đất anh chàng khôn khéo không còn đứng nổi nữa. Hai chân anh hề khụy xuống, và anh ta ngã gục, nằm còng queo trên sàn nhà. Kẻ tàn tật đáng thương đã ngất xỉu.

Theo lệnh của Armstadt, hai tên lính nhắc anh hề lên và lôi ra ngoài.

Gian Maria đi ngang qua căn phòng đến chiếc bàn cầu nguyện có trải thảm, quỳ xuống trước cây thánh giá bằng gỗ để cảm tạ Chúa về ân huệ Người đã ban khi chỉ cho ngài thấy kẻ thù của mình.

Đoạn, lôi từ trong ngực áo ra một chuỗi tràng hạt khảm vàng, đức ông bắt đầu thành kính cầu nguyện.

10. Chương 10: Tiếng Hí Của Một Con Lừa

Ngày hôm sau, vào khoảng mười giờ tối, khi cưỡi ngựa tiến vào thủ đô của mình tại Babbiano, đức ông hùng mạnh và cao quý Gian Maria Sforza thấy cả thành phố đang trong cơn hỗn loạn, đây là kết quả từ sự có

mặt đầy đe dọa của sứ giả do Cesare Borgia phái tới, như đức ông đã sáng suốt đoán ra.

Một đám đông dày đặc và lầm lũi đón chào Công tước tại Porta Romana, tất cả đều im lặng khi ngài phi ngựa vào thành phố, với Alvari, Santi và hai chục tay thương giáp trụ chính tề hộ tống. Trong sự im lặng đó lẫn khuất một mối đe dọa còn ghê gớm hơn bất cứ sự phản đối nào, mặt Công tước trắng bệch ra khi trông thấy đây đó những khuôn mặt nhìn mình đầy thù hận. Nhưng điều tệ hại nhất vẫn còn ở phía trước. Khi Công tước cùng tùy tùng đi tới Borgo deil'Annunziata, đám đông trở nên đông đảo hơn, và sự im lặng nhường chỗ cho những tiếng hò hét giận dữ. Đám người đó trở nên đầy đe dọa, và theo lệnh Armstadt - lúc này Công tước đã đỡ người ra vì sợ, chẳng thể ra nổi lệnh nữa - đám kỵ binh liền hạ thấp ngọn thương xuống để mở đường, trong khi một người dân thường, bị đám đông đẩy tới quá gần, bị xéo nát dưới vó ngựa.

Vài giọng mỉa mai cất lên hỏi Công tước xem đức ông đã cưới được vợ hay chưa, và tại sao chẳng ai thấy các tay thương mà chú vợ ngài gửi tới giúp chống lại Borgia đâu. Số khác lớn tiếng hỏi số tiền thuế Công tước đã tằn nhắt lột khỏi tay dân chúng đã biến đâu mất, và đội quân đáng lẽ phải được tuyển mộ bằng tiền thuế đó giờ đang ở chỗ nào. Trả lời thay cho Công tước, vô số giọng nói cất lên thẳng thừng nêu ra đủ thứ lí do phóng túng mà ngài đã đổ hết ngân khố vào.

Rồi, thật bất ngờ, một tiếng hét lớn “Đồ sát nhân!” vang lên, kéo theo đó là những tiếng hô căm phẫn đòi Công tước trả mạng cho Ferrabracio can trường, cho Amerini, người bạn của dân chúng, cùng những người khác mà Công tước đã sát hại, bằng không ngài sẽ phải chịu chung số phận. Cuối cùng cái tên Bá tước Aquila vang lên khắp nơi đập vào tai Công tước, làm đám đông kích động hô vang “Muôn năm! Francesco del Falco muôn năm!” và một giọng khác, át tất cả các giọng còn lại, không ngừng lặp đi lặp lại, “Công tước Francesco.” Nghe đến đây máu nóng dồn lên mặt Gian Maria, cơn giận vừa bùng lên đã dập tắt nỗi sợ hãi của ngài. Ngài đứng nhom lên trên bàn đạp, mắt rực lửa vì cơn ghen tức cuồng nộ đang giày vò trong tim.

“Martino!” Công tước gầm lên gọi tay đại úy. “Hạ thương xuống và phi nước đại xuyên qua chúng!”

Tay hộ pháp Thụy Sĩ ngần ngừ, cho dù gã không thiếu lòng can đảm. Alvaro de'Alvari và Gismondo Santi giật mình nhìn nhau, và người chính khách già đời, chưa từng biết sợ là gì, không khỏi tái mặt khi nghe lệnh của Công tước.

“Thưa đức ông,” ông cố can Công tước, “ngài không thể làm thế được.”

“Không ư?” Gian Maria quát mắt nhìn lại, hét từ Santi đến viên đại úy đang do dự. “Đồ ngu!” Công tước quát viên đại úy. “Đồ súc sinh, ngươi đợi gì nữa? Người không nghe thấy ta nói gì sao?”

Không chần chừ một giây, tay đại úy tuốt kiếm giơ cao lên, cất giọng trầm trầm gắt gỏng ra lệnh, đám thuộc hạ liền chúc mũi thương xuống chĩa thẳng vào đám đông. Đám dân đen cũng đã nghe thấy mệnh lệnh, và chợt thức tỉnh trước họa chết người, những người đứng gần nhất vội vàng lùi lại nhưng những người khác đang chen vai nhau đứng chật cứng phía sau đã khiến họ bị kẹt trước cơn lốc chết chóc đang ập tới với tiếng binh khí kêu lách cách và tiếng hô xung trận man rợ.

Những tiếng rú thảm thiết thế chỗ cho những tiếng hô phản đối. Nhưng trong đám đông không chỉ có những người chờ chết. Có đến một nửa số đá rải đường ập xuống đoàn kỵ binh, kêu vang như một cơn mưa đá trên áo giáp, đập móp méo không ít mũ trụ. Bản thân Công tước cũng bị ném trúng hai lần, trong khi Santi, không có mũ trụ bảo vệ, bị một vết thương lớn trên đầu, máu trào ra nhuộm đỏ mái tóc bạc của ông.

Cuối cùng, trong tình trạng tơi tả, toán người cũng tới được điện Công tước, bỏ lại đằng sau một vệt dài xác chết và người bị thương đánh dấu con đường đã đi qua.

Trong cơn giận dữ, Gian Maria lao thẳng về phòng riêng và ở lì trong đó đến khi khoảng hai giờ sau, được thông báo rằng sứ giả của Cesare Borgia xin cầu kiến.

Vẫn còn chưa bình tâm trở lại, sôi sục vì tức giận trước màn chào đón của dân chúng, Gian Maria – đang trong tâm trạng hoàn toàn không thích hợp cho một cuộc gặp đòi hỏi sự tỉnh táo sáng suốt ngay cả với một bộ óc thông minh hơn nhiều so với đức ông – đón tiếp sứ giả, một người Tây Ban Nha với khuôn mặt u ám và cử chỉ của một tu sĩ trong phòng khách của cung điện.

Đứng bên cạnh Công tước là Alvari, Santi và Fabrizio da Lodi, trong khi mẹ của đức ông, Caterina Colonna, ngồi trên chiếc ghế bọc nhung đỏ có thêu hình con sư tử vàng, biểu tượng của dòng họ Sforza.

Buổi tiếp kiến diễn ra nhanh chóng rồi kết thúc một cách cộc cằn hoàn toàn trái ngược với vẻ trang trọng lễ nghi lúc mở đầu. Chẳng lâu la gì cũng có thể nhận ra nhiệm vụ thật của tay sứ giả là cố kiếm cho bằng được một cuộc cãi vã với Babbiano, khiến Borgia có được cái cớ hợp lí để tấn công. Ông ta yêu cầu, lúc đầu thì điềm tĩnh và lịch sự, và sau đó - khi bị từ chối - với vẻ khẳng khái ngạo mạn, rằng Gian Maria phải cung cấp cho Công tước Valentinois năm trăm lính coi như phần đóng góp vào nỗ lực mà Cesare Borgia đang tiến hành để chống lại nguy cơ xâm lược từ người Pháp.

Gian Maria chẳng hề doái hoài đến những lời khuyên nhủ nhặn mà Lodi thì thào vào tai, thúc giục Công tước nên tìm cách kéo dài thời gian, dùng kế hoãn binh với tay sứ giả cho đến khi liên minh với Urbino đã hoàn tất và vị thế của họ đã đủ mạnh để bất chấp cơn giận dữ của Cesare Borgia. Nhưng cả lời khuyên khôn ngoan này lẫn những cái nhìn cảnh cáo bức bối của bà mẹ nhìn xa trông rộng đều không tìm được cơn bốc đồng của đức ông. Công tước chỉ tuân theo sự rõ ràng của mình, chẳng hề suy xét đến hậu quả sau này.

“Người hãy chuyển đến Công tước Valentinois lời nhắn của ta,” đức ông kết thúc cuộc thương thuyết. “Hãy nói với y rằng tất cả những tay thương ta có ở Babbiano, ta đều có ý định giữ lại, và sử dụng chúng để bảo vệ lãnh thổ của ta khỏi cuộc tấn công của những tên kẻ cướp đang đe dọa. Ngài Lodi,” đức ông nói thêm, đoạn quay sang Fabrizio, chẳng thèm đợi xem tay sứ giả có định nói thêm gì hay không, “hãy dẫn quý ông đây trở lại phòng ông ta, và cấp cho ông ta giấy thông hành để ông ta rời khỏi công quốc của ta.”

Khi tay sứ giả, đổ mặt tía tai, mắt long lên đe dọa, đã lui ra ngoài dưới sự tháp tùng của Lodi, phu nhân Caterina đứng dậy, không còn kiềm chế nổi cơn bức, trút những lời thậm tệ lên đầu ông con quý tử.

“Đồ ngu!” bà quát vào mặt Công tước. “Thế là công quốc của quý ngài đi tong rồi đấy... theo cái tay sứ giả kia. Rồi bà phá lên cười chua chát. “Rốt cuộc, khi quãng nó đi, có lẽ con đã hành động khôn ngoan đấy, vì thế có Chúa trên thiên đàng, con không xứng đáng được trị vì một công quốc.”

“Thưa mẹ,” Công tước trả lời, với tất cả sự điềm đạm mà tâm trạng nóng nảy hiện tại còn cho phép ngài giữ được, “con muốn khuyên mẹ tốt nhất nên để tâm đến những chuyện dành cho phụ nữ, và đừng can thiệp vào chuyện của đàn ông.”

“Chuyện của đàn ông! Và con đã giải quyết nó như một thằng oắt miệng còn hôi sữa hay một cô ả đồng đánh hay hờn đấy thôi.”

“Con giải quyết theo cách mà con cho là tốt nhất, thưa mẹ, vì hãy nhớ cho rằng con là Công tước Babbiano,” đức ông trả lời bức bối. “Con không sợ bất cứ đứa con hoang của bất cứ ông giáo hoàng nào trên đời cả. Liên minh với Urbino chỉ còn là chuyện một sớm một chiều. Hãy chờ đến lúc mọi việc hoàn tất, và nếu Valentinois muốn nhe nanh múa vuốt thì - ừm có Chúa - chúng ta sẽ cho hắn biết.”

“À phải rồi, nhưng chỉ có khác là trong khi răng của hắn là răng sói thì răng của con là răng cừu. Còn nữa, liên minh với Urbino chưa đâu vào đâu cả. Sẽ khôn ngoan hơn nhiều nếu con để tay sứ giả kia ra đi với một lời hứa mập mờ để có thêm thời gian hoàn tất liên minh với gia đình Montefeltro. Bây giờ thì thời gian của con chỉ còn tính từng ngày. Với câu trả lời bất cần của con, Cesare sẽ hành động ngay lập tức. Còn về phần mẹ, mẹ quả thật không có ý định trở thành tù binh trong tay kẻ xâm lược, nên mẹ sẽ rời Babbiano đến Naples lánh nạn. Nếu con muốn nghe lời khuyên cuối cùng của mẹ, thì đó là hãy làm như mẹ.”

Gian Maria đứng dậy bước xuống bậc đặt ngai, ngạc nhiên nhìn mẹ mình. Rồi đức ông quay sang nhìn Alvari, Santi, và cuối cùng là Lodi, người đã quay trở lại khi Caterina còn đang nói, như để cầu cứu. Nhưng tất cả đều im lặng, vẻ mặt nặng nề nghiêm trọng.

“Tất cả các người đều là đồ hèn!” Đức ông cười khinh khỉnh. Rồi khuôn mặt Công tước tối sầm lại, giọng nói trở nên cương quyết. “Còn ta thì không đâu,” đức ông quả quyết, “cho dù trước đây có lúc ta đã tỏ vẻ như vậy. Nhưng giờ đây ta đã trưởng thành, thưa các ngài. Ta đã nghe thấy một giọng nói trên đường phố Babbiano hôm nay và ta đã nhìn thấy cái cảnh khiến máu ta sôi lên. Nên biết rằng vị Công tước nhân hậu, tốt bụng, nhặn nhặn mà các ngài đã biết không còn nữa. Cuối cùng con sư tử đã bị đánh thức, và các ngài sẽ thấy những thứ các ngài chưa bao giờ mơ tới.”

Lúc này mọi người bèn nhìn Công tước với ánh mắt chứa đựng vẻ nặng nề được cộng thêm nỗi băn khoăn lo sợ pha lẫn thương hại. Chẳng lẽ những gì phải chịu đựng ngày hôm đó đã khiến Công tước mất trí rồi sao? Nếu không phải là điên rồ, thì cơn mê sảng huênh hoang này còn có thể là gì?

“Câm hết rồi sao?” Công tước hỏi, mắt long lên. “Hay các người cho rằng ta đã hứa điều ta không thể làm được. Các người hãy tự đánh giá lấy, và sẽ nhanh thôi. Ngày mai, thưa mẹ, trong khi mẹ đi xuống phía Nam như mẹ đã nói, con sẽ lại quay trở lại phía Bắc, tới Urbino. Con sẽ không bỏ phí thêm một ngày nào nữa. Trong vòng một tuần nữa, thưa các ngài, nhờ lượng Chúa, ta sẽ thành hôn. Urbino sẽ trở thành lá chắn của chúng ta, và cùng với Urbino sẽ là Perugia và Camerino. Nhưng không chỉ có thế. Chúng ta sẽ có món hồi môn khổng lồ của công nương Valentina. Và các ngài thử đoán xem ta sẽ dùng nó vào việc gì? Ta sẽ dùng đến đồng florin cuối cùng vào việc mộ binh. Ta sẽ mộ tất cả các đội quân đánh thuê còn tự do ở Italia. Ta sẽ tập hợp một đội quân chưa ai có được, và với đội quân này tự ta sẽ đi đối mặt với Công tước Valentinois. Ta sẽ không ngồi chết gí ở đây chờ hấn đến, mà ta sẽ đi tìm hấn, và bằng đội quân đó ta sẽ lao thẳng vào hấn như một cơn thịnh nộ của Chúa. Phải, mẹ yêu quý của con ạ,” Công tước phá lên cười trong cơn mê sảng, “chú cừu sẽ săn đuổi con sói, và sẽ làm cho nó không bao giờ dám bén mảng đến gần bất cứ một con cừu nào nữa. Tất cả ta sẽ làm, các bạn thân mến ạ, và các ngài sẽ được chứng kiến những trận đánh chưa từng có kể từ thời Castracani [1].”

[1]Castruccio Castracani degli Antelminelli (1281-1328): Công tước Lucca, đồng thời là một condottiero (chỉ huy quân đánh thuê) nổi tiếng.

Tất cả nhìn chăm chăm vào Công tước, không dám tin giờ đức ông còn tỉnh táo, và bản khoả tự hỏi từ đâu lại nảy ra cơn hăng say chinh chiến ở ông hoàng bản tính vốn lười biếng nhiều hơn năng động, nhút nhát nhiều hơn can đảm này. Thế nhưng nguyên nhân cũng chẳng ở đâu xa, chỉ cần họ chịu khó để ý đến dòng suy nghĩ mà Công tước đang nói lớn lên thành tiếng, vì chính quý ông đã nói ra mạnh mẽ khi nhắc tới một giọng nói ngài đã nghe thấy, những cảnh tượng ngài đã nhìn thấy trên đường phố Babbiano. Giọng nói ấy chính là giọng nói đã tung hô ông em họ Francesco của ngài làm Công tước. Giọng nói ấy đã làm cơn đổ kị của Công tước bùng lên. Gã em họ này đã cướp mất của ngài cùng lúc cả tình yêu của dân chúng lẫn trái tim của Valentina, chính điều đó đã làm bùng lên trong tim ngài khát vọng cháy bỏng muốn đánh gục đối thủ, muốn làm cho cả dân chúng lẫn Valentina phải mở mắt thừa nhận sai lầm. Đức ông lúc này chẳng khác gì một con bạc đang dồn thân vào một ván bài được ăn cả ngã về không, vốn liếng của ngài trông cậy cả vào món hồi môn của cô dâu tương lai, và đối thủ là toàn bộ sức mạnh của Borgia. Nếu bước ra khỏi cuộc độ sức với tư cách người thắng ngài sẽ được tô điểm bằng vinh quang, ngài sẽ không chỉ là vị cứu tinh, người đem lại tự do cho dân chúng Babbiano, mà cả Italia - hay ít nhất phần đất Italia đã ném mùi gót sắt của Valentinois - sẽ tôn sùng ngài. Chỉ như thế ngài mới có thể lấy lại được niềm kiêu hãnh của bản thân, xóa sạch khỏi tâm trí mọi người kí ức về gã em họ phản loạn mà ngài chuẩn bị ra tay trừng trị.

Mẹ của Công tước lúc này lại lên tiếng, bằng lời lẽ can gián, bà mong Công tước không nên dẫn mình vào một cuộc phiêu lưu mà đầu óc phụ nữ của bà cảm thấy quá mạo hiểm và nhiều nguy cơ như vậy trước khi suy nghĩ chín chắn và tham khảo ý kiến của triều thần. Cùng lúc đó một người hầu bước vào, tiến lại phía Công tước.

“Thưa mẹ,” Gian Maria lên tiếng, cắt ngang lời khuyên can của mẹ ngài, “Ý con đã quyết. Bây giờ mong mẹ hãy ngừng lại một chút và quay về chỗ ngồi, con sẽ cho mẹ thấy màn đầu tiên trong vở diễn vĩ đại mà con đang chuẩn bị.” Rồi quay sang gã người hầu đang đứng đợi. “Có chuyện gì?” Công tước hỏi.

“Đại úy Armstadt đã về, thưa đức ông, và đã giải ngài Bá tước tới.”

“Mang thêm nệm đến đây và truyền cho họ vào,” Công tước ra lệnh ngắn gọn. “Xin hãy về chỗ ngồi, thưa các ngài, và cả mẹ cũng vậy. Ta chuẩn bị phán xử đây.”

Vừa ngạc nhiên vừa chẳng hiểu chuyện gì sắp xảy ra, mọi người đều làm theo lệnh của Công tước, quay về chỗ ngồi trong khi Gian Maria bước lên bục rồi ngồi chễm chệ trên chiếc ngai Công tước. Đám người hầu bước vào, mang theo những giá nệm lớn bằng vàng khối đặt lên bàn. Họ rút lui, và khi cánh cửa mở ra lần nữa, tất cả những người có mặt không khỏi ngạc nhiên khi nghe tiếng mạng sắt của áo giáp kêu lách cách vọng lại gần.

Sự ngạc nhiên của họ càng tăng thêm, rồi tất cả đều không khỏi ớn lạnh và nín lặng khi Bá tước Aquila bước vào phòng giữa hai người lính vũ trang đầy đủ, một dấu hiệu chứng tỏ chàng đang là một tù nhân. Chỉ cần nhìn lướt qua tất cả những khuôn mặt đang ngồi quanh ngài vàng - đồng thời không lộ một chút ngạc nhiên nào khi bắt gặp sự có mặt của Lodi - Francesco đứng bất động chờ người của chàng lên tiếng.

Chàng ăn mặc lịch sự, nhưng không có vẻ gì hào nhoáng, và nếu chàng có dáng vẻ uy nghi vương giả, thì phần lớn là nhờ vào gương mặt và phong thái không giống người thường của chàng. Bá tước không có vũ khí, trên đầu cũng không đội mũ, duy có chiếc mạng vàng giữ tóc bắt li thân càng làm nổi bật thêm mái tóc đen nhánh của chàng. Khuôn mặt chàng không để lộ bất cứ cảm xúc nào, với cái nhìn của một người đã quá chán ngán những trò nhạo nhẽ được bày ra cho chàng giải khuây.

Bầu không khí im lặng ngọt ngào kéo dài hồi lâu, trong lúc đó ông anh họ vẫn nhìn chàng chằm chằm với ánh mắt kì lạ. Cuối cùng Gian Maria lên tiếng, giọng rít lên đầy kích động.

“Người có thể nói ra lí do nào,” Công tước hỏi, “giúp cho đầu của người lại không thể bị cấm trên ngọn giáo cạnh những tên phản loạn khác trên cổng Thành Bacolo không?”

Francesco khê nhướn mày ngạc nhiên.

“Tôi biết vài lí do,” chàng mỉm cười trả lời, một câu trả lời mà chính sự đơn giản của nó dường như lại khiến Công tước bối rối.

“Hãy để chúng ta thử lắng nghe một trong số đó xem,” đức ông bèn thách thức.

“Ấy không, tốt hơn hãy để mọi người được nghe dăm lí do tại sao cái đầu tội nghiệp của tôi lại đáng bị đối xử hà khắc đến thế. Khi một người bỗng dưng bị bắt giữ một cách thô bạo như trường hợp của tôi, theo lệ thường, một thông lệ có lẽ đức ông cũng vui lòng tuân theo, người ta sẽ giải thích cho anh ta nguyên do của vụ bắt giữ.”

“Quân phản nghịch dẻo mồm,” diên tiết trước vẻ đạo mạo đĩnh đạc của người em họ, Công tước gầm lên hậm hực. “Quân rắn độc lươn lẹo! Người muốn biết vì sao người bị bắt ư? Vậy hãy trả lời ta xem, quý ông Bá tước, ngài đã dấn dúi làm gì ở Acquasparta vào buổi sáng ngày thứ Tư cuối cùng trước lễ Phục sinh?”

Khuôn mặt bình thản của chàng Bá tước vẫn không hề biểu hiện cảm xúc nào, giống như chàng đang mang lớp mặt nạ kiên nhẫn đến phi thường. Chỉ có hai bàn tay hơi nắm chặt lại để lộ ra rằng câu hỏi của Công tước đã làm chàng bị bất ngờ, nhưng không có ai để ý đến chi tiết đó. Fabrizio da Lodi, đứng sau lưng Công tước, đến môi cũng đã tái nhợt cả đi.

“Tôi không nhớ mình đã làm chuyện gì quan trọng ở đó,” chàng trả lời. “Chỉ đơn giản là hít thở không khí mùa xuân trong lành trong rừng.”

“Chỉ thế thôi? ” Gian Maria giễu cợt.

“Tôi tự thấy không có chuyện quan trọng nào khác, ở đó tôi đã gặp và nói chuyện với một công nương, rồi thì một ngài tu sĩ, một anh hề, một tay công tử bột và dăm tên lính. Nhưng,” chàng ngừng lại đột ngột, đoạn tiếp tục với giọng cao ngạo, “cho dù làm gì đi chăng nữa, tôi luôn cư xử theo cách mà tôi tự thấy là đúng mực nhất, và tôi cũng chưa thấy ai nói với mình rằng Bá tước Aquila phải trình báo từng bước đi cử chỉ của anh ta. Đức ông vẫn chưa cho tôi biết, lấy quyền gì, hoặc dựa trên lí do tưởng tượng nào, đức ông đã cho bắt giữ tôi.”

“Ta không có quyền gì thực chứ? Người không thấy mối liên hệ giữa tội lỗi của người và việc người có mặt gần Sant’ Angelo ngày hôm đó sao?”

“Nếu tôi phải hiểu rằng đức ông đã điệu tôi đến đây theo cung cách thiếu tôn trọng này để biến tôi thành trò giải trí cho ngài, thì quả thực tôi đã sáng mắt ra nhiều nhưng cũng không khỏi kinh ngạc. Hãy nhớ rằng tôi không phải là tay hề trong triều đình của đức ông.”

“Đừng giảo biện,” Công tước gằn giọng. “Người định dùng lời lẽ làm khó ta đấy à.” Vừa cười khẩy Công tước vừa quay sang đám quần thần. “Các ngài và cả mẹ nữa, thưa mẫu thân kính mến, tất cả sẽ được biết ngay bây giờ dựa trên nguyên do nào ta đã cho bắt tên phản nghịch này. Các vị sẽ được biết ngay đây. Vào tối ngày thứ Ba cuối cùng trước lễ Phục sinh, có bảy tên phản nghịch gặp nhau ở Sant’ Angelo để bàn mưu lật đổ ta. Trong số đó, thủ cấp của bốn tên giờ đã bị bêu trên cổng thành Babbiano; ba tên còn lại tẩu thoát, và trước mắt các vị là một trong ba tên đó – chính là kẻ trèo lên ngai vàng sau khi chúng đã phế bỏ ta.”

Cái nhìn của mọi người lúc này đều hướng cả vào chàng Bá tước trẻ, trong khi đôi mắt của chàng dừng lại lên khuôn mặt của Lodi, nhận ra trên đó vẻ lo lắng lộ rõ đến nỗi hẳn đã làm bại lộ thân phận của ông lão nếu Công tước tình cờ quay lại.

Sự im lặng tưởng chừng kéo dài vô tận. Gian Maria có vẻ trông chờ một câu trả lời từ Francesco; nhưng Francesco chỉ đứng lặng thình nhình gãi, không hề tỏ ra ý định lên tiếng. Cuối cùng, không chịu được lâu hơn nữa sự im lặng nặng nề:

“Thế nào hả,” Công tước quát lớn. “Người không có gì để trả lời sao?”

“Tôi phải thừa nhận,” Francesco đáp, “tôi đã không nghe thấy câu hỏi nào cả. Tôi chỉ nghe thấy một tràng gào thét không đầu không đuôi, phóng đại và điên khùng, một lời buộc tội vô lí chẳng đi kèm theo bằng chứng nào cả, hoặc giả tôi phải đoán rằng Công tước không hề có bằng chứng. Tôi xin hỏi các ngài và phu nhân,” chàng tiếp tục, hướng về phía những người còn lại, “rằng đức ông đã nói ra điều gì đáng để trả lời chưa?”

“Người muốn có bằng chứng ư?” Gian Maria lớn tiếng, nhưng không còn giữ được vẻ tự tin như trước, và giọng điệu cũng bớt sừng sộ hơn. Trước vẻ bình thản của Francesco - một vẻ bình thản lạ thường mà Gian Maria cũng phải thừa nhận giống với sự tự tin của một người biết chắc anh ta không có gì để sợ hơn là sự giả tạo của một kẻ đang cố gắng che giấu tội lỗi, Công tước không thể không cảm thấy nghi ngờ chính mình. “Người muốn có bằng chứng?” Công tước lặp lại, rồi hỏi với giọng ép chết đối phương: “Vậy người giải thích thế nào về vết thương trên người lúc đó?”

Một nụ cười phớt qua gương mặt Francesco, rồi khuôn mặt chàng lại bình thản như cũ.

“Tôi yêu cầu đức ông đưa ra bằng chứng, chứ không chờ đợi một câu hỏi,” chàng phản đối với giọng chán chường. “Cho dù tôi có bị một trăm vết thương đi nữa thì điều đó chứng minh được gì chứ?”

“Chứng minh được gì ư?” Công tước lẩm bẩm lặp lại, càng lúc càng mất đi sự tự tin vào suy đoán của mình, thậm chí đức ông đã bắt đầu thấy lo rằng ngài đã bị mối nghi ngờ lôi đi quá vội vã và quá xa. “Điều đó, cùng với sự có mặt của người tại đó, chứng minh với ta rằng người đã tham gia vào vụ loạn đả tối hôm trước.”

Francesco cựa mình. Chàng mỉm cười, thở dài. Rồi với giọng gần như ra lệnh:

“Hãy bảo những gã này đi ra ngoài,” chàng vừa nói vừa chỉ vào hai tên lính. “Sau đó hãy cho phép tôi được xua tan những nghi ngờ ngờ ngẩn của đức ông.”

Gian Maria ngó người, trở mắt ra nhìn chàng Bá tước. Về quả quyết đầy thuyết phục, dáng điệu nghiêm nghị, bình tĩnh của người em họ tạo nên một bức chân dung tương phản hoàn toàn với vẻ lúng túng, ngờ ngẩn như gà mắc tóc của đức ông khiến sự tự tin của ngài xẹp dần như quả bóng xì hơi. Công tước phẩy tay đuổi bọn lính ra ngoài, tuân theo một cách vô thức mệnh lệnh của người em họ lúc này đã hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

“Bây giờ, thưa đức ông,” Francesco lên tiếng, sau khi bọn lính đã đi khuất, “tôi muốn biết chính xác lời buộc tội đức ông dành cho tôi trước khi tôi bác bỏ nó. Theo lời đức ông, tôi có thể hiểu thế này: một vụ mưu phản đã hình thành ở Sant’ Angelo cách đây ít lâu nhằm lật đổ đức ông khỏi ngai vàng của Babbiano và đặt tôi ngồi lên đó. Đức ông do đó đã buộc tội tôi tham gia vào vụ mưu phản, với vai trò mà đám người dự mưu muốn dành cho tôi. Có phải như vậy không, thưa đức ông?”

Gian Maria gật đầu.

“Người đã thuật lại chính xác đấy,” Công tước lẩm bẩm. “Nếu người chứng minh được người vô tội, ta sẵn sàng thừa nhận đã hiểu lầm người.”

“Chúng ta cứ tạm chấp nhận rằng vụ mưu phản là có thật, cho dù với dân chúng Babbiano thì bằng chứng đưa ra có vẻ không được thuyết phục cho lắm. Một người, lúc này đã chết, thông báo với đức ông rằng một âm mưu đang được thai nghén. Quả thực nếu chỉ có thế thì khó có thể coi là đủ tang chứng để bêu đầu bốn nhà quý tộc can trường kia lên như vậy, nhưng tôi không nghi ngờ rằng đức ông vẫn còn những bằng chứng khác mà chúng tôi chưa được biết.” Gian Maria bắt giắc rung mình. Đức ông nhớ lại những lời Francesco đã

nói trong buổi gặp gần đây nhất giữa hai người; đồng thời ngài cũng nhớ tới cách mà dân chúng Babbiano vừa chào đón sự trở về của ngài.

“Chúng ta hãy coi sự việc đúng là như vậy,” Francesco bình thản tiếp tục. “Quả thực, những hành động sau đó của đức ông không cho phép tôi được nghỉ ngơi. Như vậy, chúng ta đồng ý rằng đã có một vụ mưu phản, nhưng còn chuyện tôi có dính dáng vào đó, rằng tôi là người được chọn để thay thế đức ông - có cần tôi phải chứng minh sự nực cười của một lời cáo buộc như thế chẳng?”

“Người cần phải chứng minh đây. Thề có Chúa! Rất cần, nếu người không muốn mất đầu.”

Chàng Bá tước đứng thẳng thoải mái, hai tay chấp sau lưng, mỉm cười nhìn thẳng vào khuôn mặt nhợt nhạt và vàng trán cau có của ông anh họ.

“Cách thức thi công lí của đức ông quả thực là khó hiểu, anh họ của tôi ạ,” chàng trả lời nhỏ nhẹ, hoàn toàn bình thản. “Quả là một phát minh vĩ đại! Ngài cho người thô bạo lôi tôi xềnh xệch đến đây, và ngồi đó nói: ‘Hãy chứng minh rằng người không âm mưu chống lại ta, nếu không ta sẽ giao người cho đao phủ!’ Thề có đức tin! So với ngài thì Solomon chỉ là một gã ngốc không hơn không kém.”

Gian Maria đắm xuống chiếc ngai đang ngồi mạnh đến mức khiến bàn tay đức ông đến tận hôm sau vẫn còn thâm tím.

“Chứng minh đi!” đức ông thét lên như một đứa trẻ đang hờn. “Chứng minh đi, chứng minh đi, chứng minh đi!”

“Chẳng lẽ những gì tôi vừa nói không đủ để chứng minh sự vô tội của tôi rồi sao?” Bá tước trả lời, vừa có vẻ ngạc nhiên lẫn phản đối khiến Gian Maria thở dốc vì bức bối.

Sau đó Công tước phẩy tay cái kình.

“Quý ông Alvari,” đức ông lên tiếng, giọng ngạt đi vì tức tối. “Ta nghĩ tốt nhất ông hãy gọi bọn lính gác vào đây.”

“Đợi đã!” chàng Bá tước lên tiếng, giơ tay ra dấu ngăn cản. Lúc này vẻ bình thản vô lo vô nghĩ đã biến khỏi khuôn mặt chàng: nụ cười đã tắt ngấm, thay vào đó là cái nhìn khinh bỉ giận dữ. “Tôi lặp lại lời nói của mình. Đức ông đã dùng vũ lực bắt tôi đến đây, và ngồi đó, trên ngai vàng của ngài, ngài đã nói: ‘Hãy chứng minh là người không âm mưu chống ta nếu người không muốn mất đầu.’” Chàng dừng lại một giây, nhận thấy cái nhìn lúng túng của mọi người đang hướng về mình.

“Người định triết lí chẳng?” Công tước nhếch mép, chưa hiểu chuyện gì.

“Nếu đức ông đã nói thế,” Francesco đáp trả. “Cứ cho là vậy đi. Và nếu đức ông chịu khó suy nghĩ một chút, chẳng lẽ chỉ nguyên chuyện đó không cho đức ông đủ bằng chứng rồi hay sao?” chàng hỏi, giọng đầy tự tin. “Liệu vị trí của chúng ta trong lúc này đây chưa đủ nói lên sự vô lí của lời buộc tội đức ông gán cho tôi sao? Nếu lời buộc tội của đức ông là đúng, thì liệu đức ông có còn ngồi được ở đó và tôi phải đứng ở đây không?” Chàng Bá tước phá lên cười gần như man dại, đôi mắt sáng quắc nhìn thẳng đầy khinh miệt vào Công tước. “Nếu đức ông cứ cần có thêm bằng chứng thì, anh Gian Maria, nói để anh biết rằng nếu tôi thực sự thèm thuồng cái ngai một ruộng của anh thì giờ phút này tôi đã ngự trên đó từ lâu rồi, chứ không phải đứng đây hoài hơi bào chữa cho mình trước một lời cáo buộc ngu ngốc như vậy. Anh vẫn còn nghi ngờ ư? Chẳng lẽ anh chưa học được gì trên đường phố Babbiano hôm nay sao? Chẳng lẽ anh không nghe thấy người ta tung hô tôi và chế nhạo anh sao? Vậy mà,” chàng kết thúc với vẻ thương hại, “anh vẫn nói là tôi âm mưu chống lại anh. Cần gì phải thế chứ, nếu tôi muốn chiếm ngai vàng của anh, tôi chỉ cần phất cao lá cờ hiệu của tôi trên đường phố Babbiano, và chỉ sau một giờ thôi, Gian Maria sẽ không còn là Công tước nữa. Bây giờ thì liệu tôi đã chứng minh được sự vô tội của mình chưa, thưa đức ông cao quý?” chàng hạ giọng, buồn bã nói tiếp. “Liệu tôi đã thuyết phục được đức ông rằng tôi thậm chí chẳng cần đến âm mưu nào không?”

Nhưng Công tước không trả lời. Cứng họng, choáng váng, đức ông ngồi đờ ra như tượng gỗ, nhìn trân trối vào khuôn mặt điển trai của người em họ, trong khi những người khác lén nhìn về phía ngài, vừa im lặng vừa lo thẩn cho chàng trai trẻ đã dám đứng đó, trong móng vuốt của Gian Maria, quát thẳng vào mặt Công tước những lời liều lĩnh như thế. Công tước đưa hai tay lên ôm mặt, ngồi lặng đi như kẻ đang đắm chìm

trong suy nghĩ. Cuối cùng Công tước chậm chậm nhấc hai bàn tay ra, để lộ khuôn mặt rũ rượi mệt mỏi vì tức giận và buồn phiền. Đức ông quay sang Santi, người đứng gần nhất.

“Gọi lính gác vào đây,” đức ông vừa vung tay vừa hét lên điên cuồng, và Santi, không dám hé răng, lặng lẽ. Những người còn lại chờ đợi với tâm trạng nặng nề, ngoại trừ một người, và người này cũng chính là nguyên nhân gây nên bầu không khí nặng nề hiện tại. Một lát sau viên đại úy Thụy Sĩ đi vào sảnh, theo sau là hai tên lính, Gian Maria liền chỉ tay về phía người tù.

“Mang hắn ra,” đức ông gần như hét lên khó nhọc, mặt tái nhợt, toàn thân run lên bần bật vì tức giận. “Mang hắn ra ngay, và đợi lệnh của ta ngoài tiền phòng.”

“Nếu là vĩnh biệt, anh họ thân mến của tôi,” Francesco lên tiếng, “tôi hi vọng anh sẽ gửi đến cho tôi một tu sĩ. Tôi luôn là một con chiên ngoan đạo.”

Gian Maria không trả lời, chỉ đưa mắt nhìn Martino. Hiểu ý, viên đại úy khẽ đặt tay lên vai Francesco. Trong giây lát chàng Bá tước vẫn đứng lặng, đưa mắt nhìn từ Công tước sang hai tên lính; sau đó đôi mắt chàng dừng lại một giây vào những người còn lại trong phòng; cuối cùng, khẽ nhún vai, chàng quay gót, đầu ngẩng cao, bước ra khỏi căn phòng.

Bầu không khí yên lặng tiếp tục ngay cả khi chàng Bá tước đã bị giải đi, cho đến khi Caterina Colonna phá vỡ nó bằng một tràng cười như xói vào cái đầu đang căng ra như muốn nổ tung của Gian Maria.

“Đức ông đã hùng hồn hứa hẹn,” bà chế nhạo, “sẽ trở thành một con sư tử. Nhưng cho đến lúc này, chúng ta chỉ nghe thấy tiếng hí của một con lừa mà thôi.”

11. Chương 11: Những Chàng Hiệp Sĩ Lang Thang

Bị mẹ chế giễu, Gian Maria lồng lên như bị ong chích. Đức ông đứng bật dậy lao xông xuống chiếc bục đặt ngai, cơn điên giận đang bám riết khiến Công tước không thể ngồi yên lâu hơn nữa.

“Tiếng hí của một con lừa ư?” Công tước gần tiếng, đối mặt với Caterina. Rồi ngài cười phá lên sảng sặc. “Đã có lần một chiếc xương hàm lừa đã làm nên điều kì diệu đấy, thưa mẫu thân, và chuyện đó có thể sẽ lặp lại. Hãy kiên nhẫn một chút, và mẹ sẽ được thấy.” Rồi, quay sang đám triều thần đang im thin thít, đức ông cao giọng, “Các ngài nghe thấy cả rồi đấy, thưa các quý ông,” Công tước than, “các ngài bảo ta phải trị tội tên phản nghịch đó ra sao đây?” Công tước dừng lại giây lát để chờ câu trả lời, và ngài càng điên tiết hơn khi chẳng ai lên tiếng. “Chẳng lẽ các ngài không cho ta được lời khuyên nào ư?” ngài hỏi lại với giọng đe dọa.

“Thần không nghĩ rằng,” Lodi cứng cổ lên tiếng, “đức ông cần bất cứ lời khuyên nào. Đức ông đã kết luận rằng Bá tước Aquila là một kẻ phản nghịch, nhưng từ những gì tất cả chúng ta đều đã được nghe, đức ông đáng lẽ phải thấy rõ Bá tước hoàn toàn vô tội.”

“Ta phải thấy thế ư?” Công tước hỏi lại, đứng sững nhìn chòng chọc vào Fabrizio bằng đôi mắt lạnh ngắt như mắt rắn. “Ngài Lodi, lòng trung thành của ngài đối với ta gần đây có phần hơi chao đảo đấy. Nếu, vì lòng kính Chúa và các vị thánh tử vì đạo, từ trước đến giờ ta luôn chứng tỏ mình là một ông hoàng nhân từ luôn luôn quá đà về sự độ lượng, thì lúc này ta cũng cần nhắc nhở ngài đừng có lạm dụng quá đáng sự độ lượng của ta. Suy cho cùng, ta cũng chỉ là người, và sự độ lượng của ta cũng chỉ có giới hạn.”

Công tước đưa mắt rời khỏi khuôn mặt kiêu hãnh không chút khiếp sợ của nhà quý tộc già, quay sang nhìn về lưng túng rụt rè của mấy triều thần còn lại.

“Sự im lặng của các ngài, thưa các quý ông, chứng tỏ trong tình cảnh này các ngài cũng có cùng phản xét như ta. Và các ngài đã xử sự khôn ngoan, vì với những trường hợp thế này không thể có sự phản xử nào khác. Hôm nay ông em họ của ta đã dám thốt ra những lời mà chưa kẻ nào dám nói như vậy với một ông hoàng lại mong sống sót. Và chúng ta không có ý định tạo ra ngoại lệ. Bá tước Aquila phải trả giá cho sự hỗn xược của mình bằng chính cái đầu hắn.”

“Con trai của ta,” Caterina kêu lên, giọng đầy kinh hãi. Gian Maria quay lại giận dữ nhìn mẹ, khuôn mặt đỏ bừng.

“Ta đã nói như vậy,” Công tước hét lên. “Ta không tài nào ngủ được trừ phi hấn chết.”

“Để rồi rất có thể chẳng bao giờ tỉnh dậy nữa,” mẹ đức ông trả lời. Sau lời mào đầu ấy, bà khiến đức ông phải mở mắt bằng một bài chê trách cay chua nhất ngài từng phải nghe. Bằng những lời mỉa mai bông rất và những từ ngữ khinh miệt, bà cố tìm cách làm Công tước ngộ ra sự điên rồ từ những trừ liệu của ngài. Phải chăng đức ông đã chán cai trị Babbiano rồi? Nếu thế, bà nói với con trai, ngài chỉ cần đợi đến khi Cesare Borgia tới. Ngài không cần phải thúc đẩy việc đó bằng hành động có thể dẫn tới một cuộc nổi loạn, một cuộc bạo động của dân chúng để báo thù cho người họ sùng kính.

“Mẹ chỉ cho con thêm lí do để ra tay,” Công tước ngoan cố trả lời. “Trong công quốc của con không thể có đất sống cho một kẻ mà nếu ta muốn lấy mạng, thì chính dân chúng của ta lại ra tay tấn công ta để trả thù cho hấn.”

“Vậy hãy trục xuất hấn khỏi lãnh thổ của con,” bà mẹ thuyết phục. “Hãy lưu đầy hấn, và mọi chuyện sẽ êm đẹp. Nhưng nếu con giết hấn, mẹ không dám chắc mạng sống của con còn được hơn một ngày nữa.”

Giải pháp này quả thật khôn ngoan, và cuối cùng mọi người cũng thuyết phục được Công tước chấp nhận. Nhưng chỉ sau khi các triều thần đã hết lời van xin khuyên nhủ, sau khi Caterina đã cay đắng trách móc và dự báo về số phận chắc chắn sẽ chờ đợi Công tước nếu ngài liều lĩnh động đến tính mạng một người được dân chúng tôn thờ. Sau cùng, đầy miễn cưỡng, Công tước đành cau có chấp thuận án lưu đầy dành cho ông em họ. Nhưng đức ông đã đồng ý với cảm giác cay đắng hối tiếc tràn ngập trong tim, vì lòng ghen tuông của ngài sâu sắc đến mức chỉ cái chết của Francesco mới có thể làm ngài nguôi ngoai. Và hiển nhiên chỉ có nỗi sợ hãi trước hậu quả mà mẫu thân đã gieo rắc vào đầu ngài mới buộc được ngài chấp nhận chỉ lưu đầy Bá tước Aquila.

Công tước cho gọi Martino, ra lệnh cho gã trả lại kiếm cho Bá tước, đồng thời ra lệnh cho Fabrizio da Lodi đi truyền lệnh trục xuất, cho Francesco biết chàng có hai mươi bốn giờ đồng hồ để cuốn xéo khỏi lãnh thổ của Gian Maria Sforza.

Sau khi đã ra lệnh - với giọng gắt gỏng bất mãn - Công tước quay gót, cau có rời khỏi phòng, một mình quay về phòng ngủ.

Lấy làm vui mừng, Fabrizio da Lodi liền đi thừa hành công vụ, đồng thời thêm thắt vào đó vài thông điệp chắc chắn sẽ khiến nhà quý tộc già phải trả giá bằng cái đầu của mình nếu tình cờ đến tai Gian Maria. Trên thực tế, ông lão đã tận dụng cơ hội để cố lần nữa thuyết phục Francesco tiếp nhận ngôi vị Công tước.

“Thì giờ gấp lắm rồi,” ông lão hối thúc chàng Bá tước. “Chưa bao giờ có ai được dân chúng yêu quý như ngài. Tôi van xin ngài chính là vì quyền lợi của dân chúng. Ngài là hi vọng duy nhất của họ. Chẳng lẽ ngài lại không đến với họ ư?”

Francesco chần chừ giây lát, nghĩ ngợi về cách thức mà vương miện Công tước được đề nghị trao cho chàng hơn là những lợi lộc chàng có thể kiếm được sau đó. Đã một lần - vào cái đêm ở Sant' Angelo - chàng đã biết thế nào là cám dỗ, lần đó đã có một khoảnh khắc chàng thực sự bị lời mời chào chiếm lấy quyền lực quyền rũ. Nhưng lúc này thì không. Chàng chỉ nghĩ tới những người dân đã đặt niềm tin vào chàng, đã bày tỏ với chàng sự ngưỡng mộ, lòng yêu mến, những người mà để đáp lại sự chân thành của họ, chàng thực lòng mong ước có thể sẵn sàng phụng sự bằng bất cứ cách nào, trừ cách này ra. Chàng lắc đầu, khước từ lời đề nghị với một nụ cười buồn.

“Hãy bình tĩnh lại, ông bạn già,” chàng nói thêm. “Dù ngài có nghĩ tốt cho tôi thì tôi cũng chẳng phải hạng người có thể trở thành một ông hoàng cho ra hồn đâu.

Đó là một thứ xiềng xích không bao giờ tôi muốn trói buộc mình vào. Tôi muốn sống cuộc đời của một người đàn ông bình thường, Fabrizio - một cuộc sống tự do không bị triều thần lên lớp uốn nắn và không bị phó thác cho một đám dân đen.”

Khuôn mặt Fabrizio trở nên buồn so. Ông thở dài nặng nề, và vì sẽ chẳng hay ho gì cho ông nếu cứ tiếp tục nán nã nói chuyện với một người đang mang tội danh phản nghịch trong mắt Công tước, ông không cố thuyết phục nữa, rốt cuộc, ông cũng biết trước rằng dù có nói thêm gì đi nữa cũng vô dụng.

“Con đường sống cho dân chúng Babbiano,” ông thì thào, “cũng chính là con đường sống cho Bá tước, vì nếu ngài đồng ý với đề nghị của tôi, ngài sẽ không bị lưu đày nữa.”

“Thì sao chứ, tôi thấy lệnh lưu đày này rất hợp ý tôi,” Francesco trả lời. “Tôi đã ăn không ngồi rồi đã quá lâu, mà khát vọng được vùng vẫy ngang dọc lại đang sôi lên trong tôi. Tôi sẽ lên đường dạo chơi thế giới một lần nữa, và khi đã chán ngấy cuộc sống lang bạt, tôi sẽ rút lui về lãnh địa của mình ở Tuscan, một mảnh đất quá khiêm tốn để cho ai đó có thể động lòng tham nhòm ngó, nơi sẽ không ai quấy rầy tôi, và sống thanh thản ở đó. Bạn của tôi, sau tối hôm nay, Babbiano sẽ không bao giờ thấy mặt tôi nữa. Khi tôi đã ra đi, và khi dân chúng đã nhận ra họ không thể có được những gì họ muốn, có lẽ họ sẽ an phận chấp nhận những gì họ có.” Đoạn chàng đưa tay chỉ về phía phòng của Công tước. Sau đó, chia tay người bạn già, với thanh kiếm và con dao găm vẫn còn cầm trên tay, chàng hối hả quay về căn phòng của mình ở khối nhà phía Bắc cung điện.

Dừng lại ở tiền phòng, chàng cho tất cả những người hầu vốn là người trong cung điện của Công tước đi nghỉ, và ra lệnh cho hai người đầy tớ cũ đã theo chàng từ Tuscan, Zaccaria và Lanciotto, đóng gói hành lý của chàng lại để có thể lên đường sau một giờ nữa.

Không phải là kẻ hèn nhát, nhưng chàng cũng không hề muốn mất mạng khi vẫn còn có thể tránh được một cách đàng hoàng. Cuộc đời vẫn thật tươi đẹp với Francesco del Falco, và chính điều này đã thúc giục chàng phải khẩn trương, vì chàng không lạ gì tính tráo trở của ông anh họ. Chàng Bá tước hiểu quá rõ rằng Gian Maria vì bị thúc ép mới miễn cưỡng để cho chàng được ra đi, và chàng rất có lý khi e ngại rằng nếu chàng nấn ná, ông anh họ quý hóa có thể trở mặt bất cứ lúc nào, và ra lệnh hành quyết chàng lập tức bất chấp hậu quả.

Trong khi Lanciotto bận rộn với công việc ở tiền phòng thì chàng Bá tước, có Zaccaria theo hầu, đi vào phòng ngủ để thay đồ đi đường. Nhưng chàng còn chưa kịp bắt đầu thì đã bị cắt ngang bởi sự xuất hiện của Fanfulla degli Arcipreti, người vừa được Lanciotto dẫn vào. Khuôn mặt Francesco sáng lên vui vẻ khi nhìn thấy người bạn trẻ, và tiến lại bắt tay chàng trai.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” chàng trai trẻ hào hoa bật hỏi, mặc dù câu hỏi hoàn toàn thừa, vì Fabrizio da Lodi đã kể cho chàng toàn bộ câu chuyện. Fanfulla ngồi xuống cạnh giường, và bất chấp sự có mặt của Zaccaria - mà chàng biết là người trung thành đáng tin cậy - lại toan thuyết phục Bá tước chấp nhận đề nghị mà Fabrizio đã không thành công. Nhưng Francesco đã không để chàng trai có thời gian nói nhiều.

“Dừng ở đây thôi,” chàng phá lên cười, nhưng sự cương quyết không gì lay chuyển được vẫn hiện rõ trong giọng nói. “Tôi là một hiệp sĩ lang thang, chứ không phải là một ông hoàng, và không thể biến từ vai nọ sang vai kia được. Làm thế chẳng khác gì biến một người tự do thành một tên tù, và nếu cậu cứ nài nỉ nữa, Fanfulla, thì đúng là cậu không thực sự quý tôi. Cậu nghĩ rằng tôi buồn chán, suy sụp vì viễn cảnh lưu đày này sao? Không đâu, cậu trai ạ, tôi cảm thấy máu trong huyết quản chảy nhanh hơn từ khi tôi được biết hình phạt. Nó giúp tôi được tự do rời khỏi Babbiano mà chẳng phải vương vấn gì đến bốn phận - đền đáp lại sự quý mến của dân chúng - mà rất có thể bốn phận ấy sẽ buộc tôi phải ở lại, nó đã trả lại cho tôi tự do, Fanfulla yêu quý ạ, tự do đi bất cứ đâu tôi muốn để tìm kiếm những cuộc phiêu lưu.” Chàng dang rộng hai tay bật cười sảng khoái, để lộ hai hàm răng chắc khỏe.

Fanfulla nhìn Bá tước, để rồi cũng bị lây niềm vui vẻ tràn trề của chàng.

“Quả có vậy, Bá tước,” chàng trai trẻ thừa nhận, “ngài không được sinh ra để sống cảnh cá chậu chim lồng. Nhưng đi làm một hiệp sĩ lang thang...” Chàng ngừng lại, dang tay ra phản đối. “Thời nay làm gì còn con rồng nào cầm giữ một nàng công chúa nữa.”

“Tiếc thay. Nhưng những người Venice đang chuẩn bị một cuộc chiến, và sẽ chẳng thiếu việc cho những người như tôi đâu. Ở đó tôi cũng không thiếu bạn bè.”

Fanfulla thở dài.

“Thế là chúng tôi mất ngài. Cánh tay can trường nhất đã rời bỏ Babbiano đúng vào lúc cần thiết nhất, bị cái tay Công tước khùng kia xua đuổi. Thế có Chúa, ngài Francesco, ước gì tôi có thể đi theo ngài. Ở đây chẳng còn gì để làm nữa.”

Đang loay hoay xỏ chiếc ủng vào chân, Francesco dừng lại, ngẩng mặt lên nhìn chăm chú người bạn trẻ một lát.

“Nhưng nếu cậu thích, Fanfulla, tôi sẽ rất mừng được có cậu làm đồng hành.”

Đến lúc này Fanfulla bắt đầu nghiêm túc xem xét ý tưởng mới mẻ, vì lúc trước chàng trai trẻ chỉ tiện miệng thốt lên trong lúc không suy nghĩ gì. Nhưng nếu Francesco đã mời chàng cùng đi, thì tại sao lại không chứ?

Kết quả là dưới màn đêm oi nồng tháng Năm, vào khoảng ba giờ sáng, một toán bốn người cưỡi ngựa dắt theo hai con lừa thồ hành lí rời khỏi Babbiano theo con đường dẫn tới Vinamare, và từ đó đi vào lãnh thổ Urbino. Mấy kỵ sĩ này gồm Bá tước Aquila và Fanfulla degli Arcipreti, theo sau là Lanciotto dắt một con lừa chở vũ khí của hai chàng hiệp sĩ và Zaccaria dắt con lừa còn lại chở các hành lí khác.

Họ đi suốt đêm dưới bầu trời đầy sao, chỉ dừng chân chừng ba tiếng sau khi mặt trời mọc để nghỉ ngơi trong một chỗ râm mát dưới sườn đồi ngay gần Fabriano. Mọi người buộc ngựa dưới bóng cây ở chân một sườn đồi rậm rạp những cây ô liu, thân xám xịt, còng queo như thân hình của một người già, ngay bên bờ sông Esino, tại nơi con sông thu hẹp đến mức một người mạnh mẽ dẻo dai có thể nhảy từ bên này sang bên kia sông. Tất cả cùng cởi áo khoác trải xuống đất, Zaccaria lục trong hành lí bày xuống trước mặt họ một bữa ăn giản dị gồm bánh mì, rượu vang và thịt gà nướng, nhưng với những người lữ hành đã đói ngấu sau một đêm không nghỉ, không một bữa tiệc sang trọng nào lại có thể ngon lành hấp dẫn đến thế. Xong bữa, cả bốn người cùng nằm xuống nghỉ sát mép nước, chuyện trò vui vẻ một hồi cho đến khi lần lượt chìm vào giấc ngủ. Họ nghỉ ngơi như vậy qua những giờ nóng nhất trong ngày, và quãng ba giờ chiều, chàng Bá tước tỉnh giấc, đứng dậy đi chừng chục bước dọc theo dòng nước cho đến chỗ nó đổ vào một cái hồ nhỏ sâu, xanh ngắt do phản chiếu bầu trời không một gợn mây. Chàng cởi đồ ra rồi lao mình xuống làn nước mát lạnh, vùng vẫy hồi lâu trước khi quay trở lên, nhẹ nhõm sảng khoái.

Khi Fanfulla tỉnh dậy, chàng nhìn thấy trước mặt mình một thân hình lực lưỡng cân đối như của một vị thần, những giọt nước còn đọng lại trên làn da sáng và mái tóc đen nhánh long lanh dưới ánh mặt trời.

“Thử nói xem, Fanfulla, chẳng lẽ trên đời lại có kẻ ngu xuẩn đến mức đánh đổi một cuộc sống tuyệt vời thế này lấy chiếc vương miện Công tước sao?”

Chàng trai trẻ, nhìn vào khuôn mặt rạng rỡ của Francesco, có lẽ cuối cùng cũng hiểu rằng tham vọng đôi khi là một thứ thật tầm thường, nó làm con người ta mất đi tất cả tự do, tất cả niềm vui tuyệt vời mà thế giới ban tặng. Chàng trai trẻ bắt đầu suy ngẫm theo chiều hướng này và tâm sự với Francesco trong khi Bá tước mặc quần áo - chiếc quần kỵ sĩ màu đỏ, đôi ủng dài đến gối bằng da không thuộc và chiếc áo trấn thủ dày bọc vải nâu giản dị, loại áo lính tráng thời đó thường mặc, có thể bảo vệ người mặc khỏi những nhát đâm bằng dao găm. Cuối cùng Bá tước đứng dậy thắt chiếc dây lưng được kết lại từ các mắt sắt, cài vào chiếc thắt lưng là một con dao dài chắc chắn bằng thép tốt, binh khí duy nhất chàng mang theo người.

Bá tước lại ra lệnh đóng yên và thu xếp hành lí. Lanciotto đứng giữ cương cho chàng lên ngựa, trong khi Zaccaria phục vụ Fanfulla, và chỉ lát sau nhóm lữ hành nhỏ bé đã lên đường rời khỏi khoảng sườn đồi mát mẻ thơm mùi cây cỏ. Cả đoàn vượt qua đoạn sông hẹp, nước ngập chưa đến khoeo chân ngựa; sau đó rẽ sang phía đông, họ đi xa dần dãy đồi chừng nửa dặm cho đến khi gặp một con đường. Từ đó, họ lại rẽ lên hướng Bắc, đi về phía Cagli.

Khi tiếng chuông nhà thờ báo hiệu buổi cầu nguyện tối vang lên cũng là lúc bốn người lữ hành dừng cương trước biệt thự Valdicampo, nơi Gian Maria đã nghỉ lại hai đêm trước. Cánh cổng dẫn vào biệt thự lập tức được mở rộng để đón chào ngài Bá tước Aquila danh tiếng và cao quý mà quý ông Valdicampo đánh giá cao chẳng kém gì ông anh họ chàng. Phòng lập tức được chuẩn bị cho Bá tước và Fanfulla; ông chủ nhà hiếu khách cũng lập tức ra lệnh cho gia nhân đến phục vụ khách, trang phục mới được chuẩn bị sẵn sàng cho các vị khách quyền quý thay, và một bữa ăn tối thịnh soạn được dọn để khoản đãi Francesco. Ngay cả khi được biết Francesco đang trong cảnh thất sủng và bị trục xuất khỏi lãnh thổ của Công tước Gian Maria, lòng mến khách của Valdicampo cũng không hề nguội lạnh. Ông chủ nhà đáng mến tỏ ý lấy làm tiếc cho hoàn cảnh không may của chàng và tế nhị không đi sâu hơn vào câu chuyện.

Thế nhưng sau đó, khi họ ăn tối, và rượu vang đã làm ông chủ nhà trở nên bớt kín tiếng hơn, quý ông bắt đầu cho phép mình nói về cung cách cư xử của Gian Maria với lời lẽ chẳng có vẻ gì là kính trọng.

“Ngay ở đây, trong nhà tôi,” ông chủ nhà kể, “ông ta đã hành hạ tàn bạo một gã tàn tật khốn khổ, một chuyện mà rất có thể hậu quả sẽ rơi xuống đầu tôi - vì chuyện đó đã xảy ra dưới mái nhà tôi, cho dù tôi không hề biết gì.”

Bị Francesco gặng hỏi, ông chủ nhà cho chàng biết gã tội nghiệp kia là một anh hề người Urbino tên là Peppe. Nghe đến đây, ánh mắt Francesco trở nên chăm chú hơn. Kỉ niệm về cuộc gặp gỡ với anh hề và cô chủ của gã trong khu rừng hơn tháng trước lại sống dậy trong tâm trí chàng, và chàng chợt nghĩ có thể đoán được chính xác từ đâu ông anh họ lại biết được những tin tức đã dẫn đến vụ bắt giữ và kết án lưu đày chàng.

“Tại sao người ta lại hành hạ gã?” chàng gặng hỏi.

“Cứ như Peppe kể cho tôi hay thì hình như anh ta tình cờ biết được điều gì đó mà Gian Maria rất muốn biết, nhưng anh hề đã thề giữ bí mật. Gian Maria liền ngấm ngầm sai người bắt cóc anh ta mang khỏi Urbino. Tay chân của ông ta đã giải gã đến đây, và để bắt anh chàng tội nghiệp mở miệng, ông ta đã treo anh ta lên tra tấn ngay trong phòng ngủ, và có vẻ cuộc tra tấn đã đạt mục đích.”

Khuôn mặt chàng Bá tước sầm lại căm giận. “Đồ hèn hạ!” chàng gầm từng tiếng. “Đồ hèn nhất bản thủ!”

“Nhưng ngài Bá tước, thử nghĩ mà xem,” Valdicampo lên tiếng, “gã Peppe tội nghiệp này chỉ là một kẻ tàn tật yếu ớt, không có được sức vóc của một người thông thường, ngài không nên phán xét hằn khắc nghiệt quá.”

“Tôi không nói về anh hề tội nghiệp kia,” Francesco trả lời, “mà về gã anh họ tôi, tên bạo chúa hèn hạ kia, Gian Maria Sforza. Hãy cho tôi biết, ngài Valdicampo - anh chàng Peppe bây giờ thế nào rồi?”

“Anh ta vẫn ở đây. Tôi đã cho người chạy chữa cho anh ta, tình trạng của anh ta cũng đã khá lên nhiều. Chẳng bao lâu nữa anh ta sẽ hoàn toàn bình phục, nhưng trong mấy ngày tới đôi tay anh ta vẫn gần như chưa cựa quậy được. Chỉ còn thiếu chút nữa là hai tay anh ta đã bị vụn rời ra rồi.”

Khi bữa tối đã xong, Francesco đề nghị ông chủ nhà dẫn chàng đến phòng Peppe. Để Fanfulla ở lại nói chuyện với đám phụ nữ, Valdicampo dẫn Bá tước tới căn phòng nơi anh hề gù tội nghiệp bị tra tấn tàn nhẫn đang nằm trên giường, được một người đầy tớ gái của Valdicampo chăm sóc.

“Ngài Peppe này, có người đến thăm ngài đấy,” nhà quý tộc già lên tiếng, đặt giá nến xuống chiếc bàn kê cạnh giường. Anh hề quay cái đầu quá khổ so với thân hình về phía người mới tới, ngược đôi mắt buồn bã lên nhìn chàng. Vừa nhận ra Bá tước, một vẻ kinh hoàng khủng khiếp in hằn lên khuôn mặt anh ta.

“Quý ông Bá tước,” anh hề kêu lên, cố gượng ngồi dậy, “quý ông cao quý, quý ông độ lượng, xin hãy thứ lỗi cho con. Con ước gì có thể tự rút đứt cái lưỡi ngu ngốc này đi. Nhưng nếu ngài biết nỗi đau đớn con đã phải chịu đựng, và họ đã tra tấn con tàn nhẫn như thế nào để bắt con phản bội lời thề, có lẽ ngay chính ngài cũng sẽ thấy thương hại con.”

“Ta biết cả rồi,” Francesco dịu giọng trả lời. “Thực ra, nếu ta có thể lường trước hậu quả của lời thề đó đối với anh, ta đã không bắt anh phải thề.”

Trên khuôn mặt Peppe, vẻ bàng hoàng đã thay chỗ nỗi sợ hãi.

“Và ngài tha thứ cho con, thưa Bá tước?” anh ta kêu lên. “Lúc thấy ngài bước vào, con sợ ngài sẽ trừng trị con về những hậu quả con đã gây ra cho ngài vì không giữ lời thề. Nhưng nếu ngài tha thứ cho con, có lẽ Chúa cũng sẽ tha thứ cho con, và con sẽ không bị đày xuống địa ngục. Mà nếu bị thế thì thật đáng tiếc, vì thưa ngài, dưới đó con biết làm gì?”

“Cười giễu cơn đau đớn của Gian Maria,” Francesco phá lên cười trả lời.

“Thế thì cũng đáng để chịu đựng hỏa ngục,” Peppe lẩm bẩm, chìa ra một khuỷu tay đã sưng phồng biến dạng, dấu vết lưu lại từ cuộc tra tấn anh ta đã phải chịu đựng. Vừa nhìn thấy cánh tay đó, chàng Bá tước không kìm nổi một tiếng kêu vừa căm giận vừa ghê sợ, rồi chàng vội vã hỏi thăm tình trạng vết thương của anh hề khốn khổ.

“Bây giờ không còn đau lắm,” Peppe trả lời, “chỉ vì quý ngài Valdicampo cứ khẳng khẳng bắt buộc nên con vẫn phải nằm đây. Đúng là con vẫn chưa thể sử dụng hai tay được, nhưng chúng bình phục nhanh lắm. Chỉ

ngày mai là con có thể đi lại bình thường, và con hi vọng sẽ sớm quay được về Urbino, vì cô chủ chắc đang lo sợ lắm khi thấy con mất tích, vì cô ấy là một công nương rất tốt bụng và dịu dàng.”

Trước quyết tâm của Peppe, chàng Bá tước đã ngỏ ý đưa anh hề theo chàng đến Urbino ngày hôm sau, vì bản thân chàng cũng sẽ đi cùng một đường - lời đề nghị được anh hề chấp nhận không do dự với vẻ biết ơn sâu sắc.

12. Chương 12: Thói Tộc MẠch Của Anh Hề

Buổi sáng hôm sau Francesco lại lên đường, cùng đi theo chàng là hai tùy tùng, Fanfulla và anh hề. Anh hề bình phục nhanh đến mức lúc này đã có thể tự ngồi trên lưng lừa được, nhưng để anh ta không bị quá mệt vì cuộc hành trình, họ đi thong thả chậm hơn nước kiệu bình thường một chút dọc theo thung lũng thơ mộng trải rộng hai bên bờ sông Metauro. Vì thế khi màn đêm buông xuống đoàn người lữ hành vẫn còn tiếp tục trên đường, cách Urbino chừng hai dặm. Họ tiếp tục đi thêm chừng một dặm đường dưới ánh trăng, trong khi anh hề đang mua vui cho mọi người bằng một câu chuyện hài hước rút ra từ tập sách thú vị của quý ngài Boccaccio, thì đột nhiên đôi tai rất thính của anh chàng nghe thấy tiếng động vọng lại, anh ta bèn ngừng bật.

“Anh bạn bị choáng hay sao thế?” Francesco hỏi, quay lại nhìn người bạn đồng hành, luôn nhớ trong đầu tình trạng yếu ớt của Peppe.

“Không, không,” anh hề trả lời, với giọng tỉnh táo xua tan lập tức nỗi lo lắng của Bá tước. “Con nghĩ con nghe thấy tiếng bước chân kiểu nhà binh vọng lại.”

“Tiếng gió thổi qua các cành cây khô, Peppino,” Fanfulla giải thích.

“Con không nghĩ là...” Anh hề ngừng bật lắng nghe, và lúc này mọi người đều nghe thấy tiếng bước chân vắng lại theo nhịp ngắn, đều đều, tất cả đều cau mặt.

“Anh bạn có lí,” Francesco nói. “Đúng là tiếng hành quân. Nhưng thế thì đã sao, Peppe? Lính tráng sẽ còn hành quân nhiều ở Italia. Tốt nhất là kể tiếp cho chúng ta câu chuyện của anh bạn đi.”

“Nhưng người của ai lại hành quân trên đất Urbino giữa đêm tối thế này?” anh hề vẫn băn khoăn.

“Làm sao ta biết được chứ, mà cần gì phải quan tâm?” chàng Bá tước đáp. “Tiếp tục kể chuyện đi, anh bạn.”

Hoàn toàn không hài lòng, anh hề kể tiếp câu chuyện đang bỏ dở. Nhưng anh ta không còn giữ được giọng điệu hài hước thâm thúy lúc trước. Toàn bộ đầu óc Peppe đã để cả vào việc dõi theo tiếng bước chân đang lại gần. Cuối cùng, không chịu đựng được lâu hơn về đứng đưng như không của những người đồng hành, anh chàng bật kêu lên phản đối.

“Thưa ngài,” Peppe, dẹp câu chuyện đang kể sang một bên, quay sang Bá tước kêu hoảng, “chỉ lát nữa là đám lính này sẽ đâm sầm vào chúng ta mất.”

“Thì đúng thế!” Francesco đồng ý với giọng tỉnh bơ. “Chỉ vòng qua chỗ rẽ phía trước là chúng ta gặp họ rồi.”

“Vậy thì con xin ngài, thưa Bá tước, hãy tránh sang một bên. Chúng ta hãy tạm lánh vào bên đường nghỉ ngơi, ẩn sau các bụi cây, chờ cho đến khi đám lính kia đi qua. Con thấy sợ lắm. Có lẽ con đúng là một kẻ nhát gan, nhưng quả thật con không thích cái kiểu mò mẫm đi đêm của đám người này chút nào. Có thể là một đám lính lang thang đi cướp bóc.”

“Thế thì sao chứ?” Bá tước đáp, vẫn không hề hăm ngửa lại. “Vì có gì chúng ta lại phải sợ một đám đầu trộm đuôi cướp cơ chứ?”

Nhưng cả Fanfulla lẫn hai người hầu của chàng đều đồng ý với anh hề, và cuối cùng họ cũng thuyết phục được Francesco cùng ẩn nấp sau đám cây rậm rạp cho tới khi đám người kia đi khuất. Không muốn làm những người bạn đồng hành lo lắng thêm, chàng, và cả toán cùng rẽ phải đi sâu vào bìa rừng, dùng cương lại nấp dưới tán cây từ một vị trí mà họ có thể dễ dàng quan sát được bất cứ ai đi lại trên con đường được

ánh trăng chiếu sáng. Chẳng bao lâu sau đoàn người đi theo hướng ngược lại đã đi vào đúng đoạn đường nằm dưới ánh trăng. Những người quan sát ngỡ ngàng khi nhìn thấy không phải một đám du thủ du thực lộn xộn mà là một toán lính đang hành quân rất có kỉ luật xuất hiện trước mắt họ, tất cả có chừng hai mươi người, ăn mặc chỉnh tề với áo chèn bằng da và áo giáp mới tinh sáng loáng, bước đi đều đặn, gươm đeo bên hông, kích vác vai. Đi đầu là một lão hộ pháp nghênh ngang cười trên một con ngựa nâu vạm vỡ, vừa nhìn thấy lão, anh hề liền buột miệng rửa thầm vì kinh ngạc. Ở giữa đoàn người là bốn chiếc kiệu, mỗi chiếc được hai con lừa chở, bên cạnh những chiếc kiệu là một kỵ sĩ vóc dáng mảnh dẻ, đẹp trai mà vừa nhìn thấy mặt anh hề đã bật ra tiếng rửa thầm thứ hai. Nhưng sự kinh ngạc của Peppe còn lớn hơn nữa khi xuất hiện trước mắt họ là một thân hình tròn xoay bó chặt trong bộ áo chùng của dòng tu Dominican ở phía cuối đoàn người, đứng vào lúc đức cha rất thánh đang cúi kính quay ra vác nhau với một gã đang lấy cán kích thúc lấy thúc để vào con lừa lão cười để giục nó đi nhanh hơn.

“Cầu cho mi bị người ta quay sống trên giàn nướng như thánh Lawrence,” lão tu sĩ đang bực tức kêu âm lên. “Mi muốn làm cho ta gãy cổ hay sao hả đồ súc sinh kia? Hãy đợi đến khi chúng ta tới Roccaleone, có Thánh Dominic chứng giám, ta sẽ yêu cầu cái lão chỉ huy đạo tặc của các người treo cổ mi lên vì trò đùa láo xược này.”

Nhưng gã kia chỉ phá lên cười đáp lại, và nhằm vào con lừa, gã tặng cho nó một cú động viên thích đáng đến mức chỉ thiếu chút nữa con vật tội nghiệp đã nhảy dựng lên. Lão tu sĩ hoảng hồn kêu thất thanh, rồi sau đó, vừa tuôn ra một tràng nguyên rửa đe dọa, lão vừa tiếp tục cuộc hành trình bất đắc dĩ. Khi lão tu sĩ đã đi khuất, đến lượt sáu chiếc xe bò chất nặng xuất hiện, mỗi chiếc được một đôi bò mộng kéo. Khép lại đoàn diễu hành lạ lùng nọ là một bày cừu được một gã trông có vẻ lính tráng chặn dất, vừa đi vừa văng ra đủ kiểu báng bổ thô lỗ. Tất cả diễu qua trước cặp mắt ngạc nhiên của Francesco và những bạn đồng hành của chàng, họ vẫn tiếp tục cẩn thận ẩn kín trong rừng cho đến khi cả đoàn người bí ẩn đã biến mất vào màn đêm.

“Tôi có thể thề rằng,” Fanfulla lên tiếng, “tôi đã gặp lão tu sĩ này rồi.”

“Quý ông không cần sợ nhầm đâu,” anh hề. “Đó chính là cái lão béo ị Domenico - lão đã đi cùng với ngài đến tu viện Acquasparta để kiểm đồ bằng bó vết thương cho ngài Bá tước đây.”

“Thế thì ông ta làm cái quái quỷ gì trong đám người này vậy, mà đám người này là thế nào không biết?” Chàng Bá tước vừa hỏi vừa quay sang anh hề khi họ đã chui ra khỏi chỗ nấp.

“Thà rằng ngài hỏi con xem quỷ sứ cất bùa ngài của nó ở đâu,” anh hề đáp, “lúc ấy may ra con còn xoay sở trả lời ngài được.”

Chứ ngài lại hỏi con xem thầy Domenico đang làm gì trong cái đám rước đêm này thì quả thật con không dám đoán bừa. Mà lão cũng không phải là người duy nhất con quen mặt,” Peppe nói thêm, “con còn nhận ra cả Ercole Fortemani, một gã du côn to vạm, bẩn thỉu, thích sinh sự mà con luôn thấy diện những bộ đồ nát bươm như ăn mày, lại dẫn đầu đám lính vừa rồi, vận bộ đồ lành lặn đến khó tin; và còn có cả anh chàng Romeo Gonzaga, người mà theo con biết, chỉ ra khỏi nhà ban đêm để đi tán gái. Hiển nhiên là ở Urbino đang có sự lạ thường gì đây.”

“Thế còn những chiếc kiệu thì sao?” Francesco hỏi, “Anh bạn thử đoán xem chúng có nghĩa gì?”

“Con không dám đoán chắc điều gì,” anh hề đáp, “trừ một điều: những chiếc kiệu này giải thích sự có mặt của quý ngài Gonzaga. Vì kiệu khiến người ta nghĩ đến phụ nữ.”

“Xem ra, anh bạn ngốc ạ, lần này thì cả trí khôn của anh bạn cũng không giúp chúng ta biết được thêm bao nhiêu. Nhưng anh bạn cũng nghe lão tu sĩ nói họ đang đi tới Roccaleone rồi chứ?”

“Vâng, con có nghe thấy. Và với đầu mối này, chúng ta có thể biết được phần còn lại của câu chuyện khi tới Urbino.”

Vốn là người cực kì tọc mạch, anh hề liền bắt đầu cuộc điều tra ngay buổi sáng hôm sau, khi họ vừa vượt qua cổng thành Urbino - vì họ đã đến nơi quá muộn để được cho phép vào thành ngay đêm hôm đó, và đành phải tìm chỗ qua đêm trong những ngôi nhà ven sông. Anh hề bám ngay lấy viên sĩ quan gác cổng để dò la.

“Thưa ngài đại úy, ngài có thể cho tôi biết,” anh chàng dò hỏi, “đoàn người đi về hướng Roccaleone đêm qua là gì vậy?”

Tay đại úy nhìn anh chàng hồi lâu.

“Theo ta biết thì không có đoàn người nào cả,” viên đại úy đáp, “chắc chắn không phải từ Urbino.”

“Ngài gác xách cần thận thật đấy,” anh hề đáp lại tỉnh queo. “Tôi nói ngài nghe, đêm hôm qua một toán lính chừng hai chục người đã rời khỏi Urbino tới Roccaleone rồi.”

“Tới Roccaleone?” viên đại úy lặp lại, mặt ngẩn ra, có vẻ để tâm hơn vào câu chuyện, vì cái tên này đã khiến lão vụt nhớ ra điều gì đó. “Sao chứ, đó chính là lâu đài của công nương Valentina mà.”

“Đúng thế, thưa ngài đại úy sáng suốt. Nhưng đám lính nọ có nghĩa là gì, và tại sao lại lần mò đi lúc đêm hôm khuya khoắt như thế?”

“Tại sao người biết chúng đi từ Urbino?” viên đại úy vội hỏi.

“Vì rằng tôi đã nhìn thấy quý ngài to mồm Ercole Fortemani đi tiên phong trong đám người đó, ở trung quân là Romeo Gonzaga, và để chặn hậu thì có mặt thầy Domenico, cha xưng tội của công nương - toàn là người Urbino cả.”

Nghe tới đây ngài đại úy xám mặt lại.

“Trong đoàn người có phụ nữ nào không?” gã quát hỏi.

“Tôi không trông thấy người nào,” anh hề trả lời, vẻ vồn vã quan tâm của tay đại úy khiến anh ta bất chợt chột dạ đề phòng.

“Nhưng có bốn chiếc kiệu kia mà,” Francesco, vốn bản tính ít đa nghi và thiếu cảnh giác hơn anh hề khôn ngoan, bèn chen vào.

Peppe định ra hiệu xin chàng thận trọng nhưng đã quá muộn. Viên đại úy văng ra một câu chữ thề đậm chất lính tráng.

“Chính là nàng rồi,” gã kêu lên chắc nịch. “Và các người nói toán người này đang đi tới Roccaleone. Tại sao các người biết?”

“Chúng tôi nghe được từ miệng ngài tu sĩ,” Francesco trả lời không do dự.

“Thế thì, thề có Đức Mẹ đồng trinh! Chúng ta đã tìm thấy dấu vết họ rồi. Ô la la!” Tay đại úy quay lưng lại với hai người, vội vàng vừa chạy vừa quát tháo ầm ĩ vào căn nhà của lính canh cổng, rồi trở lại một thoáng sau cùng sáu người lính.

“Đi tới cung điện”, gã ra lệnh, trong khi đám lính vây quanh Francesco và những người đồng hành của chàng, “Thưa ngài, mời đi theo tôi,” viên đại úy nói với chàng Bá tước. “Ngài phải đi theo chúng tôi, và thuật lại toàn bộ câu chuyện của ngài cho Công tước.”

“Không cần phải dùng bạo lực,” Francesco lạnh lùng trả lời. “Dù thế nào đi nữa tôi cũng không thể ghé qua Urbino mà không yết kiến Công tước Guidobaldo. Tôi là Bá tước Aquila.”

Lập tức viên đại úy trở nên cung kính lễ độ hết mực. Gã xin lỗi chàng về cách cư xử có hơi thô lỗ trong lúc vội vã kích động, và quát đám lính canh lui ra. Mời Bá tước và những người cùng đi theo sau, viên đại úy trèo lên một con ngựa lính canh vừa đem tới, và phi ngựa bên cạnh chàng Bá tước theo đường phố về phía cung điện. Trên đường đi, tay đại úy kể cho họ nghe những gì mà linh tính sắc sảo của anh hề đã đoán ra. Công nương Valentina đã bỏ trốn khỏi Urbino đêm hôm trước, đem theo ba người tùy nữ, thầy Domenico và Romeo Gonzaga có lẽ cũng đã đi theo nàng - bởi vì cả hai kẻ này cũng đột ngột biến mất.

Ngỡ ngàng trước điều vừa nghe được, Francesco gắng hỏi thêm; nhưng viên đại úy cũng không cho chàng biết được gì nhiều, ngoại trừ việc dư luận cho rằng cô thiếu nữ đã hành động như vậy để thoát khỏi cuộc hôn nhân đã được định trước với Công tước Babbiano. Guidobaldo trước sự việc đã xảy ra, và đang lo lắng tìm cách bắt cô cháu gái trở lại trước khi tin tức về cách cư xử của nàng đến tai Gian Maria. Vì thế, viên

đại úy không khỏi đắc ý được trở thành người báo cho Guidobaldo biết nơi ẩn trốn của nàng, thông tin mà gã đã tình cờ moi được từ anh hề và Francesco.

Peppe trông có vẻ cau có bức dọc. Giá như anh chàng biết kìm tính tò mò đáng nguyên rủa của mình lại, giá như vị Bá tước kia đề phòng đúng lúc và giữ mồm giữ miệng, thì chắc hẳn mọi việc đã tốt đẹp với cô chủ yêu quý của anh chàng. Thế là chính anh hề - vốn sẵn sàng hi sinh tính mạng để phụng sự nàng - lại trở thành kẻ làm lộ ra nơi ẩn trốn của nàng. Anh ta nghe thấy chàng Bá tước phá lên cười, tiếng cười như đổ thêm dầu vào ngọn lửa giận của Peppe. Nhưng Francesco chỉ nghĩ đến sự táo tợn lạ thường từ hành động của cô thiếu nữ.

“Thế còn đám lính cô gái mang theo thì sao?” chàng tự hỏi thành tiếng khá to. “Tại sao lại cần một đoàn hộ tống đông như vậy?”

Tay đại úy nhìn chàng chăm chăm.

“Chẳng lẽ ngài không đoán ra được sao?” gã hỏi. “Có lẽ ngài chưa từng nghe nói đến lâu đài Roccaleone.”

“Quả là lạ nếu tôi lại không biết đến pháo đài bất khả xâm phạm nhất Italia.”

“Thế thì chẳng hai năm rưỡi rồi hay sao? Nàng mang theo đám lính này để cố thủ lâu đài, và hiển nhiên như thế là nàng định nổi loạn chống lại dự định của đức ông Công tước.”

Nghe đến đây, chàng Bá tước ngửa mặt về phía sau, buông ra một tràng cười sảng khoái nhất trong đời chàng, khiến những người đi đường cũng phải giật nảy mình hoảng hốt.

“Có Đức Chúa Cha chứng giám!” chàng hỏn hển thở không ra hơi, giọng nói vẫn run lên vì cười. “Một cô gái xứng đôi với cậu đây! Cậu có nghe ngài đại úy đây nói gì chứ, Fanfulla? Cô bé sẵn sàng dùng vũ lực kháng cự để phản đối đám cưới này nếu cần thiết. Đến nước này, thế có sự cứu rỗi linh hồn, vẫn cứ khẳng định áp đặt cuộc hôn nhân liên minh kia, thì quả là ông ta không có trái tim, cảm xúc gì cả. Nàng đúng là một người cháu gái mà bất cứ ông hoàng thượng võ nào cũng phải lấy làm tự hào. Bây giờ thì tôi không còn ngạc nhiên tại sao ở Urbino người ta không sợ Borgia.” Và chàng lại cười phá lên. Nhưng viên đại úy nhìn chàng lấy làm bức tức, ngay cả Peppe cũng cau mày.

“Cô ta là một kẻ phản loạn,” viên đại úy cay cú lên tiếng.

“Ấy không, nhẹ nhàng một chút nào,” Francesco đáp trả, vẫn tiếp tục cười. “Nếu ngài cũng là một hiệp sĩ, tôi sẵn sàng đo lường với ngài về câu nói vừa rồi đây. Còn nói đến...” chàng ngừng lời, tràng cười cũng ngừng lại, đôi mắt sẫm màu nhìn viên đại úy đầy tò mò. “Tốt nhất, ngài đại úy thân mến ạ, đừng nói điều gì không hay về nàng. Nàng là một thành viên của dòng tộc Rovere, và là họ hàng gần của nhà Montefeltro.”

Viên sĩ quan có vẻ cũng nhận ra mình đáng trách, thế là sau đó họ im lặng tiếp tục cuộc hành trình.

Trong lúc Francesco, Fanfulla và Peppe đang đợi Công tước triệu kiến ở tiền phòng, anh hề bắt đầu nói ra miệng nỗi bức bối của mình trước sự bất cẩn của họ. Căn phòng lộng lẫy đông nghịt người. Có thể bắt gặp ở đây các quý tộc, sứ giả, những chiếc áo chùng đỏ chen vai những chiếc áo choàng sẫm màu, những viên đại úy mặc giáp trụ, các triều thần phủ đầy nhung lụa trên người. Thế nhưng, bất chấp người khác có thể nghe thấy, Peppe đã để cơn bức tức tự do tuôn trào, và lời lẽ anh hề dùng chẳng hề có vẻ tôn trọng hay chừng mực như địa vị của chàng Bá tước đòi hỏi. Dù vậy, với tính tình rộng lượng đã khiến chàng luôn được yêu mến ở bất cứ đâu, Francesco không có vẻ gì bức mình trước những lời trách cứ của anh chàng hề. Bản thân chàng còn thừa nhận sự trách cứ đó cũng đáng, vì nó đã khiến chàng nhìn lại câu chuyện dưới một ánh sáng hoàn toàn mới và một cái nhìn sâu sắc hơn. Nhưng nhìn xa hơn ý nghĩ của anh hề, chàng bắt giác mỉm cười trước bộ mặt khó khăn của anh ta.

“Đừng to tiếng quá thế, Peppe,” chàng lên tiếng. “Ngài đang phóng đại hậu quả lên đấy. Tệ nhất thì chúng ta cũng chỉ đẩy nhanh thêm một chút cái mà Công tước trước sau cũng biết từ người khác thôi.”

“Nhưng cái ‘một chút’ đó - vài giờ hay vài ngày - sẽ gây ra tai họa,” anh hề than thở đầy tính toán, cho dù giọng đã nhỏ lại. “Chỉ vài ngày nữa Gian Maria sẽ quay trở lại. Nếu ông ta được đón tiếp bằng tin công nương Valentina mất tích, rằng nàng đã bỏ trốn cùng với Romeo Gonzaga - vì, câu chuyện sẽ được kể lại như thế, ngài thấy đấy - liệu ngài có nghĩ ông ta sẽ chùng chình ở lại đây, hay tiếp tục nghĩ đến chuyện hôn nhân hay không? Không đời nào. Những cuộc hôn nhân hoàn toàn do lí do chính trị kiểu này, trong đó trái

tim không có vai trò gì, đòi hỏi chỉ ít, rằng phía cô dâu phải có một danh tiếng không tì vết. Đến lúc đó đức ông quý hóa kia sẽ khấn gó về lãnh địa của mình, và cô chủ của con sẽ thoát khỏi y.”

“Nhưng với một cái giá thật kì lạ đấy, Peppe ạ,” Francesco nghiêm nghị trả lời. “Tuy thế,” chàng nói tiếp, “ta đồng ý rằng ta đáng lẽ đã giúp nàng được nhiều hơn nếu giữ im lặng. Nhưng ta không tin chuyện này sẽ làm nguội được lòng nhiệt tình của ông anh họ ta. Anh bạn đã nhầm khi xếp cuộc hôn nhân chính trị này vào loại trong đó trái tim không có vai trò gì. Nếu như những gì người ta đồn đại không sai, về phía anh họ ta, trái tim, ngược lại đóng vai trò khá quan trọng đấy. Nhưng, nói cho cùng, chúng ta đã gây tổn hại gì đâu?”

“Thời gian sẽ trả lời,” anh gù đáp.

“Thế thì thời gian sẽ cho thấy ta đã không làm gì tổn hại đến lợi ích của cô chủ anh bạn. Lúc này nàng đã an toàn ở Roccaleone. Vậy thì chuyện gì còn có thể xảy ra với nàng được? Hiển nhiên là Guidobaldo sẽ tìm đến chỗ nàng, và đứng bên ngoài hào nước, ông ta sẽ cố gắng thuyết phục nàng hãy cư xử đúng như một cô cháu biết điều và quay về nhà. Nàng sẽ hứa làm vậy với điều kiện ngài Công tước của chúng ta phải lấy danh dự một ông hoàng ra hứa không quấy quả nàng thêm nữa với chuyện cưới xin này. Lúc đó thì sao đây?”

“Sao ư?” anh hề lầm bầm, “Lúc đó thì sao ư? Ai mà biết được lúc đó chuyện gì có thể xảy ra? Đức ông có thể dùng vũ lực bắt nàng phải khuất phục.”

“Một cuộc vây hãm ấy hả?” chàng Bá tước phá lên cười. “Trời đất quỷ thần ơi! Trí khôn của anh bạn để đâu hết rồi, anh chàng ngốc! Anh bạn không định cho rằng quý ngài Guidobaldo danh tiếng lại sẵn sàng trở thành trò hề cho cả Italia, lại muốn được lưu danh hậu thế như là Công tước đầu tiên trên đời đem quân đi bao vây cô cháu gái của mình vì nàng không chấp sự sắp đặt của đức ông cho hôn sự của nàng?”

“Cũng có lúc Guidobaldo da Montefeltro trở thành một người hung bạo,” anh hề còn đang trả lời thì tay sĩ quan đã để họ chờ ở tiền phòng xuất hiện trở lại, thông báo rằng đức ông Công tước đang chờ ba người.

Họ bắt gặp ông hoàng đang trong tâm trạng cực kì bức bối, và sau khi đã chào đón Francesco một cách xã giao nhạt nhẽo, ông hỏi chàng về đoàn người đã gặp tối hôm trước. Tất cả thắc mắc đều được ông hỏi với vẻ nghiêm trang bình thản, không hề lộ vẻ gì quan tâm chú ý, như thể đó chỉ là chuyện một con chim ưng săn của ngài bị gãy cánh vậy. Công tước cảm ơn Francesco vì những thông tin chàng cung cấp, rồi ra lệnh cho viên tổng quản cung điện chuẩn bị phòng để chàng và Fanfulla tùy ý sử dụng, chừng nào hai người còn có nhã ý lưu lại. Sau đó Công tước cho hai người lui ra, đồng thời lưu viên sĩ quan lại đợi lệnh.

“Và đó, là người có thể đi vây hãm lâu đài của cháu gái mình sao?” Francesco nói với Peppe, khi hai người theo sau một hầu phòng đi ngang qua tiền phòng, “Quý ngài hề thân mến ơi, lần này thì quả thực trí khôn của ngài lắm rồi.”

“Ngài chưa biết rõ Công tước đâu, ngài Bá tước,” anh hề trả lời. “Dưới vẻ bề ngoài bình thản lạnh lùng ấy là cả một ngọn núi lửa, và không có chuyện điên rồ nào ông ta không dám làm đâu.”

Nhưng Francesco chỉ cười đáp lại, vừa khoác vai Fanfulla, chàng vừa đi dọc theo hành lang dẫn tới căn hộ mà người hầu đang đưa họ tới.

13. Chương 13: Gian Maria Lập Thệ

Những sự kiện xảy ra sau đó gần như đã chứng minh anh hề có lí. Vì cho dù ý tưởng vây hãm Valentina và khuất phục nàng bằng vũ lực không phải do Guidobaldo khởi xướng, nhưng ngài cũng đã đồng ý với việc tiến hành ý tưởng này, khi hai ngày sau đó Công tước Babbiano đã giận dữ hỏi thúc và thuyết phục ngài rằng hành động như vậy là cần thiết.

Lúc vừa hay tin, Gian Maria đã nổi cơn thịnh nộ điên cuồng đến mức từ đám triều thần cho tới kẻ hầu người hạ đều run lên bần bật. Nguyên chuyện thất tình cũng đã đủ biền hộ cho đức ông; nhưng không chỉ có thế, Gian Maria còn nhìn thấy rằng cùng biến mất với Valentina là cả kế hoạch bốc đồng mà ngài đã lớn tiếng huênh hoang trước mặt mẫu thân và bá quan văn võ. Chính vì tin tưởng vào sự thành công của kế hoạch đó, ngài mới dám trả lời thách thức Cesare Borgia. Hậu quả là ngài phải gấp rút - gần như đến mức

sống chết - cưới vợ càng nhanh càng tốt, vì chỉ đám cưới này mới cho phép ngài có thực lực để thực hiện lời hứa mạnh mẽ bảo vệ bằng mọi giá vương miện của mình khỏi tay Công tước Valentino, ấy là chưa kể đến lời thề đánh đổ thế lực nhà Borgia mà ngài đã trót tuyên bố sẽ hoàn thành.

Với đức ông, việc sự sống còn của cả một công quốc bị đe dọa lay lắt như đèn trước gió chỉ vì tính ương bướng đồng danh của một đứa con gái quả thật vừa bất ngờ vừa không thể chịu đựng được.

“Phải bắt cô ta trở về!” Gian Maria gào lên bực tức. “Phải bắt cô ta trở về lập tức!”

“Đúng thế!” Guidobaldo trả lời nghiêm nghị, “cần phải mang cháu tôi về đây. Đến đây tôi hoàn toàn đồng ý với ngài. Vậy làm ơn cho tôi biết cần làm việc này ra sao.” Giọng nói của ngài cũng không giấu được vẻ bực mình.

“Chẳng lẽ có khó khăn gì sao?” Gian Maria hỏi.

“Chẳng có khó khăn gì cả,” ông chủ nhà trả lời mỉa mai. “Con bé đang khóa trái mình lại trong lâu đài kiên cố nhất Italia và cho tôi biết nó sẽ không ra cho đến khi tôi hứa để nó được tự định đoạt lấy chuyện cưới xin. Hiển nhiên là chẳng có khó khăn gì nếu muốn cháu tôi trở về.”

Gian Maria mắ mồm mắ mồm.

“Ngài có chấp nhận để tôi ra tay theo cách của mình không?” Công tước hỏi.

“Không chỉ có thế, tôi còn giúp ngài tất cả những gì nằm trong quyền hạn của tôi, nếu ngài có cách bắt con bé cứng đầu kia ra khỏi Roccaleone.”

“Tôi sẽ không do dự thêm một khoảnh khắc nào nữa. Cháu gái ngài, thừa đức ông, là một kẻ nổi loạn, và cô ta sẽ bị trừng phạt như một kẻ nổi loạn. Cô ta đã đem quân vào cố thủ trong một tòa lâu đài, ngang nhiên thách thức chủ nhân của công quốc. Đây là một lời tuyên chiến, thừa đức ông, và chúng ta sẽ có chiến tranh như cô ta muốn.”

“Ngài định dùng vũ lực chăng?” Guidobaldo hỏi, không giấu được vẻ phật ý.

“Phải, bằng vũ lực, thưa ngài,” Gian Maria hùng hồn trả lời. “Tôi sẽ bao vây lâu đài của cô ta, tôi sẽ dỡ bung từng viên đá của nó ra. Chao ôi, tôi những muốn dịu dàng tỏ tình với cô ta nếu như cô ta chịu chấp nhận, bằng những lời lẽ ngọt ngào mà đôi tai các cô thiếu nữ ưa thích. Nhưng vì cô ta đã dám ngang nhiên thách thức chúng ta, tôi sẽ tỏ tình với cô ta bằng đại bác và súng hỏa mai, tôi sẽ chặn đường tiếp tế khiến lương thực cạn kiệt, để cô ta phải chấp nhận lời cầu hôn của tôi. Tình yêu của tôi sẽ ra trận để khuất phục cô ta, và tôi thề với Chúa rằng tôi sẽ không cạo râu cho đến khi tiến được vào lâu đài của cô ta.”

Guidobaldo trở nên dăm chiêu.

“Tôi muốn khuyên ngài nên dùng những phương sách mềm mỏng hơn một chút,” ông lên tiếng. “Cứ bao vây nó nếu ngài muốn, nhưng đừng dùng đến những biện pháp quá bạo lực. Hãy cắt đứt nguồn tiếp tế và để cái đói giúp ngài thắng cuộc. Nhưng ngay cả khi ngài làm như vậy, tôi e rằng ngài sẽ làm trò cười cho cả Italia này mất”, ông thẳng thừng thêm vào.

“Mặc xác thiên hạ muốn nghĩ gì thì nghĩ! Cứ để những thằng ngốc cười thoải mái. Cháu ngài có bao nhiêu người ở Roccaleone?”

Trước câu hỏi này vắng trán Guidobaldo tối sầm lại. Cứ như thể ông phải nhớ lại những chuyện chẳng hay ho gì.

“Chừng hai chục tên một gã du thủ du thực mang họ Fortemani chỉ huy. Nghe nói, đám này đã được chiêu mộ cho cháu tôi qua trung gian là một nhà quý tộc trong triều đình của tôi, một người họ hàng của vợ tôi, quý ông Romeo Gonzaga.”

“Và bây giờ hắn cũng đang ở chỗ cháu ngài?” Gian Maria thở hắt ra.

“Có vẻ là như vậy.”

“Thề có chiếc nhẫn của đức mẹ xứ Perugia!” Gian Maria lấp bắp kêu lên đầy bất bình. “Ngài không định nói là họ đã cùng nhau bỏ trốn đấy chứ?”

“Ngài Công tước!” Giọng nói của Guidobaldo vang lên sắc lạnh đầy đe dọa. “Hãy nhớ ngài đang nói về cháu gái tôi đây. Nó đem theo nhà quý tộc này chẳng qua cũng như nó đã đem theo ba tùy nữ và một hai hầu phòng, để có một đoàn tùy tùng thích hợp với địa vị của nó.”

Gian Maria đi đi lại lại trong căn phòng, trán cau lại, môi mím chặt. Những lời lẽ cao ngạo của Guidobaldo chẳng làm cho đức ông thấy thuyết phục là bao. Lúc này chỉ còn một khát vọng duy nhất đang ám ảnh tâm trí ngài: làm thế nào để khuất phục, hạ nhục đứa con gái đã dám cười vào mũi ngài, làm thế nào để khiến cô gái chịu cúi gằm cái cổ ương bướng kiêu kì xuống. Cuối cùng, Công tước chậm rãi lên tiếng với giọng dứt khoát: “Có thể tôi sẽ trở thành trò cười cho cả Italia, nhưng tôi sẽ thực hiện đến cùng quyết tâm của mình, và một khi đã chiếm được Roccaleone, việc đầu tiên tôi làm sẽ là treo cổ tên khốn kiếp Gonzaga đó lên đỉnh ngọn tháp cao nhất của lâu đài.”

Ngay ngày hôm ấy Gian Maria bắt đầu công việc chuẩn bị cho cuộc tấn công Roccaleone, và khi biết chuyện, Fanfulla đã kể lại với Francesco - vì chàng Bá tước đã rời khỏi cung điện ngay khi được tin Gian Maria tới, và chuyển ra thuê phòng ở quán trọ “Mặt trời.”

Sau khi nghe được đầu đuôi câu chuyện, Francesco bật ra một tràng nguyền rủa thậm tệ, trong đó chàng so sánh ông anh họ với quỷ sứ, chàng lớn tiếng gọi đó chính là kẻ đã sinh ra Công tước.

“Cậu có cho rằng,” chàng hỏi, khi đã bình tĩnh hơn, “anh chàng Gonzaga này là tình nhân của nàng không?”

“Về chuyện này thì tôi không thể nói gì chắc chắn,” Fanfulla trả lời.

“Quả thực cô gái đã cùng bỏ trốn với anh chàng. Thế nhưng khi tôi hỏi Peppe về chuyện này, lúc đầu anh ta cười mỉa, sau đó lại trở nên nghiêm nghị. ‘Cô chủ không yêu cái tay công tử bột bánh chọe đó đâu’, anh ta nói với tôi thế, ‘nhưng nếu con không mù thì chắc chắn gã yêu cô, và con còn biết gã là một tên vô lại.’”

Francesco đứng bật dậy, khuôn mặt trở nên căng thẳng, đôi mắt đen của chàng đầy những suy nghĩ nặng nề.

“Thề có Đức Chúa Cha! Thật là một câu chuyện đáng hổ thẹn,” chàng kêu lên. “Cô công nương tội nghiệp này thế là bị kẹt giữa một bầy vô lại, mà không tên nào ít tệ hơn tên nào. Fanfulla, hãy gọi Peppe đến đây. Chúng ta phải cử anh hề đến báo cho nàng biết cuộc tấn công sắp tới của Gian Maria, và cảnh báo nàng cũng phải cẩn thận với gã người Mantua mà nàng đã cùng bỏ trốn.”

“Trễ rồi,” Fanfulla đáp. “Anh hề đã lên đường đi Roccaleone từ sớm hôm nay để gặp lại cô chủ.”

Francesco dậm chân ra mặt.

“Nàng sẽ bị khuất phục mất,” chàng rên lên. “Như bị ép chặt giữa hai tảng đá vậy - giữa Gian Maria và Gonzaga. Chúa ơi! Nàng sẽ bị khuất phục mất thôi! Mà nàng mới can đảm và kiêu hãnh làm sao!”

Chàng lê bước đến bên bậc cửa, nhìn lướt qua những khung cửa sổ chạy dọc dãy phố, lúc này đang nhuộm màu đỏ sẫm dưới ánh nắng của buổi chiều tà. Nhưng không phải chàng đang ngắm nhìn những khung cửa sổ. Trước mắt chàng lại trải ra rõ nét cảnh khu rừng ở Acquasparta vào buổi sáng đáng nhớ sau trận đánh nhau trên núi; một chàng trai bị thương nằm bất động trên thảm cỏ, một thiếu nữ dịu dàng cúi xuống nhìn chàng với đôi mắt đượm vẻ cảm thông, thương xót. Từ hôm đó, chàng đã không ít lần hồi tưởng lại cuộc gặp gỡ, có lúc với một nụ cười hạnh phúc, có lúc với một tiếng thở dài buồn bã, và cũng có khi với cả hai. Chàng Bá tước bất thần quay lại phía Fanfulla. “Tôi sẽ đích thân đến đó,” chàng tuyên bố.

“Ngài?” Fanfulla kêu lên. “Thế còn những người Venice?”

Bằng một cử chỉ, Bá tước cho chàng trai thấy so với vận mệnh của cô công nương, những người Venice ít quan trọng như thế nào.

“Tôi sẽ đi tới Roccaleone,” chàng lặp lại, “ngay bây giờ - ngay lập tức.” Nói rồi bước nhanh tới cửa, chàng vỗ mạnh hai tay gọi Lanciotto.

“Fanfulla, cậu đã nói rằng thời nay không còn những cô thiếu nữ bị cầm tù để một chàng hiệp sĩ lang thang phải giúp đỡ nữa. Lần này thì cậu đã lầm rồi, vì với công nương Valentina, chúng ta đã có cô thiếu nữ bị cầm tù, và anh họ tôi chính là con rồng thứ nhất, Gonzaga là con rồng thứ hai, và tôi chính là chàng hiệp sĩ lang thang được Số Mệnh định trước - tôi hi vọng thế - để cứu giúp nàng.”

“Ngài định cứu nàng khỏi tay Gian Maria?” Fanfulla ngờ vực hỏi.

“Tôi sẽ cố.”

Bá tước quay sang phía người hầu vừa đi vào khi hai người còn đang nói chuyện.

“Mười lăm phút nữa chúng ta lên đường, Lanciotto,” chàng cất lời. “Hãy thắng ngựa cho ta và người. Người sẽ đi theo ta. Zaccaria có thể ở lại với quý ông degli Arcipreti. Fanfulla, hãy đối xử với anh ta tử tế, và anh ta sẽ phục vụ cậu chu đáo.”

“Nhưng tôi sẽ làm gì đây?” Fanfulla kêu lên. “Chẳng lẽ tôi không được đi theo ngài sao?”

“Có chứ, nếu cậu muốn. Nhưng cậu có thể giúp tôi nhiều hơn bằng cách quay trở lại Babbiano theo dõi tình hình ở đó, rồi cho tôi biết tất cả động tĩnh - vì thế nào cũng có chuyện lớn xảy ra nếu ông anh họ tôi không sớm quay về nhà và Borgia ra tay. Tôi trông đợi rất nhiều vào chuyện này.”

“Nhưng tôi biết nhắn tới đâu cho ngài đây? Tới Roccaleone?”

Francesco nghĩ ngợi một lát. “Nếu cậu không nghe được tin tức gì về tôi, khi đó hãy nhắn tin tới Roccaleone, vì nếu chúng tôi bị vây hãm và phải lưu lại đó, có lẽ tôi sẽ không thể báo tin cho cậu được. Nhưng nếu - tôi hi vọng - tôi tới được Aquila, tôi sẽ báo tin cho cậu biết.”

“Tới Aquila?”

“Phải. Có thể tôi sẽ trở về Aquila cuối tuần này. Nhưng hãy giữ bí mật chuyện này, Fanfulla, và tôi sẽ cười vào mũi cả hai ông Công tước này.”

Nửa giờ sau, Bá tước Aquila đã cưỡi một con ngựa Calabria^[1] khỏe mạnh, theo sau là Lanciotto trên lưng lừa, thong thả đi dọc xuống thung lũng. Không ai để ý đến hai người, vì với những người nông dân đang vừa ca hát vừa làm việc trên cánh đồng thì chẳng có lí do gì để chú ý đến họ cả.

[1] Tên một vùng ở miền Nam Italia.

Họ cũng gặp trên đường một người lái buôn, chiếc xe chở nặng hàng đang được đám người làm hì hục đẩy lên con dốc dẫn vào thành phố, hai người bèn lịch sự chào người lái buôn khi đi ngang qua trước mặt. Đi xa hơn một quãng, hai người gặp một đoàn kỵ sĩ gồm toàn các quý ông và phu nhân quyền quý đang quay về sau chuyến đi săn bằng chim ưng, theo sau là đám người hầu mang chim săn, tiếng nói cười vui vẻ của họ vẫn còn vọng lại tới tai Francesco ngay cả khi đoàn người đã khuất khỏi tầm nhìn, biến mất vào màn sương mù của buổi chiều tà.

Hai người rẽ về phía Tây hướng tới Apennines, tiếp tục mải miết đi khi màn đêm đã buông xuống hẳn cho đến khoảng bốn giờ sáng, theo ý Francesco, họ ghim cương trước một ngôi nhà bên đường, người nhà đang chìm trong giấc ngủ, họ dựng ông chủ nhà dậy xin ở qua đêm. Hai người chỉ ngủ lại đó đến tảng sáng, để lại tiếp tục lên đường khi trời hửng, và đến lúc mặt trời bắt đầu chiếu sáng những vạt đồi xám xịt, họ dừng cương trước dòng nước cuộn cuộn chảy xiết đang gầm thét dưới chân ngọn núi mà trên đỉnh hiện lên từng sừng lâu đài Roccaleone.

Với hình dáng góc cạnh thù địch, tòa lâu đài tỏa bóng xuống thung lũng phì nhiêu bên dưới, dòng suối chảy xiết nằm phía dưới tạo nên một con hào thiên nhiên, giống như một người lính khổng lồ canh cho cả vùng Apennines trải dài phía sau. Lúc này ánh mặt trời đã bắt đầu tràn xuống những sườn núi cần cỗi như một đợt thủy triều. Ánh nắng lướt trên tòa tháp hình vuông của pháo đài trung tâm, trượt dọc theo các bức tường thành làm các khối đá xưa cũ sáng lên lóng lánh, phản chiếu trở lại từ một khung cửa sổ được trổ ra tít trên cao. Mỗi lúc một xuống thấp hơn, ánh nắng trùm lên những đường nét thô kệch của lâu đài, trượt dọc theo các tháp canh, những mảng tường phủ đầy dây leo mới đây còn tối sẫm giờ đã sáng bừng lên màu xanh lá cây vui mắt. Cuối cùng, ánh sáng ban ngày tràn xuống dưới chân tường, đẩy lùi bóng tối xuống thấp dần theo các sườn dốc đầy cỏ dại và cây bụi, đến khi phủ lên và phản chiếu long lanh trên mặt nước cuộn chảy ngẫu bọt của dòng suối, vẽ lên đám hơi nước bốc lên từ con suối muôn ngàn màu sắc.

Trong suốt thời gian đó, Bá tước Aquila vẫn ngồi yên trên lưng ngựa, đôi mắt băng khuâng đăm đăm hướng lên phía lâu đài, cho đến khi ánh mặt trời đã lan đến chỗ chàng đang đứng và thêm chàng vào bức tranh của một ngày mới đang thức dậy.

Sau đó, với Lanciotto luôn theo sau, chàng thúc ngựa đi vòng về phía sườn Tây của lâu đài, nơi dòng suối chảy xiết được thay thế bằng một dòng nước hiền hòa, vốn được tạo nên từ một đường hào nhân tạo để khép kín dải nước bao quanh Roccaleone. Nhưng chính ở vị trí này, nơi lâu đài có vẻ dễ bị tấn công nhất, một bức tường sừng sững đón chào chàng Bá tước, trên mặt tường chỉ trở ra một vài khe hẹp ở tít trên cao phía dưới các tháp canh. Chàng liền tiếp tục vòng lên sườn phía Bắc, đi qua chiếc cầu bộ hành bắc ngang sông, và cuối cùng dừng lại trước cổng lâu đài. Ở chỗ này lâu đài cũng được bảo vệ bằng dòng suối chảy xiết.

Chàng Bá tước ra lệnh cho người hầu lên tiếng gọi cửa, và Lanciotto, bằng một giọng trầm và khỏe, gọi lớn tiếng. Tiếng gọi vang vọng khiến bầy chim làm tổ trên sườn dốc giật mình bay vụt lên, nhưng không đem lại câu trả lời nào từ phía trong tòa lâu đài im lặng.

“Bọn họ canh gác nghiêm ngặt thật đấy,” Bá tước phì cười. “Lại đi, Lanciotto.”

Anh hầu tuân lệnh, và giọng trầm khỏe mạnh của anh vang lên hết lần này đến lần khác như những hồi kèn lệnh cho đến khi từ bên trong xuất hiện dấu hiệu đầu tiên chứng tỏ đã có người nghe thấy. Sau một hồi lâu, từ trên lan can tường thành xuất hiện một khuôn mặt xấu xí với mái tóc bần thủ rồi bù không kém bất cứ bụi cây dại nào phía dưới, và một khuôn mặt láu lỉnh ngó họ chằm chằm từ khe châu mai của tháp canh, cất giọng cấm cản hỏi hai người đến có việc gì. Lập tức chàng Bá tước nhận ra anh hề Peppe.

“Ngày tốt lành nhé, anh hề,” chàng lên tiếng chào.

“Là quý ông Bá tước đấy ư?” anh hề kêu lên.

“Ở Roccaleone các người ngủ ngon quá nhỉ,” Francesco đáp. “Hãy đánh thức cái trại lính biếng nhác của các người dậy, và bảo những con chó ngủ ngày đó động chân động tay hạ chiếc cầu treo xuống. Ta có tin cần báo cho công nương Valentina đây.”

“Con đi ngay đây, thưa ngài,” anh hề đáp, vừa định đứng dậy đi ngay thì bị Francesco gọi giật lại.

“Peppe, hãy nói là có một hiệp sĩ - hiệp sĩ công nương đã gặp ở Acquasparta, nếu người muốn. Nhưng đừng đả động gì đến tên ta.”

Vừa ra dấu sẽ làm đúng như Bá tước dặn, Peppe lập tức chạy đi. Sau một lát chờ đợi, họ thấy Gonzaga xuất hiện trên đỉnh tháp canh, vẻ mặt vẫn còn cau có ngái ngủ, bên cạnh là hai gã trong đám dao búa của Fortemani, gã lên tiếng hỏi mục đích chuyến viếng thăm của hai người.

“Chúng tôi đến đây vì công nương Valentina,” Francesco cao giọng trả lời, đồng thời ngẩng đầu lên, do đó Gonzaga nhận ra lập tức anh chàng hiệp sĩ bị thương ở Acquasparta mà gã vẫn căm tức mỗi lần nhớ đến.

“Ta là đại úy của công nương ở đây,” gã lên tiếng ngạo mạn. “Nếu người có lời nhắn nào thì có thể nhắn lại với ta.”

Sau đó là một cuộc đấu khẩu không mấy thiện chí, thiếu kiềm chế cả từ phía chàng Bá tước lẫn từ phía Gonzaga. Francesco kiên quyết từ chối nói chuyện với bất cứ ai trừ Valentina, còn Gonzaga, cũng ương ngạnh không kém, từ chối thẳng thừng việc quấy rầy công nương vào lúc tỉnh mơ như thế, và cũng từ chối luôn chuyện hạ cầu treo xuống. Lời qua tiếng lại vang lên không dứt giữa hai người đứng cách nhau một con hào, và càng lúc càng trở nên căng thẳng, cho đến lúc cuộc đấu võ mồm bị chấm dứt đột ngột bởi sự xuất hiện của chính Valentina, theo sau là Peppino.

“Có chuyện gì vậy, Gonzaga?” nàng lên tiếng hỏi, giọng có phần nóng nảy, vì anh hề đã báo cho nàng biết người muốn cầu kiến nàng chính là ngài hiệp sĩ Francesco, vừa nghe đến tên chàng, khuôn mặt cô gái vụt đỏ bừng lên giây lát rồi trở nên tái nhợt, và nàng lập tức lao nhanh lên mặt tường thành. “Tại sao lại không cho ngài hiệp sĩ kia vào trong khi ông ấy có tin cần báo với tôi?” Và từ chỗ đang đứng, Valentina hướng ánh mắt đầy ngưỡng mộ về phía dáng hình mạnh mẽ tuấn tú của Bá tước Aquila - chàng hiệp sĩ lang thang trong mộng của nàng. Francesco bỏ mũ, cúi người chào trang trọng trên mình ngựa. Thiếu nữ nôn nóng quay sang Gonzaga.

“Ngài còn đợi gì nữa?” nàng kêu lên. “Ngài không hiểu ý tôi sao? Hãy hạ cầu treo xuống.”

“Công nương, hãy cân nhắc một chút,” Gonzaga cự lại. “Công nương đâu biết hắn ta là ai. Biết đâu hắn chính là gián điệp của Gian Maria - một kẻ được mua chuộc để đến lừa gạt chúng ta.”

“Ngốc quá đi mất,” nàng nóng nảy. “Ngài không nhận ra đây chính là hiệp sĩ bị thương mà chúng ta đã gặp ở Acquasparta hôm ngài hộ tống tôi về Urbino hay sao?”

“Thế thì sao chứ?” gã hỏi lại. “Liệu điều đó có chứng minh được sự chân thành, trung thực của hắn với công nương không? Hãy nghe lời khuyên của tôi, thưa công nương, và hãy để hắn nói ra tin tức hắn muốn nói từ chỗ hắn đang đứng lúc này. Ở đó hắn sẽ vô hại hơn.”

Nàng nhìn gã công tử bột từ đầu đến chân với ánh mắt kiên quyết.

“Ngài Gonzaga, hãy ra lệnh cho lính hạ cầu treo xuống,” nàng ra lệnh cho gã.

“Nhưng công nương hãy nghĩ đến mối nguy hiểm chết người đe dọa công nương.”

“Nguy hiểm chết người?” nàng lặp lại. “Nguy hiểm chết người từ hai người kia, khi chúng ta có trong tay hai mươi người? Một người trong lúc như thế mà còn lo sợ thì hắn nhiên là một kẻ hèn nhát. Hãy ra lệnh hạ cầu treo xuống.”

“Nhưng nếu...” tay công tử định cố phản đối, nhưng cô gái đã buộc gã phải im bặt.

“Liệu mệnh lệnh của tôi có được tôn trọng không đây? Liệu tôi có phải là chủ nhân ở đây, và ngài sẽ đi ra lệnh hạ cầu treo xuống, hay tự tôi phải đi làm việc đó đây?”

Với một cái nhìn tuyệt vọng pha lẫn tức giận, Gonzaga nhún vai quay đi, sai một gã tùy tùng đi truyền lệnh. Một lát sau, trong tiếng kêu cọt két của bản lề và tiếng loảng xoảng của xích sắt, chiếc cầu treo đồ sộ từ từ hạ xuống bắc ngang qua hào nước “uỳnh” một cái. Ngay lập tức chàng Bá tước thúc ngựa lao lên phía trước, Lanciotto đi sát phía sau, lao qua mái vòm cổng lâu đài vào khoảng sân bên trong.

Chàng vừa kịp dừng cương thì thân hình hộ pháp của Fortemani đã xuất hiện qua một cánh cửa ở phía cuối sân, áo giáp vẫn đang mặc dở, kiếm trong tay. Vừa thấy Francesco, lão liền cuống cuống lao xuống cầu thang dẫn ra sân, rồi bước về phía chàng, vừa đi vừa văng ra một tràng chửi rủa.

“Lại đây!” lão rống lên bằng cái giọng có thể đánh thức được cả người chết. “Ô hay! Ô hay! Cái chết toi gì thế này? Người vào đây bằng cách nào? Đứa nào dám ra lệnh hạ cầu xuống?”

“Đại úy của công nương Valentina,” Francesco trả lời, tự hỏi không biết gã khùng này là ai. “Đại úy?” lão hộ pháp gầm lên, đứng đực ra, tím mặt lại. “Quý sứ thật! Đại úy nào? Ở đây ta mới là đại úy.”

Chàng Bá tước nhìn lão ngạc nhiên.

“Nếu vậy thì,” chàng đáp, “ngài chính là người ta đang cần tìm đây. Ta chúc mừng ngài vì cách canh gác ngài duy trì ở đây, thưa quý ngài đại úy. Lâu đài của ngài được canh phòng cẩn mật đến mức giá như có húng leo trèo thì ta đã có thể vượt qua tường vào trong lâu đài của ngài mà không quấy rầy giấc ngủ của đám lính gác dưới quyền ngài.”

Fortemani trợn mắt nhìn chàng. Bốn ngày phát tài của cuộc đời đã khiến lão trở nên ngông nghênh ngạo mạn hơn nhiều.

“Việc đó thì dính gì đến người?” lão gầm gừ đe dọa. “Ngài quả là gan cùng mình đấy, quý ông lạ mặt, khi dám sinh sự với ta và quá hỗn xược nữa, khi dám lên mặt dạy ta phải chỉ huy ra sao. Thề có Chúa nhân từ! Ngài sẽ bị trừng phạt xứng đáng.”

“Trừng phạt... ta ấy à?” Francesco ngạc nhiên tự hỏi, vầng trán cũng bắt đầu tối lại như Ercole.

“Phải, trừng phạt, thưa quý ngài bé con. Ta là Ercole Fortemani đây.”

“Ta đã nghe nói về người,” Bá tước trả lời miệt thị, “và chuyện người đã làm vấy bẩn tên họ của mình ra sao, vì người ta kể với ta rằng trên khắp Italia, khó có thể tìm thấy một tên du đảng nào nát rượu, hèn nhát, vô dụng hơn người - kể cả trên toàn lãnh địa của Giáo hoàng. Và hãy cẩn thận trước khi thốt ra từ ‘trừng phạt’ với những người cao quý hơn người, đồ súc sinh. Cái hào cũng không xa lắm đâu, và một

chuyển nhúng nước sẽ có lợi cho người đấy. Vì ta dám thề rằng từ khi rửa tội, nếu người thực là một đứa con của Nhà thờ, người chưa hề tắm rửa lấy một lần.”

“Chúa chứng giám cho con!” lão hộ pháp líu cả lưỡi vì tức tối, mặt biến dạng hẳn đi. “Dám nói với ta như thế à? Xuống ngựa ngay.”

Lão tóm lấy chân Francesco để lôi chàng xuống, nhưng chàng Bá tước đã nhanh chóng giằng chân ra bằng một cú hất khiến bàn tay lão đại úy bị dính thúc ngựa của chàng rạch một đường. Cùng lúc chàng vung roi ngựa lên, định quất một roi đích đáng xuống cái lưng cánh phản của lão - vì lúc này, bị một gã du đảng hạ lưu tìm cách kiếm chuyện, chàng đã giận dữ đến mức không thể nói nên lời - nhưng đúng lúc đó, một giọng nữ nghiêm nghị đầy quyền uy đã cất lên yêu cầu cả hai dừng tay.

Fortemani lùi lại vừa lồm bồm chửi rửa vừa xem xét bàn tay bị thương, trong khi Francesco quay lại nhìn về phía giọng nói vừa cất lên. Ở giữa một cầu thang bằng đá chàng nhìn thấy Valentina, theo sau là Gonzaga, Peppe và hai người lính, đang từ trên tháp canh đi xuống.

Cô thiếu nữ đứng đó, bình thản kiêu hãnh như một bà hoàng, trong chiếc váy dài bằng nhung xám với hai tay áo màu đen, bộ trang phục làm nổi bật lên thân hình cân đối của nàng. Gonzaga đang cúi người về phía trước, thì thầm vào tai nàng, cho dù gã đã hạ giọng, vài lời vẫn lọt vào tai Francesco.

“Thưa công nương, chẳng phải tôi đã nhìn xa trông rộng khi chần chừ không cho hấn ta vào trong lâu đài ư? Công nương đã thấy hấn là loại người nào rồi đấy.”

Máu nóng dồn lên má Francesco, cơn buồn bực của chàng càng tăng lên khi nhận thấy cái nhìn Valentina đang hướng vào chàng.

Lập tức chàng Bá tước xuống ngựa, ném dây cương cho Lanciotto rồi bước vội lại phía chân cầu thang để gặp nhóm người đang đi xuống, chiếc mũ rộng vành hất ra sau vai.

“Như thế này thì có chấp nhận được không, thưa ngài?” cô công nương giận dữ hỏi. “Chẳng lẽ ngài lại muốn sinh sự với người của tôi ngay khi ngài được phép vào đây sao?”

Lúc này khuôn mặt chàng Bá tước đã đỏ phừng phừng, màu đỏ lan ra hai bên thái dương, đến tận chân tóc. Nhưng giọng nói của chàng vẫn bình tĩnh kiềm chế khi trả lời:

“Thưa công nương, tên vô lại này quá hỗn xược.”

“Một sự hỗn xược do ngài sinh sự mà ra, không nghi ngờ gì nữa,” Gonzaga chêm vào, một lúm đồng tiền xuất hiện trên gò má đàn bà của gã.

Nhưng lời trách cứ nặng nề nhất lại được thốt ra từ môi Valentina.

“Tên vô lại?” nàng hỏi, mặt đỏ bừng lên. “Nếu ngài không muốn làm tôi phải hổ thẹn vì đã mời ngài vào đây, thưa ngài Francesco, tôi xin ngài hãy nói năng giữ gìn hơn. Ở đây không có tên vô lại nào hết. Người đó, thưa ngài, là đại úy chỉ huy đội lính của tôi.”

Francesco cúi xuống tuân phục, cũng kiên nhẫn trước mọi lời trách cứ của Valentina như đã nổi nóng trước sự láo xược của Fortemani.

“Cũng chỉ vì cái chức đại úy này mà chúng tôi đã lờ qua tiếng lại,” chàng trả lời, thái độ hết sức khiêm nhường. “Theo lời của chính quý ông đây” - chàng hướng tia nhìn về phía Gonzaga - “thì ông ta mới là đại úy của công nương.”

“Ông ấy là đại úy chỉ huy lâu đài của tôi,” Valentina giải thích với chàng Bá tước.

“Ngài thấy đấy, ngài Francesco,” Peppe chen vào, lúc này đã ngồi vắt vẻo trên hàng lan can, “chúng tôi chẳng thiếu gì đại úy ở đây. Chúng tôi còn có thầy Domenico, đại úy chỉ huy lính hồn và dạ dày của chúng tôi; và bản thân tôi, đại úy của...”

“Quý bắt mi đi, tên hề khốn kiếp,” Gonzaga gầm lên, thô bạo đẩy anh hề khỏi chỗ ngồi. Sau đó gã quay ngoắt sang phía Bá tước. “Ngài có tin tức cần thông báo với chúng tôi sao, thưa ngài?” gã hỏi trịch thượng.

Bỏ qua giọng điệu của Gonzaga, cũng chẳng để ý đến cách xưng hô của gã công tử, Francesco lại trang trọng cúi đầu một lần nữa trước công nương.

Họ băng qua khoảng sân hình chữ nhật rồi đi lên cái cầu thang mà Fortemani đã lao xuống từ đó để gặp chàng Bá tước, họ vào phòng tiệc lớn của lâu đài, nằm về mé Nam của sân trong. Chàng Bá tước, đi theo sau cô thiếu nữ, vừa đi vừa nhìn đám lính đánh thuê đang đứng lơ nhố trong sân. Chàng lách người đi giữa chúng một cách lạnh lùng bình thản, vừa đi vừa quan sát xem xét, đánh giá giá trị thực của đám lính bát nháo này bằng con mắt sành sỏi của một người cầm quân đã quá quen với việc chiêu mộ và chỉ huy lính đánh thuê. Cái nhìn của đám lính này làm chàng ít hài lòng đến mức vừa bước qua ngưỡng cửa phòng chàng bèn dừng lại nhìn Gonzaga.

“Tôi thấy không an tâm tí nào khi phải để người hầu của tôi ở lại một mình giữa đám du đảng này, thưa ngài. Liệu tôi có thể yêu cầu ngài ra lệnh cho chúng không được động đến anh hầu của tôi không?”

“Du đảng?” trước khi Gonzaga kịp trả lời, cô công nương đã giận dữ lên tiếng. “Họ là lính của tôi.”

Một lần nữa Bá tước lại lịch sự cúi người, chàng trả lời bằng giọng lịch sự nhưng lạnh lùng:

“Xin công nương thứ lỗi, tôi sẽ không nói gì thêm gì nữa - trừ khi để lấy làm tiếc rằng tôi không thể chúc mừng công nương về lựa chọn của công nương.”

Đến lượt Gonzaga bị chạm nọc, vì việc mộ lính đều là do gã làm.

“Thông điệp của ngài chắc phải quan trọng lắm, thưa ngài, để đáng cho chúng tôi phải kiên nhẫn chịu đựng sự thô lỗ của ngài.”

Francesco nhìn thẳng trở lại vào cặp mắt xanh đang cố gắng trừng lên vô ích để tỏ ra đe dọa, và chàng Bá tước cũng chẳng hề giấu giếm vẻ coi thường trong ánh nhìn của mình.

“Quả vậy, quả vậy, có lẽ tốt nhất tôi nên ra đi thì hơn,” chàng trả lời với vẻ nuối tiếc, “vì đây có vẻ là nơi mà mọi thứ, mọi người đều có hứng kiểm chuyện với tôi. Đầu tiên tay đại úy Fortemani của công nương đã chào đón tôi với thái độ láo xược không thể tha thứ được. Sau đó đến công nương, chính công nương lại trách cứ tôi chỉ vì tôi yêu cầu bảo vệ người hầu của tôi trước những kẻ mà chỉ riêng cái nhìn đã làm tôi phải cảnh giác. Công nương bất bình vì tôi gọi chúng là những tên du đảng, cứ như thể tôi đã theo đuổi binh nghiệp suốt mười năm trời mà không biết cách đánh giá chính xác một người cho dù kẻ đó được ngụy trang như thế nào. Và cuối cùng, để đủ lệ bộ chào mừng, tay công tử bột này” - chàng chỉ tay đầy miệt thị về phía Gonzaga - “lại còn dám lớn tiếng nói tôi thô lỗ.”

“Công nương,” Gonzaga kêu lên, “xin công nương cho phép tôi tính sổ với hắn.”

Một cách vô tình, lời thỉnh cầu của Gonzaga đã cứu vãn tình hình. Cơ bậc tức đang bắt đầu dâng lên trong tim cô thiếu nữ, gây ra do vẻ kiêu ngạo của chàng Bá tước, đã tan biến khi nàng nhận ra vẻ kì cục khôi hài trong lời đề nghị của anh chàng đại úy, đáng dấp ẻo lả, giọng nói rụt rè của anh chàng tương phản hoàn toàn với giọng nói tự tin cương nghị, thân hình mạnh mẽ linh hoạt của Francesco. Nàng không cười, vì như thế có thể làm hỏng hết mọi việc, nhưng im lặng nhìn lần lượt hai người với ánh mắt lầu lỉnh, nhận ra cái nhìn ngạc nhiên và hàng lông mày hơi nhướng lên của chàng Bá tước khi nghe thấy anh chàng công tử đòi đấu tay đôi. Thế là, từ chỗ bức bối, cô thiếu nữ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, tự nhủ rằng những gì chàng hiệp sĩ lạ mặt nói cũng có thể có lí, và quả thực cho đến lúc này sự tiếp đón chàng nhận được có thiếu về lịch sự cần thiết. Trong khoảnh khắc, bằng vẻ duyên dáng và tế nhị hiếm có, nàng đã làm dịu lại sự phũ phẫm bị tổn thương của Gonzaga, đồng thời cũng làm lắng xuống cơn bức bối còn mạnh hơn nhiều của chàng Bá tước.

“Bây giờ, thưa ngài Francesco,” nàng dần hòa, “hãy cư xử như những người bạn, và cho tôi được biết mục đích cuộc đến thăm của ngài. Mời ngài ngồi xuống.”

Lúc này họ đã đi hẳn vào trong căn phòng dành cho các buổi tiệc tùng - một gian rộng thiết kế sang trọng, tường được trang trí bằng những bức bích họa cảnh đi săn và các cuộc dạo chơi, một vài trong số đó là tác phẩm của Pisaniello. Trên tường cũng treo vài chiến lợi phẩm từ các chuyến đi săn, và rải rác trong phòng, dựa vào tường là những bộ áo giáp quý giá sáng chói phản chiếu ánh mặt trời rơi vào qua những khung cửa sổ cao lồng khung kính. Phía cuối phòng có một bức bình phong lớn chạm trổ tinh xảo bằng gỗ trắc bá.

Công nương Valentina ngồi xuống chiếc ghế dựa có lưng ghế cao kê ở đầu chiếc bàn ăn lớn, Gonzaga đứng bên cạnh, trong khi Francesco đứng đối diện với nàng, kê dựa vào thành bàn.

“Tin mà tôi muốn báo với công nương cũng ngắn gọn thôi,” chàng Bá tước cất lời. “Tôi những muốn có thể đem đến cho công nương một tin tốt lành hơn. Người cầu hôn công nương, Gian Maria, đã quay trở lại triều đình của đức ông Guidobaldo, nóng lòng cử hành đám cưới đã được hứa hẹn, và biết công nương đã trốn đến Roccaleone, trong lúc này ông ta đang tập hợp một đội quân, mà có lẽ đến giờ cũng đã sẵn sàng, để tấn công lâu đài của công nương.”

Khuôn mặt Gonzaga trắng bệch ra như màu chiếc áo vest lụa gã đang mặc dưới chiếc áo khoác nhung màu ngọc trai khi nhận ra rằng những tiên đoán gã từng nghĩ tới nhưng không hề tin nay đã trở thành hiện thực. Tự nhiên gã cảm thấy quay cuồng chóng mặt vì sợ. Rồi đây người ta sẽ xử trí gã, kẻ đầu têu ra vụ phản loạn của Valentina, như thế nào đây? Suýt nữa thì gã rên lên thành tiếng trước biến cố bất ngờ làm lộn nhào hết kế hoạch đẹp đẽ của gã. Bây giờ thì còn lấy đâu ra thời gian cho chuyện tán tỉnh yêu đương, cho ý đồ tỏ tình cầu hôn để trở thành chồng Valentina nữa? Gã như đã ngửi thấy mùi thuốc súng trong không khí, và ý nghĩ về những chuyện đổ máu này làm gã sồn da gà, cả người lạnh ngắt đi. Sự giễu cợt của số mệnh mới tàn nhẫn làm sao. Đây chính là viễn cảnh tệ hại nhất mà hắn cũng đã từng cân nhắc đến nhưng rồi lại gạt phắt đi, tự thuyết phục mình rằng cả Guidobaldo và Gian Maria đều không điên rồ đến độ bất chấp chuyện trở thành trò cười cho thiên hạ mà làm dữ đến như vậy.

Ánh mắt Francesco dừng lại trong khoảnh khắc trên khuôn mặt tay lăng tử, nhận thấy nỗi sợ hãi hiện lên rõ ràng đến mức bất cứ ai có mắt đều không thể không nhìn ra. Khóe môi chàng hơi nhếch lên thành một nụ cười, trong khi mắt chàng quay sang chạm mắt Valentina - đôi mắt long lanh như những giọt sương đêm dưới ánh ban mai.

“Có sao đâu, cứ để họ đến đây!” nàng lên tiếng, đầy kiêu hãnh. “Anh hề đội vương miện Công tước ấy sẽ thấy là tôi đã sẵn sàng. Chúng tôi đã được trang bị đầy đủ về mọi mặt. Lương thực của chúng tôi đủ dùng cho ba tháng, nếu cần thiết, và chúng tôi cũng không thiếu gì vũ khí. Cứ để Gian Maria tới đây, và ông ta sẽ thấy Valentina della Rovere không phải là kẻ hèn nhát chịu khuất phục. Về phần ngài, thưa ngài hiệp sĩ,” nàng nói tiếp, “với một người tôi không có quyền được đòi hỏi gì, tôi không biết nói gì để bày tỏ lòng biết ơn trước cử chỉ hào hiệp của ngài khi vất vả tới đây cảnh báo cho tôi.”

Francesco khẽ thở dài, trên khuôn mặt chàng thoáng vẻ nuối tiếc.

“Than ôi!” chàng lên tiếng. “Khi cưới ngựa tới đây, thưa công nương, tôi đã ao ước được phụng sự công nương một cách hữu ích hơn. Tôi đến đây để giúp đỡ công nương nếu công nương có khi nào cần đến, nhưng khi nhìn thấy đám lính của công nương tôi sợ rằng kế hoạch của tôi khó mà thực hiện được với những kẻ như vậy. Theo kế hoạch tôi đã vạch ra trong đầu, để thành công thì điều quan trọng hàng đầu là những người lính công nương chiêu mộ phải trung thành, đáng tin cậy, mà tôi sợ rằng chúng không phải là loại người này.”

“Dù sao,” Gonzaga chen vào đầy nhiệt tình, như kẻ chết đuối vớ được cọc, “hãy nói cho chúng tôi nghe kế hoạch của ngài.”

“Tôi xin ngài cứ nói,” Valentina cất lời.

Được hưởng ứng, Francesco cân nhắc một lát.

“Không biết công nương có biết về tình hình Babbiano hiện nay không?” chàng hỏi.

“Tôi cũng có biết ít nhiều.”

“Tôi sẽ nói để cô rõ hơn một chút, thưa công nương,” chàng Bá tước tiếp tục. Đoạn chàng kể cho cô thiếu nữ về mối đe dọa từ Cesare Borgia đang lơ lửng trên đầu công quốc của Gian Maria, và kết quả là vị hôn phu bất đắc dĩ của nàng có rất ít thời gian trong tay để làm khó dễ nàng; vì vậy chỉ cần đức ông bị giữ chân dưới những bức tường của Roccaleone ít lâu là ổn. “Nhưng vì không có nhiều thời gian để chờ đợi”, chàng kết thúc, hiển nhiên sẽ áp dụng các biện pháp cứng rắn và quyết liệt, tôi nghĩ rằng công nương không nên ở lại đây trong thời gian đó.”

“Không ở lại?” cô thiếu nữ kêu lên, trong giọng nói của nàng có thể nghe thấy sự coi thường. “Không ở lại?” Gonzaga dè dặt nhắm theo, hi vọng bắt đầu nhen nhóm trở lại.

“Đúng thế, thưa công nương. Tôi khuyên công nương hãy để lại cho Gian Maria một lâu đài trống, và như thế cho dù lâu đài thất thủ thì Công tước cũng chẳng được lợi lộc gì.”

“Ngài định khuyên tôi nên cao chạy xa bay?” Valentina hỏi lại.

“Tôi đã định như thế, nhưng những gì tôi nhìn thấy ở đám lính của công nương đã làm tôi ngần ngại. Những người này không đáng tin cậy, và để cứu bộ da trần của mình, có thể chúng sẽ sẵn sàng mở cửa lâu đài đầu hàng, như thế việc bỏ trốn của công nương sẽ bại lộ và rất có thể Công tước vẫn còn đủ thời gian để biến chuyển bỏ trốn thứ hai này thành công cốc.”

Trước khi công nương kịp trả lời, Gonzaga đã hối hả thúc giục nàng nên làm theo một lời đề nghị khôn ngoan và đúng lúc như thế, và tìm kiếm sự an toàn bằng cách bỏ trốn khỏi nơi mà Gian Maria không nghi ngờ gì nữa sẽ đập vụn từng phiến đá. Lời lẽ của gã được nói ra với giọng điệu hối hả liên thoắt và thể thiết đến mức cuối cùng nàng bèn quay lại nhìn thẳng vào mặt gã:

“Ngài sợ sao, Gonzaga?” nàng hỏi.

“Tôi sợ cho... cho cô thôi, thưa công nương,” gã vội đáp.

“Thế thì ngài có thể dẹp nỗi sợ hãi đó sang một bên. Vì cho dù tôi ở lại đây hay không, có một điều chắc chắn: Gian Maria sẽ không bao giờ chạm được đến người tôi.” Rồi nàng quay lại phía Francesco. “Tôi thấy lời khuyên bỏ trốn khỏi đây mà ngài đưa ra không phải không có lí, cũng như ý kiến hiện nay của ngài rằng tôi nên ở lại. Nếu chỉ hành động cảm tính thì có lẽ khi tên bạo chúa đó đến, tôi sẽ ở lại đây chiến đấu. Nhưng không thể bỏ qua lời khuyên của lí trí mách bảo tôi nên thận trọng, và tôi sẽ cân nhắc kĩ lưỡng tất cả.” Rồi nàng lại cảm ơn chàng một cách duyên dáng nhưng không kém chân thành vì không những chàng đã đến báo tin mà còn sẵn sàng giúp đỡ nàng, rồi nàng hỏi Bá tước nguyên nhân gì đã khiến chàng hành động như vậy.

“Những nguyên nhân đã luôn đòi hỏi các hiệp sĩ chân chính phải phụng sự các công nương trong cơn hoạn nạn,” chàng đáp, “và có lẽ cả những hồi ức về lòng nhân ái của công nương khi chăm sóc vết thương cho tôi ngày trước tại Acquasparta.”

Lần thứ hai ánh mắt hai người gặp nhau, xao động, để rồi cùng bối rối quay đi, cả hai đột nhiên trở nên lúng túng gượng gạo, tất cả những điều đó Gonzaga, do đang mãi lo lắng nghĩ ngợi, đều không hề nhận thấy. Để phá tan sự im lặng gò bó, cô thiếu nữ dò hỏi Bá tước vì sao việc nàng bỏ trốn đến Roccaleone lại bại lộ nhanh đến thế.

“Công nương vẫn chưa biết sao?” chàng kêu lên. “Không lẽ Peppe chưa nói gì với công nương?”

“Tôi chưa kịp nói chuyện với cậu ấy. Hôm qua, mãi đến rất khuya Peppe mới tới lâu đài, và tôi gặp cậu ấy lần đầu tiên sáng hôm nay khi cậu ấy chạy vào báo tin ngài đến.”

Đúng lúc đó, trước khi mọi người kịp nói gì thêm, tiếng la hét hỗn loạn từ bên ngoài đột nhiên vọng vào. Cửa ra vào của căn phòng bị đẩy mở tung ra, và Peppe hối hả lao vào như một mũi tên.

“Anh hầu của ngài, quý ông Francesco,” anh hề kêu lên, khuôn mặt hiện rõ vẻ kích động. “Hãy tới nhanh lên, không chúng giết anh ta mất.”

14. Chương 14: Fortermani Uống Nước

Sự tình bắt đầu bằng những cái nhìn khiêu khích mà Francesco vốn đã nhận thấy, rồi trở thành những lời chọc tức sỉ nhục khi chàng đi khuất. Nhưng Lanciotto, người mà trong thời gian dài phục vụ dưới quyền Bá tước Aquila đã rèn được thói quen giữ im lặng cùng tính kiên nhẫn kiềm chế hiếm có, vẫn giữ vẻ thản nhiên không để ý tới. Vẻ dửng dưng của anh đã bị đám du đảng hiểu nhầm là nhát sợ, do đó, càng được cổ vũ - như một đám chó hoang thích sủa bậy cần càn - chúng bèn lần tới khiêu khích ngày càng thô bạo và đe dọa hơn. Lanciotto cũng bắt đầu mất dần sự kiềm chế, và cuối cùng chỉ còn nỗi e ngại gây ra cơn thịnh nộ của chủ nhân mới buộc anh hầu cố kìm mình không đáp trả. Đúng lúc ấy một tên đao búa thô lỗ, chính

cái gã đã hách dịch quát Lanciotto phải bỏ mũ xuống khi gặp các “nhà quý tộc” và hiển nhiên cũng bị anh phớt lờ như tất cả những lời gây sự khác, liền hầm hè tiến tới tóm lấy chân anh hầu, giống như Ercole đã làm với chủ nhân của anh. Không còn nhìn được, Lanciotto liền vùng chân hất tay gã nọ ra rồi tặng cho tay du đang hỗn hào một đá ra trò vào giữa mặt khiến gã nằm đo ván thẳng cẳng dưới đất, ngất xỉu, máu me bết bết.

Tiếng hét man rợ từ đám đồng bọn của gã đã cho Lanciotto biết rõ ràng chuyện sẽ đến. Trong nháy mắt, cả đám đã nhảy xổ vào gào thét đòi lấy máu anh. Anh hầu cố tìm cách rút thanh kiếm của chủ nhân, đang treo bên cạnh bộ áo giáp của Bá tước phía sau yên của anh, để hộ thân, nhưng trước khi kịp thực hiện ý định thì Lanciotto đã bị một tá những bàn tay tóm lấy, vừa đánh đập vừa lôi tuột xuống đất. Khi anh hầu đã ngã xuống, cả đám du côn liền ào lại giữ chặt lấy anh, một bàn tay đi găng sắt lập tức bịt lấy miệng nạn nhân ngăn không cho anh cầu cứu.

Về phía Tây của khoảng sân, một đường dẫn nước đục xuyên qua tường đã có thời đổ nước vào một bể chứa lớn đục vào đá qua chiếc vòi chạm hình đầu sư tử. Nhưng đã một thời gian dài đường dẫn nước này không còn được sử dụng, và chiếc vòi nước thò ra khỏi miệng của đầu sư tử đã khô cong từ lâu. Tuy vậy chiếc bể vẫn còn đầy đến quá nửa một thứ nước mà, sau thời gian dài lâu dài bị bỏ hoang, đã trở thành một vũng tù đọng bẩn thỉu. Chính Fortemani đã có ý tưởng dễ thương đem Lanciotto đến chìm chết ngạt trong cái bể này - ý tưởng được cả đám thủ hạ của lão hò hét nhao nhao hưởng ứng, rồi lập tức bắt tay vào việc. Chúng thô bạo lôi Lanciotto, đã bị đánh đập máu me đầm đìa nhưng vẫn tiếp tục vùng vẫy chống cự quyết liệt, qua khoảng sân đến bên thành bể, định bụng sẽ quăng anh hầu vào đó rồi chìm anh chết đuối như chuột.

Nhưng đúng lúc ấy từ phía sau anh hầu có vật gì đó vung lên từ trên không rồi vút xuống nhanh như một tia chớp. Từ một đến hai tiếng cười, rồi trong nháy mắt nhiều hơn nữa những tiếng cười khả ố tắt vụt nhường chỗ cho những tiếng kêu thét đau đớn cất lên từ đám dao búa khi một trận mưa bóng rất quất không thương tiếc xuống đầu, mặt và vai chúng.

“Tránh ra ngay, đồ súc sinh, đồ khốn kiếp, xéo ngay!” một giọng sấm sét vang lên, cả đám hoảng hồn lùi cả lại mà không hề dám chống trả, như một bầy chó hoang trước làn roi ghê gớm.

Chính Francesco, đơn độc, chỉ với chiếc roi trong tay, đã xua cả đám tán loạn rời xa khỏi anh hầu bị hành hung của chàng, như một con chim ưng tung hoành giữa một bầy chim sẻ. Đến lúc này giữa chàng và Lanciotto chỉ còn cái lưng hộ pháp của Ercole Fortemani, lão đang đứng quay lưng lại phía chàng; vì lão vẫn chưa kịp nhận ra có người đến quấy quấy làm đứt quãng trò vui.

Francesco ném ngọn roi xuống đất, đưa một tay ra tóm lấy thất lưng lão đại úy, tay kia chộp lấy cái cổ bẩn thỉu của lão, chàng nhấc bổng lão lên với sức mạnh khó tin nổi, rồi quăng về phía trước thẳng hướng mặt nước đục ngầu trong bể.

Một tiếng rống kinh hoàng bị chìm ngấm đi trong tiếng thân người đập xuống mặt nước còn vang dội hơn, Fortemani, chân tay dang ra quờ quạng, lao thẳng xuống mặt nước rồi chìm ngấm, trong khi một cột nước cao bắn vọt lên làm mùi hôi nồng nặc tỏa ra sắc súa, bằng chứng hùng hồn cho biết sự thơm tho dễ chịu của bữa tắm ngoài dự kiến này.

Chẳng thèm quay lại nhìn kết quả việc mình vừa làm, Francesco cúi xuống người hầu đang trôi tả.

“Lũ súc sinh này không làm ngươi bị thương chứ, Lanciotto?” chàng hỏi. Nhưng trước khi anh hầu kịp trả lời, một gã trong đám du đang đã nhảy xổ tới sau lưng chàng Bá tước đang cúi xuống, vung dao găm nhằm thẳng giữa hai vai chàng đâm tới.

Một tiếng phụ nữ kêu thất thanh vang lên hoảng hốt, vì Valentina đã nhìn thấy cảnh tượng hiểm nghèo từ chỗ đứng trên lưng chừng cầu thang, Gonzaga kè kè sau lưng.

Nhưng chiếc áo trấn thủ chắc chắn của Francesco đã chịu được thử thách, và lưỡi dao trượt sang một bên, vô hại, chỉ để đường xước trên mặt lụa phủ ngoài của chiếc áo. Chỉ một nháy mắt sau, gã đâm trộm đã thấy tay mình bị tóm cứng như trong cùm sắt. Con dao rời ra khỏi tay gã, và sau đó khi chàng Bá tước buộc gã phải quỳ sụp xuống hai đầu gối chàng thì mũi dao lại chìa thẳng vào chính ngực gã.

Tất cả xảy ra chỉ trong chớp mắt, thế nhưng với gã khốn kiếp đột nhiên thấy cái chết lù lù trước mặt, và, như một con chiên ngoan đạo, cũng biết sợ sự trừng phạt đang chờ đợi gã dưới địa ngục, khoảnh khắc đó

dài như một tiếng đồng hồ, hai gò má xám ngoét và đôi mắt trợn tròn như muốn trời ra khỏi trông, gã chờ đợi nhát dao hóa kiếp lao ngập vào tim.

Nhưng chẳng có nhát dao nào động đến tim gã cả. Thở phì một tiếng càu giận nhưng đắc chí, chàng Bá tước vớt con dao sang một bên rồi vung nắm đấm lên giáng thẳng vào mặt tên lính đánh thuê vô lại một đấm tưởng đến trời long đất lở. Tên khốn kiếp nằm thẳng cẳng bất tỉnh nhân sự dưới cú đấm thô sơ, và Francesco, nhặt chiếc roi nằm ngay dưới chân lên, đứng thẳng dậy sẵn sàng đón tiếp những tên còn lại.

Từ giữa bể, ngập đến ngực trong vùng nước hôi hám, đầu và khuôn mặt quái dị phủ một lớp mặt nạ màu xanh lục nhớp nháp của cây cỏ rong rêu, Ercole Fortemani trồi lên ngoác mồm ra chửi bới, lớn tiếng đòi lấy máu kẻ đã dám tấn công lão, nhưng không dám nhúc nhích chân tay một li một lai để thực hiện. Lão không hẳn là một tên hèn nhát; nhưng bị khống chế bởi nỗi sợ trước một người có sức mạnh ghê gớm như thế, lão bèn đứng im bên ngoài tầm với của chàng Bá tước, ở chính giữa cái bể hình vuông, và lớn tiếng hò hét ra lệnh cho đám đàn em từng xéo kẻ lạ mặt ra từng mảnh. Nhưng lũ lính của lão vừa được chứng kiến quá đủ kiểu cách ra tay của chàng Bá tước, không dám tiến bước nào về phía người đàn ông rám nắng, mạnh mẽ đang đứng đợi, trong tay là ngọn roi mà không ít trong đám lính đã được ném mùi. Co cụm lại gần nhau, giống như một bầy cừu đang run rẩy hơn là một toán lính dạn dày trận mạc, cái đám đứng chụm lại gần phía tháp của cổng lâu đài ấy trở thành đề tài chế giễu cho Peppe, anh này lúc đó đang từ hàng hiên bằng đá phía trên lớn tiếng hoan hô sự can trường của chúng bằng đủ lời châm chích bay bướm văn vẻ, trong sự hưởng ứng thích thú của mấy cô tùy nữ và hai anh chàng hầu phòng đứng cạnh.

Cuối cùng thì đám lính cũng cựa quậy chân tay, nhưng lại là theo lệnh của Valentina. Cô công nương đã nói chuyện hồi lâu với Gonzaga - lúc đó đang đứng sát cạnh cô không rời một bước, không hề có ý tham gia vào vụ ẩu đả, lấy cớ rằng chính cô cũng có thể cần đến sự bảo vệ. Cô thiếu nữ đã giục gã làm một điều gì đó, và cuối cùng gã đành phải tuân theo, lần từng bước theo cầu thang đá dẫn xuống sân; nhưng một cách lè mề miễn cưỡng đến mức, bật kêu lên vì sốt ruột, nàng đã lao xuống vượt lên trước gã, đích thân làm việc nàng muốn hẳn làm. Nàng đi qua trước mặt Francesco, vừa nhìn chàng thán phục vừa khen ngợi sự can đảm của chàng, khiến hai gò má chàng Bá tước đỏ bừng. Nàng cũng dừng lại ân cần hỏi han Lanciotto, lúc này đã gượng đứng dậy được nhưng khắp người bầm tím. Nàng quay lại ném một cái nhìn bức dọc và ra lệnh với giọng bức dọc không kém về phía lão hộ pháp Ercole, lúc đó vẫn đang đứng đực ra trong bể, buộc lão phải im lặng. Sau đó, khi còn cách đám thủ hạ của lão chừng mười bước chân, nàng dừng lại, với dáng điệu giận dữ, cánh tay chỉ thẳng vào lão đại úy của chúng, nàng ra lệnh cho chúng bắt lão lại.

Mệnh lệnh đột ngột, đầy bất ngờ này làm Fortemani đang lúc nổi cơn điên cũng phải ngớ ra. Lão im bất, đưa mắt nhìn ngớ ngẩn về phía đám thủ hạ, lúc này cũng đang đưa mắt nhìn nhau ngờ vực; nhưng sự ngờ vực nhanh chóng bị xua tan bởi chính lời nói của cô thiếu nữ.

“Các người phải bắt y nhốt vào phòng giam, hoặc ta sẽ cho đuổi cả y lẫn các người ra khỏi lâu đài của ta,” nàng lên tiếng đầy tự tin, cứ như thể nàng có trong tay một trăm quân chờ lệnh để đối phó với chúng.

Đứng sau nàng một hai bước chân là anh chàng Gonzaga, mặt trắng bệch, đang rụt rè cần mồi lo lắng. Phía sau anh chàng công tử là thân hình cao to vạm vỡ của Francesco del Falco, đứng cạnh chàng là Lanciotto, khuôn mặt cả hai đều nghiêm nghị quả quyết.

Đó là tất cả lực lượng cô công nương trẻ có trong tay khi nàng cao giọng tuyên bố sẽ đuổi tất cả đám lính đánh thuê ra khỏi Roccaleone - như thể dọa một đám trẻ hư - trừ khi chúng tuân lệnh nàng. Cả đám còn đang đứng đó ngần ngừ thì chàng Bá tước đã bước lại bên Valentina.

“Các người vừa được nghe những lựa chọn mà quý công nương đưa ra,” chàng cất giọng đầy uy nghiêm. “Hãy cho chúng ta biết các người có tuân lệnh hay không. Lựa chọn mà các người có lúc này, rất có thể các người sẽ không còn cơ hội để có lại lần nữa đâu. Nhưng nếu các người đã quyết định không phục tùng công nương, thì cổng lâu đài ở ngay sau lưng các người đó, và cầu treo vẫn còn đang hạ. Hãy đi khỏi nơi đây lập tức!” Từ dưới vầng trán cau có, Gonzaga lên ném về phía chàng Bá tước một cái nhìn căm ghét. Cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, không thể để gã lạ mặt này lưu lại Roccaleone. Ý quá mạnh mẽ, quá áp đảo, và không chừng có thể tự biến mình thành ông chủ lâu đài chỉ đơn thuần bằng sức mạnh cơ bắp và dáng điệu hách dịch uy quyền của y, những phẩm chất mà trong con mắt của Gonzaga chẳng qua chỉ là tính cách của một tên thất phu vô biên, nhưng ắt hẳn chính gã sẽ sẵn sàng trả bất cứ giá nào để có được. Hơn lúc nào hết, giờ đây Francesco đang chứng tỏ rõ ràng sự mạnh mẽ uy quyền của mình. Đám du đảng liều mạng kia,

bị chàng Bá tước đánh cho tơi tả và sỉ vả hết lời, ắt hẳn đã hèn nhau xông vào hạ thủ lập tức kẻ đã dám tấn công sỉ nhục chúng trừ khi phải đối đầu với một người vừa can đảm hiểm có lại có khiếu chỉ huy như chàng. Đám lính lầm rầm trao đổi gì đó với nhau, và cuối cùng một gã trong đám lên tiếng:

“Thưa quý ông, nhưng người mà chúng tôi được ra lệnh bắt giữ chính là đại úy của chúng tôi.”

“Đúng thế, nhưng đại úy của các người, cũng như bản thân các người, đều được quý công nương đây trả lương; và công nương, chủ nhân cao nhất của các người, ra lệnh cho các người bắt hắn ta lại.” Nói đến đây, trong khi đám lính vẫn còn do dự, chàng Bá tước lại buông ra thêm một lí lẽ hấp dẫn hơn nhiều. “Đại úy của các người đã tự cho thấy y không xứng đáng với chức chỉ huy đã được tin cậy trao cho y, và có lẽ sau khi đã xét xử y xứng đáng, chúng ta sẽ xem xét đến việc chọn một người thích hợp trong số các người để thay thế y.”

Về do dự của đám lính biến mất, chút trung thành nhỏ nhoi dành cho Ercole đã bị xóa sạch trước viễn cảnh được chiếm chức chỉ huy và khoản lương hậu của lão, thế là sự thất sủng của lão đại úy hoàn tất trong nháy mắt.

Đám thủ hạ cũ của lão quát lão rời khỏi chỗ trú ẩn, hay đúng hơn từ chỗ lão vẫn đang đứng đực ra trong bể nước, choáng váng cứng họng không phản ứng được gì trước diễn biến quá nhanh của tình hình. Lão lầm lì từ chối không chịu lội ra khỏi bể nộp mình, cho đến khi Francesco - lúc này đã đương nhiên tiếp lấy quyền chỉ huy trước sự khó chịu mỗi lúc một tăng của Gonzaga - ra lệnh cho một gã lính chạy đi lấy một khẩu súng hỏa mai và bắn hạ tại chỗ “con chó hoang.” Đến đây thì lão hộ pháp bèn quỳnh quáng gào lên xin tha mạng, rồi lướt thướt trèo ra khỏi bể, luôn mồm thề rằng cho dù lão không chết đuối nhưng có lẽ chỉ nhờ một phép màu nào đó lão mới không bị ngộ độc vì thứ nước cam lộ chứa trong bể.

Một sự kiện không hay ho gì như vậy là kết thúc, một sự kiện đã giúp Valentina mở mắt trước chân tướng của đám du côn mà Gonzaga chiêu mộ cho nàng. Và có lẽ bản thân tay chơi đàn lýt này cũng đã được một phen mở mắt vì gã hoàn toàn gà mờ trong những chuyện tương tự. Cô thiếu nữ ra lệnh cho Gonzaga thu xếp chỗ nghỉ cho Francesco, đồng thời gọi một gã hầu phòng đến ra lệnh cho y đi theo hầu hạ chàng hiệp sĩ. Một căn phòng được chuẩn bị cho chàng trong thời gian ngắn chàng lưu lại Roccaleone, trong khi nàng cân nhắc để quyết định xem tiếp theo đây nên hành động như thế nào.

Một hồi chuông vang lên từ cuối khối nhà phía Nam của lâu đài, cuối khoảng sân trong thứ hai, gọi cô thiếu nữ tới nhà nguyện, nơi thầy Domenico sáng nào cũng đọc một khóa lễ. Nàng bèn chào Francesco, nói rằng nàng sẽ cầu nguyện Thượng Đế giúp nàng có được quyết định sáng suốt trong việc lựa chọn rời khỏi Roccaleone hay ở lại chống trả cuộc tấn công của Gian Maria.

Francesco, được Gonzaga và anh hầu phòng tháp tùng, đi tới một căn phòng để chịu nằm trong tòa tháp Sư Tử, xây ở phía Đông Nam của pháo đài. Cửa sổ căn phòng của chàng nhìn xuống khoảng sân trong thứ hai, mà đúng lúc đó Valentina và các cô tùy nữ đang rào bước băng qua để dự buổi cầu kinh sáng.

Gonzaga cố kiềm chế lòng đố kỵ với người hiệp sĩ lạ mặt mà gã đã bắt đầu coi như một đối thủ nguy hiểm, và gắng gượng cư xử với chàng theo đúng phép xã giao. Thậm chí gã còn muốn thảo luận với chàng về tình hình hiện tại của họ - bị thúc đẩy bởi tính đa nghi, và định sẽ khéo léo ướm hỏi xem nguyên do thực nào đã khiến anh chàng lạ hoắc này quan tâm tới chuyện của Valentina đến thế. Nhưng Francesco, bằng giọng mệt mỏi nhưng rất mực lịch thiệp, đã yêu cầu gã đi ra ngoài, đồng thời ngỏ ý muốn để chính Lanciotto đến phục vụ cho mình. Thấy rằng có cố xoay sở gặng hỏi nữa cũng bằng thừa, Gonzaga tức bầm gan tím ruột, rút lui với một nụ cười ngọt lịm và những lời cáo từ nhã nhặn lịch sự nhất.

Gã đi xuống dưới ra lệnh kéo cầu treo lên, và nhận ra đám người gã chiêu mộ đột nhiên trở nên dễ bảo và tích cực hơn nhiều sau bài học cứng rắn Francesco đã dạy chúng, gã liền tiện thể trút luôn bầu tức tối bực dọc tích tụ này giờ lên đầu mấy tên lính. Sau đó gã quay về phòng riêng, ngồi thừ ra bên một khung cửa sổ nhìn ra vườn của lâu đài, đánh bạo với những ý nghĩ không mấy dễ chịu trong đầu.

Nhưng cũng chỉ một lúc sau gã đã trở nên tươi tỉnh và lấy lại được lòng can đảm, vì chàng công tử của chúng ta cũng có thể can đảm chùng nào nguy hiểm còn ở đủ xa. Tốt nhất, gã nghĩ, Valentina nên rời khỏi Roccaleone. Gã sẽ khuyên nhủ và hối thúc nàng làm như vậy nếu cần. Đương nhiên là gã sẽ đi cùng với nàng, và chuyện tỏ tình vẫn sẽ xuôi chèo mát mái, không lâu đài này thì ở nơi nào khác cũng chẳng sao. Ngược lại, cho dù nàng quyết định ở lại, thì chuyện gì có thể xảy ra đây, nếu cuối cùng Gian Maria có tới

thật? Như Francesco đã nói, cuộc vây hãm sẽ không thể kéo dài, do những rắc rối đang đe dọa Babbiano. Chẳng bao lâu Gian Maria sẽ buộc phải quay về bảo vệ công quốc của mình. Thế thì, nếu họ có thể tìm chân gã Công tước đủ lâu, mọi chuyện sẽ ổn thỏa cả. Chắc là gã đã lo xa quá rồi.

Tay lẳng tử đứng dậy, vươn vai thư thái, rồi mở rộng hai cánh cửa sổ, gã thò người ra ngoài hít thở không khí dễ chịu của buổi sáng. Đột nhiên gã bật cười một mình. Gã thật ngỡ ngàng khi tự giầy vò mình vì nỗi sợ vô cơ lần đầu nghe tin Gian Maria sắp tới. Nghĩ lại, Gian Maria không chừng đã giúp gã một tay đắc lực - cho dù họ ở lại hay rời bỏ lâu dài. Không gì giúp thổi bùng lên tình yêu công hiệu bằng việc cùng sẻ chia hoạn nạn, và một tuần lo lắng mà Gian Maria có vẻ sắp gây ra cho họ sẽ giúp vụ tổ tình của gã tiến triển nhanh hơn một tháng tán tỉnh trong lúc bình yên vô sự. Rồi ý nghĩ về Francesco lại chen vào đầu Gonzaga làm gã bất giác cau mày, gã nhớ lại cảnh Valentina đã quan tâm đến thế nào khi nàng nhìn thấy tay hiệp sĩ lần đầu ở Acquasparta, và gã cũng còn nhớ nàng đã như bị thôi miên bỏ bùa bởi cặp mắt đen của tay ấy trong suốt cả ngày hôm đó như thế nào.

“Hiệp sĩ Francesco gì mới được cơ chứ?” gã lẩm bẩm một mình. “Hừ! Một kẻ không tên tuổi, một gã lang bạt không cửa không nhà, một tay võ biền cục súc, trên người chỉ sặc mùi máu và mùi da, một tên hạ tiện xứng đáng để cai quản những kẻ như Fortemani. Nhưng với một công nương quý phái - một tên què mùa hậu đậu như thế có thể mong mỗi được gì, làm thế nào một kẻ như vậy có thể thành công được?” Gã bật cười nhạo báng khi nghĩ lại cơn ghen tuông vô cơ của mình, khuôn mặt của gã dần ra vui vẻ, vì lúc này hiếm có ai lạc quan hơn gã - kết quả tất yếu sau một hồi suy nghĩ. “Thế nhưng, có Đức Chúa Cha chứng giám,” gã tiếp tục nói một mình, nghĩ lại sự gan dạ khó tin Francesco đã thể hiện trong cuộc ẩu đả dưới sân, “đúng là y khỏe như Hercule vậy, mà lại biết dùng nó để bắt người khác phục tùng và khiếp sợ. Phù!” Gã lại bật cười, quay lại gỡ chiếc đàn lứt từ trên tường xuống. “Một gã con hoang của một *tdottiero*[1] nào đó, thừa hưởng cả lòng kiêu ngạo của ông bố võ biền lẫn vẻ què mùa thô lỗ của bà mẹ lẳng lơ. Thế mà ta lại lo sợ một gã như vậy sẽ làm rung động được trái tim của Valentina không ai sánh kịp của ta ư? Nghĩ thế thì quả thực là coi thường nàng quá.”

[1] Tên chung dùng để gọi chỉ huy các đội quân đánh thuê ở Italia thời đó.

Gạt nổi ám ảnh Francesco ra khỏi đầu, gã bắt đầu lướt ngón tay dạo trên các dây đàn, và quay lại tựa vào khung cửa sổ, đầy hứng khởi, giọng hát ngọt ngào êm dịu của tay lẳng tử bắt đầu thắm thì một bản tình ca êm đềm.

15. Chương 15: Lòng Khoan Dung Của Francesco

Công nương Valentina và tùy nữ của nàng ăn trưa trong một căn phòng nhỏ nằm bên cạnh sảnh lớn của lâu đài, Francesco và Gonzaga cũng được mời ngồi vào bàn. Hai người hầu đứng phục vụ họ, trong khi thầy Domenico, chiếc tạp dề trắng muốt đeo quanh vòng eo tròn trịa, bưng các món ăn bốc hơi nghi ngút lên từ nhà bếp nơi lão vừa chuẩn bị xong; vì là một người đã sống cả đời trong tu viện, ở lão phần nào đó có tố chất của một bậc thầy trong việc sáng tạo nên những món ăn ngon lành cầu kì, cũng như của một người còn say mê sành sỏi hơn trong cái thú làm thỏa mãn ông thần khẩu. Việc bếp núc đối với lão cũng là một tôn giáo nho nhỏ, và giá như thầy Domenico đáng kính chịu để tâm đến các bài giảng kinh và các buổi nghe xưng tội với chỉ một nửa lòng nhiệt tình lão cống hiến cho nồi cháo, thực phẩm và gia vị thì ắt hẳn một suất phong thánh dành cho thầy là ăn chắc.

Lão tu sĩ đã phục vụ họ trưa hôm đó một bữa tuyệt vời mà không một ông hoàng nào có thể có cơ hội thưởng thức, trừ khi đó chính là giáo hoàng. Trên bàn ăn có chim săn được dưới thung lũng nấu với nấm, bản thân chiếc đĩa bày món này đã xứng đáng được coi là một thiên đường nho nhỏ của khoái lạc trần gian, trông nó hấp dẫn đến mức làm anh chàng Gonzaga sành ăn cũng phải hoa mắt. Bên cạnh đó là một con thỏ rừng đánh bắt được dưới sườn núi, được nấu với vang trắng Malmsey, thơm ngào ngạt khiến Gonzaga thấy ân hận vì đã hơi quá sa đà vào món thịt chim; đây nữa, món cá hồi còn tươi rói vừa đánh dưới suối lên, và cuối cùng là món bánh nướng tuyệt vời chỉ cần ăn vào là tưởng như trong miệng. Để hài hòa với thực đơn vương giả trên đã có thứ rượu vang đỏ mạnh của Puglia và loại vang Malvasia nhẹ hơn, bởi Gonzaga, khi chuẩn bị đồ dự trữ cho lâu đài, đã cẩn thận chú ý để ít nhất họ cũng sẽ không lo bị khát.

“Với một pháo đài đang chờ đợi cuộc bao vây thì tình hình của quý vị tại Roccaleone quả là dễ chịu hiếm có,” Francesco bình phẩm về bữa ăn trưa tuyệt tác.

Anh hề bèn cất giọng trả lời Bá tước. Anh chàng đang ngồi khuất dưới sàn, dựa vào chân ghế của một trong các cô tùy nữ của Valentina, cô này thỉnh thoảng lại cúi cho anh hề một miếng từ đĩa của cô, như thể cô đang âu yếm cho chú chó yêu ăn vậy.

“Ngài cần phải cảm ơn đức cha của chúng ta,” anh hề lúng búng, miệng phồng lên vì bánh nướng. “Nếu con mà không chọn ông ấy làm cha xưng tội thì quỷ bắt con đi. Một thầy tu có thể chăm sóc cho phần xác của người ta hoàn hảo đến thế hẵn cũng tuyệt vời chẳng kém trong chuyện cứu rỗi phần hồn. Thầy Domenico này, thầy rửa tội cho tôi sau khi mặt trời lặn nhé.”

“Người không cần đến ta đâu,” lão tu sĩ tức tối trả lời khinh miệt. “Luôn có phúc ban cho những kẻ như người - Phúc đức thay những kẻ quật quẹo về thể xác.”

“Thế mà không có lời nguyện rửa nào cho những kẻ như lão sao?” anh hề đập lại. “Chẳng nhẽ không có ghi ở đâu đó kiểu như: ‘Đáng nguyện rửa thay những kẻ béo phì, phì mỡ tham ăn tục uống, những kẻ tôn thờ cái bụng của chúng thay vì Chúa Trời?’ ”

Lão tu sĩ liền vung cái chân tròn lăn đi xằng đan lên đá một cú vào anh hề.

“Im mồm ngay, đồ răn độc.”

Lo sợ điều tệ hại hơn, anh hề vội vàng nhồm dấy.

“Hãy coi chừng đấy!” anh chàng kêu lên the thé. “Hãy nhớ, thưa đức cha, rằng giận dữ là tội trọng đấy. Hãy nhớ!”

Thầy Domenico dừng phất bàn tay đang vung lên nửa chừng, rồi bắt đầu lầm rầm cầu nguyện bằng tiếng Latinh, đôi mắt cúi xuống, hai hàng mi khép lại. Tranh thủ lúc đó Peppe kịp thời lần đến bên cửa.

“Ông thầy quý hóa, hãy thú nhận thâm vào tai tôi xem - lão đã nấu cái gì vậy, thỏ rừng hay một chiếc xăng đan cũ của lão vậy?”

“Đến thế này thì xin Chúa hãy tha thứ cho con,” lão tu sĩ rống lên, phục phịch lao về phía anh hề.

“Về kiểu cách nấu nướng của lão ư? Đúng đấy, hãy cầu nguyện đi... và quỳ gối xuống.” Anh chàng né được cú đánh, nhảy chồm chồm lên rồi lao trở vào trong phòng. “Đầu bếp, lão ấy à? Phì! Lão chỉ là cái thùng đựng thức ăn thừa mặc áo thầy tu thôi! Món chim của lão thì cháy khét, món cá hồi của lão thì bầy nhầy mỡ, còn món bánh nướng của lão thì...”

Món bánh nướng bị làm sao thì chẳng ai có thể biết được, vì thầy Domenico, mặt đỏ rần, đã nhảy bổ vào và suýt nữa đã tóm được anh hề nhưng anh này đã kịp lủi xuống gầm bàn lao vội đến bên vạt váy của Valentina, cầu xin nàng che chở cho mình khỏi cái gã điên béo phì suốt ngày mê sảng tự cho mình là đầu bếp kia.

“Kìa, đừng giận nữa mà, thưa cha,” nàng lên tiếng, trong khi cũng cười khúc khích như những người khác. “Cậu ấy chỉ muốn trêu cha thôi. Hãy rộng lượng với cậu ấy vì lời chúc phúc mà chính cha đã nói, cũng chính vì thế cậu ấy muốn trả đũa đấy mà.”

Đã dịu lại, nhưng vẫn lầm bầm đe dọa sẽ nện cho Peppe một trận khi có cơ hội thuận tiện hơn, lão thầy tu bèn quay lại với công việc thu dọn bữa ăn. Một lát sau tất cả cùng đứng dậy rời bàn, và theo đề nghị của Gonzaga, Valentina dừng lại trong đại sảnh ra lệnh mang Fortemani đến xét xử. Có đến hai chục lần, kể từ khi họ đến Roccaleone, Ercole đã dám cư xử với Gonzaga theo cách mà gã công tử bột cho là thiếu sự tôn kính lão cần phải có với địa vị của gã, và gã không hề do dự chộp lấy cơ hội thuận lợi này để trả món nợ riêng.

Valentina đề nghị Francesco cùng ở lại, và với kinh nghiệm dày dặn của chàng, giúp họ có được phán quyết đúng đắn, một đề nghị làm tim Gonzaga nhói lên khó chịu. Và dường như để trả cả vốn lẫn lời món tư thù với Fortemani, nên Gonzaga, sau khi đã truyền lệnh cho một tên lính đem giải tù nhân đến, liền quay lại gọi ý cụt lủn rằng Ercole đáng bị treo cổ lập tức.

“Cần gì đến một phiên tòa cơ chứ?” gã căn vặn. “Tất cả chúng ta đều tận mắt chứng kiến sự hỗn xược của hắn, và với tội lỗi như thế chỉ có một cách trừng phạt duy nhất. Hãy treo cổ tên súc sinh này lên!”

“Nhưng phiên tòa này là do chính ngài đề nghị đấy thôi,” cô thiếu nữ không đồng ý.

“Đâu có, thưa công nương.

Tôi chỉ gợi ý là chúng ta phải trừng phạt hắn. Chỉ từ lúc công nương mời quý ông Francesco đây cùng tham dự tôi thấy công nương mới có ý cho tên vô lại này được có một phiên tòa.”

“Ngài có thể tin ngài Gonzaga đáng mến đây lại khát máu đến thế không?” nàng bèn hỏi Francesco. “Liệu ngài có cùng chung quan điểm rằng ông đại úy cần bị treo cổ mà không qua phán xử không? Tôi e rằng ngài cũng nghĩ như thế, vì, từ những gì tôi đã được chứng kiến, ngài không ưa dùng các biện pháp mềm mỏng.”

Gonzaga cười khẩy, suy luận từ câu nói của nàng rằng nàng đã thật sự khó chịu với bản chất vô biên của tay lạ mặt. Nhưng câu trả lời của Francesco lại làm cả hai hoàn toàn ngạc nhiên.

“Không, tôi cho rằng ngài Gonzaga đã đưa ra một lời khuyên kém khôn ngoan. Lúc này hãy tỏ lòng khoan dung với Fortemani, khi mà y không dám trông đợi, và y sẽ trở thành tôi tớ trung thành nhất của công nương. Tôi biết rõ loại người như y.”

“Ngài Francesco nói vậy vì ngài không được biết những chuyện chúng ta đã chứng kiến trước đây, thưa công nương,” Gonzaga cộc cằn gạt phắt. “Thưa công nương, cần phải có một kẻ làm gương nếu chúng ta muốn bọn lính tôn trọng và vâng lời.”

“Vậy hãy cho chúng thấy một ví dụ về sự độ lượng,” Francesco dịu giọng gợi ý.

“Được, chúng ta sẽ cùng xem xem,” Valentina đáp lời. “Tôi thích lời khuyên của ngài, ngài Francesco, tuy thế tôi thấy Gonzaga cũng có lí. Nhưng trong những trường hợp thế này tôi thà chấp nhận làm một chuyện điên rồ còn hơn bị cái chết oan khuất của một con người ám ảnh. Nhưng ông ta đã đến rồi, và bây giờ chúng ta sẽ cùng phán xử ông ta. Không chừng lúc này ông ta cũng đã hối lỗi rồi.”

Gonzaga cười khẩy, đứng vào bên phải chiếc ghế của Valentina, trong khi Francesco đứng bên trái nàng; và trong vị trí như vậy họ bắt đầu xét xử lão đại úy.

Lão bị điệu vào giữa hai tên lính mặc áo giáp bằng mạng sắt, tay bị trói giắt ra sau lưng, bước đi nặng nề như một kẻ đang sợ hãi, đôi mắt lầm lì ngược nhìn ba người đang chờ sẵn, nhất là Francesco, người đã đem đến sự xui xẻo này cho lão. Valentina đưa tay ra dấu cho Gonzaga, và từ Gonzaga chỉ về phía lão hộ pháp. Tuân theo cử chỉ của nàng, Gonzaga bước lên ngạo nghễ đối mặt với lão đại úy hung hăng đã bị trói chặt.

“Người biết rõ tội của người rồi chứ, đồ vô lại,” gã quát vào mặt lão. “Người có gì để biện hộ khiến chúng ta có thể nói tay không treo cổ người lên không?”

Fortemani nhướng mày thoáng ngạc nhiên trước vẻ hùng hổ của một kẻ lão vẫn coi là đồ đàn bà đội lốt. Rồi lão phá lên cười khinh miệt khiến máu nóng dồn lên hai má Gonzaga.

“Lôi hắn ra ngoài...” gã vừa gầm lên tức giận thì Valentina đã can thiệp, nàng đặt nhẹ một bàn tay lên cánh tay gã.

“Không, đừng như thế, Gonzaga, phương cách của ngài không hay đâu. Hãy nói với ông ta... Thôi, tôi sẽ tự hỏi ông ta. Ngài Fortemani, ngài đã phạm tội lạm dụng quyền hành của mình. Ngài và thủ hạ của ngài đã được quý ngài Gonzaga thuê để trừng phạt tôi, và ngài đã được tin tưởng trao chức đại úy, để có thể chỉ huy người của mình phục vụ tôi một cách trung thành, có trách nhiệm và biết tuân lệnh. Nhưng thay vì làm như thế, ngài lại đi khởi xướng vụ lộn xộn sáng hôm nay, và chỉ chút nữa một người khách của tôi, hoàn toàn vô hại không khiêu khích gì ai, đã bị sát hại. Ngài có gì để nói không?”

“Tôi không phải là kẻ đầu trò,” lão lầm lì trả lời.

“Cũng thế thôi,” cô thiếu nữ đáp trả, “ít nhất thì vụ hành hung đã được thực hiện với sự đồng thuận của ngài, và chính ngài cũng đã tham gia vào trò bạo lực tàn nhẫn đó, thay vì ngăn cản như trách nhiệm của ngài đòi hỏi. Vì thế tất cả trách nhiệm sẽ do ngài, với tư cách đại úy, gánh chịu.”

“Công nương,” lão phân trần, “chúng là những kẻ hoang dã thô lỗ, nhưng rất trung thành.”

“Theo kiểu hoang dã thô lỗ của chúng, có thể lắm,” nàng khinh miệt trả lời. Đoạn nàng tiếp lời, “Ngài hãy nhớ rằng trước đây quý ông Gonzaga đã hai lần quở trách ngài. Trong hai tối vừa qua thủ hạ của ngài đã cư xử như những kẻ nổi loạn trong lâu đài của tôi. Nào là nhậu nhẹt, cờ bạc, rồi những tiếng la hét ầm ỉ làm cho tôi đã mấy lần tưởng trong đám người của ngài đã có kẻ bị cắt cổ. Quý ông Gonzaga cũng đã cảnh cáo ngài phải chấn chỉnh kỉ luật trong đám lính ngài chỉ huy, thế nhưng đến hôm nay, chúng ta lại có vụ hành hung tồi tệ này, mà không thể lấy lí do say xỉn ra biện hộ được, và ngài lại là một kẻ đầu trò trong đó.”

Tiếp theo là một khoảng im lặng, trong thời gian đó Ercole đứng cúi gằm mặt xuống như một người đang nghĩ ngợi, còn Francesco đưa cái nhìn đầy ngạc nhiên về phía cô thiếu nữ mảnh mai với đôi mắt nâu dịu dàng đã có lúc thật hiền hòa nhân ái. Cảm kích trước tâm hồn cao quý của nàng, chàng Bá tước - một cách vô thức - càng trở nên mê mẩn.

Gonzaga, lúc này hoàn toàn đã bị phớt lờ, bèn nhìn Fortemani chờ xem câu trả lời của lão sẽ ra sao.

“Thưa công nương”, cuối cùng lão hộ pháp cũng lên tiếng, “công nương còn muốn trông đợi gì hơn vào một đám lính như vậy? Quý ông Gonzaga không thể trông đợi tôi tuyển mộ những người lính đảng hoàng tử tể cho một công việc mà ông ta đã cho tôi biết là gần như phạm pháp. Còn về chuyện say rượu và ầm ỉ thì lính tráng có ai thoát khỏi chứ? Nếu không rượu chè, không đánh nhau thì còn gì là lính nữa. Một gã đàn ông rụt rè lúc thời bình sẽ trở thành một gã máu mủn trong thời chiến. Còn nữa, rượu mà chúng uống từ đâu mà có? Đều là do quý ông Gonzaga cung cấp cả chứ đâu.”

“Người nói láo, đồ chó!” Gonzaga gầm lên. “Ta dự trữ rượu vang cho bữa ăn của công nương, không phải cho thủ hạ của người.”

“Thế nhưng rượu vẫn tìm được đường đến với đám thủ hạ của tôi; mà điều đó cũng chẳng hại gì. Vì một cái dạ dày đầy ông nước chỉ làm đàn ông nhu nhược đi mà thôi. Một chút thú vui như thế đâu có phải là tội lỗi, thưa công nương?” lão tiếp tục, hướng về Valentina. “Đám thủ hạ của tôi sẽ chứng minh giá trị của chúng khi cần giao chiến. Chúng có thể đúng là một đám chó hoang - nhưng tất cả đều là những con chó hoang dữ tợn, và sẵn sàng mất trăm lần mạng sống nếu có để phụng sự công nương.”

“À phải, nếu chúng có đến một trăm cái mạng,” Gonzaga mỉa mai cay độc, “nhưng vì mỗi tên đều chỉ có một cái mạng nên chúng sẽ không dại gì để cho tổn hại.”

“Không, ngài đã đánh giá nhầm họ,” Fortemeni kêu lên nóng nảy. “Hãy cho họ một người đủ cứng rắn để dẫn dắt, khích lệ và chỉ huy, và họ sẽ đi bất cứ đâu theo lệnh của ông ta.”

“Đến đây,” Gonzaga chặn ngang, “người lại dẫn chúng ta quay trở lại đúng chủ đề chính. Người đã cho chúng ta thấy rõ người không phải là một người chỉ huy như vậy. Người đã hành xử tệ hại hơn nhiều. Người đã tỏ ra ngang tàng chống đối trong khi không chỉ người phải tỏ ra có kỉ luật, mà còn phải chịu trách nhiệm đưa người khác vào khuôn phép. Và với tội lỗi đó, theo ý của ta, người đáng bị treo cổ. Đừng phí thêm thì giờ với ý nữa, công nương,” gã quay về phía Valentina kết luận. “Hãy đưa ra một tấm gương cho tất cả bọn chúng.”

“Nhưng, thưa công nương...” Fortemani lên tiếng, khuôn mặt sạm đen vì sương gió vẫn không che giấu được vẻ tái nhợt.

Gonzaga chặn họng lão.

“Lời nói của người chỉ vô ích mà thôi. Người đã có ý phản loạn, và với tội phản loạn thì chỉ có một hình phạt duy nhất.”

Lão hộ pháp cúi gập đầu xuống, cho rằng giờ tận số đã đến, và chẳng còn chút lí trí nào để biện minh, nhưng đột nhiên Francesco lại lên tiếng bào chữa cho lão.

“Thưa công nương, trong trường hợp này quý ông cố vấn của công nương đã lầm. Tội trạng đang được quy cho người này là sai. Ở đây chẳng có sự phản loạn nào cả.”

“Chẳng lẽ lại thế?” cô thiếu nữ quay sang chàng Bá tước, hỏi lại. “Ngài nói là không ư?”

“Một Solomon lại vừa giáng thế,” Gonzaga nhếch mép. Rồi cất giọng giục giã: “Công nương đừng phí lời với tay hiệp sĩ này làm gì,” gã nói. “Việc của chúng ta là xử tội Fortemani.”

“Khoan đã nào, Gonzaga thân mến. Ông ấy có thể có lí.”

“Trái tim công nương quá đa cảm,” Romeo sốt ruột trả lời. Nhưng cô công nương đã không còn để ý đến gã mà quay sang chăm chú yêu cầu Francesco giải thích rõ ý chàng.

“Nếu y đã nổi loạn chống lại công nương, hay thậm chí chống lại quý ngài Gonzaga đây, hoặc giả nếu y đã bất tuân một mệnh lệnh mà một trong hai người yêu cầu, chỉ lúc đó chúng ta mới có thể nói đến tội phản loạn. Nhưng y đã không làm gì tương tự. Y đã phạm tội vô cớ hành hung người hầu của tôi, đúng thế, nhưng đó không phải là phản loạn, vì y chưa bao giờ thể thoát trung thành gì với Lanciotto cả.”

Tất cả những người có mặt đều tròn mắt nhìn chàng Bá tước như thể những lời nói của chàng không chỉ là những lời bào chữa đơn thuần mà là tiếng vọng của sự Sáng Suốt. Gonzaga ớ người, trong khi Fortemani nhìn chàng với đôi mắt sáng lên hi vọng pha lẫn ngạc nhiên, còn cô công nương khẽ gật đầu tán đồng. Thế nhưng họ vẫn còn phải tranh cãi hồi lâu, Gonzaga nóng mặt phản đối, không giấu vẻ cay cú tức tối với cả Francesco và Fortemani. Nhưng chàng Bá tước vẫn kiên quyết bảo vệ ý kiến của mình, và cuối cùng Valentina nhún vai, thừa nhận nàng đã hoàn toàn bị chàng thuyết phục, và đề nghị Francesco đưa ra phán quyết mà theo chàng là thích hợp.

“Công nương thực sự có ý như vậy sao?” Francesco ngạc nhiên hỏi lại, trong khi vàng trán vốn phảng lảng của Gonzaga cau lại tối sầm.

“Đúng vậy, hãy xử trí ông ta theo cách mà ngài cho là thích hợp và công bằng nhất, và ông ta sẽ được xử đúng như vậy.”

Francesco quay về phía mấy người lính đã giải Fortemani vào. “Cởi trói cho y,” chàng ra lệnh ngắn gọn.

“Tôi tin là ngài điên mất rồi,” Gonzaga kêu lên điên cuồng, mà nguyên nhân chính chẳng qua là vì cay cú khi thấy kẻ thọc gậy bánh xe kia thắng cuộc trong khi gã lại thất bại thảm hại. “Công nương đừng để ý đến hắn.”

“Tôi xin ngài hãy để ông ấy xử lí chuyện này, Gonzaga thân mến,” nàng dịu dàng trả lời, và Gonzaga, không muốn làm vị thế của mình tệ thêm, đành vâng lệnh.

“Các người đi ra ngoài, để y lại đây,” Francesco tiếp tục ra lệnh cho đám lính, lập tức mấy tên lính lui ra ngoài, để Fortemani, vẫn còn ngạc nhiên, đứng đực ra thần thờ khúm núm, cho dù đã được cởi trói.

“Bây giờ, ngài Fortemani, hãy nghe cho kĩ những gì ta nói đây,” Francesco cất lời răn dạy. “Người đã làm một việc hèn hạ, một việc không xứng với danh hiệu người lính chân chính mà người vẫn khoác lác trước mọi người. Và ta nghĩ sự trừng phạt người nhận được từ tay ta cũng đã đủ đích đáng rồi, nổi nhục nhã mà ta đã bắt người phải chịu đã làm lung lay không ít vị thế của người trước đám thủ hạ. Bây giờ hãy trở về chỗ chúng và lấy lại những gì người đã mất, hãy chú ý để trở nên xứng đáng hơn với vị trí của người. Hãy để chuyện này làm một bài học cho ngài, ngài Fortemani. Ngài đã ở sát cái thông lọng đến mức nguy hiểm, và ngài cũng đã được mở mắt ra rằng đám thủ hạ của ngài sẵn sàng quay lại bán đứng ngài lúc ngài lâm vào cơn hoạn nạn. Tại sao thế? Vì ngài chưa bao giờ tìm cách khiến chúng kính trọng. Ngài đã quá thường xuyên đóng vai cá mè một lứa với chúng bên be rượu và trên chiếu bạc, trong khi đáng lẽ phải biết giữ khoảng cách và uy tín của mình.”

“Thưa quý ông, tôi đã có bài học đích đáng!” lão hộ pháp trả lời, tâm phục khẩu phục.

“Vậy thì hãy làm theo những gì bài học đó dạy người. Hãy lấy lại quyền chỉ huy, và buộc đám thủ hạ của người đi vào khuôn phép. Giờ thì công nương và quý ngài Gonzaga sẽ vui lòng bỏ qua chuyện này. Tôi nói vậy có đúng không, thưa công nương? Đúng không, quý ngài Gonzaga?”

Bị lay chuyển trước lí lẽ của chàng hiệp sĩ và bị thuyết phục bởi một linh cảm rằng cho dù chàng làm vậy nhằm mục đích gì đi nữa thì chàng cũng đang hành động một cách khôn ngoan, Valentina hứa với Fortemani sự đảm bảo mà Francesco đã yêu cầu, và Gonzaga cũng đành miễn cưỡng làm theo gương nàng.

Fortemani cúi gập người xuống, khuôn mặt tái nhợt, chân tay run rẩy nhưng nhìn điệu bộ của lão có thể nhận ra không phải nỗi sợ hãi đã làm lão kích động đến thế. Lão tiến đến trước mặt Valentina, quỳ một gối xuống, khúm núm nhắc diềm áo dài của nàng lên hôn kính cẩn.

“Thưa công nương, người sẽ không bao giờ phải hối hận vì lòng nhân từ hôm nay. Tôi sẽ phụng sự công nương đến chết, thưa công nương, cũng như ngài, thưa đức ông.” Nói đến những lời này lão đưa mắt nhìn lên khuôn mặt bình thản của Francesco. Rồi, không thèm nhìn đến quý ngài Gonzaga đang dài mặt ra thất vọng, lão đứng dậy, cúi chào một lần nữa hết sức kính cẩn rồi lui ra ngoài.

Tiếng cánh cửa đóng lại cũng là tiếng kèn hiệu cho Gonzaga bắt đầu một tràng phản đối trách cứ chua chát nhằm vào Francesco, tràng phản đối này đã bị Valentina chặn lại nửa chừng.

“Gonzaga, ngài đang mất bình tĩnh rồi,” nàng lên tiếng. “Tất cả những gì đã được quyết định, đều được quyết định với sự ưng thuận của tôi. Tôi không hề nghi ngờ sự đúng đắn của chúng.”

“Không ư? Cầu Chúa là không bao giờ nàng phải nghi ngờ về điều đó! Nhưng tên vô lại này sẽ không chịu yên chừng nào y chưa trả thù được chúng ta.”

“Ngài Gonzaga,” Francesco trả lời, giọng điệu lịch sự không thể chê vào đâu được, “tôi là một người lớn tuổi hơn ngài, và có lẽ tôi đã quen với chiến trận và những người như y nhiều hơn ngài. Trong con người ngổ ngáo khoáng đạt của gã còn đồ đó vẫn còn lưu lại một vài phẩm chất, và cả ý niệm về công lí nữa. Hắn đã nhận được sự khoan hồng ngày hôm nay, và thời gian sẽ cho thấy tôi đã có lí ra sao khi tha thứ cho hắn nhân danh công nương. Tôi có thể đoan chắc với ngài giờ đây công nương Valentina không thể tìm đâu một người đầy tớ trung thành hơn y.”

“Tôi tin ngài, ngài Francesco. Thực ra tôi hoàn toàn chắc chắn rằng cách xử trí của ngài chính là hiện thân của sự sáng suốt.”

Gonzaga cắn môi.

“Có thể tôi đã lầm,” gã đáp, đầy miễn cưỡng. “Tôi thực sự hi vọng là mình đã lầm.”

16. Chương 16: Gonzaga Lộ Mặt

Bốn bức tường thành cao ngất của Roccaleone tạo thành một hình vuông khổng lồ, trong đó bản thân lâu đài chỉ chiếm một nửa diện tích. Nửa còn lại, chạy dài theo hướng Bắc Nam, là một dải vườn, tách ra thành ba khoảnh riêng biệt thấp dần xuống theo kiểu bậc thang. Phần cao nhất chỉ là một dải hẹp nằm dưới bức tường thành phía Nam, được che phủ hoàn toàn dưới một giàn nho già cỗi mà dây đã đen lại theo thời gian, cả giàn được đỡ bởi những chiếc cột đá hoa cương hình vuông đẽo gọt sơ sài.

Một chiếc cầu thang dốc cũng bằng đá hoa cương, khe hở giữa các phiến đá cũ kĩ mọc đầy cỏ dại và cây bụi, dẫn xuống khoảng vườn thứ hai, phía tận cùng của cầu thang được trang trí bằng hai con sư tử đá trong tư thế nằm. Khoảng vườn thứ hai này, được chính thức gọi là khu vườn trên, được chia đôi nhờ một dãy hành lang hình thành từ hai hàng cây khổng lồ chạy dài xuống tận khoảng vườn phía dưới, một dấu ấn đặc trưng cho thấy về cổ kính của khu vườn. Ánh nắng không bao giờ lọt xuống được hành lang này trừ vài tia loáng thoáng, và trong những ngày nóng bức nhất của mùa hè, một bầu không khí dịu mát tuyệt vời vẫn luôn ngự trị trong hành lang xanh ngắt này. Hai bên hành lang cây vừa kể là hai khu vườn hồng trải rộng, nhưng do bị bỏ bằng không chăm sóc một thời gian dài nên cả hai đều đã bị cây dại xâm lấn.

Khoảng vườn thứ ba, thấp nhất và cũng rộng dài nhất, chỉ là một thảm cỏ mịn bằng phẳng, được bạch đàn và cọ viền quanh, ở hai góc xa nhất của thảm cỏ, hai dãy cầu thang cuốn bằng đá có lan can bằng sắt dẫn lên một bức tường con chạch chạy chéo về phía tòa tháp Sư Tử, nơi có phòng dành cho Bá tước Aquila.

Trên thảm cỏ xanh mượt, các cô tùy nữ của Valentina và một anh hầu đang chơi bóng, về vụng về lúng túng của họ trong trò tiêu khiển mới mẻ làm anh hề Peppe, với tư cách khán giả, không dứt treu đùa và được đáp lại bằng những tiếng cười vô tư vui vẻ.

Fortemani cũng tham gia trò chơi, rất thoải mái cao hứng, chẳng còn dấu vết gì của câu chuyện lồi thối lúc sáng mà xem chừng lão đã quên biến. Lão vốn không phải loại người mà sự xấu hổ có thể gây ảnh hưởng

quá nặng nề, và lúc này lão hăng hái lượn lờ giữa đám phụ nữ, đảo đi đảo lại đôi mắt sắc sảo ngăm ngăm tình tứ, để mặc chiếc áo choàng mới tinh rất đằm bị co kéo lôi giạt với vẻ thản nhiên kiểu cách, lão kiêu hãnh ý thức được rằng có bị co kéo đến mấy thì chiếc áo choàng hàng tốt này cũng không thể toạc ra từng mảnh như những chiếc áo choàng mà vận đen lâu nay đã buộc lão phải làm quen, chậm chí lão còn giẫm cả lên áo với vẻ kênh kiệu coi thường như một chú gà trống khi vênh váo đạp lên một đồng phân.

Ngược lại, bài học lão nhận được buổi sáng hôm ấy không hề chịu chung sự quên lãng. Thậm chí chỉ liếc mắt qua cũng thấy đám thủ hạ của lão trở nên nghiêm chỉnh hơn thấy rõ, bốn tên lính, kích trên vai, đang tuần canh trên tường thành. Bọn lính đã chào đón sự trở về của lão bằng những cái bĩu môi và những tràng chế nhạo ám chỉ bữa tắm mát của lão, nhưng với vài cú đòn khá ấn tượng và trúng đích, lão đã làm mấy tay to mồm nhất phải im tịt và trở nên biết thân biết phận hơn. Lão đã chỉnh cho đám đao búa một trận khá có uy bằng giọng nghiêm nghị pha lẫn đe dọa, ra lệnh cho bọn lính bằng thái độ khiến bọn chúng hiểu rằng từ lúc này lão ra lệnh là để được tuân theo, trừ phi có gã nào nổi hứng thích được ăn đòn.

Lão đại úy đã hoàn toàn lột xác thành một người khác, và tối hôm đó, khi đám lính đã uống đến mức mà lão cho rằng vượt quá giới hạn, lại còn đứng đưng không thèm đếm xỉa đến khi lão ra lệnh cho chúng chấm dứt chầu chén chú chén anh để đi ngủ, lão lập tức đi tìm công nương Valentina. Lão thấy nàng đang nói chuyện với Gonzaga và Francesco, tất cả vẫn còn ngồi trong phòng ăn. Họ vừa dùng bữa tối xong và đang thảo luận xem thế nào mới là khôn ngoan hơn, nên ở lại hay bỏ chạy, nên rời bỏ lâu đài hay cố thủ chống lại Gian Maria. Cuộc thảo luận bị những lời phàn nàn của Ercole ngắt quãng.

Cô công nương bèn yêu cầu Gonzaga đi chấn chỉnh lại bọn lính, vừa nghe đến đấy Fortemani không kìm được liền bĩu môi coi thường. Tay công tử bột hăm hở chạy đi thi hành yêu cầu, mở cờ trong bụng trước bằng chứng cho thấy cô thiếu nữ vẫn tin tưởng vào tài cán của hắn hơn tay Francesco vô biên kia. Nhưng tính kiêu ngạo phù phiếm bốc gã lên chín tầng mây trong giây lát chỉ để gã được thêm một lần ngã đau.

Đám lính lập tức cười ầm lên giễu cợt trước những lời quở trách của gã, và đến lúc gã tay chơi định bắt chước Francesco gằn giọng lớn tiếng quát nạt chúng với dáng vẻ hùng hổ, chửi rủa chúng là súc vật, những con lợn, bọn lính đã nhận ra màn lên mặt gượng gạo của anh chàng chẳng khác gì một chiếc nhẫn chì, không bao giờ có được vẻ lấp lánh của một chiếc nhẫn bạc. Chúng lớn tiếng lăng mạ gã, nhại lại cái giọng mà cơn giận đã làm cho trở nên the thé như giọng đàn bà của gã, và chúng giễu cợt khuyên gã nên quay về mà gầy đàn luyệt mua vui cho công nương của gã, và để cho những người đàn ông thực sự trông coi việc của đàn ông.

Cơn giận của tay công tử bột bốc lên ngùn ngụt, còn bọn lính cũng bắt đầu mất kiên nhẫn; thay vì nhả răng ra cười, chúng bắt đầu nhe răng ra đe dọa. Đến lúc này thì cơn hùng hổ của chàng lẳng tử bay đi mất hút. Hầm hầm lao qua trước mặt Fortemani, lúc đó đang lạnh lùng khinh khỉnh đứng bên cạnh cửa quan sát màn lên gân thảm hại của gã, Gonzaga quay lại đổ mặt tía tai cay cú kể lại cơ sự với công nương Valentina.

Nàng thấy thất vọng trước những lời kể lể của Gonzaga, cho dù gã đã cố giảm nhẹ nỗi ê chề của mình.

Francesco im lặng ngồi gõ ngón tay xuống bàn, đôi mắt hướng xuống khu vườn ngập ánh trăng trải rộng bên dưới, chẳng hề biểu lộ một cử chỉ hay nói một lời tỏ ra chàng có thể thành công trong việc mà Gonzaga đã thất bại. Cuối cùng cô thiếu nữ quay lại phía chàng.

“Ngài có thể...?” nàng bắt đầu, rồi ngừng lời, đôi mắt ngược trở lại nhìn Gonzaga, không muốn làm lòng kiêu hãnh của gã bị tổn thương thêm. Đúng lúc đó Francesco đứng dậy.

“Tôi sẽ cố thử xem, thưa công nương,” chàng khề nói, “cho dù khó khăn mà quý ngài Gonzaga đã gặp phải không cho phép tôi hi vọng nhiều. Nhưng có thể ít nhất quý ngài đã làm dịu sự hỗn xược ban đầu của chúng, như thế phần việc của tôi sẽ dễ dàng hơn. Tôi sẽ cố hết sức, thưa công nương.” Vừa dứt lời chàng liền bước ra ngoài.

“Ông ấy sẽ thành công, Gonzaga,” cô công nương lên tiếng sau khi chàng Bá tước đã đi khuất. “Ông ấy là con người của chiến trận, và biết cách khuất phục được đám người này.”

“Tôi cũng cầu chúc may mắn cho ông ta,” Gonzaga bĩu môi, khuôn mặt trắng trẻo đẹp trai giờ sưng sía lên. “Nhưng tôi cá với công nương là ông ta sẽ chẳng làm nên tích sự gì đâu.”

Nhưng Valentina chẳng thèm để ý gì đến lời cá cược của kẻ mà sự hồ đồ còn được chứng minh rõ hơn khi chừng mười phút sau, Francesco quay trở vào, vẫn ung dung như lúc đi ra.

“Bây giờ bọn chúng đã chịu yên lặng rồi, thưa công nương,” chàng thông báo.

Cô thiếu nữ nhìn chàng dò hỏi. “Ngài đã làm thế nào vậy?” nàng hỏi.

“Tôi cũng đã gặp chút khó khăn,” chàng đáp, “nhưng không đáng kể.” Chàng Bá tước đảo mắt tìm Gonzaga rồi mỉm cười. “Quý ngài Gonzaga đã tỏ ra quá lịch sự với chúng. Là một quý tộc nhã nhặn, chắc ngài không chấp nhận việc sử dụng bạo lực, thứ cần thiết để đối phó với những kẻ thô lỗ này. Ngài đã không muốn hạ mình ra tay với chúng,” chàng động viên tay công tử bằng giọng cực kì nghiêm chỉnh, nhưng không phải không chen lẫn chút giấu cợt. Gonzaga cũng chẳng hề nghi ngờ gì.

“Ta mà lại phải bắn tay với đám sâu bọ đó ư?” gã kêu lên vẻ ghê tởm. “Ta thà chết trước khi làm vậy.”

“Hoặc ngay sau khi làm vậy,” Peppe, vừa đi vào trong lúc không ai để ý đến, liền nói vuốt đuôi. “Cô chủ yêu quý của con, giá mà công nương nhìn thấy những gì ngài hiệp sĩ đây đã làm,” anh hề tiếp tục, vừa nói vừa tiếp tục đi vào trong phòng. “Sao chứ, Orlando cũng chẳng thể đỡ tợn bằng nửa ông ấy khi ông ấy đứng nói cho bọn chúng biết chúng là loại cặn bã, và ra lệnh cho chúng đi ngủ ngay lập tức trước khi ông ấy quát cho chúng một trận.”

“Và chúng liền tuân theo?” nàng hỏi.

“Lúc đầu thì không,” anh hề tiếp. “Chúng đã uống kha khá và trở nên gan dạ ra trò, và một gã còn to gan đến mức xông lại tấn công ngài hiệp sĩ. Nhưng ngài Francesco đã tóm lấy hắn quật xuống, rồi hô Fortemani lại ra lệnh tổng gã nọ vào hầm tối cho tỉnh rượu. Sau đó, chẳng thèm dợi xem lệnh của mình có được tuân theo hay không, ngài hiệp sĩ quay đi. Mà đúng là cũng chẳng cần. Cả bọn lính đứng dậy, có vẻ một hai tên cũng lấm bầm chửi rủa - nhưng không to đến mức lọt được đến tai Fortemani – rồi kéo nhau đi ngủ.”

Cô thiếu nữ nhìn Francesco một lần nữa với ánh mắt ngưỡng mộ, và khen ngợi lòng can đảm của chàng. Chàng cố khiêm tốn hạ thấp tầm quan trọng của những gì mình vừa làm, nhưng cô thiếu nữ càng quả quyết khẳng định.

“Ngài hẳn đã trải qua nhiều trận mạc, thưa ngài hiệp sĩ,” nàng nói, nửa hỏi nửa khẳng định.

“Đúng vậy, thưa công nương.”

Đến lúc này anh chàng Gonzaga đang cay cú chợt nhận ra thời cơ.

“Thưa quý ngài hiệp sĩ, tôi không nhớ ra tên ngài là gì nữa,” gã chen vào băng quơ.

Francesco hơi quay người về phía gã, trong khi đầu chàng đang bận suy nghĩ, về mặt chàng vẫn thản nhiên không thay đổi. Nói ra thân thể thật theo chàng là không khôn ngoan, vì bất cứ mối liên hệ họ hàng nào với gia đình Sforza cũng có thể làm Valentina nghi ngại. Bá tước Aquila vẫn luôn có tiếng là một sủng thần tin cậy của Gian Maria, mà tin tức về chuyện thất sủng mới đây của chàng cũng như án lưu đầy chắc hẳn chưa thể tới được tai cô cháu gái Guidobaldo, vì nàng đã trốn khỏi Urbino trước khi tin này lan rộng. Chỉ tên họ của chàng cũng đủ khơi lên sự nghi ngờ, và mọi lời thuật về việc thất sủng, lưu đầy sẽ chỉ là trò cũ rích để che đậy thân phận một tên gián điệp. Lại còn cả gã Gonzaga miệng lưỡi trơn tru đầy nham hiểm mà nàng tin cậy đang không ngừng thì thầm vào tai nàng đủ lời xúc xiểm.

“Tên tôi,” chàng đáp rành rọt, “như tôi đã nói, là Francesco.”

“Nhưng ngài cũng phải có họ chứ?” Valentina chú ý tò mò hỏi.

“Hiển nhiên, nhưng họ của tôi cũng giống tên đến mức có lẽ chẳng đáng mất công nói ra. Tôi là Francesco Franceschi, một hiệp sĩ lang thang.”

“Và là một hiệp sĩ chân chính, như tôi đã biết.” Nàng mỉm cười nhìn chàng trêu mến đến mức Gonzaga tưởng phát điên lên.

“Tôi chưa từng nghe thấy cái họ này bao giờ,” gã lấm bầm, rồi tiếp:

“Cha ngài là...?”

“Một nhà quý tộc xứ Tuscany.”

“Nhưng không phải quý tộc trong triều?” Romeo đoán.

“Trong triều.”

Sau đó, với giọng nghi ngờ xác lác làm Francesco nóng máu, cho dù đầu óc ngây thơ của Valentina không nhận ra dụng ý trong đó, gã lại lên tiếng: “À ra thế, nhưng còn mẹ ngài...?”

“Còn xuất thân cao quý hơn mẹ ngài đấy, thưa quý ngài,” câu trả lời vang lên sắc lạnh, và từ trong bóng tối tròng cười cổ nén của anh hề bỗng phi ra, pha thêm vào đó phần chế giễu.

Gonzaga nặng nề đứng dậy, thở dốc, và hai người đàn ông hầm hè nhìn nhau. Valentina, không hiểu chuyện gì xảy ra, bèn đưa mắt nhìn hết người này sang người kia.

“Kìa các ngài, có chuyện gì thế?” nàng kêu lên. “Những cái nhìn thù địch này có nghĩa gì?”

“Với một người chính trực thì hẳn ta hơi dễ bị chạm nọc quá, thưa công nương,” Gonzaga trả lời. “Như một con rắn độc nắp kín trong đám cỏ, hẳn ta lúc nào cũng sẵn sàng cắn khi người ta định lôi hẳn ra ánh sáng.”

“Thật xấu hổ, Gonzaga,” cô thiếu nữ phần nộ đứng vụt dậy. “Ngài đang nói gì thế? Ngài mất trí rồi sao? Thôi nào, thưa các ngài, vì cả hai người đều là bạn tốt của tôi, xin hãy làm bằng hữu của nhau.”

“Lập luận thật chí lí làm sao!” anh hề lẩm bẩm một mình.

“Còn ngài, ngài Francesco, xin hãy quên những gì ông ấy vừa nói đi. Ông ấy không có ý thế đâu. Ngài Gonzaga tốt bụng đây hơi nóng tính, nhưng chân thành.”

Lập tức đám mây giận dữ tan biến trên vầng trán Francesco.

“Vì công nương đã có lời như vậy,” chàng cúi đầu trang trọng trả lời, “chỉ cần quý ngài đây xác nhận không có ẩn ý không hay, tôi cũng sẵn sàng xác nhận điều tương tự từ phía mình.”

Gonzaga, lúc này đã dịu xuống, nhận thấy có vẻ gã đã đi quá xa, và sẵn lòng xin lỗi. Nhưng trong lồng ngực gã là cả một kho thuốc độc đang tích tụ, và khi chào Valentina để rút lui, gã đã để nó trào ra ngoài, lúc này Francesco đã đi khỏi.

“Thưa công nương,” gã thì thầm, “tôi nghi ngờ con người này.”

“Nghi ngờ ông ấy? Tại sao?” cô thiếu nữ cau mày hỏi lại, dù cô luôn đặt hết sự tin tưởng vào anh chàng Romeo hào hoa.

“Tôi cũng không biết vì sao nữa, nhưng nguyên nhân ở đây. Tôi linh cảm thấy điều đó.” Gã đưa tay đặt lên ngực phía có trái tim. “Nếu nói rằng hẳn ta không phải là gián điệp thì cứ gọi luôn tôi là thằng điên đi.”

“Sao chứ, tôi sẵn sàng nói ra cả hai,” cô thiếu nữ cười khúc khích. Rồi trở lại nghiêm chỉnh, nàng nói tiếp: “Hãy đi nghỉ đi, Gonzaga. Lúc này trí óc của ngài không còn đủ tỉnh táo nữa rồi. Peppino, gọi các tùy nữ của ta vào đây.”

Khi chỉ còn lại hai người, anh chàng công tử bước lại gần cô thiếu nữ, gần như hóa điên vì cơn ghen đã giày vò gã suốt cả ngày hôm ấy. Khuôn mặt gã trắng bệch ra dưới ánh nến, và trong đôi mắt gã có cái gì đó cực kì - hung dữ độc địa khiến cô gái bất giác sững người.

“Cứ làm như cô muốn, công nương,” gã nghiêng răng dần nặng nề từng tiếng, “nhưng sáng ngày mai, cho dù chúng ta đi hay ở, hẳn không được phép ở gần chúng ta nữa.”

Cô thiếu nữ đứng thẳng người trên thân hình cao ráo, mảnh mai của mình, nhìn thẳng vào mắt Gonzaga.

“Điều đó,” nàng trả lời, “sẽ do tôi hoặc ông ấy quyết định.”

Gã thở hổn hển, giọng nói đan lại đến mức khó tin ở một kẻ bình thường luôn nói năng ẻo lả uớt tẻ nhạt.

“Hãy coi chừng, công nương ạ,” gã thì thào, ghé người sát vào cô gái đến mức chỉ cần nhúc nhích một chút là nàng chạm người vào gã, “nếu gã giang hồ vô danh tiểu tốt kia dám đứng chắn giữa công nương và tôi, thì có Chúa và Thánh bê trên cửa hẳn, tôi sẽ giết hẳn! Tôi nói trước, hãy coi chừng.”

Đúng lúc ấy cánh cửa ra vào lại bật mở, Gonzaga liền lùi trở lại, cúi chào, đi qua trước mặt mấy cô tùy nữ vừa bước vào, và đến trước ngưỡng cửa. Đến đây, có ai đó kéo mạnh lấy ống tay áo kiểu cách rộng thùng thình xòe ra như cánh chim của gã. Gã quay sang, và thấy Peppino ra dấu muốn gã cúi đầu sát lại gần.

“Cho phép tôi nhắc ngài một câu, thưa quý ông. Có kẻ định vác kéo đi cắt lông cừu để rồi cuối cùng lại bị cạo cho trọc đầu đấy.”

Diên tiết đầy anh hề sang một bên, gã bước ra ngoài khuất dạng.

Valentina buông người ngồi xuống chiếc ghế dựa kê trước cửa sổ, cảm giác tức giận pha lẫn kinh ngạc đè nặng lên ngực và làm đôi má nàng tái nhợt đi. Đây là lần đầu tiên Gonzaga dám để lộ ý đồ của gã đối với nàng, và toan tính của gã đã đẩy nàng đến một tâm trạng chẳng hứa hẹn điều gì hay ho cho thành công gã mơ tưởng. Nếu biết trước được hậu quả tai hại này, hẳn gã đã chịu khó tiết chế hơn trước những lời trách móc của công nương, và gã hẳn phải đắn đo trước khi dám nói với nàng bằng giọng điệu gã đã dùng. Nhưng ngay chuyện nàng không thể tin gã dám ám chỉ đến điều mà lí trí mách bảo nàng rằng gã muốn nói đến, đáng lẽ cũng đã đủ để cho gã thấy trò tán tỉnh của gã là hoàn toàn vô vọng, và như thế gã đáng lẽ đã có thể đoán ra sự khao khát toan tính gã thổ lộ trong giây phút mất tự chủ đã làm nàng cảm thấy bị xúc phạm đến thế nào. Nếu như thế gã đã có thể ngộ ra rằng trong mắt công nương gã chưa bao giờ, và có lẽ sẽ chẳng bao giờ, là gì khác hơn một người hầu cận - một người hầu mà từ giờ hiển nhiên nàng sẽ cho là quá hỗn xược và chú ý lánh xa hơn.

Nhưng gã công tử bột, chẳng hề ngờ đến những ý nghĩ trong đầu cô thiếu nữ, vừa mỉm cười vừa đi đi lại lại suy nghĩ trong phòng riêng, với tâm trạng hoàn toàn lạc quan. Có lẽ gã thật ngốc khi buông xuôi sớm như vậy. Thời điểm lí tưởng vẫn còn chưa tới, chiến quả vẫn còn chưa đến lúc trẩy xuống; nhưng, có gì thật sự đáng lo nếu trong khi quá nóng vội gã đã rung cây hơi sớm? Có thể là hơi sớm thật, nhưng biết đâu lại khiến cho quả chín dễ rụng hơn? Gã nghĩ đến sự quý mến nàng luôn dành cho gã, sự quan tâm dịu dàng của nàng, mà không đủ khôn ngoan hơn để hiểu ra rằng tất cả chỉ là nét duyên dáng tự nhiên luôn tỏa ra từ nàng như hương thơm từ một bông hoa - chỉ đơn giản là vì Tạo Hóa đã cho đóa hoa đó hương thơm, chứ không phải do quý ngài Gonzaga ưa thích mùi hương đó. Thiếu sự khôn ngoan trong suy nghĩ, gã lên giường đi ngủ với tâm trạng lạc quan đầy tin tưởng, thậm chí còn mỉm cười mơ màng trong giấc ngủ.

Xa hơn một chút, trong căn phòng nằm dưới tòa tháp Sư Tử, Bá tước Aquila cũng đi đi lại lại hồi lâu trong phòng trước khi ngã mình xuống đệm, và trong khi đi đi lại lại như thế, một thứ bất chợt đập vào mắt chàng khiến chàng Bá tước không khỏi mỉm cười. Ở góc phòng, trong đám trang bị khí giới của chàng mà Lanciotto đã đem chất đống ở đó, trên chiếc khiên của chàng, được ánh nến chiếu sáng, hiện lên rõ nét hình con sư tử của dòng họ Sforza bên cạnh con đại bàng gia huy của Aquila.

“Giá anh bạn Gonzaga đáng mến nhìn thấy cái này, hẳn anh chàng sẽ chẳng cần khổ sở căn vặn về thân sinh phụ mẫu của ta làm gì,” chàng tự nhủ. Rồi lôi chiếc khiên ra khỏi đống đồ binh bị, chàng khẽ mở cánh cửa sổ phòng, lẳng chiếc khiên ra xa, nó rơi xuống dưới mặt nước của con hào bao quanh, một tiếng động vang lên. Xong việc, chàng Bá tước thư thái lên giường, và cũng chìm vào giấc ngủ với một nụ cười trên môi, và trong giấc mơ của chàng bỗng bồng bềnh bay bổng hình ảnh thiên thần của Valentina. Nàng cần một cánh tay mạnh mẽ và tin cậy để giúp chống lại màn động võ tởm tình của Gian Maria, và chàng tự thề với mình cánh tay đó sẽ là của chàng, trừ khi nàng khinh thường từ chối. Và cứ như vậy, vừa lẩm nhẩm gọi tên nàng say đắm, chàng vừa chìm dần vào giấc ngủ say, và chỉ bị dứt khỏi giấc ngủ bởi tiếng đấm như sấm động vào cánh cửa phòng, vẫn còn ngái ngủ, chàng loáng thoáng nghe thấy tiếng Lanciotto, giọng điệu khẩn trương nghiêm trọng.

“Dậy mau, ngài Bá tước! Dậy lập tức! Chúng ta bị bao vây rồi.”

17. Chương 17: Kẻ Thù

Chàng Bá tước vội vã bật dậy, lao ra mở rộng cánh cửa cho người hầu, trong khi anh này, mặt mũi và giọng nói đầy kích động, báo cho chàng biết Gian Maria đã đến Roccaleone trong đêm, và đã hạ trại dưới dải đất bằng phẳng phía trước lâu đài.

Anh hầu còn chưa nói xong thì một gã hầu phóng tới mang theo lời nhắn rằng công nương Valentina mời quý ngài Francesco đến gặp tại đại sảnh. Chàng Bá tước vội vã mặc quần áo, rồi, với Lanciotto theo sau, chàng lao đi gặp công nương trẻ. Trong lúc đi ngang qua khoảng sân trong thứ hai của lâu đài, chàng nhìn thấy mấy cô tùy nữ của Valentina đang xúm lại trên bậc thềm nhà nguyện, sôi nổi bàn tán về chuyện đang xảy ra với thầy Domenico, lúc này đã mặc đồ làm lễ chính tề, đang đợi để bắt đầu buổi cầu kinh sáng. Chàng lịch sự chúc họ một ngày tốt lành rồi đi tiếp tới đại sảnh, để Lanciotto đứng chờ bên ngoài.

Tại đây chàng thấy Valentina đang nói chuyện với Fortemani. Nàng vừa nói vừa đi đi lại lại không dứt; nhưng ngoài ra không còn dấu hiệu kích động nào trong cử chỉ của nàng, và nếu sự lo lắng về kết cục cuối cùng có đè nặng lên tim nàng vào lúc này, khi giờ phút hành động đã điểm, nàng cũng đã can đảm không chế được nó một cách hoàn hảo. Vừa nhìn thấy Francesco, một cái nhìn nửa ái ngại nửa vui mừng bừng sáng trên khuôn mặt nàng. Nàng chào đón chàng bằng một nụ cười mà vào giờ phút nặng nề đó nàng chỉ có thể dành cho người bạn nàng hoàn toàn tin tưởng. Rồi cái nhìn của nàng trở nên thoáng nuối tiếc:

“Thưa ngài, quả thực tôi áy náy vô cùng khi ngài lại bị kẹt vào chuyện rắc rối của tôi như thế này. Hẳn ngài đã được biết chúng ta đang bị bao vây, và ngài có thể hình dung được tình cờ số phận của ngài giờ lại bị buộc chặt vào chúng tôi ra sao. Vì tôi sợ rằng không còn con đường nào để ngài rời khỏi đây cho đến khi Gian Maria chấm dứt cuộc bao vây. Việc lựa chọn đi hay ở bây giờ không còn nằm trong tay tôi nữa rồi. Chúng ta bắt buộc phải ở lại đây, và chiến đấu.”

“Ít nhất, thưa công nương,” chàng Bá tước trả lời nhanh chóng, giọng gần như hài lòng, “tôi không thể chia sẻ sự nuối tiếc công nương đã có nhà ý dành cho tôi. Hành động của công nương có thể là sự điên rồ, nhưng là sự điên rồ can đảm nhất, ngọt ngào nhất từ trước đến nay, và tôi lấy làm hãnh diện được góp một tay nếu công nương cho phép.”

“Nhưng, thưa ngài, tôi chẳng có quyền gì để yêu cầu ngài cả.”

“Quyền mà bất cứ một công nương bị chèn ép nào cũng có với một hiệp sĩ chân chính,” chàng đáp lại quả quyết. “Tôi không thể đòi hỏi đôi tay của mình có thể thực hiện được một công việc nào cao cả hơn việc giúp công nương chống lại Công tước Babbiano. Tôi sẵn sàng phụng sự công nương, với trái tim tràn ngập vui mừng, thưa công nương Valentina. Tôi cũng có ít nhiều kinh nghiệm về chiến trận, và biết đâu công nương lại thấy tôi hữu dụng.”

“Hãy để quý ngài đây chỉ huy việc trấn thủ Roccaleone, thưa công nương,” Fortemani giục giã, lòng biết ơn của lão với chàng hiệp sĩ đã ra tay cứu mạng lão được củng cố thêm bằng sự thần phục sức mạnh của chàng, sức mạnh mà lão hộ pháp cũng đã có dịp tự mình thưởng thức.

“Ngài nghe Ercole nói gì rồi chứ?” cô thiếu nữ reo lên, quay sang nhìn Francesco với vẻ hào hứng cho thấy đề nghị của Fortemani đã được cô chủ của lão tán thành hoàn toàn.

“Vinh dự này quá lớn đối với tôi,” chàng Bá tước trang trọng trả lời. “Nhưng nếu công nương đã có lòng tin, tôi sẽ làm tròn trách nhiệm của mình đến hơi thở cuối cùng.”

Đến lúc này, trước khi cô thiếu nữ kịp trả lời chàng, Gonzaga đã đi vào qua một khung cửa ngách, hăm hăm khi thấy Francesco có mặt trước gã. Trông gã có vẻ hơi xanh xao, chiếc áo khoác vắt qua vai phải thay vì vai trái như thường lệ, và nhìn chung vẻ ngoài của gã có cái gì đó ít bánh bao hơn thường ngày, thậm chí còn mang dấu vết của sự vội vã. Gật đầu cao ngạo chào chàng Bá tước, hoàn toàn phớt lờ Fortemani - kẻ làm gã cảm thấy lộn ruột khi nhắc lại những chuyện hôm trước - gã cúi chào thật thấp trước mặt Valentina.

“Tôi lấy làm buồn, thưa công nương,” gã lên tiếng, nhưng cô thiếu nữ đã cắt ngang.

“Ngài không có lí do gì phải nghĩ ngợi cả. Chẳng lẽ mọi sự diễn ra không đúng như chúng ta dự kiến sao?”

“Không hẳn thế.

Nhưng tôi đã hi vọng Gian Maria không cho phép tình cảm đưa ông ta đi xa đến vậy.”

“Ngài đã hi vọng như vậy - ngay cả sau khi đã nghe những gì ngài Francesco mang tới cho chúng ta?” Rồi cô thiếu nữ nhìn gã với cái nhìn như vừa đột ngột vỡ lẽ. “Vậy mà khi khuyên tôi chạy trốn đến Roccaleone, ngài không hề nói đến hi vọng nào như vậy. Lúc đó ngài chỉ toàn nói đến chiến đấu. Ngài đầy hào khí con

nhà võ. Vậy thì sự thay đổi này từ đâu mà ra đây. Chẳng lẽ viễn cảnh nguy hiểm rõ ràng trước mắt đã làm nhụt mắt hào khí của ngài rồi sao?”

Âm điệu mỉa mai trong lời nói của nàng đã làm gã tổn thương đúng như nàng mong muốn. Sự hỗn xược của gã tối hôm trước đã cho nàng thấy không nên để gã được nuôi bất cứ ảo tưởng nào về giới hạn của sự tôn trọng nàng dành cho gã, hơn nữa, những lời gã vừa nói ra đã giúp nàng nhìn gã chính xác hơn, một cái nhìn khiến nàng càng ngày càng ít ưa nổi gã.

Gã khẽ cúi đầu, đôi gò má đỏ rần vì nhục nhã khi bị lên lớp như thế trước mặt Fortemani và tay mạo danh Francesco kia. Việc Francesco cố ý giấu giếm thân phận thật thì gã không nghi ngờ gì. Linh tính đã mách bảo gã một cách chắc chắn ngay từ đầu.

“Công nương,” gã lên tiếng, cố lấy lại vẻ kiêu hãnh bình thường bên ngoài, cố chấp nhận sự chế giễu của cô thiếu nữ, “tôi đến để báo cho công nương biết một sứ giả do Gian Maria phái tới đang xin cầu kiến. Liệu tôi có cần trả lời thay công nương không?”

“Cảm ơn ngài,” cô công nương dịu giọng trả lời. “Tôi sẽ tự nói chuyện với sứ giả.”

Gã cúi người ra dấu tuân phục, rồi đảo mắt nhìn về phía Francesco.

“Chúng ta cũng có thể thu xếp để ngài quý tộc đây có được giấy thông hành,” gã gợi ý.

“Không có hi vọng gì về chuyện họ sẽ chấp nhận điều này,” cô thiếu nữ trả lời bình thản. “Mà tôi cũng không hi vọng họ sẽ chấp nhận, vì ngài Francesco đã ưng thuận trở thành người chỉ huy trấn thủ Roccaleone. Nhưng chúng ta đang bắt sứ giả phải chờ đợi. Thưa các ngài, các ngài có thể cùng lên mặt lũy với tôi được không?”

Cả ba người đều cúi đầu đồng ý rồi đi theo sau nàng, Gonzaga đi sau cùng, bước chân nặng như đeo đá, khuôn mặt trắng bệch ra đến tận vành môi vì cơn giận dữ khi thấy mình bị gạt sang một bên, đồng thời cũng hiểu ra đó là câu trả lời cho những lời nóng nảy gã đã thì thầm vào tai Valentina tối qua.

Khi họ đi ngang qua sân, Francesco ban ra mệnh lệnh đầu tiên trên tư cách mới của mình, ra lệnh cho sáu tên lính đứng dàn ra sau lưng họ, để họ có thể gây ấn tượng khi xuất hiện trên tường thành nói chuyện với sứ giả.

Họ nhìn thấy một người cao lớn, cưỡi một con ngựa xám cũng ngoại cỡ, chiếc mũ trụ bóng nhoáng lấp lánh như dát bạc dưới những tia nắng mặt trời buổi sáng, bộ áo giáp bị che lấp dưới chiếc áo choàng không tay màu huyết dụ có trang trí hình sư tử của gia đình Sforza. Người này trang trọng cúi đầu thật thấp khi Valentina xuất hiện cùng đoàn tùy tùng của nàng, dẫn đầu là Bá tước Aquila, chiếc mũ rộng vành kéo sụp xuống tận trán che khuất hoàn toàn khuôn mặt chàng.

“Nhân danh chủ nhân của tôi, đức ông hùng mạnh và cao quý Gian Maria Sforza, Công tước Babbiano, tôi yêu cầu công nương hãy quy thuận, hạ vũ khí và mở cổng lâu đài ra.”

Sau đó là một khoảng im lặng, cuối cùng công nương lên tiếng hỏi tay sứ giả liệu đó có phải là toàn bộ thông điệp ông ta được lệnh thông báo, hay còn điều gì đó ông ta đã quên nhắc đến. Tay sứ giả, trang trọng cúi đầu một lần nữa, trả lời rằng những gì ông ta đã nói cũng là toàn bộ những gì được lệnh chuyển đến quý công nương.

Nàng lúng túng quay lại nhìn những người đứng đằng sau như cầu khẩn sự giúp đỡ. Nàng muốn trả lời sứ giả một cách phải phép nhưng kiên quyết, mà nếp giáo dục nàng nhận được trong tu viện lại không cho nàng biết phải thực hiện ra sao. Nàng bèn quay qua Francesco.

“Ngài có thể trả lời ông ta được không, quý ông trấn thủ của tôi?” nàng mỉm cười hỏi, và Francesco, tuân theo yêu cầu của nàng, tiến lên một bước rồi cúi người nhìn xuống phía dưới, tì vào mặt tường thành.

“Ngài sứ giả”, chàng cất giọng trầm trầm cộc cằn khác hẳn giọng nói lúc bình thường, “xin ngài cho biết Công tước Babbiano tuyên chiến với Urbino từ bao giờ mà lại cho mình quyền bao vây một pháo đài của công quốc này và yêu cầu nó phải đầu hàng như vậy?”

“Khi gửi thông điệp này tới công nương Valentina della Rovere,” viên sứ giả trả lời, “Đức ông Công tước đã được sự chấp thuận của Công tước Urbino.”

Nghe đến đây Valentina liền lấy khuỷu tay huých chàng Bá tước sang một bên, quên hẳn ý định trả lời một cách nghiêm trang khách sáo, nàng để người phụ nữ trong mình tự do nói lên câu trả lời từ đáy lòng.

“Thông điệp này, thưa ngài sứ giả, cùng sự có mặt của chủ nhân ngài ở đây, chỉ là một sự xúc phạm nữa mà tôi phải chịu từ ông ta, và là sự xúc phạm tệ hại nhất. Hãy mang thông điệp đó trở về, và nói rằng khi ông ta cho tôi biết ông ta lấy quyền gì mà dám gửi ngài đến đây như vậy, lúc đó có thể tôi sẽ cho ông ta một câu trả lời tương xứng hơn với sự thách thức này.”

“Vậy công nương hẳn sẽ thấy thích hợp hơn nếu đức ông Công tước đích thân đến nói chuyện với công nương chẳng?”

“Không hề. Đến lúc này sự cần thiết đã buộc tôi phải nói chuyện với Gian Maria nhiều hơn giới hạn chịu đựng của tôi rồi.” Và với một cử chỉ kiêu hãnh, cô công nương ra dấu rằng cuộc tiếp kiến đã kết thúc, đoạn quay người đi khỏi mặt thành.

Nàng có một cuộc trao đổi ngắn với Francesco, chàng khuyên nàng những biện pháp phòng thủ cần tiến hành, đưa ra những gợi ý, tất cả đều được nàng đồng ý, hi vọng của nàng lại bùng lên khi nhận ra bên cạnh nàng, ít nhất cũng có một người đàn ông hiểu về việc chàng phải làm. Lòng nàng nhẹ nhõm, nàng lấy lại được sự tự tin và cả niềm vui khi nhìn vào thân hình cao lớn, vạm vỡ của chàng hiệp sĩ, bàn tay chàng nhẹ nhàng đặt lên đốc kiếm một cách quen thuộc như thể thanh kiếm này cũng là một phần con người chàng, đôi mắt chàng luôn bình thản tự tin; khi chàng nói đến hiểm nguy, dưới vẻ bốn cột trong giọng nói của chàng, chúng lại trở nên nhẹ tựa lông hồng.

Được Fortemani tháp tùng, chàng Bá tước bắt tay vào việc thi hành các biện pháp chàng đã khuyến nghị. Lão hộ pháp giờ đây đi theo chàng với vẻ chăm chú tuyệt đối của một con chó trung thành, vì lão đã thực sự nhận ra đây là một chiến binh có đẳng cấp mà đem ra so sánh thì lão và những kẻ như lão chỉ đáng làm lính hầu. Thái độ hào hứng của chàng cũng giúp lão có được sự tự tin; vì trước sau chàng cũng chỉ có vẻ coi tất cả như một trò đùa, tựa hồ đây là một vở hài kịch dành cho Công tước Babbiano và do chính quý ông chịu chi phí dàn dựng vậy. Và nếu như những lời khích lệ lạc quan của Francesco đã thổi được sự tự tin vào trái tim của Fortemani và Valentina, chàng cũng có được thành công tương tự với đám lính đánh thuê thủ hạ của Fortemani. Chúng cũng trở nên phấn khởi trước những lời bông đùa khích lệ của chàng, từ sự ngưỡng mộ đối với chàng, chúng trở nên coi trọng công cuộc mà chúng được thuê để phụng sự, và cuối cùng, lấy làm hãnh diện về phần trách nhiệm được giao. Trong vòng một tiếng đồng hồ, Roccaleone trở nên rộn rã hẳn với công việc chuẩn bị phòng thủ, với tinh thần hăng hái và vui vẻ lạc quan đến nỗi Valentina phải ngỡ ngàng trước những gì nhìn thấy, tự hỏi chàng hiệp sĩ mà nàng vừa tin tưởng trao trách nhiệm phòng thủ lâu đài liệu có phải là một phù thủy mà có thể đem đến sự thay đổi kì diệu với đám lính của nàng trong một thời gian ngắn ngủi như thế.

Chỉ một lần Francesco đánh mất sự thư thái vui vẻ của chàng, chuyện khó chịu này xảy ra khi chàng kiểm tra kho vũ khí và chỉ tìm thấy một thùng thuốc súng duy nhất được trữ ở đó. Chàng quay lại Fortemani hỏi xem Gonzaga đã cất giữ thuốc súng ở đâu, và khi thấy rằng Fortemani cũng mù tịt, chàng liền đi tìm Gonzaga. Sau khi đã tìm khắp góc ngách của lâu đài, chàng mới thấy gã đang nhẹ bước đi dạo dưới giàn nho trong vườn, vừa đi vừa sôi nổi nói chuyện với Valentina. Khi thấy chàng đến gần, gã trở nên mất tự nhiên, trán cau lại khó chịu.

“Ngài Gonzaga,” Francesco chặn gã lại. Tay công tử ngạc nhiên ngược mắt lên nhìn chàng. “Ngài đã cất thuốc súng dự trữ của ngài ở đâu vậy?”

“Thuốc súng?” Gonzaga lăm bắm, lạnh người bởi đột ngột hiểu ra. “Chẳng lẽ không có thuốc súng trong kho sao?”

“Có đấy... một thùng nhỏ, đủ để nạp một khẩu đại bác một hay hai lần, nhưng lúc đó chúng ta sẽ chẳng còn gì cho súng ngắn và súng hỏa mai cả. Đó là tất cả những gì ngài dự trữ sao?”

“Nếu đó là tất cả trong kho, thì đó cũng là tất cả thuốc súng chúng ta có.”

Francesco đứng sững không thốt nên lời, nhìn chăm chăm vào gã, khuôn mặt chàng đỏ bừng. Trong cơn giận dữ tột độ, chàng quên bằng địa vị của họ, cũng chẳng thêm để ý đến sự tự ái Gonzaga có thể cảm thấy từ sự thất sủng của Valentina khi nàng chỉ định một viên trấn thủ thay vì tin vào gã.

“Và đây là cách mà ngài định dùng để cố thủ Roccaleone sao?” chàng vắt lại, giọng sắc như dao. “Ngài đã cẩn thận tích trữ cả một hầm rượu vang hảo hạng, một đàn cừu, cùng đủ thứ tiện nghi khác,” chàng dài giọng mai mỉa. “Ngài định đẩy lui kẻ thù bằng những thứ đó, hay ngài chẳng có ý định chờ đợi một kẻ thù nào hết?”

Câu hỏi của chàng Bá tước đã động quá sát tới sự thật, bị trúng tim đen, một cơn giận bùng lên tình cờ đem lại cho Gonzaga dáng vẻ đường đường của một đấng nam nhi. Đó là cơn gió cuối cùng cần thiết để thổi bùng lên ngọn lửa từ đám than hồng bực tức đang âm ỉ trong gã.

Gã phản pháo lại lập tức, nóng nảy và kiêu hãnh ra trò. Giọng điệu của gã cũng kênh kiệu, cũng chẳng chút nể nang không khác gì giọng điệu của chàng Bá tước, và cuối cùng tay công tử đã thách thức chàng Bá tước đấu tay đôi với gã, cho dù trên ngựa hay đánh bộ, bằng kiếm hay bằng thương, và càng nhanh càng tốt.

Nhưng Valentina đã can thiệp và trách móc cả hai người. Tuy nhiên về phía Francesco, những lời trách móc của nàng khá nhẹ nhàng và kết thúc bằng lời cầu khẩn chàng hãy làm tốt nhất có thể với những gì họ có trng tay ở Roccalee; về phía Gzaga thì ngược lại, lời trách móc của nàng đầy vẻ coi thường, vì câu hỏi của Francesco - mà Gzaga đã lảng tránh không trả lời - đến đúng lúc nàng đang nghi ngờ về dụng ý riêng của gã khi khuyên nàng làm theo một kế sách mà càng ngày nàng càng thấy rõ gã không hề có khả năng thực hiện đến nơi đến chốn, và làm cho nàng mỗi lúc một vỡ lẽ ra. Bây giờ nàng nhớ lại cảnh gã đã luống cuống lả lùng vào hôm nghe tin Gian Maria đang hành quân về phía Roccalee, rồi lại nhiệt tình đến mức nào khi thuyết phục nàng nên rời bỏ lâu đài - trng khi trước đó cũng chính gã đã tuyên bố hùng hồn về chuyện cố thủ chống lại Công tước.

Ba người còn đang lúng túng chưa biết kết thúc chuyện phiến hà này ra sao thì tiếng kèn trumpet vọng đến từ phía ngoài tường thành.

“Lại là tay sứ giả,” cô thiếu nữ kêu lên. “Lại đây, ngài Francesco, chúng ta hãy xem lần này ông ta mang đến thông điệp gì.”

Đoạn nàng cùng Francesco đi lên phía mặt thành, để mặc Gzaga đứng lại dưới bóng râm của giàn nho, uất đến suýt trào nước mắt.

Tay sứ giả đã quay lại để tuyên bố rằng câu trả lời của Valentina không cho Gian Maria lựa chọn nào khác ngoài việc chờ đợi Công tước Guidobaldo, lúc này cũng đang trên đường đến hội quân với đức ông. Và sứ giả cũng nói sự có mặt của Công tước Urbino sẽ là lời giải thích hoàn hảo cho công nương Valentina về yêu sách mà Gian Maria đã đưa ra, và yêu sách đó sẽ còn được lặp lại khi chú nàng có mặt để xác nhận sự đồng tình của ông.

Phần còn lại của ngày hôm ấy trôi qua bình yên vô sự ở Roccalee, nếu chúng ta không kể đến cơn điên rồ đang khuấy đảo trái tim của Gzaga. Bữa tối hôm đó, gã ngồi trơ trọi chẳng ai đoái hoài đến, trừ mấy cô tùy nữ và anh hề, kẻ thỉnh thoảng lại buông lời trêu ghẹo về cau có của gã. Valentina dồn toàn bộ quan tâm vào chàng Bá tước, và trng khi Gzaga - chàng thi sĩ với tâm hồn bay bổng, chàng ca sĩ vui tươi yêu đời, chàng công tử hào hoa lịch duyệt, hiện thân của những gì quý phái tinh tế - ngồi im thín thít như ngậm sỏi, thì chàng phiêu lưu vô biên gặp thời kia giải trí cho mọi người với phng thái sống động luôn khiến chàng chiếm lĩnh mọi trái tim - và Gzaga luôn là ngoại lệ duy nhất.

Francesco nói về cuộc bao vây họ đang phải đương đầu một cách vui vẻ gần như đùa cợt khiến tất cả mọi người đều nhẹ nhõm. Khi nói đến Gian Maria, thái độ của chàng càng thoải mái lạc quan hơn, làm cho tất cả những người có mặt đều hiểu rằng trng suốt cuộc đời binh nghiệp, chàng chưa bao giờ gặp một chuyện thú vị như cuộc phiêu lưu mà số phận đã đưa đến lúc này. Chàng hoàn toàn tự tin về kết quả của cuộc đối đầu cũng như sẵn sàng đón nhận nó.

Liệu có đáng ngạc nhiên không khi mà - chưa bao giờ làm quen với loại đàn ông nào khác ngoài những kẻ đầy kiểu cách giả tạo, các nhà quý tộc của cung đình, các tay công tử quyền quý chuyên có mặt tại phòng khách của các quý bà quý cô; những c người với cử chỉ kiêu kì điệu bộ, lời lẽ sáo rỗng; nói tóm lại là những hạng người luôn bu đầy xung quanh các ông hoàng - đôi mắt của công nương Valentina háo hức mở to chăm chú, như để chiêm ngưỡng tìm hiểu kĩ hơn một mẫu người hoàn toàn mới mẻ, một người đàn ông, hiển nhiên xuất thân cao quý, lại mang theo mình hơi hướng của lều trại hơn là cung điện, một tâm hồn trng đó tính cách thượng võ của một hiệp sĩ hòa quyện kì lạ với sự phng trần gan dạ của một người chuyên tìm kiếm phiêu

lưu, một phg cách quý phái đầy quyền uy nhưng lại không hề kiêu cách khuôn sáo như những quý tộc trg triều đình của chú nàng.

Hơn thế, dù còn trẻ, chàng đã là một người chín chắn; chàng đẹp trai, nhưng là vẻ đẹp mạnh mẽ đầy nam tính; chàng có giọng nói thật âm áp dễ chịu, nhưng đã hơn một lần nàng được nghe giọng nói uyển chuyển của chàng trở nên đầy mạnh mẽ oai nghiêm khi ra lệnh; chàng có tiếng cười sảng khoái, vô tư nhất mà nàng từng nghe - khiến chủ nhân của nó trở nên thân thiết dễ mến ngay lập tức với những ai nghe thấy - mà tiếng cười đó chàng lại không bao giờ tiết kiệm.

Gzaga ngồi lăm lì im lặng, lòng sôi sục cảm tức trước sự hèn yếu, vô dụng của gã so với vẻ tự tin, mạnh mẽ của đối phương. Nhưng ngày hôm sau còn đem lại cho gã nhiều điều tệ hơn.

Công tước Urbino đến nơi vào sáng hôm sau, đích thân phi ngựa đến tận bên hào nước cùng một tên lính kèn, tên này lần thứ ba nổi tiếng kèn thách chiến trước cổng lâu đài.

Cũng như hôm trước, Valentina đích thân lên tường thành để đáp lại lời thách thức, đi cùng nàng là Francesco, Fortemani và Gzaga - riêng chàng lẫm tử chẳng được ai mời đi theo nhưng cũng chẳng bị ai từ chối, vẫn lăm lì lẻo đẻo theo sau cô thiếu nữ và đoàn tùy tùng của nàng, trg cố gắng tuyệt vọng cuối cùng nhằm cố giữ lấy danh hờ là một trg các đại úy của nàng.

Francesco đã mặc áo giáp ra trận, chàng xuất hiện trên mặt thành, giáp trụ sáng ngời từ đầu đến chân để tỏ thái độ trân trọng cần có với tính chất của cuộc gặp gỡ.

Một ngù lông lớn cắm trên chiếc mũ trụ rủ xuống phía trước, và cho dù chàng nhấc mảnh giáp che mặt lên, khuôn mặt chàng vẫn được bóng của chiếc mũ che khuất khó có thể bị nhận ra.

Ngay cả khi nhìn thấy chú mình, Valentina vẫn bình thản. Mặc dù Guidobaldo rất được thần dân yêu quý, nhưng trg mối quan hệ với cô cháu gái, ông lại chưa bao giờ cố gắng để hai người xích lại gần tới mức có thể quý mến nhau thực sự. Hơn lúc nào hết, lúc này Công tước không hề có ý định lấy tình thân ra khuyên nhủ cô cháu. Ông đến như một người hạ chiến thư, như một ông hoàng đến trừng trị một thần dân phản nghịch, và Công tước đã nói với cô cháu gái đúng với giọng điệu như vậy.

“Công nương Valentina,” ông lên tiếng - hoàn toàn không đả động gì đến quan hệ chú cháu giữa hai người - “cho dù cuộc nổi loạn này làm ra rất phiền muộn, công nương cũng chớ nghĩ rằng việc là một phụ nữ sẽ giúp công nương được nhẹ tay khoan hồng hơn. Chúng ta sẽ trừng trị công nương tương tự như với những kẻ phản nghịch khác trg trường hợp chúng có những hành động giống như công nương đã làm.”

“Thưa đức ông,” cô thiếu nữ đáp, “tôi không đòi hỏi ân huệ nào vượt quá những quyền mà tôi đương nhiên được hưởng với tư cách là một phụ nữ, và những quyền này không liên quan gì đến chiến tranh hay vũ lực. Tôi chỉ muốn đòi lại cho mình quyền được làm chủ bản thân, được tự định đoạt trái tim mình như tôi muốn. Cho đến khi đức ông nhận ra tôi là một phụ nữ với tất cả bản chất tự nhiên của một người phụ nữ, và cho đến khi, đã nhận ra điều ấy đức ông thừa nhận nó, và hứa với tôi lời hứa danh dự của một Công tước sẽ không tiếp tục ép tôi phải thành hôn với Công tước Babbiano, tôi sẽ không rời khỏi đây một bước, bất chấp đức ông, bất chấp quân lính của đức ông, cũng như kẻ liên minh tâm thường của đức ông, Gian Maria, kẻ đã mơ tưởng rằng người ta có thể chiếm được tình yêu bằng gươm đao và áo giáp, và rằng c đường vào trái tim người phụ nữ có thể được mở ra bằng pháo kích.”

“Ta nghĩ chúng ta sẽ khiến công nương trở nên biết điều và có trách nhiệm hơn đấy,” Công tước gằn giọng trả lời.

“Có trách nhiệm với ai kia?”

“Với công quốc của công nương, với danh phận tôn quý mà công nương đã được mang kể từ khi sinh ra.”

“Thế còn trách nhiệm của tôi với bản thân, với trái tim tôi, với người phụ nữ trg tôi? Tất cả những điều này không đáng đếm xỉa đến sao?”

“Công nương, đây là những điều không thể đem ra bàn bạc bằng cách nói lớn tiếng từ trên tường thành xuống được - mà thành thực ra ta cũng không hề có ý định bàn cãi về những chuyện này cho dù là ở đâu. Ta đến đây để yêu cầu công nương đầu hàng. Nếu công nương chống lại chúng ta cũng có nghĩa là đã tự khép mình vào tội chết đấy.”

“Vậy thì tôi sẵn sàng chấp nhận mạo hiểm tính mạng của mình - một cách vui vẻ, để chống lại các ngài. Tôi thách thức đức ông. Hãy làm những gì tồi tệ nhất có thể để chống lại tôi, hãy tự bôi nhọ danh dự đàn ông và tiếng tăm quý tộc của đức ông bằng cách sử dụng bất cứ thứ bạo lực nào ngài muốn, nhưng tôi xin rằng Valentina della Rovere sẽ không bao giờ làm vợ của Công tước Babbiano.”

“Công nương từ chối mở cổng quy hàng?”, ông chú đáp, giọng run lên vì tức giận.

“Chính thức và dứt khoát.”

“Và công nương không hối tiếc về quyết định này chứ?”

“Chừng nào tôi còn sống.”

Ông hoàng cười nhạo.

“Ta phải tay trước mọi việc có dính đến công nương và tất cả hậu quả có thể xảy ra,” Công tước trả lời lạnh lùng. “Ta để cho vị hôn phu của công nương, Gian Maria Sforza, được toàn quyền hành động, và nếu như có vì nóng lòng muốn được làm chồng quá mà ông ta nặng tay với lâu đài của công nương, thì lỗi hoàn toàn là do công nương. Tất cả những gì ông ta làm đều được sự đồng thuận của ta, và ta đích thân đến đây khuyên nhủ công nương vì công nương vẫn còn có vẻ nghi ngờ điều này. Ta mong công nương hãy nán lại thêm chút thời gian để nghe những gì đức ông Công tước muốn nói. Ta tin rằng ông ta có tài hùng biện hơn ta.”

Guidobaldo trang trọng cúi chào rồi quay ngựa đi. Valentina đã định đi xuống, nhưng Francesco khuyên nàng nên ở lại đợi Công tước Babbiano tới. Và thế là vừa thg thả đi dọc theo bờ thành, Valentina vừa chăm chú chuyện trò với Francesco, Gzaga im lặng theo sau cùng Fortemani với vẻ nhẫn nhục cam chịu, nhưng đôi mắt vẫn theo sát như muốn ăn tươi nuốt sống cả hai người.

Từ trên cao, họ có thể nhìn thấy bao quát trại lính nhộn nhịp phía chân đồi, nơi bọn lính đang xoay tròn hì hục dựng lên những căn lều vải màu lục, nâu và trắng. Cả đội quân nhỏ bé đó gồm khoảng một trăm người, mà trg cơn bốc đồng hiếu thắng, Gian Maria đã cho là quá đủ để khuất phục Roccalee. Nhưng họ cũng thấy phần nguy hiểm nhất trg lực lượng của đức ông vẫn còn đang lọc cọc tiến lại trên cánh đồng. Trg tiếng trục bánh xe cọt két, mười chiếc xe bó kéo đang tiến lại; mỗi chiếc chở một khẩu đại bác. Theo sau là các xe chở vũ khí và lương thực.

Cả bốn người chăm chú theo dõi cảnh tượng náo nhiệt tiếp tục diễn ra trước mặt, và một thoáng sau họ nhìn thấy Guidobaldo phi ngựa vào tới giữa trại rồi xuống ngựa. Sau đó từ một chiếc lều rộng rãi to lớn hơn hẳn những chiếc khác, thân hình ngắn ngủn, to bè của Gian Maria xuất hiện, nhưng ở khoảng cách như vậy trg cả bốn người chỉ có Francesco, với đôi mắt tinh tường và đã quá quen thuộc với hình dáng của Gian Maria, là nhận ra đức ông.

Một tên lính hầu giữ ngựa và giúp đức ông lên yên, sau đó, được chính tay lính kèn đã hộ tống Guidobaldo tháp tùng, Gian Maria phi ngựa về phía lâu đài. Tới bên bờ hào, Công tước dừng ngựa. Nhìn thấy Valentina và toán tùy tùng trên mặt thành, ngài liền bỏ chiếc mũ cắm lông vũ ra, mái đầu vàng sẫm trang trọng cúi xuống.

“Công nương Valentina,” ngài lên tiếng, và khi nàng bước lên để trả lời, đức ông ném cho nàng một cái nhìn căm tức từ cặp mắt ti hí tàn nhẫn, khuôn mặt tròn vành vạnh của ngài còn trắng bệch ra hơn cả bình thường, sẫm sì tái nhợt và gần như xanh lét.

“Ta rất lấy làm tiếc là đức ông Công tước, chú của công nương, đã không thuyết phục được công nương. Một khi ngài đã thất bại, ta cũng khó có hi vọng thành công - bằng lời nói. Tuy vậy ta vẫn mong công nương cho phép ta được nói chuyện với đại úy của cô, cho dù y là ai.”

“Các đại úy của tôi đều đang có mặt,” nàng bình thản trả lời.

“Ồ hô! Vậy là công nương có hẳn hơn một tay đại úy, để chỉ huy... bao nhiêu người nhỉ?”

“Đủ số cần thiết,” Francesco lớn tiếng chen vào, giọng nói của chàng vang lên xa lạ từ bên dưới chiếc mũ sắt, “để tổng khứ cả ngài lẫn đám du côn đi bắt nạt phụ nữ của ngài xuống địa ngục.”

Đức ông nhổm dậy trên lưng ngựa, ngược mắt nhìn kẻ vừa lên tiếng. Nhưng khuôn mặt của chàng Bá tước đã bị che khuất đến mức không thể nhận ra được, còn giọng nói của chàng và cả vóc người cũng đã thay đổi

do chiếc mũ sắt và bộ áo giáp.

“Tên khốn khiếp kia, mi là ai?” Công tước hỏi.

“Người mới là đồ khốn khiếp đến tận chân tơ kẽ tóc cho dù người có là Công tước trăm lần đi nữa,” kẻ lạ mặt đáp trả lại đức ông, còn Valentina thì cười phá lên.

Chưa bao giờ kể từ khi cất tiếng khóc chào đời đức ông Công tước Babbiano phải nghe những lời xúc phạm đến thế từ miệng lưỡi người đời. Bị sỉ nhục, gò má ngài đỏ vằn lên.

“Hãy đợi đấy, đồ du đãng!” đức ông gầm lên. “Cho dù khi lâu dài rơi vào tay ta, ta có xử trí đám lính còn lại ra sao đi nữa, riêng với người ta sẵn sàng hứa một sợi thừng và một khung xà gỗ ngay từ bây giờ.”

“Chà” chàng hiệp sĩ cười giễu cợt. “Muốn ăn thịt chim thì hãy bắt chim đi đã. Đừng vội chắc rằng Roccalee sẽ rơi vào tay ngài. Chừng nào tôi còn sống thì ngài sẽ không bao giờ vào nổi lâu đài đâu, mà ngài biết đấy, mạng sống của tôi là thứ quý báu mà tôi không dễ gì đánh mất đâu.”

Đôi mắt Valentina chột tối lại, nàng quay sang nhìn thân hình uy nghiêm trg giáp trụ chỉnh tề đang kiêu hãnh đứng bên cạnh, và bất giác cảm thấy lo trước lời thách thức ngạo nghễ chàng ném vào mặt ông hoàng hống hách đang đứng dưới.

“Thôi mà, ngài!” nàng thì thầm. “Đừng chọc giận ông ấy nữa.”

“Phải đấy,” Gzaga rên rỉ, “vì lòng kính Chúa xin ngài đừng nói gì nữa, nếu không chúng ta sẽ đi tg cả vì ngài mất.”

“Công nương,” Công tước lại lên tiếng, không thêm để ý gì đến Francesco nữa, “tôi cho công nương hai mươi bốn giờ để suy nghĩ lại. Công nương có thể thấy quân của tôi đang mang đại bác đến doanh trại. Khi tinh dậy sáng ngày mai công nương sẽ thấy đại bác đã sẵn sàng chĩa vào tường thành. Thôi thì, nói như vậy cũng quá đủ rồi. Trước khi cáo lui tôi muốn nói vài lời với ngài Gzaga.”

“Miễn là ngài đi khỏi đây, ngài muốn nói gì với ai cũng được,” nàng trả lời vẻ coi thường. Rồi quay sang bên cạnh, nàng ra hiệu cho Gzaga thay vào chỗ nàng vừa đứng.

“Ta dám thề là thằng hề tốt mã này đang run như cây sậy vì những gì sắp đến,” Công tước tự nhủ, “và biết đâu sợ hãi chẳng làm hắn biết điều hơn.” “Ngài Gzaga!” đức ông cao giọng. “Vì ta tin rằng tất cả lính đồn trú ở Roccalee đều do ngài chỉ huy, ta kêu gọi ngài hãy ra lệnh cho chúng mở cổng lâu đài và hạ cầu treo xuống, và thề trên danh dự của cả Guidobaldo và ta, ta hứa sẽ ân xá cho tất cả bọn chúng - trừ tên lão xược đang đứng cạnh ngài. Nhưng nếu dám đao búa của ngài dám chống lại ta, ta hứa với ngài ta sẽ san bằng Roccalee đến viên đá cuối cùng, và ta sẽ làm cỏ tất cả các người không trừ một ai.”

Gzaga đứng đó run lẩy bẩy, miệng lắp bắp không thành tiếng, nhân lúc đó Francesco lại cúi người về phía trước.

“Chúng ta đã nghe điều kiện của ngài”, chàng trả lời, “và chúng ta không muốn quan tâm đến chúng. Đừng phí thời giờ dọa唬 nữa.”

“Ngài hiệp sĩ, điều kiện của ta không phải dành cho ngài. Ta không quen biết ngài, ta không nói với ngài, cũng không cho phép một kẻ như ngài được tự tiện nói chuyện với ra.”

“Cứ thử nán ná ở đó thêm chút nữa xem,” chàng hiệp sĩ đáp lại, giọng đã có phần kích động, “quý ngài sẽ được nói chuyện với một loạt đạn súng hỏa mai đấy. Này, dưới kia!” chàng quay lại, ra lệnh cho một đám xạ thủ tưởng tượng mà chàng làm bộ như đang phục sẵn trên mặt tường thấp hơn của khu vườn phía trái chàng. “Xạ thủ hỏa mai, vào vị trí! Đốt bụi nhùi! Sẵn sàng! Bây giờ, thưa ngài Công tước, ngài sẽ tự ý lui ra, hay buộc lòng chúng tôi phải thổi bay ngài ra đây?” Đức ông đáp trả lại bằng một tràng đe dọa pha lẫn nguyên rủa về cách thức ngài sẽ trừng phạt kẻ đối thoại láo xược một khi hắn rơi vào tay ngài.

“Súng lên vai!” chàng hiệp sĩ lớn tiếng ra lệnh cho đội xạ thủ tưởng tượng, trg lúc Công tước, không dám thốt ra thêm câu nào, quay ngựa phi nước đại cuống quýt rời xa tường thành, bỏ lại tay lính kèn hấp tấp phóng ngựa theo, trg khi Francesco phá lên cười nhạo.

18. Chương 18: Phản Bội

“Thưa ngài,” Gonzaga tuyệt vọng kêu lên, khi mọi người cùng từ mặt thành đi xuống, “ngài sẽ khiến tất cả chúng ta kết thúc cuộc đời với giá treo cổ mất thôi. Chẳng lẽ đó là cách ứng xử với một ông hoàng sao?”

Valentina cau mày bất bình khi thấy gã dám phản đối hiệp sĩ của nàng. Nhưng Francesco chỉ bật cười.

“Thề có Thánh Paul! Ngài còn muốn tôi ứng xử với hân ta thế nào nữa?” chàng căn vặn. “Ngài muốn tôi phỉnh phờ hân ta bỏ cuộc ư? Hay là ngài muốn tôi cầu xin hân rủ lòng thương, dùng lời đường mật van xin hân kiên nhẫn nhẹ nhàng với một công nương ương bướng? Hãy để tôi lo chuyện này, ngài Gonzaga ạ, chúng ta sẽ xoay sở được, đừng nghi ngờ chuyện đó.”

“Lòng can đảm của ngài Gonzaga có vẻ là một phẩm chất luôn giảm đi mỗi khi sự cần thiết tăng lên,” Valentina lên tiếng.

“Công nương đang lăm lăm giữa lòng can đảm với sự liều lĩnh ngu ngốc đấy,” gã công tử đáp lại. “Chỉ e đến lúc ông nương học được cách phân biệt chúng thì đã quá muộn.”

Chẳng lâu la gì họ cũng thấy rằng Gonzaga không phải là người duy nhất có suy nghĩ như vậy, vì ngay khi họ vừa xuống đến sân trong của lâu đài thì một gã to vạm, mặt mày cau có tên Cappoccio lao đến chặn đường họ.

“Xin có lời với ngài, ngài Gonzaga, và cả ngài nữa, quý ông Ercole.” Thái độ của gã đầy ngang ngược bất chấp, cả bốn người cùng dừng lại, Francesco và Valentina quay sang hai người kia, chờ xem gã định nói gì với họ. “Khi tôi chấp nhận đầu quân cho các vị, các vị đã làm tôi hiểu rằng công việc tôi phải làm sẽ không gây nhiều nguy hiểm cho bộ da của tôi. Tôi còn được thuyết phục rằng có lẽ sẽ chẳng phải đánh đấm gì, hay cùng lắm chỉ là giải quyết mấy tay lính gác mà thôi. Và tôi cũng đã thuyết phục các chiến hữu của tôi y như thế.”

“Có thật ngài đã nói vậy không?” Valentina ngắt lời, quay sang hỏi Fortemani, khi thấy Cappoccio cứ hướng về lão mà nói.

“Tôi có nói thế thật, thưa tiểu thư,” Ercole trả lời. “Nhưng vì tôi đã có lời đảm bảo của ngài Gonzaga.”

“Có thực,” thiếu nữ tiếp tục, lần này quay sang Gonzaga, “ngài đã chiêu mộ những người này với điều kiện như vậy không?”

“Thưa công nương, quả là tôi có hứa vài điều gần như thế thật,” anh chàng lãng tử đành thừa nhận.

Valentina nhìn gã kinh ngạc hồi lâu. “Ngài Gonzaga,” cuối cùng nàng lên tiếng, “tôi nghĩ tôi bắt đầu hiểu ngài rồi.”

Nhưng Cappoccio, chẳng hề có hứng thú gì về chuyện cô công nương trẻ hiểu tay công tử bột rõ đến đâu, sốt ruột cắt ngang:

“Chúng tôi đều đã thấy những gì diễn ra giữa ngài trấn thủ đây và Công tước Babbiano. Chúng tôi đã nghe thấy điều kiện do đức ông Công tước đưa ra, mà ngài đây đã từ chối, và tôi đến đây để nói cho các vị biết, ngài Ercole, và cả ngài Gonzaga nữa, rằng ít nhất tôi sẽ không đại gì chui rúc trong này để bị treo cổ khi dưới tay Gian Maria đâu. Và không ít chiến hữu của tôi cũng nghĩ như vậy.”

Valentina nhìn vào khuôn mặt xù xì, ngang ngạnh của tên lính, và nỗi sợ hãi lần đầu tiên dâng lên bóp nghẹt lấy trái tim nàng và hiện rõ trên khuôn mặt nàng. Nàng đang định quay sang Gonzaga để trút nỗi cay đắng tuyệt vọng đang cảm thấy lên đầu gã - vì nàng cho rằng suy cho cùng cũng tại gã tay chơi vô tích sự này mà ra - thì Francesco lại bước tới giải nguy.

“Thật xấu hổ, Cappoccio, người ăn nói hồ đồ như thế à! Chẳng lẽ những lời như thế có thể dùng để nói với một công nương đang bị vây hãm và truy đuổi sao, hả đồ hèn kia?”

“Tôi không phải là đồ hèn,” gã gầm lên trả lời, khuôn mặt đỏ ngầu lên trước lời khinh miệt của Francesco. “Trên đồng trống tôi sẵn sàng xông lên, chiến đấu cho người trả công cho tôi. Nhưng những chuyện thế này không phải là nghề của tôi – ngồi im chờ chết như một con chuột sa bẫy.”

Francesco nhìn chăm chăm hồi lâu vào mắt gã, rồi liếc nhìn những tên lính khác, một toán khoảng năm sáu tên - nghĩa là tất cả những gã chàng chưa điều động đi canh giữ các vị trí khác. Cả bọn đứng bên cạnh Cappoccio, chăm chú lắng nghe cuộc đối thoại, và chỉ nhìn về mặt cũng có thể thấy chúng hoàn toàn đồng ý với kẻ phát ngôn.

“Anh bạn có còn là một người lính không, Cappoccio?” Francesco bĩu môi. “Có cần ta phải nói rằng Fortemani đã nhầm khi chiêu mộ anh bạn không? Lão đã nhầm khi đã không thuê anh bạn làm chân bếp củi cho nhà bếp của lâu đài.”

“Ngài hiệp sĩ!”

“Ái chà! Anh bạn dám lên giọng với cả ta kia à? Đồ súc sinh, người tưởng ta cũng cá mè một lứa như các người dễ bị tiếng gào thét của người làm mất hồn chẳng - cho dù người gào thét cũng ghê gớm lắm?!”

“Tôi không bao giờ hoảng sợ trước tiếng quát nạt của bất cứ ai.”

“Thật không? Vậy thì tại sao lại có tất cả trò nhặng xị này chỉ sau ba câu dọa rỗng tuếch của Công tước Babbiano? Nếu quả thực là một người lính chân chính như chúng ta đã tin tưởng, liệu người có cuống cuống chạy đến đây kêu ầm lên, ‘Tôi không muốn chết thế này, hay thế kia?’ Hãy thừa nhận đi, kể lể với chúng ta rằng người sẵn sàng đối mặt với cái chết trên đồng trống cũng chỉ là khoác lác thôi.”

“Không! Tôi không khoác lác.”

“Vậy thì, nếu người sẵn sàng chết trên đồng trống phía ngoài kia, thì tại sao lại không sẵn sàng chết bên trong những bức tường thành này? Với người coi cái chết nhẹ tựa lông hồng thì gặp cái chết ở đâu có ý nghĩa gì? Nhưng ta cam đoan với người, đồ gà mái,” chàng cười phá lên rồi nói tiếp với giọng đủ lớn để cả những người khác cũng nghe thấy, “người sẽ không chết đâu - không ở trong này mà cũng chẳng ở ngoài kia.”

“Khi Roccaleone đầu hàng...”

“Nó sẽ không đầu hàng,” Francesco gầm lên.

“À, ừ thì... thì khi nó thất thủ.”

“Nó cũng sẽ không thất thủ,” chàng trấn thủ nhấn mạnh với giọng quả quyết đầy thuyết phục.

“Nếu Gian Maria có đủ thời gian cần thiết, hẳn sẽ tìm cách bao vây để chúng ta cạn lương mà phải khuất phục. Nhưng hẳn ta không có nhiều thời gian đến thế. Một lực lượng thù địch đang đe dọa biên giới của chính hãn ta, và chỉ vài ngày nữa - cùng lắm là một tuần - hẳn sẽ buộc phải rút quân về nhà cứu lấy vương miện của chính mình.”

“Thế thì ông ta càng có lí do để sử dụng biện pháp mạnh và pháo kích chúng ta như đã đe dọa,” Cappoccio trả lời khá khôn khéo, nhưng lại với giọng của một kẻ mong người đối thoại đưa ra lí lẽ còn thuyết phục hơn để bác bỏ gã. Và Francesco, nếu không thể bác bỏ được hoàn toàn, ít nhất cũng chứng minh được khả năng này không thể làm khó dễ được họ.

“Đừng tin vào chuyện này,” chàng cười vẻ coi thường. “Ta nói cho anh bạn hay, Gian Maria sẽ không bao giờ dám đi xa đến vậy. Mà nếu hẳn có làm thế thật, thì liệu những bức tường kiên cố này có thể bị đánh sập chỉ sau vài phát đại bác không? Có thể hẳn sẽ có thử công kích; nhưng với một người lính như anh bạn thì ta không cần phải nhắc lại rằng hai mươi người mạnh mẽ và kiên quyết, mà ta tin tất cả các người đều là như vậy bất chấp những lời hèn nhát vừa rồi, có thể giữ vững một vị trí kiên cố như lâu đài này chống lại cuộc công kích của một đạo quân đông gấp hai chục lần số người Công tước có trong tay hiện nay. Còn nữa, nếu anh bạn cho rằng ta đang nói nhiều hơn những gì mà bản thân ta tin, ta đề nghị anh bạn nhớ cho rằng Gian Maria đã đe dọa ta như thế nào. Ta cũng chỉ là một người lính như anh bạn, những nguy hiểm của anh bạn và đồng đội thì cũng là của ta. Vậy mà anh bạn có thấy ở ta chút gì thay đổi, chút gì ngờ vực về kết cục cuối cùng, hay một chút sợ hãi sợt thừng đe dọa ta chẳng kém gì anh bạn không? Thấy chưa, Cappoccio! Một viên trấn thủ ít bao dung hơn đã có thể treo cổ người lên vì những gì người đã nói - vì những lời lẽ đó kích động việc đào ngũ. Nhưng ta đã đứng đây thuyết phục người, vì ta không muốn để mất một người can đảm như người, điều này ta tin chắc người sẽ tự chứng minh là ta có lí. Đừng để chúng ta phải nghe những lời lẽ nghi ngờ từ miệng người nữa. Như thế không xứng đáng chút nào. Hãy tỏ ra can

đảm và kiên cường, và các người sẽ thấy mình được trả công xứng đáng khi tay Công tước đầu đất này phải cuốn gói khỏi đây.”

Nói xong chàng quay đi không đợi câu trả lời của Cappoccio - lúc này đang đứng ngẩn ra, đầu cúi gằm, mặt đỏ gay vì hổ thẹn trước những lời vừa rồi của chàng - rồi bình thần đưa Valentina ngang qua sân lên cầu thang dẫn tới sảnh chính của lâu đài.

Khi chỉ huy, chàng Bá tước không bao giờ tỏ ra nghi ngờ liệu mệnh lệnh của mình có được tuân thủ hay không, nhưng lần này, khi cánh cửa đại sảnh vừa đóng lại, chàng đã quay ngay sang Ercole.

“Hãy lấy một cây súng hỏa mai,” chàng nhanh giọng ra lệnh, “và mang theo anh hầu Lanciotto cùng người. Nếu lũ khốn kia vẫn định binh biến, hãy bắn thẳng vào kẻ nào định mon men đi mở cổng, bắn chết tại chỗ, và lập tức báo ngay cho ta biết. Nhưng trước hết, đừng để chúng thấy hay nghi ngờ sự có mặt của người; làm thế sẽ giảm mất hiệu quả mà lời nói của ta đã có thể tác động lên chúng.”

Với khuôn mặt vẫn còn tái xanh đến tội nghiệp, Valentina ngược đôi mắt nâu lên nhìn chàng Bá tước, cái nhìn khiến Gonzaga cảm thấy như bị dao đâm.

“Tôi cần một người đàn ông chân chính,” nàng nói, “và tôi nghĩ Chúa trên thiên đàng đã gửi ngài đến đây giúp tôi. Nhưng liệu ngài có cho rằng,” nàng hỏi, đưa mắt nhìn chăm chú lên khuôn mặt chàng như thể muốn tìm một dấu hiệu của sự hoài nghi, “chúng chịu yên rồi không?”

“Tôi hoàn toàn chắc chắn về điều đó, thưa công nương. Xem kia, đôi mắt công nương đã bắt đầu ướt rồi, thế có Chúa, không có gì đáng để công nương phải khóc cả.”

“Dù sao tôi cũng chỉ là một phụ nữ,” nàng ngược nhìn chàng, mỉm cười, “và vì thế, cũng có những phút yếu đuối của phụ nữ. Chỉ mới đây thôi tôi đã tưởng thế là hết. Suýt nữa nó đã đến rồi, nếu không có ngài. Nếu bọn chúng nổi loạn...”

“Chúng sẽ không bao giờ dám làm vậy, chừng nào tôi còn ở đây,” chàng Bá tước trả lời, với vẻ lạc quan tự tin. Và công nương, tràn đầy niềm tin vào chàng hiệp sĩ chân chính, liền đi tìm mấy cô tùy nữ, và đến lượt lại trấn an sự hoảng hốt của họ.

Francesco về phòng để trút bỏ bộ giáp, trong khi Gonzaga lên mặt lũy đi lại hít thở không khí, trái tim gã căng ra tưởng như muốn vỡ tung. Nỗi căm ghét dành cho tay hiệp sĩ chọc gậy bánh xe giờ đây đã bị nỗi hận Valentina che mờ, xuất phát từ sự cay cú ghen tức không hiểu nổi tại sao nàng lại chọn tay võ biền nọ mà không chọn gã, Gonzaga cao sang thanh lịch không ai sánh kịp. Và trong khi gã đi đi lại lại trên mặt thành dưới ánh nắng trưa, gã chợt nhớ tới lời cam đoan của Francesco rằng đám lính sẽ không binh biến, và bỗng cảm thấy gã sẽ rất thỏa mãn nếu đám lính binh biến thật, dù chỉ là để Valentina phải mở mắt nhận ra nàng đã đặt lòng tin sai chỗ, để nàng phải tự thấy nàng đã ngu ngốc ra sao khi đặt mọi kì vọng vào tay hiệp sĩ khoác lác kia. Thế rồi, với tâm trạng mỗi lúc một thêm cay cú, gã nghĩ tới kế hoạch táo bạo của mình, về tình yêu gã dành cho Valentina, và gã đã chắc chắn làm sao khi tự nhủ tình cảm của gã trước sau cũng sẽ được đáp lại, trước khi tên khốn kiếp kia xuất hiện. Gã chưa chút cười phá lên khi nghĩ tới chuyện công nương đã lựa chọn kẻ lạ mặt thay vì gã. Được thôi, lúc này thì có thể là vậy - lúc sắp có giao tranh trận mạc, và cái tay Francesco có vẻ như có khiếu nhất trong đám ở đây về khoản đâm chém này. Nhưng con bò rừng kia sẽ là người đồng hành ra sao trong lúc hòa bình? Liệu y có nổi trí thông minh, nét hào hoa, hay thậm chí vẻ khôi ngô của Gonzaga này không? Có vẻ như trong cái nhìn của gã, tất cả chỉ là lỗi của hoàn cảnh, và Gonzaga hết lời nguyên rủa cái hoàn cảnh chết tiệt hiện tại. Giá như là bất cứ hoàn cảnh nào khác, gã hoàn toàn chắc chắn rằng cô thiếu nữ chẳng bao giờ thêm để mắt đến Francesco khi nàng đã có gã bên cạnh; và nếu đến lúc này những kỉ niệm về cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa họ tại Acquasparta trở lại trước mắt Gonzaga, gã lại nhận ra một lần nữa chính hoàn cảnh chết tiệt lại là kẻ có tội, khi sắp đặt tay hiệp sĩ kia xuất hiện trước mắt Valentina trong một tình trạng đương nhiên sẽ đánh thức lòng trắc ẩn ở bất cứ người phụ nữ nào.

Quả quyết là mình có lí, Gonzaga chợt nghĩ nếu Francesco không vác mặt đến Roccaleone, biết đâu lúc này gã đã cưới được Valentina; và một khi đã thành chồng nàng, gã có thể công nhiên hạ cầu treo xuống đàng hoàng ra khỏi Roccaleone, yên tâm rằng Gian Maria không bao giờ có ý định cưới lại người vợ góa của gã, và cũng không kém phần yên tâm rằng Guidobaldo - vừa là một người họ hàng vừa là một ông hoàng nhân từ - sẽ chấp nhận chuyện đã rồi, vì bản thân ông cũng sẽ chẳng được lợi lộc gì khi treo cổ Gonzaga, ngoài chuyện

biến cô cháu gái thành góa phụ. Chính lí lẽ đó đã giúp gã có đủ can đảm dấn thân vào cuộc phiêu lưu liều lĩnh này, một cuộc phiêu lưu đáng lẽ đã đem lại chiến quả như mong muốn nếu không có tay Francesco kia chen ngang phá bình.

Gonzaga đứng đó nhìn xuống đám lều trại trên khoảng đất bằng phía dưới, cơn căm giận và nỗi tuyệt vọng bùng lên trong tim làm cho cả buổi sáng tháng Năm tuyệt đẹp ngập ánh mặt trời như cũng tối đen lại trong mắt gã, rồi tay công tử bột chợt nghĩ nếu gã đã chẳng còn chút hi vọng gì vào kế hoạch trước đây của mình nữa, tại sao lại không nghĩ đến những kế hoạch mới để ít nhất thoát thân khỏi giá treo cổ. Vì gã đoán chắc rằng cho dù số phận chờ đợi những người còn lại trong lâu đài có ra sao đi nữa thì kết cục của hẳn coi như đã an bài, cho dù Roccaleone có thất thủ hay không. Người ta sẽ luôn nhớ rằng tất cả chuyện lồi thòi này đều là ý tưởng của gã, và gã sẽ chẳng thể trông đợi sự khoan hồng từ Gian Maria hay Guidobaldo.

Lúc này ý nghĩ tìm cách rút chân ra khỏi cái bẫy chết người làm gã chợt rung mình ớn lạnh. Gã đứng lặng người hồi lâu, rồi hốt hoảng nhìn quanh như e ngại có ai đó đang theo dõi và phát hiện ra ý tưởng ti tiện vừa len lỏi vào trái tim gã. Ý nghĩ đó cứ lớn dần lên, mỗi lúc một định hình rõ rệt, hẳn rõ trên khuôn mặt bảnh bao, làm nó méo mó đi đến mức khó tin. Gã lui ra khỏi rìa bức tường thành, đi lòng vòng trên mặt thành, một tay đặt sau lưng, một tay đưa lên cằm. Gã tính toán như thế một lúc khá lâu. Rồi, vừa lăm lét do sát xung quanh, gã vừa quay người đi về phía tòa tháp Tây Bắc, và đi vào kho quân bị. Gã lục lại một hồi trong đó cho đến khi tìm thấy bút, mực và giấy, rồi để cửa nhà kho mở rộng - để gã có thể sớm nghe thấy bất cứ tiếng bước chân lại gần, gã bắt tay vào viết với điệu bộ run rẩy kích động. Bức thư nhanh chóng được thảo xong, gã đứng dậy, vung vẩy tờ giấy trong không khí cho khô mực. Rồi gã cẩn thận đọc lại những gì vừa viết, và nội dung bức thư gã viết như sau:

“Tôi có thể kêu gọi đám quân đồn trú nổi loạn và mở cổng lâu đài. Như vậy Roccaleone sẽ lập tức lọt vào tay đức ông, đồng thời đức ông cũng thấy ở đây bằng chứng cho thấy tôi không hề đồng tình với cuộc nổi loạn của công nương Valentina. Ngài sẽ trả công tôi như thế nào nếu tôi hoàn tất việc này cho ngài?

Hãy trả lời tôi lập tức, bằng đúng cách tôi đã sử dụng để gửi lá thư này cho ngài, nhưng nếu tôi xuất hiện trên mặt thành thì đừng gửi thư trả lời.

Romeo Gonzaga.”

Gã gấp nhỏ tờ giấy lại, bên ngoài gã viết dòng chữ: “Gửi công tước hùng mạnh và cao quý của Babbiano.” Sau đó gã tiến đến mở một chiếc rương lớn đặt ở góc phòng, lại lục lại một hồi trước khi lấy ra một mũi tên dùng cho nổ. Gã buộc mảnh giấy vào thân mũi tên. Đoạn gã lấy một chiếc nổ treo trên tường xuống, và dùng một chiếc cần kéo dựng ở góc phòng để lên dây nổ.

Rồi gã đóng cửa nhà kho lại, đặt mũi tên lên nó, đi đến bên ô cửa hẹp trở trên tường chỉ rộng hơn đầu mũi tên một chút, gã tì nổ lên vai. Gã cẩn thận ngắm về phía chiếc lều của Công tước, và bắn mũi tên đi. Gã hướng theo đường đi của mũi tên, và suýt nữa nhảy lên tự hào về tài xạ thủ của mình khi thấy mũi tên cắm thẳng vào chiếc lều gã đã ngắm làm đích, làm vách vải lều rung nhẹ.

Trong chốc lát một cảnh nhốn nháo bắt đầu. Một đám đông xúm lại nơi mũi tên cắm vào, trong khi một số người chui ra khỏi lều, trong những người này Gonzaga nhận ra hình dáng của Gian Maria và Guidobaldo.

Mũi tên được trình lên Công tước Babbiano, đức ông, sau khi hướng cái nhìn lên mặt thành lần nữa, lại chui vào trong lều.

Gonzaga rời khỏi khung cửa hẹp, mở rộng cánh cửa ra vào, như vậy gã có thể nhìn bao quát được cả dãy tường thành đang dấn mình trong nắng. Quay trở lại bên khung cửa sổ, gã sốt ruột chờ đợi câu trả lời. Mà gã cũng không phải chờ lâu. Chưa đến mười phút sau, Gian Maria lại xuất hiện, gọi một tay cung thủ đến bên cạnh, đưa cho tên này gì đó rồi đưa tay chỉ lên tường thành. Gonzaga đi đến bên khung cửa ra vào, nín thở đứng chờ đợi. Chỉ cần thấy bóng dáng ai đó xuất hiện, gã sẽ lao ra mặt thành, và như vậy, theo đúng thỏa thuận gã đã thận trọng viết trong lá thư, sẽ ngăn chặn việc lá thư trả lời được gửi đi. Nhưng bốn bề đều yên ắng, Gonzaga bèn đứng yên tại chỗ chờ đợi cho đến khi gã chợt thấy gì đó lao vụt tới như một tia chớp ngang qua tầm nhìn của gã, và vào bờ thành phía trong “cạch” một tiếng khô khan rồi rơi xuống mặt tường thành. Chỉ một thoáng sau câu trả lời đã nằm trong tay Gonzaga.

Gã vội vã gỡ lá thư ra khỏi thân mũi tên, rồi vứt tên vào một xó. Tựa lưng vào tường, Gonzaga hời hợt giở mảnh giấy được cuộn nhỏ lại ra đọc.

”Nếu người có cách giúp ta chiếm ngay được Roccaleone, người sẽ nhận được sự biết ơn của ta cũng như hoàn toàn được ân xá về những gì người đã làm trong vụ nổi loạn của công nương Valentina, ngoài ra người sẽ được nhận một ngàn đồng vàng.

GIAN MARIA.”

Vừa đọc, mắt Gonzaga vừa sáng dần lên vui sướng. Điều kiện của Gian Maria quả thực rộng rãi. Gã chẳng cần phải phân vân gì trước khi chấp nhận, và lúc Valentina nhận ra sự đại đột nông nổi của mình vì đã quyết định dựa dẫm vào quý ngài Francesco kia thì đã quá muộn. Liệu rằng đến lúc ấy tay hiệp sĩ còn cứu được cô ta như y vẫn huênh hoang không? Gonzaga tặc lưỡi khoai trá. Cô công nương kiêu ngạo kia sẽ nhận được bài học đích đáng, và đã biết mùi làm vợ Gian Maria có nghĩa là gì, cô ta hẳn sẽ phải ân hận vì đã ruồng rẫy Gonzaga.

Gã cười khê một mình. Bất chợt gã rung mình ớn lạnh, cảm thấy mặt đang đỏ bừng lên. Tiếng bước chân không thể lầm lẫn vang lên từ phía sau lưng gã.

Gã liền vò nát bức thư của Công tước trong tay, và trong lúc hoảng hốt, gã bèn ném nó qua tường, cố gắng lấy lại bình tĩnh sau cơn giật mình lo sợ, gã quay người lại xem ai đang đến.

Peppe đang đứng sau lưng gã, đôi mắt sắc sảo nhìn không chớp vào khuôn mặt Gonzaga với vẻ đầy nghi hoặc.

“Người tìm ta chẳng?” Romeo hỏi, giọng nói vẫn còn lạc đi vì hoảng sợ, chẳng ăn nhập chút nào với dáng vẻ kiêu ngạo gã đang cố hết sức lên gân.

Anh hề cúi gập thân hình quặt quẹo xuống chào.

“Công nương Valentina muốn ngài đến gặp cô trong vườn, thưa quý ông.”

19. Chương 19: Âm Mưu Và Đối Phó

Đôi mắt sắc sảo của Peppe đã nhìn thấy Gonzaga vo viên mảnh giấy ném đi, anh hề cũng đã nhận thấy vẻ mặt bối rối của tay công tử bột, và lập tức nghi ngờ lóe lên trong đầu anh chàng. Bản tính tò mò đa sự và kinh nghiệm đã dạy anh rằng những thứ người ta muốn giấu giếm che giấu thường là những thứ quan trọng đáng bỏ công tìm hiểu. Thế nên Gonzaga vừa quay lưng bỏ đi theo lệnh của Valentina, anh hề liền rón rén đến bên tường thành cúi người nhìn xuống dưới.

Lúc đầu anh hề không nhìn thấy gì, và thất vọng kết luận rằng thứ Gonzaga ném xuống đã bị dòng nước chảy xiết dưới hào cuốn đi mất. Thế nhưng đúng lúc ấy, như có phép lạ, anh chàng nhìn thấy dường như có một mảnh giấy bị vo viên lại nổi bồng bềnh trên mặt dòng nước sủi bọt, bị kẹt lại bên một tảng đá. Anh hài lòng nhận thấy viên giấy nằm chừng mười bộ ngay dưới cổng ngách nằm bên cầu treo.

Một cách bí mật, vì không phải hạng người thích để lộ chuyện với người khác, Peppe chạy đi kiếm một cuộn dây thừng. Nhẹ nhàng đi xuống dưới, anh hề thận trọng mở cổng ngách, buộc cố định một đầu cuộn thừng rồi thận trọng dùng sợi thừng xuống dưới, tránh để viên giấy bị động trời đi mất.

Khi đã chắc chắn không bị theo dõi, anh hề bám vào sợi thừng từ từ tụt xuống khéo léo như một chú khỉ, hai chân đạp vào bờ tường đá. Sau đó, khê đu đưa ở đầu sợi thừng, anh cố vươn người đến gần viên giấy nhất có thể, hai chân anh lúc này đã nhúng xuống mặt nước đang chảy xiết, và bằng cố gắng tột cùng khiến anh suýt nữa rơi luôn xuống dòng nước, Peppe vươn tay ra chụp lấy viên giấy và đưa lên cẩn thận giữa hai hàm răng. Sau đó, hai tay lại tóm lấy sợi thừng, anh hề hời hợt leo lên, vì không những anh phải dè chừng đám lính canh của lâu đài mà cả nguy cơ bị đám lính đang bao vây phát hiện, cố hết sức trèo lên cổng ngách, Peppe thở phào nhẹ nhõm vì đã thoát tót lọt, đồng thời không khỏi khinh thường sự cảnh giác của những kẻ đáng lẽ đã phải phát hiện ra mình.

Anh chàng nhẹ nhàng đóng cánh cổng ngách lại, khóa trái, đẩy thanh chốt ở phía trên và phía dưới cổng về chỗ cũ, rồi trả lại chìa khóa vào chỗ cũ ở vụng gác mà anh thấy vẫn trống trơn. Xong việc, cầm lá thư

bí ẩn trong tay, anh hề chạy dọc qua sân, vượt qua khung cửa dẫn tới khu dành cho gia nhân, và chỉ dừng bước khi đã đi tới nhà bếp, nơi thầy Domenico đang bận rộn quay một phần tư con cừu mà thầy đã giết thịt sáng hôm đó. Lúc này lâu đài đã bị bao vây, lão chẳng còn cơ hội để trở tài với cá tươi đánh dưới suối hay chim và thỏ rừng bẫy được trong rừng nữa.

Lão tu sĩ lớn tiếng nguyên rửa anh hề, như thói quen của lão mỗi khi hai người có dịp chạm trán, vì lão không thánh thiện đến mức có thể bỏ qua những câu châm chọc nói kháy. Nhưng lần này Peppe lại chẳng hề có ý gay chuyện hay trả đũa, một chuyện bất ngờ khiến bề tôi của Thánh Dominic phải cất tiếng hỏi thăm xem anh chàng có ốm đau gì không.

Chẳng để ý gì đến lão tu sĩ, anh hề thận trọng gỡ viên giấy bị vò nhàu ra, vuốt ve phẳng phiu mảnh giấy trong góc bếp sát bên ngọn lửa. Anh vừa đọc vừa huýt sáo, rồi cẩn thận cất kỹ mảnh giấy vào trong vạt áo.

“Người bị cái gì ám thế?” lão tu sĩ hỏi. “Người có gì trong tay vậy?”

“Thực đơn gia truyền nấu món óc thầy tu. Một thực đơn tuyệt vời, một món ăn đắt tiền do nguyên liệu thật hiếm có khó tìm.” Trả lời xong Peppe liền bỏ đi, để lão tu sĩ đứng trân trối với ánh mắt hết sức khó coi, miệng há hốc, không thốt ra nổi những câu cà khịa đã chuẩn bị sẵn trên đầu lưỡi.

Anh hề mang lá thư lao thẳng đi tìm Bá tước Aquila. Francesco đọc thư, rồi hỏi cặn kẽ về hoàn cảnh khiến bức thư của Gonzaga lọt vào tay anh chàng. Còn bản thân bức thư, chẳng những không khiến chàng Bá tước lo lắng như Peppe đã nghĩ, ngược lại nó còn khiến chàng tỏ ra hài lòng và có vẻ yên tâm hơn.

“Hắn ta treo thưởng một ngàn đồng vàng,” chàng thì thầm, “đồng thời đảm bảo tự do cho Gonzaga. Vậy thì ta đã không nói quá sự thật khi trấn an mọi người rằng Gian Maria chỉ dọa hão khi nói đến chuyện pháo kích chúng ta. Hãy giữ bí mật chuyện này, Peppe.”

“Nhưng ngài sẽ cho theo dõi quý ngài Gonzaga chứ?” anh hề hỏi.

“Theo dõi anh ta? Để làm gì kìa? Không phải anh bạn tưởng rằng anh ta dễ tiện đến mức có thể bị mua chuộc trước đề nghị này đấy chứ?”

Peppe ngược mắt lên nhìn chàng, khuôn mặt to quá khổ, khó coi của anh chàng đầy vẻ nghi ngờ.

“Quý ông không cho rằng chính anh ta đã đề nghị trước sao?”

“Không, thật xấu hổ cho anh bạn vì đã nghĩ vậy. Quý ngài Gonzaga có thể là một tay chơi đàn luyến vô dụng, một kẻ nhất gan, nhưng một tên phản bội...! Mà lại là phản bội công nương Valentina! Không, không bao giờ.”

Thế nhưng anh hề không hề bị thuyết phục. Anh quen biết quý ngài Gonzaga lâu hơn chàng Bá tước, và từ lâu cũng đã nhìn thấu bản chất của tay chơi đẹp mã này.

Francesco cứ việc coi thường mà bỏ qua nghi ngờ về khả năng Romeo làm phản; Peppe sẽ theo dõi gã sát gót như hình với bóng. Và anh hề đã làm đúng như vậy trong suốt thời gian còn lại của ngày hôm ấy, anh quần lầy Gonzaga như thể quý hóa thân thiện với gã lắm, và bí mật quan sát động tĩnh của tay công tử. Thế nhưng anh hề vẫn chưa phát hiện ra điều gì khả dĩ khẳng định nghi ngờ của mình ngoài vẻ lo lắng bất an không lúc nào rời bỏ Gonzaga suốt ngày hôm đó.

Buổi tối, trong khi mọi người dùng bữa, Gonzaga phàn nàn bị đau răng, và, được công nương Valentina chấp thuận, gã rời khỏi bàn ăn khi bữa tối mới chỉ bắt đầu. Peppe lập tức nhóm dậy định đi theo, nhưng khi anh hề vừa đến cửa, lão tu sĩ, kẻ thù truyền kiếp - kẻ luôn lao tâm khổ tứ tìm cách trả đũa anh chàng mỗi khi có dịp - liền tóm lấy cổ anh, và chẳng nể nang gì cứ thế lôi xềnh xệch anh trở lại phòng ăn.

“Cả mi cũng bị đau răng sao, hả đồ giẻ rách kia?” lão quát. “Ồ yên đây giúp ta thù tiếp mọi người đến hết bữa.”

“Để tôi đi đi mà, cha Domenico đáng kính,” anh hề thì thầm, giọng điệu chân thành đến mức lão tu sĩ cũng bèn tha cho và tránh sang một bên nhường đường. Thế nhưng đúng lúc ấy Valentina lại lên tiếng ra lệnh cho anh ở lại cùng mọi người, thế là anh hề chẳng còn cơ nào để lỉnh ra ngoài nữa.

Vô cùng thất vọng, Peppe chán nản quay lại, anh hề rầu rĩ chẳng thể mua vui nổi cho ai, bởi đầu óc đã để cả vào Gonzaga và âm mưu phản bội mà anh biết tay lăng tử đang lên lút chuẩn bị. Nhưng trung thành với Francesco, người vẫn đang bình thản ngồi đó, và cũng không muốn làm Valentina hoảng hốt, anh hề đành kìm lại những lời cánh báo đã định nói ra, cố tự trấn an bằng cách lí luận rằng nỗi lo sợ của mình có khi chẳng qua chỉ vì đa nghi quá mà ra. Nếu Peppe biết được nghi ngờ của mình có lí đến thế nào hẳn anh đã không chịu khó kìm mình đến thế.

Trong khi anh hề lăm lũi đi lại trong phòng ăn, bưng bê bát đĩa giúp thầy Domenico, Gonzaga đang rảo bước trên mặt lũy bên cạnh Cappoccio, lúc đó đang là người duy nhất đứng gác trên mặt thành phía Bắc.

Gonzaga chẳng mất thì giờ tìm cách tế nhị rào trước đón sau. Gã thẳng thừng nói toạc ra với Cappoccio rằng y và đồng bọn đã để Francesco dẹo lưỡi xỏ mũi lúc sáng, và rằng những lời cam đoan của Francesco chẳng đáng để một người đàn ông thông minh đếm xỉa đến.

“Ta nói với anh, Cappoccio,” gã kết thúc, “rằng việc ở lại đây và tiếp tục cuộc chống cự vô vọng này sẽ khiến anh bạn và chiến hữu của anh bạn mất mạng dưới tay đao phủ mà thôi. Anh bạn có thể thấy ta đang thẳng thắn với anh.” Cappoccio vốn là một kẻ đa nghi, lúc này cho dù những gì Gonzaga nói có thể cũng trùng khớp với những ý nghĩ mà bản thân y đã nghĩ tới, nhưng sự nghi ngờ đang thì thầm với y rằng tay Gonzaga này đang che giấu một mục đích riêng nào đó mà y chưa đoán ra.

Y đứng im, hai tay chống kích xuống mặt thành, nhìn thẳng vào khuôn mặt điển trai của tay công tử dưới ánh trăng mờ.

“Ngài muốn nói,” y hỏi, và trong giọng nói vọng lên rõ ràng sự ngạc nhiên trước lời lẽ lạ lùng của Gonzaga, “rằng chúng tôi là những thằng ngốc vì đã nghe theo quý ngài Francesco, và nếu khôn ngoan hơn đáng ra chúng tôi đã quyết định mở cổng Roccaleone đầu hàng?”

“Đúng thế, đó là điều ta muốn nói.”

“Nhưng tại sao,” y căn vặn, mỗi lúc một thêm ngạc nhiên, “tại sao ngài lại khuyên chúng tôi làm vậy?”

“Bởi vì, anh bạn Cappoccio,” tay lăng tử khéo léo trả lời, “giống như anh bạn, ta cũng bị lôi kéo vào chuyện lôi thôi này bởi những lời thuyết phục lươn lẹo. Lời cam đoan ta đã nói với Fortemani, và hẳn ta sau đó đã nói lại với các vị, là lời người ta đã hứa với ta. Ta sẽ không đại gì dính dáng vào nếu biết một cái chết chắc chắn như thế này chờ đợi chúng ta tại đây, và ta cũng nói thẳng với anh bạn là ta chẳng có bụng dạ nào chờ chết ở đây.”

“Tôi nghĩ tôi bắt đầu hiểu ra rồi,” Cappoccio lăm bắm, gật gù ra vẻ hiểu biết, và trong giọng nói và thái độ của gã có gì đó vừa xảo trá vừa ngọt ngào. “Khi chúng tôi rời Roccaleone ngài sẽ đi cùng chúng tôi chứ?”

Gonzaga gật đầu.

“Nhưng tại sao ngài không nói tất cả chuyện này với Fortemani?” Cappoccio hỏi, vẫn chưa hết nghi ngờ.

“Fortemani!” Gonzaga kêu khê. “Lạy Chúa, không được! Y đã bị tay Francesco tinh ma đó tấy não mất rồi. Không những không phản ứng lại cách hẳn ta hạ nhục y, y còn ngoan ngoãn theo hẳn, tuân lệnh hẳn như một con chó vậy.”

Cappoccio lại nhìn chằm chằm vào mặt Gonzaga như muốn đọc thấu mọi toan tính của tay công tử, nhưng lúc này trời đã quá tối.

“Ngài có thành thật với tôi không vậy?” y hỏi. “Hay ngài còn mục đích khác sâu xa hơn nên mới phải thúc giục chúng tôi phản bội cô công nương kia?”

“Anh bạn thân mến,” Gonzaga trả lời, “nếu muốn anh bạn chỉ cần đợi đến sáng mai, khi sứ giả của Gian Maria đến nhận câu trả lời cho yêu cầu sáng nay. Đến khi đó anh bạn sẽ được nghe lại những điều kiện Công tước đưa ra để đảm bảo tính mạng cho anh bạn và đồng đội. Cho đến lúc đó đừng làm gì cả. Nhưng khi các vị tự tai mình nghe thấy bị đe dọa bởi giá treo cổ và bánh xe tra tấn, lúc đó các vị sẽ thấy rõ cần làm thế nào. Anh bạn hỏi mục đích nào đã thúc đẩy ta - vậy thì ta sẽ cởi mở với anh bạn - ta được thúc đẩy bởi mong muốn cứu cái cổ tội nghiệp của ta. Như vậy đã đủ chưa?”

Để trả lời Gonzaga, một tràng cười như vỡ lẽ từ phía tên lính đánh thuê vang lên, với dụng ý rõ đến mức khiến một người còn chút tự trọng ắt phải bùng lên tức giận.

“Sao chứ, thế thì còn hơn cả đủ nữa. Vậy thì ngày mai, chúng tôi sẽ rời bỏ Roccaleone. Cứ trông cậy vào chúng tôi.”

“Nhưng đừng quên lời tôi. Đợi đến khi sứ giả đến. Đừng làm gì cả cho đến khi đã nghe hết điều kiện ông ta tuyên bố.”

“Đương nhiên.”

“Và đừng có để lộ ra với đám chiến hữu của anh bạn rằng ta đã đưa ra đề nghị này.”

“Tất nhiên. Tôi sẽ giữ bí mật cho ngài,” gã lính đánh thuê cười như khiêu khích, đặt kích lên vai và tiếp tục đi tuần.

Gonzaga quay về phòng, lên giường đi ngủ. Nỗi vui sướng thỏa mãn xâm chiếm lấy gã vì đã thành công trong kế hoạch đẩy Valentina vào bước đường cùng, và gã không muốn phải gặp cô lần nữa tối hôm đó.

Nhưng vào buổi sáng hôm sau, khi sứ giả thối tù và báo hiệu dưới chân tường thành, Gonzaga lại sốt sắng có mặt ngay lập tức trong nhóm ít người đi theo công nương Valentina. Bá tước Aquila đang đôn đốc công việc mà chàng lệnh cho sáu tên lính đánh thuê thực hiện. Đó là một màn trình diễn khá ấn tượng, và âm ĩ huyền nao hết mức có thể - Francesco muốn qua đó gây ấn tượng với tay sứ giả - họ đẩy lên mặt thành bốn khẩu thần công nhỏ và ba khẩu pháo cỡ lớn hơn, dàn chúng ra để tạo nên một cảnh tượng khá là đáng ngại cho đối phương.

Trong khi giám sát và chỉ huy quân lính, chàng vẫn để ý đến thông điệp của tay sứ giả, và một lần nữa chàng lại nghe thấy sứ giả đọc tới hậu thư yêu cầu lực lượng đồn trú phải lập tức đầu hàng, rồi lặp lại lời đe dọa treo cổ tất cả đồn binh của lâu đài lên tường thành nếu họ buộc lực lượng của Công tước phải dùng vũ lực để công phá. Để kết thúc thông điệp, tay sứ giả cất giọng trịnh trọng tuyên bố rằng với lòng độ lượng hải hà của mình, Gian Maria cho họ thêm nửa giờ nữa để suy nghĩ. Sau thời gian đó, nếu những người có thủ vãn ngoan cố chống cự, cuộc pháo kích sẽ bắt đầu. Đó là những lời lẽ mà Gonzaga khuyên Gian Maria nên cho sứ giả thông báo khi gã gửi cho Công tước bức thư thứ hai cũng nhờ một mũi tên.

Francesco tiến lên trả lời. Chàng đang cúi người xuống bên một khẩu pháo, như thể chỉnh hướng nhằm đảm bảo độ chính xác của phát đạn, và khi ngẩng lên chàng tuyên bố hải lòng với giọng đủ lớn để cả tay sứ giả cũng nghe được. Rồi chàng tiến lại bên Valentina, trong khi trả lời sứ giả chàng không hề nhận ra đám lính đều đã lặng lẽ rời khỏi tường thành.

“Ngài hãy nói lại với đức ông Công tước Babbiano,” chàng lên tiếng, “rằng ông ta làm chúng tôi nhớ tới câu chuyện ngụ ngôn về đứa bé chăn cừu có thói quen kêu ‘Chó sói!’ quá nhiều lần. Hãy nói lại với ông ta, thưa ngài, rằng những lời dọa dẫm của ông ta cũng làm đồn binh ở đây đứng đưng như những lời hứa hẹn của ông ta vậy. Nếu thực sự định pháo kích chúng tôi, ông ta cứ việc bắt đầu lập tức. Chúng tôi đã sẵn sàng đón tiếp ông ta, như ngài cũng đã thấy. Có lẽ ông ta không ngờ chúng tôi có đại bác; nhưng chúng đã sẵn sàng. Tất cả các họng súng đều đã hướng về phía trại của ông ta, và phát đạn đầu tiên của ông ta sẽ là tín hiệu cho câu trả lời mà ông ta khó có thể mơ tới. Hãy nói thêm với ông ta rằng chúng tôi không trông chờ bất cứ sự khoan hồng nào, và cũng sẽ không khuất phục. Chúng tôi không muốn đổ máu, nhưng nếu Công tước ép buộc chúng tôi phải giao chiến và toan tính dùng đại bác pháo kích chúng tôi, mọi hậu quả sẽ do ông ta chịu trách nhiệm. Hãy truyền lại câu trả lời này lại cho Công tước, và bảo ông ta đừng bắt ngài đến đây thông báo những lời đe dọa rỗng tuếch nữa.”

Viên sứ giả cúi chào trên mình ngựa. Câu trả lời ngang ngược, lạnh lùng khiến tay sứ giả ngớ ra kinh ngạc. Y cũng kinh ngạc không kém khi tận mắt chứng kiến Roccaleone được trang bị đại bác thật. Việc những khẩu pháo đó đều rỗng tuếch vô hại thì tay sứ giả này chẳng thể nào đoán ra được, và cả Gian Maria cũng không thể ngờ đến khi được thuật lại câu trả lời đã khiến đức ông muốn nổ tung lên vì tức, đồng thời cũng làm ngài ngán ngẩm thâm, nhưng dù sao Công tước vẫn trông cậy vào cuộc binh biến mà Gonzaga đi hứa với ngài sẽ khuấy động.

Trong khi tay sứ giả phóng ngựa đi xa dần, Fortemani lúc đó đang đứng sau lưng chàng Bá tước phả lên cười ha hả.

Valentina quay sang Francesco với đôi mắt long lanh dịu dàng đầy thán phục.

“Ôi, không có ngài tôi biết xoay xở ra sao, ngài Francesco?” nàng kêu lên, có lẽ là lần thứ hai mươi kể từ khi chàng Bá tước đến Roccaleone. “Tôi không khỏi kinh hãi khi nghĩ mọi chuyện đã có thể đi đến đâu nếu không nhận được sự giúp đỡ từ sự sáng suốt và kinh nghiệm của ngài.” Nàng không để ý thấy nụ cười đang run rẩy trên khuôn mặt đẹp trai của Gonzaga. “Ngài tìm thấy thuốc súng ở đâu vậy?” nàng ngậy thơ hỏi, vẫn chưa nhận ra sự hài hước của màn kịch vừa qua, nguyên nhân đã khiến Fortemani cười phá lên như thế.

“Tôi chẳng tìm thấy gì cả,” Francesco trả lời, một nụ cười khê nở trên khuôn mặt khuất dưới bóng chiếc mũ sắt. “Lời đe dọa của tôi,” vừa nói chàng vừa đưa tay chỉ về phía dàn đại bác ghê gớm, “cũng rỗng tuếch hết như của Gian Maria vậy. Nhưng tôi nghĩ rằng lời đe dọa của tôi sẽ gây ấn tượng với ông ta mạnh hơn so với ấn tượng lời đe dọa ông ta gây ra cho chúng ta. Tôi dám khẳng định, thưa công nương, rằng lời đe dọa này đủ để khiến Công tước từ bỏ ý định pháo kích chúng ta - trong trường hợp ông ta đã thực sự có ý tưởng này thật. Bây giờ chúng ta hãy rời khỏi đây và thưởng thức bữa sáng một cách vui vẻ và can đảm nào.”

“Tất cả những khẩu pháo kia đều rỗng sao?” cô thiếu nữ kêu lên. “Vậy mà ngài có thể cao giọng đe dọa tự tin thách thức đến thế!”

Lúc này vẻ ngạc nhiên thú vị đã làm khuôn mặt nàng sáng bừng lên, xóa sạch đi sự hoảng hốt le lói xuất hiện trong mắt nàng khi nghe Francesco giải thích.

“Có thể chứ!” chàng Bá tước vui sướng reo lên. “Công nương đã mỉm cười rồi. Mà không có lí do gì khiến công nương phải lo buồn cả. Chúng ta có thể đi xuống được rồi chứ? Buổi sớm vất vả này khiến tôi đói sùi lên như một con sói rồi đây.”

Cô thiếu nữ quay người đi theo chàng, và đúng lúc này, Peppe, khuôn mặt trắng bệch kinh hoảng, cầm đầu cầm cổ lao từ phía sân lên.

“Công nương!” anh chàng kêu lên, thở không hơi. “Ngài Francesco! Bọn lính... Cappoccio... Hấn kích động chúng. Hấn... đang kêu gọi chúng làm phản.”

Cứ như thế, vừa thở hổn hển, anh hề vừa kể lại những gì đã thấy, câu chuyện đã làm mọi ánh tươi vui tắt ngấm trong đôi mắt Valentina, và đôi má nàng chuyển sang nhợt nhạt. Cho dù là người can đảm và mạnh mẽ, nàng cảm thấy mọi ý nghĩ trong nàng đang vật lộn trôi dạt dần từ sự tự tin sang nỗi sợ hãi. Chẳng lẽ mọi chuyện thế là hết, và đúng vào lúc mà hi vọng chưa bao giờ lên cao đến thế?

“Công nương đang xỉu đi đấy, hãy tựa vào tôi.”

Người lên tiếng là Gonzaga. Nhưng ngoài những lời nói vọng vào tai mình, Valentina không nhận gì nữa. Nàng nhìn thấy một cánh tay đưa tới, và nàng bám lấy. Rồi nàng kéo Gonzaga đi cùng tới bên rìa tường thành nhìn xuống sân lâu đài, để nàng có thể tận mắt chứng kiến những gì sẽ diễn.

Nàng nghe thấy một tiếng chửi thề vang lên - một câu chửi thật kêu, thật tục - từ Francesco, theo sau là một câu lệnh lạnh lùng, rõ ràng.

“Chạy ngay tới kho binh khí đằng kia, Peppe! Mang đến cho ta một thanh gươm hai lưỡi - thanh gươm lớn nhất người có thể tìm thấy. Ercole, theo ta. Gonzaga... Không, tốt nhất ngài nên ở lại đây. Hãy bảo vệ công nương Valentina.” Chàng bước tới cạnh nàng, nhanh chóng đưa mắt quan sát cảnh tượng bên dưới, nơi Cappoccio vẫn còn đang hò hét với đồng bọn. Vừa nhìn thấy Francesco, đám lính bật kêu lên man dại như một đàn chó nhìn thấy con mồi.

“Tối công đi!” tất cả cùng gào lên. “Hạ cầu treo xuống. Chúng tôi chấp nhận điều kiện của Gian Maria. Chúng tôi sẽ không chịu chết như chuột ở đây đâu.”

“Có Chúa chứng giám, các người sẽ được chết, nếu ta muốn thế!” Francesco rít lên qua hai hàm răng siết chặt. Sau đó quay đầu lại nhìn với vẻ sốt ruột. “Peppe”, chàng hét lớn, “chẳng lẽ người sẽ không bao giờ tha được thanh gươm đó đến đây sao?”

Đúng lúc đó anh hề chạy đến, gập người xuống dưới sức nặng của thanh gươm hai lưỡi to bản, dài đến sáu bộ từ chuôi đến mũi. Francesco cầm lấy thanh gươm, đồng thời cúi xuống thì thầm ra lệnh vào tai Peppino.

“... Trong chiếc hộp nằm trên bàn trong phòng của ta,” Gonzaga nghe được loáng thoáng chàng nói. “Bây giờ đi ngay, và mang cái đó xuống sân cho ta. Nhanh chân lên, Peppino!”

Đôi mắt anh gù sáng lên hiểu ý, anh hối hả chạy đi trong khi Francesco gác thanh gươm lên vai nhẹ nhàng như thể đó chỉ là một chiếc lông vũ. Đúng lúc này bàn tay trắng mịn của Valentina đặt lên ống sắt bảo vệ cánh tay chàng Bá tước.

“Ngài định làm gì thế?” nàng hỏi, giọng thì thầm, đôi mắt lạc đi hốt hoảng.

“Dẹp yên vụ nổi loạn của đám chuột nhắt kia,” chàng trả lời ngắn gọn. “Công nương cứ ở lại đây. Fortemani và tôi sẽ khiến chúng phải biết điều trở lại - hoặc kết liễu chúng.” Chàng nói với giọng kiên quyết đến mức Gonzaga cũng thầm tin rằng chàng hoàn toàn có khả năng làm vậy.

“Nhưng ngài điên mất rồi!” cô thiếu nữ kêu lên, đôi mắt mỗi lúc một hiện rõ vẻ kinh hãi. “Minh ngài sao có thể chống lại hai mươi người chứ?”

“Nhờ Chúa,” chàng trả lời, và cổ kim cơn giận dữ chết chóc trong tim lại trong thoáng chốc để có thể mỉm cười trấn an Valentina.

“Nhưng họ sẽ giết ngài mất,” nàng kêu lên. “Ồi không! Đừng đi, đừng đi! Hãy mặc chúng muốn làm gì thì làm, ngài Francesco. Cứ để Gian Maria chiếm lâu đài. Tôi không cần, miễn là ngài đừng xuống đó.”

Giọng nói cùng lời thú nhận của thiếu nữ rằng nỗi lo sợ trước số phận của chàng lúc này đang làm nàng quên đi tất cả - kể cả sự căm ghét Gian Maria - làm tim chàng đập dồn dập. Chàng chợt như bị thiêu đốt bởi khao khát được siết chặt nàng trong vòng tay - thiếu nữ quyền quý vốn luôn can đảm và kiêu hãnh đến thế, lúc này lại hoảng loạn chỉ bởi nguy hiểm chết người chàng định dấn thân vào. Rồi trong khi chàng thì thầm vào tai nàng những lời động viên nàng hãy can đảm, từng thớ thịt trên thân thể lại thôi thúc chàng hãy ôm chặt nàng vào lòng. Chàng ngậy ngất vì khao khát được đặt một nụ hôn lên đôi mắt dịu hiền đang ngược nhìn, bằng cái nhìn khẩn thiết van xin chàng đừng mạo hiểm cuộc sống của mình. Dù rất khó xử, nhưng khi đã lấy lại được tự chủ, chàng chỉ mỉm cười.

“Can đảm lên nào công nương, và hãy có lòng tin vào tôi một chút. Đã bao giờ tôi làm công nương phải thất vọng đâu nào? Có cần phải lo lắng rằng lúc này tôi sẽ phụ lòng tin tưởng của công nương hay không?”

Cuối cùng nàng cũng có vẻ lấy lại được một phần sự can đảm vốn có.

Đồng thời câu nói cũng đánh thức trở lại niềm tin của nàng vào sức mạnh phi thường của chàng hiệp sĩ.

“Chúng ta sẽ có chuyện vui để nói về việc này khi ăn sáng đấy,” chàng reo lên. “Lại đây, Ercole!” Không đợi lâu hơn, chàng lao xuống bậc thang với vẻ linh hoạt khó tin nếu tính đến những quân tng nặng nề chàng đang mặc trên người.

Họ đến nơi vừa đúng lúc. Vừa lúc họ xuống đến sân, đám lính đang kéo tới cổng lâu đài, hò hét dọa nạt. Chúng hoàn toàn tự tin. Bây giờ thì kể cả quỷ sứ hiện hình cũng không thể ngăn cản được chúng, thế nhưng vừa nhìn thấy thân hình cao lớn hiên ngang, dũng mãnh như một thiên thần của chàng Bá tước, giáp trụ của chàng sáng ngời ánh thép phủ từ đầu đến chân, thanh gươm khổng lồ gác trên vai trái, vẻ hùng hổ dữ tợn của đám lính nổi loạn đột nhiên xui xuống.

Tuy thế bọn lính vẫn tiếp tục tiến lên trong tiếng hò hét cổ vũ của Cappoccio. Khi chúng đã nằm trong tâm của thanh gươm ngoại khổ, một ánh chớp bất ngờ lòn từ vai trái chàng Bá tước, vẽ nhanh một nửa vòng trong không khí ngay trước mặt chúng. Thanh gươm vung sau chàng, rồi lại được hướng trước về phía đám lính, nhẹ nhàng như một chiếc roi, khiến cả đám đao búa im thin thít đứng sững lại. Chàng gác thanh gươm lên vai, sau khi đã đòn phủ đầu để cảnh cáo, máu trong người như sôi lên, chàng sẵn sàng hạ gục vài tên nổi loạn để làm gương, nếu cần, rồi chàng cất giọng nói với đám lính.

“Các người đã thấy cái gì sẽ chờ đợi nếu các người tiếp tục cứng đầu rồi đấy,” chàng nói với giọng sắc lạnh đầy hăm dọa. “Các người có còn biết hổ thẹn không, hả đám súc sinh nhát chết kia! Các người hò nhau ăn cháo đá bát thì to mồm lắm, nhưng lúc này sao ta lại thấy các người có vẻ ít lời lạ lùng thế hả.”

Rồi chàng nói vào mặt chúng những lời bông rớt. Chàng nhắc lại những lí lẽ chàng đã dùng để trấn an Cappoccio hôm trước. Chàng cam đoan với đám lính rằng Gian Maria dọa dẫm nhiều hơn khả năng của gã

có thể thực hiện; và trừ phi họ ngu ngốc tự nộp mình, gã Công tước sẽ chẳng làm gì nổi họ. Chàng chỉ cho chúng thấy an toàn của chúng nằm ở bên trong, chứ không phải bên ngoài tường thành. Cuộc bao vây này không thể kéo dài. Với Cesare Borgia, họ có một đồng minh hoàn toàn ngẫu nhiên nhưng cũng cực kì chắc chắn đáng tin cậy, mà lúc này Borgia đang hành quân tới Babbiano, và chẳng bao lâu nữa Gian Maria sẽ buộc phải quay về. Chàng cũng nhắc lại cho bọn lính rằng chúng đang được trả vô cùng hậu hĩnh, và nếu cuộc bao vây sớm kết thúc, chúng sẽ được thưởng thêm.

“Gian Maria dọa treo cổ các người nếu ông ta hạ được Roccaleone. Nhưng cho dù ông ta có chiếm được lâu đài đi chăng nữa, chẳng lẽ các người tin rằng người ta sẽ để cho ông ta tự ý thực hiện cuộc trừng phạt vô nhân đạo đó? Nói gì thì nói, các người chỉ là lính đánh thuê do công nương Valentina chiêu mộ, vì thế mọi tội lỗi sẽ rơi xuống đầu công nương và các đại úy của nàng mà thôi. Đây là Urbino, không phải Babbiano, mà Gian Maria không phải là chủ nhân ở đây. Liệu các người thực sự cho rằng Công tước Guidobaldo công minh và cao thượng sẽ để mặc các người bị treo cổ? Chẳng lẽ các người lại coi thường Công tước của mình như thế? Lũ ngốc! Các người cũng sẽ được bảo đảm an toàn giống như các cô tùy nữ đang đứng trên hàng hiên trên kia vậy. Guidobaldo sẽ không cho phép ai hành hạ các người cũng như ông sẽ không cho ai được động đến các cô gái kia. Nếu ở đây có ai phải lên giá treo cổ thì trước hết sẽ là ta, và có thể cả quý ngài Gonzaga đã thuê các người. Nhưng các người thấy đấy, ta đâu có nói đến chuyện buông xuôi? Các người nghĩ cái gì đang giữ chân ta lại đây? Lợi ích - cũng như lợi ích mà chính các người được hưởng khi phục vụ tại đây - và nếu ta nghĩ điều đó cũng đáng để mạo hiểm, thì tại sao các người lại không? Chẳng lẽ các người hèn đến mức chỉ một lời hù dọa bằng gươm cũng đủ làm các người hết hồn hết vía rồi sao? Liệu các người có muốn trở thành giai thoại cho những kẻ ngồi lê đôi mách trên khắp Italia, và mỗi khi nhắc đến hai từ “hèn nhất” các người sẽ nghe người ta chêm vào: “Nhất như đồn binh của công nương Valentina vậy?”

Cứ như thế chàng nói chuyện với đám lính, lúc nhạo báng khích bác, lúc dịu giọng thuyết phục, và dần dần thổi xốc lại tinh thần cho đám lính đánh thuê. Câu chuyện về chàng hiệp sĩ can trường, bằng lời nói, bằng sức mạnh ý chí và vẻ uy dũng của mình, đã dẹp yên và đưa vào khuôn phép hai chục tên lính đánh thuê ương ngạnh này sau đó đã lan truyền rộng đến mức trở thành đề tài cho những bài ca của những người hát rong suốt từ Calabria tới Piemont.

Từ trên mặt thành, Valentina dõi theo chàng chăm chú, đôi mắt long lanh những giọt nước mắt đang trào không phải vì lo âu hay sợ hãi, vì lúc này nàng tin chắc chàng sẽ thắng. Làm sao có thể khác được với một con người gan dạ như thế?

Lúc này nàng nghĩ vậy. Nhưng vào khoảnh khắc chàng lao xuống ngăn cản bọn lính, một nỗi lo sợ tê tái đã bóp nghẹt trái tim nàng, và khi nhìn thấy Francesco đứng chắn trước mặt đám hung đồ, nàng đã hãi hùng quay đi không dám nhìn, và khẩn khoản cầu xin Gonzaga đừng đứng ở bên cạnh nàng mà hãy tới giúp một tay cho chàng hiệp sĩ can đảm đang một mình đùa bỡn với hiểm nguy. Và Gonzaga đã nở một nụ cười khoan khoái lạnh buốt, đôi mắt xanh như nhuộm của gã chợt trở nên sắt đá. Không hẳn là nỗi lo sợ kìm chân gã lại, khiến gã đứng im ngoài vòng nguy hiểm. Vì trong sâu thẳm trái tim mình gã cảm thấy cho dù gã có sức mạnh của Hercules kèm thêm lòng can đảm của Achilles, gã cũng sẽ không nhúc nhích một bước chân để giúp Francesco. Và gã đã nói thẳng với cô thiếu nữ như vậy.

“Vì sao tôi phải làm, thưa công nương?” gã trả lời lạnh lùng. “Vì sao tôi phải tay giúp đỡ kẻ công nương đã ái mộ hơn tôi? Vì sao tôi lại phải mang thanh kiếm của mình bảo vệ pháo đài này?”

Cô gái nhìn gã với ánh mắt hoang mang. “Ngài đang nói gì thế, Gonzaga tốt bụng của tôi?”

“À vâng... Gonzaga tốt bụng của công nương!” Gã cay độc nhại lại nàng. “Con chó cảnh của công nương, tên đánh đàn luyt của công nương; nhưng không đủ đàn ông để trở thành đại úy của công nương; không đủ đàn ông để được đối xử thân thiện hơn Peppe hay đàn chó săn của công nương. Tôi sẵn sàng mạo hiểm cái cổ của mình để phụng sự công nương, để đưa công nương tới nơi an toàn, nằm ngoài nanh vuốt của Gian Maria, để rồi bị cho rìa dành chỗ cho một gã khác tình cờ có nhiều kinh nghiệm hơn trong cái nghề đâm chém ghê tởm này. Cứ gạt tôi sang một bên đi nếu công nương muốn,” gã tiếp tục, giọng điệu mỗi lúc một thêm cay độc, “nhưng một khi đã làm như thế, đừng mong yêu cầu tôi phụng sự cô nữa. Hãy để quý ngài Francesco xoay sở lấy một mình...”

“Yên lặng nào, Gonzaga!” cô thiếu nữ ngắt lời gã. “Yên để tôi nghe xem ông ấy đang nói gì.”

Và thế là câu nói của cô gái đã cho tay chơi đang âm ức thấy rằng tất cả những gì gã nói đều đã theo gió bay đi chẳng lọt được từ nào vào tai nàng. Bị thu hút vào cảnh tượng bên dưới, cô thiếu nữ chẳng hề nghe thấy tràng trút hận cay cú của gã. Vì đúng lúc này Francesco bắt đầu cư xử thật lạ lùng. Anh hề đã quay trở lại sau khi được chàng sai đi tìm thứ chàng cần, Francesco liền gọi anh chàng lại bên cạnh. Chàng đưa tay cầm lấy một mảnh giấy từ tay Peppe.

Tức đỏ mặt tía tai vì mọi lời trách cứ của mình đều bị bỏ ngoài tai, Gonzaga đứng cắn môi cay cú, trong khi Valentina cúi người phía trước để nghe rõ hơn những gì Francesco nói.

“Ta có ở đây bằng chứng,” chàng nói lớn tiếng, “chứng minh cho những gì ta đã nói với các người; bằng chứng cho thấy Gian Maria chẳng hề chuẩn bị thực hiện lời dọa nạt sử dụng đại bác. Gã Cappoccio kia đã khéo mồm hù dọa các người. Còn các người, hết như một lũ cừ ngu ngốc, để cho tay dẻo lưỡi này dắt mũi. Bây giờ hãy nghe xem Gian Maria đã hứa thưởng cho một kẻ cũng đang có mặt trong vòng thành này những gì nếu kẻ đó có cách dâng nộp Roccaleone vào tay ông ta.” Và Gonzaga nghe thấy Francesco lớn tiếng đọc lá thư Gian Maria đã trả lời đề nghị của chính gã nhằm bán đứng pháo đài, và tay công tử đứng đờ người vì hoảng sợ. Gã hoảng đến trắng bệch mặt, vội vàng tựa người vào vách tường thành để cố kìm cơn run rẩy đang xâm chiếm. Sau đó, giọng nói của Francesco, giễu cợt và đầy tự tin, vọng tới tai gã. “Ta hỏi các vị, các bạn thân mến, làm sao đức ông Công tước Babbiano lại sẵn sàng bỏ một ngàn đồng vàng nếu như ông ta có thể mở đường vào Roccaleone bằng pháo kích? Lá thư này được viết ngày hôm qua. Kể từ lúc đó chúng ta đã trình diễn cho đức ông một màn giới thiệu đại bác khá ấn tượng; vậy nếu ông ta không dám pháo kích ngày hôm qua, các vị có nghĩ rằng liệu ông ta sẽ làm vậy hôm nay? Nhưng đây, hãy tự kiểm tra lại đi, nếu trong các vị có ai biết đọc.” Chàng đưa bức thư cho đám lính. Cappoccio cầm lấy thư, và gọi một gã mang họ Aventano lại, to lá thư cho tay này. Anh chàng Aventano này, một thanh niên vốn cũng đã định hướng cuộc đời vào chuyện phụng sự Chúa, nhưng sau đó đã buông rơi mục đích cao cả đó, bèn bước lên cầm lấy thư. Anh ta liếc qua một lượt rồi cất tiếng đọc to bức thư, rồi xác nhận đây đúng là thư Công tước gửi.

“Bức thư này được gửi cho ai?” Cappoccio hỏi.

“Ồ không!” Francesco kêu lên. “Cần gì phải nói chuyện đó chứ?”

“Rất cần,” Cappoccio trả lời gắt gỏng. “Nếu ngài muốn chúng tôi ở lại Roccaleone thì điều đó rất quan trọng. Avencano, nói cho tao biết.”

“Gửi cho ngài Romeo Gonzaga,” anh chàng trẻ tuổi trả lời với giọng ngỡ ngàng.

Một tia sáng độc địa lóe lên trong mắt Cappoccio khiến Francesco bất giác đưa bàn tay còn lại lên nắm lấy đốc gươm. Nhưng Cappoccio chỉ ngược mắt nhìn lên Gonzaga, và cảm tức cau mặt lại. Gã vừa chợt vỡ lẽ rằng gã đã trở thành công cụ cho một tên phản trắc, kẻ đã tìm cách bán đứng lâu đài để đổi lấy một ngàn đồng vàng. Cappoccio chẳng nghĩ ngợi gì xa hơn thế; gã cũng chẳng uất ức, trong sự cay cú của gã có nhiều khinh bỉ hơn giận dữ. Gã chẳng bao giờ bận tâm tới những chuyện tào lao về danh dự, và chỉ nhìn thấy trong hành động của Gonzaga cú chơi bẩn của một con bạc bịp. Và với đồng bọn của Cappoccio, hoàn toàn chẳng biết gì về những suy nghĩ trong đầu gã, hành động của gã lúc này quả là kì quặc. Chẳng những không tiếp tục kích động đồng bọn làm loạn, gã lại lớn tiếng đánh thép kêu gọi cả đám cần phải trung thành. Gã đồng ý hoàn toàn với những gì ngài Francesco đã nói, và lần đầu tiên, gã lại đứng về phía Francesco giúp chàng bảo vệ cổng lâu đài chống lại bất cứ tên phản phúc nào định mở nó cho Gian Maria Sforza.

Việc kẻ cầm đầu rời bỏ cuộc binh biến cũng báo hiệu chấm dứt cho vụ lộn xộn, và đến lúc này lại thêm một đồng minh trung thành nữa xuất hiện trợ giúp Francesco, đó là sự thực rằng: ai cũng nhận, thời hạn nửa giờ của tối hậu thư đã trôi qua từ lâu mà các khẩu pháo của Gian Maria vẫn im tiếng. Chàng liền hướng bọn lính vào chuyện này, vừa nói vừa cười châm biếm, và bảo chúng cứ yên tâm giải tán, đồng thời lặp lại lời cam đoan rằng những cỗ súng của Công tước sẽ tiếp tục yên lặng trong ngày hôm sau, hôm sau nữa, tóm lại là chẳng có pháo kích nào để lo sợ.

Hoàn toàn bị thuyết phục bởi Francesco - và có lẽ còn hơn thế - bởi Cappoccio, đồng minh bất ngờ của chàng, bọn lính hổ thẹn lấm lét quay đi tìm đồ ăn thức uống mà chàng Bá tước khuyên chúng nên đến chỗ thầy Domenico để yêu cầu.

20. Chương 20: Thổ Lộ

“Làm sao bức thư đó lại đến tay ngài vậy?” Valentina hỏi Gonzaga, khi họ đều đang đứng trong sân lâu đài, tay công tử vừa đi theo nàng từ trên mặt thành xuống.

“Buộc vào một mũi tên rơi xuống mặt lũy ngày hôm qua khi tôi đang đi một mình trên mặt thành,” Gonzaga lạnh lùng đáp.

Lúc này gã đã hoàn hồn. Gã chợt cảm thấy việc phải đối đầu với nguy hiểm chết người, cùng với nỗi sợ hãi vẫn đang xâm chiếm lấy gã, lạ thay, lại cho gã sức mạnh để dựng lên một màn kịch hoàn hảo.

Valentina nhìn gã, không phải không có chút nghi ngờ. Nhưng trên khuôn mặt hồn hậu của Francesco không hề có chút ngờ vực nào. Đôi mắt chàng gần như mỉm cười khi chàng hỏi Gonzaga:

“Tại sao ngài không mang đến cho công nương Valentina?”

Hai má gã công tử đỏ bừng. Gã nhún vai khó chịu, trả lời với giọng run lên bực tức.

“Với một người như ngài, lớn lên trong trại lính và được giáo dục trong các chòi canh, sự sĩ nhục của Gian Maria với tôi trong bức thư này có thể không rõ ràng. Loại người như ngài làm sao biết được chỉ nguyên việc phải cầm lấy mảnh giấy kia đã đủ để tôi cảm thấy tay mình bị vấy bẩn, rằng tôi cảm thấy hổ thẹn ngoài sức tưởng tượng khi nghĩ đến chuyện tên Công tước vô liêm sỉ kia dám gửi cho tôi một mũi tên như thế. Vì thế, thật chẳng dễ gì làm ngài hiểu được tôi không thể chịu nổi việc để người thứ ba thấy sự sĩ nhục mà tôi không có cách báo thù này. Tôi đã xử trí bức thư này theo cách duy nhất tôi thấy thích hợp. Tôi đã vò nát nó rồi vứt đi, cũng như tôi đã tìm cách xóa bỏ nội dung của nó ra khỏi đầu. Nhưng đám do thám tận tụy của ngài, thừa ngài Francesco, đã mang nó đến cho ngài, và nếu nỗi xấu hổ của tôi đã bị đem ra giễu trước đám lính, ít nhất nó cũng đã cứu giúp công nương Valentina. Để làm điều đó, nếu cần, tôi có thể dẹp bỏ sang một bên lòng kiêu hãnh đã khiến tôi im lặng không đề cập đến bức thư này.”

Gã nói lớn tiếng với vẻ bất bình chân thành đến mức hoàn toàn thuyết phục được Francesco và Valentina, và đôi mắt cô thiếu nữ đã dịu đi khi nhìn Gonzaga - Gonzaga tội nghiệp, trái tim mạch bảo nàng rằng nàng đã hiểu lầm gã một cách bất công đến thế trong ý nghĩ. Francesco, luôn rộng lượng, tỏ ý cảm thông chân thành với gã.

“Ngài Gonzaga, tôi hiểu nỗi khổ tâm của ngài. Ngài đã nhầm khi cho rằng tôi không thể thông cảm với sự khó xử của ngài.”

Và chàng Bá tước kìm lại không nói gì đến ý kiến của chàng rằng dù gì đi nữa, đáng ra tốt hơn Gonzaga nên trình ngay bức thư đó cho công nương Valentina. Thay vào đó, chàng chỉ cười thoải mái và đẹp bỏ chủ đề đó đi, rồi ngay khi cởi bỏ xong bộ áo giáp, chàng liền đề nghị mọi người cùng vào bàn ăn sáng.

Chàng quay về phòng cất áo giáp, còn Valentina rảo bước bên cạnh Gonzaga về phía phòng ăn, và trong khi cô tìm cách chuộc lại sự nghi ngờ sai lầm của mình, nàng cư xử với gã thậm chí còn thân mật hơn thường nhật.

Thế nhưng vẫn còn một người mà mọi lời đao to búa lớn của Gonzaga nhằm thanh minh về chuyện lá thư vẫn không thuyết phục nổi. Đó là Peppe, người thông thái nhất trong số các anh hề. Anh chàng đã nhanh chân bám theo Francesco, và trong khi chàng hiệp sĩ cởi áo giáp, anh liền nói hết cho chàng nghe những nghi ngờ của mình. Nhưng Francesco đã làm anh chàng mất hết kiên nhẫn, và Peppe buồn bực vùng bỏ đi, thề rằng sự khôn ngoan của một anh hề còn sáng suốt hơn nhiều sự ngu ngốc của một người khôn ngoan.

Trong suốt cả ngày hôm ấy Gonzaga hiếm khi rời Valentina nửa bước. Gã đã trò chuyện gần hết buổi sáng với nàng về thi ca và đủ thứ uyên bác khác, trong đó gã cố trở hết tài năng để thể hiện sự vượt trội về trí tuệ so với tay Francesco võ biền kia. Vào buổi chiều tà, khi cái nóng ban ngày đã qua đi, và trong khi quý ngài Francesco vẫn đang bận rộn tiến hành một số biện pháp phòng thủ trên tường thành, Gonzaga chơi bóng cùng Valentina và các tùy nữ của nàng - các cô này cũng đã hoàn hồn trở lại sau cơn kinh hãi lúc sáng.

Buổi sáng hôm đó Gonzaga đã ở vào thế cùng đường, phải chứng kiến toan tính của gã tan thành mây khói. Chiều hôm đó, sau trọn một ngày ở bên Valentina - và nàng luôn dịu dàng thân thiện với gã - Gonzaga một lần nữa lấy lại tự tin vào sức quyến rũ của mình, và đầu óc nông cạn của gã lại thì thầm thổi hi vọng vào

tâm hồn gã, rằng cuối cùng thì mọi chuyện có thể vẫn xuôi chèo mát mái như gã đã dự kiến ban đầu, chỉ cần gã đi từng nước cờ thật khôn khéo, và đừng làm hỏng việc bằng những hành động nóng vội mà đã một lần suýt làm gã xoi hỏng bống không. Mưu đồ của gã càng được cổ vũ khi tối hôm đó một thông điệp lại được gửi tới từ phía Gian Maria, lúc đó đã hoàn toàn đoán chắc rằng kế hoạch của Gonzaga đã thất bại. Công tước tuyên bố rằng, vì ngài không có ý định gây ra cảnh máu chảy đầu rơi chỉ vì sự bướng bỉnh của gã khùng tự phong cho mình là Viên Trấn Thủ Của Công Nương Valentine, ngài sẽ tạm hoãn cuộc pháo kích, hi vọng rằng cái đối sẽ làm lực lượng đồn trú trở nên biết điều hơn.

Francesco đã đọc to thông điệp này cho đám lính của công nương, và cả đám đều rộ lên khoái trá.

Lòng tin tưởng đặt vào chàng tăng lên gấp bội trước bằng chứng hùng hồn về sự đúng đắn của những lời chàng dự đoán. Kết quả là đến giờ ăn tối tất cả mọi người ngồi quanh bàn đều vui vẻ, và không ai vui vẻ hơn quý ngài Gonzaga, phô trương trong bộ đồ màu tím bằng lụa đắt tiền.

Francesco là người đầu tiên đứng dậy rời bàn ăn, chàng xin phép công nương Valentina rút lui, vì lí do rằng một số công việc đang chờ chàng trên mặt lũy. Nàng chấp thuận, rồi ngồi im lặng trầm ngâm, không để ý đến những câu nói liến thoắng của Romeo, cũng như những vần thơ của Petrarca mà gã bắt đầu hát cho mọi người nghe. Mọi ý nghĩ trong đầu nàng đều hướng tới người vừa rời bàn ăn. Từ khoảnh khắc nguy nan khi hai người nhìn sâu vào mắt nhau trên mặt lũy vào sáng hôm ấy, và nhận ra những điều thầm kín mà mỗi người đều chưa thổ lộ, nàng hầu như chưa có dịp nào được nói với chàng dù chỉ một câu ngắn ngủi. Tại sao chàng không đến với nàng? Nàng tự hỏi. Rồi nàng chợt nhớ ra suốt cả ngày hôm ấy Gonzaga luôn dính lấy nàng như hình với bóng, đồng thời cũng nhận ra nàng thèm được ở bên Francesco biết bao, và bỗng trở nên ngượng ngùng đến kì lạ.

Nhưng còn mạnh hơn cảm giác ngượng ngùng là niềm khát khao được ở bên chàng lúc này, được nghe chàng nói; được chàng nhìn thẳng vào đôi mắt nàng lần nữa với cái nhìn như chàng đã nhìn nàng lúc sáng, khi nỗi lo sợ cho chàng đã khiến nàng tìm cách van nài chàng đừng một mình đối đầu với đám lính nổi loạn đón hèn. Một người phụ nữ trưởng thành hơn, hay có kinh nghiệm hơn, hẳn đã kiên nhẫn chờ chàng đến tìm. Nhưng Valentina, với bản tính ngây thơ, không bao giờ nghĩ đến những chiêu trò quyến rũ khôn ngoan. Nàng lặng lẽ đứng dậy rời bàn ăn trước khi bài hát của Gonzaga chấm dứt, và cũng lặng lẽ rời khỏi căn phòng.

Đó là một buổi tối đẹp trời, bầu không khí tràn ngập hương hoa đồng nội từ phía đồng bằng màu mỡ đưa lại, và nền trời đêm xanh thẫm lấp lánh sao sáng lên ở một góc nhờ mảnh trăng thượng tuần. Một vầng trăng, nàng chợt nghĩ, giống như vầng trăng nàng đã ngắm khi nhớ đến chàng vào buổi tối sau cuộc gặp ngắn ngủi giữa hai người ở Acquasparta. Nàng đi về phía bức tường thành phía Bắc, nơi chàng đã nói có việc phải làm, và ở phía xa nàng nhận ra hình dáng một người đàn ông - người duy nhất đang đứng canh - đang tựa người vào vách tường thành, nhìn xuống phía những đóm lửa phát ra từ trại của Gian Maria. Người đàn ông này không đội mũ, và mạng lưới lấp lánh vàng trên mái tóc chàng khiến nàng lập tức nhận ra. Nàng khẽ khàng bước đến sau lưng chàng.

“Người ta đang nằm mơ ở đây sao, thưa ngài Francesco?” khi đã đến bên cạnh chàng, nàng bèn cất tiếng hỏi, từng từ rung lên như cười khẽ.

Nghe thấy giọng nói của nàng, chàng giật mình quay lại, rồi cũng bật cười, nhẹ nhàng và vui vẻ.

“Đây là một buổi tối cho những giấc mơ, và đúng là tôi đang mơ thật. Nhưng công nương đã làm chúng tan mất rồi.”

“Ngài làm tôi thấy buồn quá,” cô thiếu nữ trêu chọc. “Hẳn những giấc mơ ấy phải tuyệt vời lắm, vì để được đến đây tận hưởng, ngài đã sẵn sàng rời bỏ... chúng tôi.”

“Vâng... đó là những giấc mơ tuyệt vời,” chàng đáp. “Nhưng vẫn không tránh khỏi pha lẫn một chút buồn, và cũng phù phiếm như mọi giấc mơ khác. Công nương có quyền xua chúng đi, vì tất cả chúng đều về công nương.”

“Về tôi?” nàng hỏi, trái tim bắt đầu đập dồn dập và nhuộm lên đôi má nàng một màu đỏ ửng, nàng phải thầm cảm ơn màn đêm đã che đi giùm.

“Phải, thưa công nương - về công nương và về lần đầu tiên chúng ta gặp nhau trong khu rừng ở Acquasparta. Công nương còn nhớ chứ?”

“Có, tôi vẫn nhớ,” nàng thì thầm đầy trù mến.

“Và công nương còn nhớ lúc đó tôi đã thề sẽ là hiệp sĩ của công nương, sẽ mãi mãi phụng sự công nương? Có ai ngờ được vinh hạnh mà tôi vẫn hằng ao ước đó cuối cùng cũng được trao vào tay tôi kia chứ?”

Thiếu nữ không trả lời, tất cả mọi ý nghĩ của nàng đều lùi trở về cuộc gặp gỡ đầu tiên đó, một kỉ niệm đã bao lần nàng nâng niu hồi tưởng lại.

“Lúc đó tôi cũng đang nghĩ,” Francesco lại tiếp tục, “về Gian Maria, kẻ đang rình rập dưới kia, và về cuộc bao vây đáng hổ thẹn này.”

“Ngài... ngài không hối tiếc gì chứ?” thiếu nữ ngập ngừng, vì những lời nói cuối cùng của chàng không khỏi làm nàng thoáng thất vọng.

“Hối tiếc?”

“Vì đã ở lại đây với tôi. Vì sa chân vào cái họ gọi là vụ nổi loạn của tôi?”

Chàng khẽ bật cười, đôi mắt nhìn chăm chăm xuống dải nước lóng lánh ánh trăng bên dưới.

“Tôi chỉ hối tiếc rằng rồi sẽ đến lúc cuộc vây hãm này kết thúc; khi đó công nương và tôi sẽ ai đi đường nấy,” chàng mạnh bạo trả lời. Lúc này chàng đã quay mặt lại nhìn thẳng vào mắt nàng, giọng nói của chàng chợt trở nên sôi nổi. “Nhưng ở lại đây chỉ huy cuộc kháng cự kiêu hãnh này và trao cho công nương chút giúp đỡ nhỏ nhoi tôi có thể thì không - về chuyện này tôi sẽ không bao giờ hối tiếc. Đây là điều cao cả nhất tôi đã làm được trong đời lính của mình. Tôi đã tới Roccaleone với một thông điệp cảnh báo; nhưng trong sâu thẳm trái tim mình, tôi đã thầm hi vọng rằng tôi có thể làm được nhiều hơn là một sứ giả báo tin; rằng tôi có thể được ở lại bên công nương phụng sự như tôi đang phụng sự.”

“Nếu không có ngài hẳn họ đã dùng vũ lực ép tôi quy thuận rồi.”

“Có thể là như thế. Nhưng chừng nào tôi còn ở đây, tôi không nghĩ rằng họ làm nổi điều đó. Tôi đang nóng ruột muốn biết những gì đang xảy ra ở Babbiano. Nếu tôi có thể biết được tình hình ở đó, tôi đã có thể giúp công nương cảm thấy nhẹ nhõm bằng cách khẳng định chắc chắn rằng cuộc bao vây này khó có thể kéo dài hơn vài ngày nữa. Gian Maria sẽ buộc phải quay về nhà nếu không muốn mất ngai vàng. Và nếu ông ta chẳng còn là Công tước nữa, chú công nương sẽ không còn lí do gì để tiếp tục tán thành cuộc đeo đuổi tổ tình của ông ta. Với công nương, đó hẳn là một tin mừng. Còn với tôi... Than ôi! Sao tôi lại ước muốn thế nhỉ?”

Chàng quay mặt đi nhìn thẳng vào màn đêm thăm thẳm, nhưng giọng nói của chàng nghẹn lại vì những tình cảm đang vò xé trong tim. Thiếu nữ vẫn lặng im, và như thể được tiếp thêm can đảm trước sự im lặng của nàng, được tiếp thêm tự tin bởi những gì chàng đã đọc được trong đôi mắt nàng sáng ngày hôm đó, chàng kêu lên: “Công nương, tôi ước gì có thể mở một con đường xuyên qua vòng vây kia, và mang công nương đến một miền đất bình yên tươi đẹp, một nơi không còn triều đình, không còn các ông hoàng. Nhưng vì điều đó là không thể, công nương yêu dấu của tôi, tôi ước gì cuộc vây hãm này cứ kéo dài mãi mãi.”

Và rồi - phải chăng làn gió đêm nhẹ nhàng mơn man thổi qua mái tóc chàng đang đùa bỡn chàng với lời thì thầm, “Cả tôi cũng ước mong như thế.” Chàng quay lại phía nàng, đôi bàn tay chàng, râm nắng và run rẩy, nắm lấy đôi bàn tay trắng muốt của nàng đang tì lên một tảng đá.

“Valentina!” chàng khẽ reo lên, giọng nói chỉ như một tiếng thì thầm, đôi mắt cháy bỏng đăm đuổi tìm kiếm đôi mắt đang lúng túng quay đi như trốn tránh của nàng. Và rồi, cũng nhanh chóng như khi bùng lên, ngọn lửa trong ánh mắt chàng tắt lịm. Chàng nhắc đôi tay khỏi bàn tay nàng, thở dài, ánh mắt quay trở lại hướng xuống khu trại phía dưới. “Hãy tha thứ, hãy quên đi, công nương,” chàng cay đắng thì thầm, “những gì mà trong cơn điên khùng của mình tôi đã ngộ nhận.”

Nàng vẫn đứng yên lặng hồi lâu, rồi nàng nhẹ bước đến bên chàng, thì thầm đáp lại: “Nhưng nếu tôi không coi đó là ngộ nhận thì sao?”

Sững người, chàng quay vụt lại đối diện với nàng, cả hai đứng sát cạnh nhau, nhìn thẳng vào mắt nhau, và trong hai người cái nhìn của nàng ít rụt rè hơn. Cứ như thể họ đứng im trong giây lát. Rồi chàng lắc đầu lên tiếng, giọng nói buồn da diết:

“Công nương nên nghĩ thế là hơn,” chàng trả lời.

“Tốt hơn? Nhưng tại sao?”

“Công nương, tôi đâu phải là Công tước.”

“Thế thì đã sao?” nàng kêu lên phẫn nộ. “Đang có một ông Công tước ngồi dưới kia kìa. Ồ, thưa ngài, làm sao tôi có thể coi là ngộ nhận khi đó chính là những lời tôi vẫn ước ao được nghe thấy từ ngài? Tước vị của ngài đối với tôi đâu có nghĩa lí gì? Tôi chỉ biết ngài là hiệp sĩ chân chính nhất, nhà quý tộc cao thượng nhất, và là người bạn can trường nhất đã đến giúp đỡ cho một cô gái đơn độc trong cơn hoạn nạn. Chẳng lẽ ngài quên lí do nào đã dẫn tôi đến cuộc phản kháng này sao? Đó là vì tôi là một người phụ nữ, và không hề đòi hỏi ở cuộc đời nhiều hơn những gì một người phụ nữ đáng được hưởng - nhưng cũng không ít hơn.”

Đến đây nàng ngừng bật, một lần nữa máu lại dồn lên làm đôi má nàng đỏ bừng khi nàng chợt nghĩ mình đã quá nóng vội khi nói ra, và đối với chàng lời lẽ của nàng hẳn là quá mạnh bạo. Valentina hơi quay người khỏi phía chàng Bá tước, bước tới tìm người lên vách tường thành, nhìn đắm đắm vào màn đêm. Trong lúc nàng đứng yên như thế, một giọng nói nồng nhiệt thì thầm bên tai nàng:

“Valentina, có linh hồn của tôi làm chứng, tôi yêu em!” Và rồi những lời thì thầm khiến trái tim cô thiếu nữ vỡ òa vì hạnh phúc bỗng chấm dứt đột ngột như bị nghẹt lại.

Một lần nữa, tay chàng lại tìm đến tay nàng, đôi tay nàng ngoan ngoãn để chàng nắm lấy như thể sẵn sàng trao gửi cho chàng cả cuộc đời sau lời thổ lộ ngọt ngào ấy, và lúc này giọng nói của chàng đã trở lại điềm tĩnh hơn.

“Tại sao chúng mình lại lừa dối bản thân bằng những hi vọng tàn nhẫn như thế, Valentina yêu dấu của tôi?” chàng thì thầm. “Tương lai vẫn luôn còn đó. Rồi sẽ đến lúc cuộc bao vây này chấm dứt, và khi đó, Gian Maria trở về nhà, em sẽ được tự do rời khỏi đây. Khi đó em sẽ đi đâu?”

Nàng ngược mắt lên nhìn chàng ngỡ ngàng như không hiểu chàng đang nói gì, đôi mắt nàng trở nên hoang mang, cho dù trong bóng tối chàng không thể nào nhìn thấy.

“Em sẽ đi bất cứ đâu anh muốn. Ngoài ra em còn biết đi đâu nữa?” nàng nói, giọng thoáng chút đắng cay.

Chàng sững người. Chàng đã không hề chờ đợi một câu trả lời như thế.

“Nhưng còn chú em...?”

“Chẳng lẽ em còn nợ nần gì ông ấy nữa? Ồi, em đã nghĩ mãi về chuyện đó, và cho đến... cho đến tận sáng nay, dường như tu viện sẽ là nơi trú ẩn cuối cùng của đời em. Phần lớn cuộc đời non trẻ của mình em đã sống tại Santa Sofia, và một chút trải nghiệm có được trong thời gian sống tại triều đình của chú em chẳng hề làm em muốn biết về thế giới này nhiều hơn nữa. Mẹ bề trên cũng có vẻ quý em. Chắc bà sẽ chịu nhận em trở lại, trừ phi...”

Nàng ngừng bật rồi ngược mắt lên nhìn chàng Bá tước, trước cái nhìn tin cậy và trao gửi ngọt ngào ấy, chàng thấy mình như đang bay bổng trong một giấc mơ. Chàng không còn nhớ gì đến chuyện nàng là cháu gái của Công tước Urbino, cũng quên hẳn chàng là Bá tước Aquila, quý phái thật, nhưng chẳng quyền uy giàu có gì, và chắc chắn không phải là một đám môn đăng hộ đối với nàng, và dưới con mắt của Guidobaldo chàng sẽ chẳng hơn gì một tay hiệp sĩ giang hồ lang thang không tên tuổi địa vị như chàng đang mạo nhận lúc này.

Chàng tiến lại gần nàng, hai tay chàng - như thể tuân theo một mệnh lệnh còn mạnh mẽ hơn cả ý chí của chính chàng, có lẽ là mệnh lệnh không lời từ đôi mắt dịu dàng của nàng - bèn giữ lấy đôi vai nàng, cả cõilòng chàng phơi bày qua ánh mắt đang đau đáu nhìn nàng. Rồi, với một tiếng reo nghẹn ngào, chàng ôm chặt lấy nàng. Trong khoảnh khắc nàng đứng yên, run rẩy trong vòng tay chàng, mái tóc nâu dài của nàng cọ vào cằm chàng, tim nàng đập rộn sát tim chàng. Bất ngờ cúi xuống, chàng hôn lên môi nàng. Nàng không cự lại, một sự chấp thuận dịu dàng như mời gọi. Nhưng sau đó, nàng khẽ đưa tay đẩy chàng ra; và Francesco, luôn tuân theo bất cứ ý muốn nào dù nhỏ nhất của nàng, bèn kim nén đam mê đang bùng cháy và buông nàng ra.

“Tâm hồn của tôi!” chàng reo lên vui sướng. “Bây giờ em là của tôi, cho dù chuyện gì xảy đến. Không ai, Gian Maria hay tất cả các Công tước Thiên Chúa giáo trên đời này có thể cướp được em khỏi tay tôi.”

Nàng khẽ đặt tay lên môi Francesco để buộc chàng ngừng lời, chàng liền hôn lên lòng bàn tay nàng, khiến nàng vừa rụt tay lại vừa cười khúc khích. Một lát sau, vẻ mặt tươi cười của nàng chợt trở nên hết sức nghiêm túc, nàng đưa tay chỉ xuống phía doanh trại của Công tước: “Hãy mở cho em một con đường thoát khỏi cuộc bao vây này,” nàng nói, “và mang em đi khỏi Urbino - đến một nơi xa, nơi mà quyền lực của Guidobaldo và cuộc trả thù của Gian Maria không thể đeo đuổi ám ảnh chúng mình được nữa - và anh sẽ có em mãi mãi. Nhưng cho đến lúc đó, hai chúng mình hãy cùng giao ước kiềm chế giữ khoảng cách về... về chuyện này. Ở đây có những việc cần đến một người đàn ông mạnh mẽ, mà tối nay nếu em yếu lòng, em cũng có thể khiến anh yếu lòng, như thế cũng có nghĩa là tận số với cả hai chúng mình. Em đặt hết niềm tin vào sức mạnh của anh, Franceschino yêu dấu của em, hiệp sĩ chân chính của em.”

Chàng những muốn trả lời nàng. Chàng còn quá nhiều điều phải thổ lộ - tên tuổi, thân phận của chàng. Nhưng nàng đã chỉ về phía đầu cầu thang dẫn lên tường thành, nơi một bóng người đang bước dần lên.

“Lính canh đang đến kìa,” Valentina nói. “Giờ để em lại đây một mình nào, Francesco yêu dấu. Đi đi. Muộn rồi.”

Chàng Bá tước cúi thấp người chào, luôn luôn tuân phục với thái độ của một hiệp sĩ chân chính, đoạn quay đi, lòng rạo rực.

Valentina đứng dõi theo bóng dáng chàng đang xa dần cho đến khi khuất hẳn sau khúc quanh của tường thành. Rồi thở dài khoan khoái, như thể muốn tạ ơn số phận đã đem đến niềm vui lớn lao này cho cuộc đời mình, nàng tựa người vào vách tường thành, nhìn chăm chăm vào màn đêm, hai má ửng hồng, trong ngực vẫn còn đập thình thịch. Nàng khẽ cười, tiếng cười phát ra từ niềm hạnh phúc bất chợt đang chiếm lấy toàn bộ tâm trí nàng. Nàng ném về phía trại của Gian Maria một cái nhìn khinh miệt. Sức mạnh của tay Công tước kia liệu có thể khuất phục nơi nàng, khi người anh hùng kia từ nay về sau sẽ mãi mãi ở bên cạnh nàng để chở che, bảo vệ?

Nghĩ đến đây, nàng chợt thấy bản thân cuộc bao vây này cũng thật hài hước, oái oăm. Khi hùng dũng vũ lực tới đây, Gian Maria đã tìm cách khuất phục nàng phải trở thành vợ gã; nhưng tất cả những gì gã làm được là đẩy nàng vào vòng tay một người đàn ông khác, người mà nhờ chính cuộc bao vây này nàng đã hiểu được con người thật và từ đó đã yêu chàng. Buổi đêm ấm áp, mùi thơm nhẹ nhàng đưa lại từ những cánh đồng bên dưới như hòa điệu với tâm hồn nàng đang bay bổng, làn gió đêm nhẹ nhàng mơn man vuốt ve đôi má trẻ trung như khẽ thì thầm nhắc lại những lời yêu đương say đắm đang tràn ngập trái tim nàng. Vào thời khắc ấy, những bức tường cũ kỹ xám xịt của Roccaleone đối với Valentina chính là vườn địa đàng dưới trần gian, và từ đôi môi hé mở của nàng khẽ vang lên giai điệu ngọt ngào của một bản tình ca cổ. Nhưng cũng như ở vườn địa đàng trong câu chuyện cũ - than ôi - ở đây cũng có một con rắn độc đang lặng lẽ trườn tới sau lưng nàng, và bắt đầu rít lên bên tai nàng. Giọng nói của con rắn độc đó chính là giọng nói của Romeo Gonzaga.

“Tôi thực sự cảm thấy được an ủi, công nương ạ, khi mà ít nhất vẫn còn một người ở Roccaleone còn lòng dạ để ca hát.”

Giật mình choàng tỉnh khỏi tâm trạng mơ màng hạnh phúc bởi giọng nói ngọt xớt nhưng lúc này không hiểu sao đầy vẻ hằn học, cô thiếu nữ quay người lại đối mặt với người vừa lên tiếng.

Nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của gã, đôi mắt đầy thù hận như có lửa, bất giác thiếu nữ rùng mình ớn lạnh. Nàng nhìn qua vai gã về phía mà trước đó nàng thoáng thấy bóng lính canh. Không có bóng bất cứ ai trên tường thành. Chỉ có họ, và Gonzaga trông đáng sợ kì lạ.

Một lúc lâu, sự im lặng căng thẳng vẫn đè nặng lên cả hai, chỉ còn nghe thấy tiếng nước chảy róc rách dưới hào và tiếng hô hăm dọa: “Ai, đứng lại!” của lính canh vang lại từ phía trại của Gian Maria.

Cuối cùng thiếu nữ trở nên lúng túng, bắn khoăn tự hỏi không biết Gonzaga đã nghe thấy những gì giữa nàng và Francesco, cũng như gã đã nhìn thấy những gì.

“Nhưng, Gonzaga này,” nàng trả lời gã, “ngài cũng đã hát đầy thôi, lúc tôi rời khỏi phòng đi tới đây ấy.”

“... Để thì thụt hện hò dưới trăng khuya với tay đâm thuê chém mướn chết tiệt kia, với cái gã du đảng, với tên lưu manh đầu đường xó chợ đó.”

“Gonzaga! Ngài dám!”

“Dám?” gã nhạo lại nàng, đầy kích động. “Cô mà cũng có quyền nói về chuyện ‘dám’ hay ‘không dám’ à? - Cô, cháu gái của Guidobaldo da Montefeltro, công nương của dòng tộc quyền quý và danh tiếng Rovere, sau khi đã mặt dày mày dạn trao mình cho một tên đầy tớ hạ tiện như hần ta, một tên giết thuê, một kẻ lưu manh, một thằng con hoang? Thế mà cô còn ra vẻ, và nói với tôi bằng cái giọng trịch thượng đó, trong khi đáng lẽ nỗi hổ thẹn đã khiến cô không chết ngất thì cũng bị cấm khẩu rồi?”

“Gonzaga,” cô thiếu nữ đáp trả, khuôn mặt trắng bệch không khác gì gã công tử bột, nhưng giọng nói cứng cỏi sắc lạnh vì phẫn nộ. “Hãy đi khuất mắt tôi - ngay lập tức, nếu không tôi sẽ sai người cho ngài một trận - đến khi tuốt xương ra.”

Gã nhìn trừng trừng vào nàng giấy lát như kẻ mất trí. Đoạn, gơ thẳng hai cánh tay lên trời rồi buông thông xuống hai bên sườn, gã nhún vai cười phá lên một cách độc địa. Nhưng không hề rời đi lấy một bước chân.

“Hãy gọi người của công nương đến đây,” gã trả lời, giọng lạc đi. “Muốn làm gì tôi thì cứ làm. Đánh tôi tuốt xương hay chết luôn cũng được - hãy coi như đó là phần thưởng dành cho tất cả những gì tôi đã làm, tất cả những gì tôi đã phải mạo hiểm, tất cả những gì tôi đã từ bỏ vì cô. Như thế mới tương xứng với những hành vi khác của cô chứ.”

Nàng cố nhìn thẳng vào mắt gã trong bóng tối, ngực nàng phập phồng mãnh liệt trong nỗ lực trấn tĩnh trở lại trước khi trả lời.

“Ngài Gonzaga”, cuối cùng nàng lên tiếng, “tôi không phủ nhận rằng ngài đã phụng sự tôi rất trung thành khi giúp tôi bỏ trốn khỏi Urbino...”

“Nhai lại chuyện đó làm gì?” gã dè bủ. “Đó là sự phục vụ mà cô chỉ tạm thời lợi dụng cho tới khi kẻ khác xuất hiện để cô có thể dành cho hần ta sự tin cậy và chức chỉ huy pháo đài của cô. Vậy thì còn nhai lại chuyện đó làm gì?”

“Để cho ngài thấy sự phục vụ mà ngài ám chỉ đến đã được trả công sòng phẳng,” cô thiếu nữ cứng cỏi trả đòn. “Bằng cách chỉ trích tôi, ngài đã được trả công, và bằng cách sỉ nhục tôi ngài đã xóa sạch sự biết ơn tôi đã dành cho ngài.”

“Một lí luận thật có lợi cho cô,” gã mỉa mai. “Vậy là tôi bị quăng đi như một cái áo rách, và cái áo được coi là đã được đền đáp xứng đáng vì sau bao nhiêu lần dãi dầu sương gió nó đã trở nên bạc màu xơ chỉ.”

Lúc này Valentina không khỏi cảm thấy lời trách cứ của gã không phải không có lí. Có lẽ nàng đã cư xử với gã hơi khác nghiệt quá.

“Gonzaga, chẳng lẽ ngài nghĩ rằng,” nàng nói, giọng đã dịu đi đôi chút, “vì ngài đã phụng sự tôi mà ngài có quyền lăng mạ tôi và người hiệp sĩ cũng đã tận tâm phục vụ tôi, lại còn...”

“Làm sao cái gọi là phụng sự của hần ta có thể so sánh với những gì tôi đã làm? Có gì hần làm mà tôi đã không làm nhiều hơn?”

“Có cần phải nói ra không? Khi đám lính ở đây nổi loạn...”

“Hừ! Đừng đưa những chuyện đó ra át tôi. Có Chúa chúng giám! Cầm đầu một lũ lợn bản thủ như thế vốn là nghề kiếm sống của hần ta. Hần ta cũng chỉ là một trong đám lợn ấy. Nhưng ngoài chuyện đó ra, một kẻ như thế liệu có gì để mất khi tham gia vào vụ nổi loạn của Công nương, như những thứ như tôi đã mất?”

“Sao chứ, nếu mọi chuyện kết thúc không hay, tôi nghĩ ông ấy sẽ mất đi tính mạng của mình,” nàng hạ giọng nhẹ trả lời, “chẳng lẽ ngài có thể mất mát nhiều hơn thế?”

Gã phác một cử chỉ sốt ruột.

“Nếu mọi chuyện kết thúc không hay... Đúng thế. Lúc đó hần sẽ lỗ vốn to. Nhưng nếu mọi chuyện thuận buồm xuôi gió, và cuộc bao vây bị triệt thoái, khi đó hần sẽ chẳng có gì phải sợ. Chỉ có tôi là luôn bị cái chết đe dọa. Cho dù cuộc bao vây này kết thúc ra sao, tôi cũng sẽ chẳng thể nào thoát khỏi sự báo thù của

Gian Maria và Guidobaldo. Họ biết tôi đã dính mũi vào. Họ biết rằng hành vi của Công nương là do tôi giúp đỡ, và rằng nếu không có tôi Công nương sẽ chẳng bao giờ chuẩn bị được đầy đủ những thứ cần thiết cho một cuộc kháng cự như thế này. Cho dù chuyện gì sẽ xảy tới với công nương và quý ông Franceso kia, với tôi sẽ không có lối thoát nào.”

Cô thiếu nữ khẽ thở dài, rồi rành rọt hỏi lại Gonzaga: “Không lẽ trước đây ngài chưa từng tính đến điều đó - ngài chưa từng cân nhắc lợi hại - trước khi quyết định dấn thân vào việc này, trước khi chính ngài đã hối thúc tôi đi đến nước này?”

“A phải, tôi cũng đã nghĩ đến,” gã lầm lì trả lời.

“Thế thì sao bây giờ ngài lại phàn nàn?”

Gã trả lời nàng bằng một thái độ thẳng thắn hiếm có và điên dại. Gã nói toạc ra rằng gã đã làm tất cả vì gã si mê nàng, và vì nàng đã có những dấu hiệu cho gã thấy mối tình của mình không phải là vô vọng.

“Tôi đã cho ngài thấy dấu hiệu?” thiếu nữ ngắt lời Gonzaga. “Đức Mẹ làm chứng! Hãy nói rõ ra những dấu hiệu đó để tôi cũng được biết.”

“Chẳng phải công nương luôn ân cần trù mền với tôi sao?” gã chất vấn. “Chẳng phải công nương luôn muốn có tôi bên cạnh để làm bạn sao? Chẳng phải công nương luôn thích thú mỗi khi nghe tôi ngân những lời ca viết tặng công nương hay sao? Và trong giờ phút khó khăn, công nương cũng đã chẳng quay đến tìm sự giúp đỡ của tôi đây thôi?”

“Gonzaga, hãy tự nhìn xem ngài đáng thương hại đến thế nào?” thiếu nữ đáp với vẻ khinh miệt. “Một phụ nữ cần phải không mỉm cười với ngài, không nói với ngài những lời dịu dàng, không chấp nhận lắng nghe những bản tình ca của ngài, nếu không thì ngài sẽ tự kết luận cô ta phải lòng ngài. Và cho dù tôi có tìm kiếm sự giúp đỡ của ngài trong lúc nguy cấp, như ngài vừa nhắc nhở tôi, chẳng lẽ đó cũng là dấu hiệu chứng tỏ sự si mê của tôi? Không lẽ tất cả các hiệp sĩ đều nghĩ vậy khi một người phụ nữ tìm kiếm sự giúp đỡ của họ trong lúc cùng đường? Nhưng cho dù phán đoán của ngài có đúng đi chăng nữa,” nàng tiếp tục, “liệu điều đó có thể giảm nhẹ đi mối nguy chết người mà ngài đang nói tới? Cho dù ngài có được tình yêu của tôi, liệu điều đó có thể biến ngài thành ai đó khác hơn Romeo Gonzaga, cái đích cho cơn giận dữ của chú tôi và Gian Maria? Ngược lại, tôi nghĩ điều đó chỉ làm tăng thêm mối nguy cho ngài mà thôi.” Nhưng gã đã giúp nàng trút bỏ nốt những ảo tưởng cuối cùng về gã. Trong lúc điên lên vì căm uất, gã đã nói tuột ra với nàng lí luận của gã rằng, một khi đã trở thành chồng nàng, gã sẽ được an toàn.

Nghe tới đây thiếu nữ cười phá lên.

“Và từ những lí luận như thế mà sự ngộ nhận của ngài đã được sinh ra chẳng?”

Câu nói của nàng đã chọc đúng tim đen của gã. Run lên bần bật trong cơn cuồng nộ đang khổng chế bản thân gã, Gonzaga bước nhanh đến bên cạnh nàng.

“Hãy nói xem, công nương - tại sao cô lại coi lời tỏ tình của Romeo Gonzaga là ngộ nhận trong khi lại khích lệ nó ở một tên phiêu lưu không tên không tuổi?” gã hỏi, giọng run run nặng nề.

“Hãy cẩn thận,” nàng cảnh cáo gã.

“Cẩn thận vì cái gì?” gã đáp trả. “Hãy trả lời tôi đi, công nương Valentina. Liệu tôi có phải là kẻ thấp hèn đến nỗi ngay cả việc tôi yêu cô trong ý nghĩ cũng bị coi là trèo cao, trong khi cô lại trao thân vào vòng tay của tên giết thuê vô biên kia, và để hấn hôn cô? Lí luận của cô chẳng phù hợp chút nào với hành động của chính mình.”

“Đồ đê tiện!” thiếu nữ phẫn nộ đáp trả. “Đồ chó ghê tởm!” Trước ánh mắt bùng bùng lửa giận của nàng, gã bắt giắc lùi lại, bao nhiêu can đảm đều tiêu tan cả. Valentina nhanh chóng kìm nén nổi căm phẫn của mình, và bằng một giọng nói bình thản đáng sợ, nàng yêu cầu gã tự thu xếp để đến sáng gã không còn ở Roccaleone nữa. “Hãy tận dụng màn đêm,” nàng khuyên gã, “và cố gắng tránh khỏi sự cảnh giác của Gian Maria bằng cách tốt nhất ngài có thể nghĩ ra. Nhưng ngài không thể ở lại đây được nữa.”

Đến lúc này một nỗi sợ hãi khủng khiếp đã xâm chiếm gã công tử bột, xua đi nốt chút giận dữ còn lại của gã. Nói cho công bằng, những gì gã đang cảm thấy không hoàn toàn chỉ là sợ hãi. Gã cũng đồng thời nhận

ra rằng nếu muốn cô công nương cao ngạo kia phải trả giá cho cách mà nàng đối xử với gã, nếu muốn trả thù, gã cần phải ở lại đây. Một kế sách của hắn đã biến thành công cốc. Nhưng đầu óc gã không thiếu gì sáng kiến, và thế nào gã cũng tìm được cách khác để đưa Gian Maria tiến vào Roccaleone. Đến lúc đó gã sẽ được uống cạn cốc báo thù. Cô công nương trẻ, sau khi tuyên án trục xuất gã, đã bắt đầu quay đi, nhưng gã đã lao theo nàng, quỳ xuống khẩn thiết van xin nàng hãy nghe gã nói hết.

Valentina, cũng đã bắt đầu thấy ân hận về cách cư xử quá khắt khe của mình, và tự nghĩ rằng trong lúc ghen tuông Gonzaga khó có thể chịu trách nhiệm được về những gì gã đã nói ra, bèn dừng bước để nghe lời cầu khẩn của gã.

“Đừng làm thế, đừng làm thế, công nương ơi,” gã van nài, giọng như sắp khóc. “Đừng đuổi tôi đi khỏi đây. Nếu phải chết, hãy để tôi được chết ở đây, tại Roccaleone, bảo vệ lâu đài đến hơi thở cuối cùng. Nhưng đừng đuổi tôi ra ngoài kia để rơi vào tay Gian Maria. Hắn sẽ treo cổ tôi vì những gì tôi đã làm. Đừng tàn nhẫn với tôi như thế, công nương ơi. Công nương vẫn chịu ơn tôi ít nhiều, đúng thế, và nếu vừa rồi tôi có điên khùng trong khi nói năng với công nương, đó là do tình yêu của tôi dành cho công nương đã đẩy tôi đến chỗ như vậy - tình yêu dành cho công nương và mối nghi ngờ về hành tung của người đàn ông kia, một kẻ không ai trong chúng ta biết gì về thân phận thực. Công nương ơi, hãy tỏ ra rộng lượng một chút. Hãy cho tôi được ở lại.”

Nàng cúi xuống nhìn gã, trong đầu nàng lòng thương hại tranh luận hồi lâu với sự coi thường. Cuối cùng lòng thương hại cũng chiến thắng trong trái tim cứng rắn nhưng luôn nhân từ của Valentina. Nàng cho gã đứng dậy.

“Hãy đi đi, Gonzaga. Về phòng nghỉ ngơi, và hãy ngủ một giấc để có tâm trạng bình ổn hơn. Chúng ta sẽ cùng quên đi những gì ngài đã nói, và ngài sẽ không bao giờ nói lại những điều đó - cũng như về tình yêu ngài nói ngài dành cho tôi.”

Tay đạo đức giả nâng diềm áo khoác của nàng đặt lên môi.

“Cầu Chúa hãy giữ cho trái tim công nương luôn trong sáng, cao thượng và đầy vị tha như thế,” gã thì thầm đứt đoạn. “Tôi biết mình ít xứng đáng đến thế nào với sự khoan hồng của công nương. Nhưng tôi sẽ trả lại xứng đáng, thưa công nương,” gã quả quyết - và thực tâm có ý đó, cho dù hoàn toàn không theo nghĩa ta tưởng.

21. Chương 21: Sám Hối

Một tuần lễ trôi qua bình yên ở Roccaleone, bình yên đến mức khó tưởng tượng được rằng ở ngoài khoảng đất trống phía dưới, Gian Maria cùng đám quân của mình vẫn còn đó tiếp tục vây hãm lâu đài.

Việc án binh bất động này khiến Bá tước Aquila bồn chồn, cũng như chàng vốn đã sốt ruột vì chưa nhận được tin tức gì từ Fanfulla; và chàng băn khoăn cố đoán chuyện gì đang xảy ra ở Babbiano mà Gian Maria vẫn có vẻ thản nhiên trước mặt họ, cứ như thể Công tước có dư hàng tháng trời, đủ để khiến cái đói buộc lâu đài phải đầu hàng. Tấm màn bí ẩn đã có thể được vén lên nếu chàng biết rằng chàng phải cảm ơn Gonzaga về sự nhẫn nại đáng ngạc nhiên này của Gian Maria. Vì tay công tử đã tìm được cơ hội gửi một mũi tên mang thư về phía trại của Công tước, giải thích với đức ông tại sao và trong hoàn cảnh nào kế hoạch trước đó lại bị đổ bể, đồng thời khẩn khoản đề nghị ngài chờ đợi và đặt niềm tin vào gã để thực hiện một kế hoạch khả thi hơn nhằm đặt lâu đài vào tay Công tước. Gã đã hứa hẹn khá hùng hồn và tự tin, kết quả là Gian Maria - như thực tế đã cho thấy - đã tin vào lời hứa hẹn của Gonzaga, và đợi gã thực hiện lời hứa. Nhưng cho dù đã cố vắt óc ra suy tính, gã vẫn chẳng nhận ra được gì có vẻ khả dĩ, vẫn không nảy ra được mưu mô nào có thể giúp gã hoàn thành được ý đồ phản trắc của mình.

Cũng trong thời gian này, gã đã vận dụng hết tài khôn khéo của mình để lấy lại niềm tin và thiện cảm của Valentina. Vào buổi sáng tiếp sau cuộc đối đầu căng thẳng giữa gã và cô cháu gái của Guidobaldo, gã đi tìm thầy Domenico để xưng tội. Sau đó, sáng nào gã cũng có mặt tại lễ cầu nguyện, sự thành khẩn và sùng đạo của gã đã trở thành tấm gương cho tất cả mọi người. Ngay cả Valentina, vốn được giáo dục trong tu viện và là một con chiên ngoan đạo, cũng không thể không để ý đến. Nàng nhìn thấy trong sự thay đổi lạ thường của gã một dấu hiệu không thể nhầm lẫn của sự thay đổi nhân cách. Khi thấy gã lập tức đi xưng tội

buổi sáng sau những lời lẽ điên cuồng nói ra với nàng, nàng cho rằng điều đó có nghĩa là gã đã sám hối về những thù hận ghen tuông của mình, về thành tâm kính cẩn gã liên tục thể hiện sau đó trong các buổi cầu kinh càng làm cho nàng tin tưởng rằng sự ân hận của gã là chân thành và lâu bền.

Rồi cô thiếu nữ đi đến chỗ tự hỏi mình liệu rằng có phải thực ra gã phạm tội là vì người khác cũng đã không phải với gã, và cuối cùng cô gái đi đến chỗ quả quyết rằng một phần lỗi lầm gã phạm phải cũng là do nàng. Nhìn thấy gã ăn năn, và từ đó kết luận rằng gã sẽ không dám tái phạm nữa, nàng dần dần chấp nhận sự gần gũi của gã, và cứ như vậy, dần dần tình bạn cũ được tái lập giữa hai người, và có lẽ còn hòa hợp hơn trước, từ sự tin tưởng của cô thiếu nữ rằng sau những gì đã xảy ra sẽ không có chuyện gã hiểu lầm nàng nữa.

Gã không hề có ý đó, cũng không bao giờ cho phép sự lạc quan và bản tính tự mãn phù phiếm một lần nữa khiến mình nuôi hi vọng hão huyền. Gã đi guốc trong bụng Valentina, và nếu như sự thấu suốt này chỉ càng làm gã thấy cay cú và khiến dự định báo thù của gã càng thêm nung nấu, thì bề ngoài nó cũng giúp gã nở những nụ cười ngọt ngào hơn và cư xử khiêm nhường biết thân biết phận hơn.

Chẳng những trở nên biết điều hơn hẳn với Valentina, gã còn tìm mọi cách làm thân với Francesco bằng thái độ tươi cười sẵn đón. Ở Roccaleone không có giọng nói nào – cho dù là của lão hộ pháp Ercole – lại cất lên tán dương trần thủ một cách thường xuyên hơn và nhiệt tình hơn giọng nói của Gonzaga. Valentina, quan sát thấy tất cả, và chấp nhận sự thay đổi này của gã như một dấu hiệu thể hiện sự ăn năn với những gì đã qua để cố gắng chuộc lại lỗi lầm, càng ngày càng trở nên thân thiện với gã hơn. Quý ngài Gonzaga điển trai của chúng ta chẳng thiếu giáo hoạt, cũng chẳng thiếu gì kinh nghiệm trong việc đọc thấu trái tim phụ nữ, và hiểu quá rõ rằng không lời tán tụng nào lại lọt tai một cô gái trẻ hơn những lời ca ngợi người đàn ông mà nàng yêu.

Cứ như thế Gonzaga dần dần chiếm được lòng tin và sự quý mến của mọi người trong tuần lễ bình yên đó. Gã dường như trở thành một người hoàn toàn khác, và tất cả mọi người, trừ Peppe, đều nhìn thấy trong sự thay đổi này một dấu hiệu đáng để làm tăng thêm niềm tin và tình bạn dành cho tay lăng tử. Nhưng anh hề khôn ngoan chỉ lặng lẽ quan sát và suy nghĩ. Một sự thay đổi lớn như thế chẳng thể nào xảy ra sau một đêm. Anh chàng không phải loại người tin tưởng vào một phép màu có thể biến một con sâu gớm ghiếc của ngày hôm trước thành một con bướm lộng lẫy của ngày hôm sau. Và như thế, anh hề chỉ thấy ở gã Gonzaga tươi cười, thân thiện dễ ưa này một kẻ không đáng tin cậy, một kẻ cần phải hết sức đề phòng. Và đầy cảnh giác, anh gù bắt tay vào việc theo dõi tay lăng tử với sự hăng hái bắt nguồn từ nỗi căm ghét sâu sắc anh chàng luôn dành cho tay chơi đẹp mã. Nhưng Gonzaga, luôn ý thức được mình bị anh hề nghi ngờ theo dõi, đã tận dụng được một cơ hội cắt đuôi anh hề, và nhân đó gửi cho Gian Maria một lá thư trình bày rõ kế hoạch ma mãnh gã đang ấp ủ.

Ý tưởng này đã nảy ra trong đầu gã vào buổi cầu kinh ngày Chủ nhật. Trong các ngày lễ thánh, công nương Valentina luôn có thói quen yêu cầu cả đội quân đồn trú, trừ một lính canh – mà sự nhượng bộ này chỉ đến sau khi Francesco đã vất vả thuyết phục – đều phải có mặt trong buổi cầu kinh sáng. Từ đó, Gonzaga chợt nhận ra rằng khoảng thời gian chừng nửa tiếng đồng hồ của buổi lễ sẽ là cơ hội thuận lợi nhất để mở cửa Roccaleone cho đội quân bao vây tiến vào. Thứ Tư tới sẽ là ngày Lễ Minh Chúa. Và đó sẽ là thời cơ của gã.

Quý gối, đầu cúi xuống thành kính trên bệ cầu nguyện, gã bắt đầu định hình dần kế hoạch phản trắc của mình. Tên lính gác duy nhất còn lại đó gã có thể mua chuộc, hoặc – nếu không được – lén đâm chết. Gã chợt nghĩ rằng một mình gã sẽ không thể đủ sức hạ cây cầu treo nặng nề xuống được, mà làm thế cũng không phải là cách hay nhất, vì tiếng ồn gây ra có thể đánh động đám người còn lại trong lâu đài. Nhưng vẫn còn cửa ngách. Gian Maria sẽ phải tìm cách chế tạo một chiếc cầu ván nhẹ có thể dễ dàng khiêng vác đi được, và chuẩn bị nó sẵn sàng để bắc ngang qua hào một cách yên lặng cho binh lính vượt qua hào vào lâu đài qua cái cửa ngách đó.

Cuối cùng, kế hoạch đã định hình, mọi chi tiết đều đã được cân nhắc rõ ràng, gã lẳng lặng quay về phòng viết lá thư mà nội dung chắc chắn sẽ làm Gian Maria cực kì khoan khoái. Sau đó, gã chọn một khoảnh khắc thuận lợi để gửi bức thư đi cũng bằng cách gã đã làm với những bức thư trước, buộc vào một mũi tên nổ rồi bắn thẳng về phía trại của Gian Maria, và sau đó gã nhận được mặt hiệu của Công tước – đúng như gã đã thỏa thuận trước trong bức thư – rằng kế hoạch hành động của gã đã được chấp thuận.

Phác một cử chỉ hài lòng, phấn khích trước viễn cảnh được uống no chén báo thù, Gonzaga rời khỏi tường

thành đi xuống khu vườn của lâu đài để nhập bọn với đám phụ nữ đang vui vẻ chơi bịt mắt bắt dê.

Cho dù lúc đó Công tước Babbiano có tự chúc mừng mình đắc thắng đến thế nào vì đã có một đồng minh hữu dụng như Gonzaga cũng như kẻ sách khôn ngoan gã đã nghĩ ra để giúp đức ông làm chủ Roccaleone, tin tức mà ngài nhận được ngày hôm sau càng khiến cho ngài có lí do để chúc mừng mình trăm lần nhiệt tình hơn vì vận may đã đến giúp ngài không thể đứng lúc hơn. Đám thần dân của ngài ở Babbiano lúc này đã đến độ chỉ còn thiếu nước công khai ra tay làm loạn, kết quả của những tin đồn đáng lo ngại về việc Cesare Borgia đang sửa soạn quân đội tại Rome để tấn công công quốc, cùng với sự vắng mặt kéo dài của chính đức ông trong lúc dầu sôi lửa bỏng như vậy, để đeo đuổi chuyện cầu hôn mà thần dân của ngài đánh giá là hoàn toàn không phải lúc. Một đám người đối lập khá đông đảo đã tập hợp nhau lại, những người cầm đầu đã đóng đinh lên cổng cung điện tối hậu thư nói rằng, nếu Gian Maria không trở về trong vòng ba ngày nữa để tổ chức việc phòng thủ Babbiano, họ sẽ phế truất Công tước và tới Aquila mời em họ đức ông, Francesco del Falco – một người mà tinh thần ái quốc và tài thao lược không ai không biết – lên làm Công tước Babbiano để bảo vệ họ.

Nghe thấy tin xấu, và chính mình đọc bản tối hậu thư mà Alvari đã mang theo mình, Gian Maria rơi vào cơn điên cuồng quen thuộc đến nỗi đã khiến tên Công tước trở thành giai thoại ở Babbiano. Nhưng lập tức đức ông dịu lại. Vẫn còn cái gã Gonzaga kia cùng lời hứa sẽ giúp đức ông làm chủ Roccaleone vào thứ Tư. Như thế đức ông vẫn có đủ thời gian để trước hết giành lấy quyền sở hữu cô dâu bất đắc dĩ của ngài, sau đó hỏa tốc phi ngựa về Babbiano trước khi thời gian ba ngày mà đám thần dân đã gia hạn cho ngài trôi qua.

Công tước lập tức thương lượng với Guidobaldo, và thúc giục ông rằng một tu sĩ phải được chuẩn bị sẵn sàng để làm phép cưới ngay khi ngài đã lôi được Valentina ra khỏi pháo đài của nàng. Đến chi tiết này thì suýt nữa hai ông Công tước lại quay ra cãi nhau. Lúc đầu, Guidobaldo không chấp nhận việc tiến hành hôn lễ cấp rập như vậy; một lễ thành hôn như thế sẽ không xứng đáng với danh dự và địa vị của cháu gái ông, và nếu Gian Maria muốn cưới cô thì đức ông cần phải tới Urbino và buổi lễ thành hôn phải được một Hồng y cử hành. Cũng may cho Gian Maria là lúc đó đức ông không hiểu sao lại kiềm chế được tính khí bốc đồng và kìm rút lại những lời phản đối nóng nảy đã lên đến miệng. Nếu đức ông làm thế, hẳn nhiên là mọi lời thề thốt đồng minh giữa hai người chắc chắn sẽ tan thành mây khói; vì Guidobaldo không phải hạng người nhu nhược chịu để người khác ra lệnh cho mình, mà suy cho cùng, ông cũng thừa thông minh để hiểu lúc này Gian Maria đang cần đến ông nhiều hơn là ông cần đến Gian Maria. Và cũng chính lúc đó Công tước Babbiano cũng nhận ra điều tương tự, và biết thân biết phận xoay ra nài nỉ thay vì dọa dẫm ra lệnh. Và bằng cách đó đức ông cuối cùng cũng thuyết phục được Guidobaldo – cho dù ông vẫn tỏ ra miễn cưỡng – làm theo ý muốn của ngài, và vốn rộng lượng Công tước Urbino chấp nhận dẹp sang một bên lòng kiêu hãnh đã khiến ông lúc đầu khăng khăng muốn lễ thành hôn phải được cử hành long trọng để xứng đáng với địa vị của một ông hoàng.

Giải quyết xong chuyện này, Gian Maria thăm cảm ơn Gonzaga, kẻ đã giúp ngài thu xếp êm thấm mọi rắc rối, và đã xuất hiện giúp ngài đúng lúc đến thế, nếu không có gã, đức ông hẳn đã phải viện đến đại bác và giết chóc.

Với Gonzaga, nếu đám mây mù duy nhất vẫn còn lớn vồn ám ảnh viễn cảnh của một thành công chắc chắn nằm ở chỗ gã vẫn e ngại tính cách táo bạo và đầu óc linh hoạt nhạy bén của Francesco, thì lúc này, như thể các vị thánh thần đã quyết định trợ giúp gã đến cùng – một vũ khí lợi hại nhưng cũng thật lạ lùng đã tình cờ rơi vào tay gã.

Sự tình cờ này có thể được giải thích bằng sự thật rằng Alvari không phải là sứ giả duy nhất hồi hã mang tin tức đến Roccaleone ngày hôm đó. Theo sau viên triều thần của Gian Maria vài giờ, Zaccaria, tùy tùng của Bá tước Aquila, cũng hồi hã thúc hết sức ngựa về hướng Roccaleone và đến gần lâu đài lúc hoàng hôn. Đích đến của anh chính là lâu đài đang bị bao vây, bởi vậy anh đành phải ẩn mình đợi trong rừng cho tới khi màn đêm đã buông xuống hẳn cả lúc ấy công việc của anh cũng vẫn đầy mạo hiểm với cái chết rình rập theo mỗi bước đi.

Vào khoảng hai giờ sáng, mặt trăng đã hoàn toàn bị che khuất – vì bầu trời đêm hôm đó phủ đầy những đám mây đen nặng nề đe dọa một cơn dông sắp đến – người lính đang tuần canh trên mặt thành phía Đông chợt nghe tiếng đập nước bì bõm dưới con hào bên dưới, kèm theo tiếng thở phì phò của một người đang bơi bị nước vào miệng. Tay lính canh cất tiếng quát hỏi về phía tiếng động, nhưng không nhận được câu

trả lời, hần liền chạy đi báo động, và lao thẳng vào vòng tay của quý ngài Gonzaga lúc đó đang đi dạo để thư giãn trên tường thành.

“Thưa quý ông,” tay lính canh kêu lên, “có ai đó đang bơi dưới hào nước.”

“Hả?” Gonzaga kêu lên, trong đầu chợt nghi ngờ nghĩ đến Gian Maria. “Có kẻ làm phản?”

“Tôi cũng nghĩ thế.”

Gonzaga liền túm lấy tay áo của tên lính, và kéo hần cùng quay lại phía rìa tường thành. Cả hai cùng cúi xuống nhìn, và từ trong bóng tối vọng lên một tiếng gọi nhỏ: “Ê trên kia.”

“Ai ở dưới đó?” Romeo hỏi.

“Một người bạn,” một tiếng trả lời khê vọng lên. “Một người đưa thư từ Babbiano mang thư đến cho Bá tước Aquila. Ném cho tôi một sợi dây thừng, người anh em, trước khi tôi chết đuối trong dòng xoáy này.”

“Người nói láo, đồ ngốc!” Gonzaga trả lời. “Ở đây chúng ta chẳng có Bá tước nào cả.”

“Đúng mà, thưa ngài lính canh,” giọng nói lại cất lên trả lời, “chủ nhân của tôi, quý ông Francesco del Falco, đang ở trong lâu đài. Ném cho tôi một sợi dây thừng, mau lên.”

“Quý ông Fran...” Gonzaga lẩm bẩm. Sau đó gã kêu lên một tiếng như vỡ lẽ điều gì. Một tia sáng chợt lóe lên trong đầu gã. “Hãy lấy một cuộn thừng,” gã quát tháo ra lệnh cho tay lính canh. “Ở trong kho quân bị ấy. Nhanh lên, đồ ngu!” gã gắt gỏng quát lên.

Chỉ loáng sau tên lính đã quay lại, và một cuộn thừng được dòn xuống cho người đưa thư. Chỉ một lát sau Zaccaria đã đứng trên mặt tường thành của Roccaleone, nước tong tổng chảy từ bộ đồ ướt sũng xuống động thành vũng dưới chân anh hầu.

“Đi lối này”, Gonzaga lên tiếng, dẫn người đưa thư đến phía tòa tháp của kho quân bị, nơi một ngọn đèn vẫn đang cháy sáng. Dưới ánh đèn, gã quan sát người mới đến, và ra lệnh cho tên lính canh ra ngoài, đóng cửa lại chờ khi được gọi – Zaccaria hơi sững người khi nghe thấy mệnh lệnh này. Đây chẳng giống chút nào với cuộc đón tiếp anh đã trông đợi sau khi đã liều mạng mang thư đến lâu đài.

“Chủ nhân của tôi ở đâu?” anh hầu lên tiếng hỏi, hai hàm răng gõ vào nhau lập cập vì ngâm mình trong nước lạnh, đồng thời bắn khoăn tự hỏi không biết nhà quý tộc ăn mặc bánh bao này là ai.

“Có phải quý ông Francesco del Falco là chủ nhân của anh bạn không?” Romeo hỏi.

“Đúng thế, thưa ngài. Tôi có hân hạnh được theo hầu chủ nhân đã mười năm nay. Tôi mang đến cho chủ nhân một lá thư do quý ông Fanfulla degli Arcipreti gửi. Đây là một bức thư rất khẩn. Ngài sẽ dẫn tôi đi gặp chủ nhân chứ?”

“Anh bạn ướt hết rồi,” Gonzaga thì thầm ra vẻ quan tâm. “Anh bạn sẽ chết cứng vì lạnh mất, mà một cái chết như thế cho một người đã can đảm vượt qua vòng vây của Gian Maria thì quả là đáng tiếc.” Gã bước tới bên cánh cửa.

“Này!” gã cất tiếng gọi tên lính canh. “Hãy đưa anh bạn can đảm này lên trên kia và kiểm đồ khô cho anh ta thay.” Gã chỉ tay lên căn phòng phía trên của tòa tháp, nơi quả có tích trữ y phục thật.

“Nhưng thưa ngài, còn bức thư của tôi!” Zaccaria sốt ruột kêu lên. “Bức thư này rất khẩn, và tôi đã bỏ phí mất hàng giờ khi phải chờ đến lúc tối trời rồi.”

“Hẳn nhiên anh bạn cũng có thể đợi đến khi đã thay trang phục chứ? Ta cho rằng mạng sống của anh bạn còn quan trọng hơn nhiều so với vài khoảnh khắc bị chậm trễ.”

“Nhưng tôi đã nhận được lệnh từ ngài degli Arcipreti là không được để lỡ một khoảnh khắc nào hết.”

“Ồ, hiểu rồi!” Gonzaga kêu lên, làm bộ sốt sắng thông cảm. “Vậy đưa ta lá thư, và ta sẽ mang đến cho ngài Bá tước trong khi anh bạn trút bỏ đám quần áo ướt sũng này ra.” Zaccaria nhìn gã thoáng nghi ngại. Nhưng lúc này, trong bộ cánh bánh bao, trông Gonzaga thật vô hại, khuôn mặt điển trai của gã trông thật lương thiện và có cảm tình, thế là sự ngần ngại của anh hầu cũng chấm dứt nhanh như nó đã bắt đầu. Nhấc chiếc mũ đang đội trên đầu ra, anh lấy từ trong lần lót ra một lá thư mà anh đã cẩn thận để vào đó để khỏi

bị ướt. Cả gói thư được anh trao cho Gonzaga, và gã, sau khi đã dặn dò vài lời lệnh cho tay lính canh đi tìm quần áo khô cho người đưa thư, lập tức đi ra ngoài. Nhưng đến ngoài cửa gã dừng bước, và lại gọi tên lính gác đến.

“Đây là một đồng ducat dành cho nhà ngươi,” gã thì thầm. “Làm theo lời ta dặn và ngươi sẽ được nhiều hơn nữa. Hãy giữ chân hân ta tại tòa tháp này cho đến khi ta trở lại, và không được để ai khác nhìn thấy hay nói chuyện với hân.”

“Vâng, thưa quý ông,” tên lính trả lời. “Nhưng nếu ngài đại úy đến và thấy tôi vắng mặt ở chỗ gác thì sao?”

“Chuyện đó để ta lo. Ta sẽ nói với Fortemani rằng ta có việc quan trọng cần dùng đến ngươi, và bảo hân ta thay chỗ cho ngươi. Ngươi được miễn gác tối nay.”

Tên lính cúi đầu tuân lệnh, và lẳng lặng rút lui để trông coi tù nhân của gã, tức là bắt đầu trông coi Zaccaria.

Gonzaga tìm thấy Fortemani trong phòng trực canh ở dưới, và nói với lão như đã hứa với tên lính gác.

“Nhưng mà,” Ercole cau kính đỏ mặt tía tai, “lấy quyền gì mà ngài làm vậy? Ai cho phép ngài điều lính canh đi làm việc riêng cho mình? Lạy Chúa tôi! Chuyện gì sẽ xảy ra nếu lâu đài bị tập kích trong khi ngài phái lính gác của tôi đi tìm hộp phấn hay một quyển thơ cho ngài?”

“Ngươi sẽ nhớ...” Romeo bắt đầu lên tiếng với vẻ kiêu căng ngạo mạn.

“Quý bắt cả ngài lẫn kẻ nào đã khiến ngài đến đây đi!” Lão hộ pháp hét âm lên. “Quý ông trấn thủ sẽ được thông báo chuyện này.”

“Chẳng để làm gì cả,” Gonzaga kêu lên, từ bức tức chuyển sang hoảng hốt, vội vàng túm lấy áo khoác của Fortemani khi lão đại úy định nhòe dậy đi thực hiện lời đe dọa. “Ngài Ercole, hãy tỏ ra biết điều một chút nào, tôi xin ngài đấy. Liệu có nên báo động cả lâu đài và làm công nương Valentina bị quấy rầy vì chuyện không đầu này không? Ông bạn ơi, người ta sẽ cười vào mũi ông bạn đấy.”

“Hả?” Chẳng có gì làm Ercole khó chịu bằng chuyện bị mang ra làm trò cười. Lão nghĩ ngợi hồi lâu, rồi tự nhủ có lẽ đúng là lão đã chuyện bé xé ra to thật. Lão bèn gọi: “Ngươi, Aventano, hãy cầm lấy kích và đi tuần trên tường thành phía đông. Được, ngài Gonzaga, tôi chiều theo ý ngài; nhưng quý ông Francesco sẽ được biết tất cả khi ông ấy đi tuần đến đấy.”

Gonzaga bỏ đi. Còn phải một tiếng sau Francesco mới đi tuần một vòng nữa, đến lúc ấy thì tha hồ Fortemani muốn nói gì thì nói. Bằng cách này hay cách khác lúc đó gã sẽ có thừa đủ lí do để biện hộ cho hành động của mình.

Gã đi dọc qua khoảng sân trong của lâu đài, leo lên các bậc cầu thang dẫn tới căn buồng riêng của gã. Sau khi vào phòng, gã cẩn thận chốt cửa ra vào lại. Gã thắp một ngọn đèn, đặt bức thư lên bàn, rồi ngồi nhìn chăm chú vào phong thư cùng dấu xi lớn màu đỏ đang sáng lên dưới ánh đèn vàng vọt.

Ra vậy! Tay hiệp sĩ lang thang kia, kẻ mà gã đã ngỡ là một tên phiêu lưu xuất thân hèn kém, chẳng phải ai khác lại chính là Bá tước Aquila lưng danh, thần tượng của dân chúng Babbiano, vị thánh sống của tất cả những kẻ theo võ nghiệp từ Sicili cho tới tận chân dãy Alps. Thế mà gã chưa bao giờ nghi ngờ đến điều này! Gã tự rửa mình đã ngu ngốc làm sao. Gã đã nghe không ít những lời mô tả về chàng chỉ huy nổi tiếng, tấm gương của cả giới hiệp sĩ Italia. Gã đáng lẽ phải đoán ra được trên đời này không thể có hai người có phong thái quyền uy như kẻ mà gã đã chứng kiến ở Roccaleone. Nhưng tay Bá tước này đến đây với mục đích gì? Vì mối tình với Valentina, hay là vì...? Gã ngừng lại, thăm soát lại trong đầu một lượt những gì gã biết về tình hình chính trị ở Babbiano. Một lời giải đáp chợt lóe lên trong đầu làm đôi mắt gã sáng lên, hai tay run run siết chặt lại hăng hái. Còn lí do gì nữa đây, ngoài một toan tính chính trị nhằm chiếm lấy ngai vàng của anh họ ư, vì Gonzaga đã nghe được không ít lời đồn đại rằng Francesco del Falco đã từ lâu nhòm ngó ngôi Công tước? Nếu đúng như vậy, lột mặt nạ tay Bá tước này đối với gã quả là một sự trả thù tuyệt vời! Chuyện đó sẽ làm Valentina phải mất mặt đến thế nào! Lá thư đang nằm đó trong tay gã. Trong đó hẳn chứa đựng tất cả sự thật. Liệu tay bạn Fanfulla có thể viết gì cho ư nhỉ?

Gã cầm lá thư lên, sẫm soi kĩ dấu xi niêm phong. Đoạn, gã nhẹ nhàng từ tốn rút con dao găm đeo bên người ra. Nếu mối nghi ngờ của gã là vô cớ, con dao găm được hơ nóng trên ngọn đèn sẽ giúp che giấu sự thực là gã đã lén mở thư ra xem trước. Gã khẽ lách lưỡi dao xuống dưới dấu xi, cẩn thận nạy dấu xi niêm

phong và mở lá thư ra. Càng đọc thư, đôi mắt của gã càng mở to kích động. Gã ngã ngồi xuống ghế, bàn tay cầm thư run lẩy bẩy. Gã kéo dịch ngọn đèn đến gần, và cẩn thận đọc lại từng từ trong lá thư:

“Ngài Bá tước kính mến,

Tôi đã trì hoãn việc viết thư cho ngài cho đến khi những dấu hiệu tôi quan sát được trở nên rõ ràng tới mức tôi không thể trì hoãn lâu hơn nữa. Vì thế, tôi gửi lá thư này, cử Zaccaria đích thân mang đến cho ngài, để thông báo với ngài rằng hôm nay tối hậu thư đã được gửi tới Gian Maria, cho ông ta thời hạn ba ngày để trở về Babbiano hoặc phải từ bỏ vĩnh viễn ngôi vị Công tước mà dân chúng sẽ gửi lời đề nghị yêu cầu ngài tiếp quản đến Aquila, nơi mọi người vẫn tin là ngài đang ở ẩn kể từ khi chịu án lưu đày. Như vậy, thưa ngài Bá tước, tên bạo chúa lúc này đã nằm trong tay ngài, bị kẹp chặt giữa Scylla và Charypdis. Lúc này ngài cần tự quyết định nên hành động như thế nào; nhưng tôi thực sự vui mừng được là người báo cho ngài biết sự có mặt của ngài tại Roccaleone cùng sự phòng thủ cương quyết của ngài trong pháo đài đã không vô ích, và lúc này chính là thời điểm ngài được hưởng thành quả xứng đáng do những nỗ lực ngài đã bỏ ra. Lúc này dân chúng đã bị đẩy đến những hành động quá khích do sự hỗn loạn bao trùm ở đây.

Chúng tôi đã nhận được tin rằng Cesare Borgia đang tập hợp ở Rome một đạo quân đánh thuê để tấn công Babbiano, và dân chúng đã trở nên cực kỳ bất mãn trước cảnh vắng mặt kéo dài của Gian Maria trong lúc nguy nan này. Dân chúng thiếu tầm nhìn xa, họ không hiểu được kết quả mối liên minh với Urbino có thể đem lại. Cầu Chúa ban phúc lành và đem lại thành công cho đức ông.

Người tôi tớ trung thành nhất của ngài,

Fanfulla degli Arcipreti. ”

22. Chương 22: Lời Thú Nhận

“Francesco,” Valentina lên tiếng, tên chàng Bá tước được nàng gọi lên bằng giọng đầy âu yếm, “tại sao chàng lại có cái nhìn đắm chiều, cau có như thế?”

Chỉ có hai người họ trong phòng ăn, sau khi những người khác đã rời khỏi, và cả hai vẫn còn ngồi bên bàn ăn. Francesco ngược đôi mắt đen đắm chiều lên, và khi cái nhìn của chàng dừng lại ở Valentina, vẻ suy tư lập tức nhường chỗ cho sự triu mến.

“Ta thấy bất an vì thiếu tin tức,” chàng thừa nhận. “Ta ước gì biết được những việc đang xảy ra ở Babbiano. Ta đã cho rằng đến lúc này hẳn Cesare Borgia đã buộc thần dân của Gian Maria không thể làm thịnh lâu hơn được nữa. Giả mà ta biết chính xác chuyện gì đang diễn ra ở đó.”

Cô thiếu nữ đứng dậy, đi đến bên chàng Bá tước, tì một tay lên vai chàng, đôi mắt nàng long lanh mỉm cười nhìn khuôn mặt đang ngẩng lên của chàng.

“Chẳng lẽ một chuyện nhỏ nhặt thế lại làm quý ngài lo lắng sao – trong khi mới tuần trước quý ngài còn thừa nhận rằng mình mong ước cuộc bao vây này sẽ không bao giờ chấm dứt?”

“Đừng cho ta là kẻ hay thay đổi, thiên thần yêu dấu,” chàng trả lời, hôn lên những ngón tay kiêu kì trắng như ngà đang đặt lên vai chàng. “Chỉ vì ta đã nói điều đó trước khi thế giới hoàn toàn thay đổi nhờ tình yêu màu nhiệm nàng mang đến cho ta. Và vì thế,” chàng lặp lại, “ta ước gì ta biết được tình hình hiện tại ở Babbiano!”

“Nhưng tại sao chàng lại thờ dãi trước một niềm mong mỏi vô định như vậy?” nàng kêu lên. “Làm sao tin tức có thể tới được với chàng từ thế giới ngoài kia?”

Chàng ngần ngại giây lát, cố lựa chọn từ ngữ thích hợp để trả lời. Đã có đến hai mươi lần trong tuần lễ vừa qua chàng định thú thật với nàng tất cả về chàng, cho nàng biết chàng là ai. Thế nhưng luôn luôn đến phút cuối cùng chàng lại ngần ngại, trì hoãn lời giải bày cho một cơ hội khác mà chàng nghĩ sẽ thích hợp hơn. Chính lúc này chàng cũng đang cân nhắc đến chuyện đó. Nàng đã tin tưởng chàng, và chẳng còn lí do gì để giữ im lặng lâu hơn nữa. Thậm chí có lẽ chàng đã trì hoãn quá lâu, chàng đang chuẩn bị bắt đầu thì giạt mình khi nghe thấy tiếng bước chân dồn dập tới gần, nàng bèn rời khỏi chàng, vội vã đi dọc căn phòng tới bên cửa sổ. Một khoảnh khắc sau cánh cửa ra vào bật mở, và Gonzaga xuất hiện.

Gã đứng sững lại gần ngừ giấy lát trên ngưỡng cửa, đưa mắt nhìn từ cô thiếu nữ đến tay hiệp sĩ, và Francesco, đưa mắt hồ hững nhìn về phía Gonzaga, chợt nhận ra rằng gò má của tay công tử bột đang tái nhợt và đôi mắt của gã long lên như đang lên cơn sốt. Sau đó gã tiến bước, đi vào phòng để mặc cánh cửa vẫn mở toang sau lưng.

“Công nương Valentina, tôi có vài chuyện muốn nói riêng với công nương.” Giọng gã hơi run. “Ngài... Francesco, ngài có thể vui lòng để chúng tôi nói chuyện riêng một lát được không?” Và đôi mắt đang long lên như trong cơn sốt của gã khê hướng về cánh cửa đang rộng mở như đuối khéo.

Francesco từ từ đứng dậy, cố gắng nén sự ngạc nhiên và đưa mắt nhìn Valentina, như thể chờ đợi nàng đồng ý hay từ chối đề nghị của gã muốn chàng đi ra ngoài.

“Nói chuyện riêng với tôi?” nàng lấy làm sững sốt, vàng trán hơi cau lại. “Có chuyện gì vậy, thưa ngài?”

“Một chuyện quan trọng và cũng riêng tư.”

Nàng hơi nhướn cằm lên, và với một nụ cười kiên nhẫn thâm năn nỉ Francesco hãy nhẫn nại để nàng chiều ý anh chàng Gonzaga này một lát. Lập tức làm theo ý nàng, Francesco cúi chào.

“Tôi sẽ ở trong phòng mình cho đến giờ đi tuần, thưa công nương,” chàng nói rồi lui ra ngoài.

Đợi chàng đi khỏi, Gonzaga liền khóa cửa lại sau lưng chàng Bá tước, và cố tạo ra một vẻ mặt buồn bã đầy bất bình phần nộ, gã quay lại đứng bên cạnh bàn, đối diện với Valentina.

“Thưa công nương,” gã lên tiếng, “Có Chúa làm chứng, ước gì tôi có thể để người khác nói với công nương điều mà tôi sắp bắt buộc phải nói. Nếu liên hệ với những gì đã xảy ra – tại đây, ở Roccaleone – do sự điên khùng của tôi... công nương... công nương có thể nghĩ điều tôi sắp nói ra là do định kiến hay thù hận.”

Đôi mắt cô thiếu nữ nhìn chăm chăm vào gã đầy hoang mang.

“Ngài làm tôi hoảng sợ thực sự đấy, Gonzaga thân mến,” nàng trả lời gã, cho dù vẫn mỉm cười.

“Than ôi một lần nữa số phận hẩm hiu lại bắt buộc tôi phải làm hơn thế. Tôi đã phát hiện ra ở đây, ngay trong pháo đài của công nương, một âm mưu phản bội nham hiểm nhất từng được một tên phản bội thi hành.”

Nàng nhìn gã vẻ nghiêm trọng hơn. Vẻ chân thành của gã, cùng với giọng nói thoáng buồn đã tạo cho nó vẻ thẳng thắn đầy thuyết phục, cuối cùng cũng buộc nàng phải chú ý đến.

“Phản bội!” nàng thì thầm khê lặp lại, đôi mắt lạc đi. “Và từ ai?”

Gã chần chừ giấy lát, rồi phẩy tay:

“Công nương, công nương ngồi xuống đi đã!” gã lúng túng gợi ý.

Một cách máy móc, nàng ngồi xuống bên bàn, mắt vẫn không rời khỏi gã, trong tim nàng mới lo sợ mỗi lúc một đè nặng vì hồi hộp.

“Ngài cũng ngồi xuống đi,” nàng bảo gã, “và nói cho tôi biết.”

Gã kéo một chiếc ghế, ngồi xuống đối diện với nàng, hít một hơi thật sâu trước khi bắt đầu: “Công nương đã bao giờ nghe nói đến Bá tước Aquila chưa?” gã dò hỏi.

“Thật lạ nếu tôi lại không biết. Hiệp sĩ can đảm nhất Italia, tiếng tăm của ông ta lan khắp nơi.”

Đôi mắt gã nhìn chăm chú vào khuôn mặt cô thiếu nữ, và những gì trông thấy khiến gã lấy làm hài lòng.

“Công nương có biết ông ta là thế nào với dân chúng Babbiano không?”

“Tôi biết là họ yêu quý ông ta.”

“Và hẳn công nương cũng biết ông ta đã từ lâu ngấp nghé ngai vàng Babbiano? Chắc công nương cũng nhớ ông ta là em họ Gian Maria?”

“Tôi biết quan hệ họ hàng của ông ta với Gian Maria. Còn chuyện ông ta nhòm ngó ngai vàng của Babbiano thì tôi không được biết. Nhưng tại sao chúng ta lại lan man về chuyện này làm gì?”

“Chúng ta không hề lan man đâu công nương,” Gonzaga trả lời, “chúng ta đang hướng thẳng tới tâm điểm của vụ phản bội mà tôi muốn nói đến. Liệu công nương có tin không khi tôi nói với công nương rằng ở đây, tại Roccaleone, ở bên cạnh chúng ta đang có một gián điệp của Bá tước Aquila, người đã tìm cách kéo dài cuộc hãm thành này vì lợi ích của Bá tước nhằm lật đổ Gian Maria.”

“Gonzaga...” cô thiếu nữ toan lên tiếng, đã đoán ra quá nửa ý gã muốn bóng gió ám chỉ.

Nhưng Gonzaga đã ngăn nằng lại với vẻ cộc cằn bất ngờ.

“Đội đã, công nương,” gã kêu lên, mắt nhìn chăm chú vào cô gái, tay giơ lên đầy vẻ độc đoán. “Hãy kiên nhẫn nghe tôi nói hết đã. Tôi không cáo buộc vu vơ. Những gì tôi nói với công nương tôi đều nắm bằng chứng và nhân chứng trong tay. Một tên gián điệp do... do Bá tước phái đến đã trà trộn vào chúng ta, và mục đích thực của y trong việc cố gắng kéo dài cuộc vây hãm này, cũng như cố vũ và giúp đỡ công nương trong việc cố thủ, là để làm cho dân chúng Babbiano trở nên mất kiên nhẫn với Gian Maria, và ép buộc họ, trong lúc hoảng hốt trước sự đe dọa từ đội quân của Cesare Borgia, phải đưa Bá tước Aquila lên ngôi.”

“Ngài moi từ đâu ra lời dối trá ghê tởm này vậy?” cô thiếu nữ hỏi gã, má nàng đỏ bừng, đôi mắt rực lửa.

“Thưa công nương,” gã đáp với giọng nhẫn nại, “cái mà công nương gọi là lời dối trá ấy chỉ là một việc đã được hoàn tất. Tôi không đến đây quấy rầy công nương với những lời vu khống vô căn cứ. Tôi đem theo đây bằng chứng hùng hồn nhất chứng tỏ rằng mục đích của một âm mưu như thế đã đạt thành. Gian Maria đã nhận được từ thần dân của ông ta tối hậu thư tuyên bố rõ nề sau ba ngày kể từ hôm nay ông ta không có mặt tại thủ đô, họ sẽ đưa Bá tước Aquila lên ngôi Công tước.”

Cô thiếu nữ đứng bật dậy, cơn phẫn nộ của nàng được kiềm chế hết mức, giọng nói của nàng vẫn bình thản.

“Vậy bằng chứng đó đâu? Mà không, không, tôi không cần phải xem đến nó. Cho dù đó có là gì đi nữa, thì nó sẽ chứng minh với tôi được điều gì đây? Rằng những lời nói của ngài, tất cả những gì có liên quan đến chính sự của Babbiano, có thể đúng sự thực; rằng cuộc kháng cự của chúng ta rất có thể làm Gian Maria mất ngôi Công tước và có lợi cho tham vọng của Bá tước Aquila; nhưng làm sao nó có thể biện minh cho sự bịa đặt của ngài, rằng ngài Francesco – vì chắc chắn ngài đang muốn ám chỉ đến ông ấy – rằng ngài Francesco là gián điệp do Bá tước cử tới đây? Đó chỉ là sự dối trá, Gonzaga, và vì sự dối trá này ngài sẽ bị trừng phạt thích đáng.”

Valentina ngừng lời, đứng yên đợi câu trả lời của Gonzaga, và khi nàng nhìn thấy vẻ bình thản của gã, có cái gì đó làm cho tim nàng chợt nhói lên ớn lạnh. Gã đứng trước mặt nàng đầy tự tin, đầy quả quyết; và ở Gonzaga, nàng biết để có được thái độ đó, lá chắn của gã phải vững chắc đến mức nào. Gã thả dài ra vẻ nào nề.

“Thưa công nương, những lời nói tàn nhẫn của công nương không hề làm tôi tổn thương, vì tôi cũng đoán trước được. Nhưng tôi sẽ cảm thấy bị xúc phạm – một cách nghiêm trọng – nếu ngay cả khi đã biết được toàn bộ sự thật công nương vẫn không hạ cố thừa nhận rằng công nương đã cư xử không phải với tôi, rằng công nương đã hiểu lầm tôi đến mức nào. Công nương nghĩ rằng tôi đến đây ấp ủ ý định xấu xa, bị thôi thúc bởi khao khát trả thù ngài Francesco. Thực ra, tôi đến đây không với gì khác ngoài một tâm trạng buồn bã sâu sắc khi buộc phải nói lên những điều sẽ khiến công nương vỡ mộng, cùng sự bất bình khôn tả với kẻ đã hèn hạ lợi dụng công nương cho ý đồ riêng của y. Đội đã, công nương! Trong chừng mực nào đó thì công nương không sai. Nói ngài Francesco là gián điệp của Bá tước Aquila quả thực cũng không hoàn toàn chính xác.”

“A! Ngài đã bắt đầu đổi giọng rồi sao?”

“Chỉ là... chỉ là một chút ít thay đổi không đáng kể thôi. Ông ta không phải là gián điệp của ai cả bởi vì...” Gã ngừng ngữ, ngược mắt nhìn lên trần nhà. Rồi gã khẽ thở dài, hạ giọng xuống, tiếp tục cố tạo cho mình một giọng buồn bã, gã chột lại: “Bởi vì ông ta, ông ta chính là Francesco del Falco, Bá tước Aquila.”

Cô thiếu nữ chợt run lấy bầy, má tái nhợt hằn đi. Nàng nặng nề tựa người vào thành bàn, đầu óc nàng cứ vọng đi vọng lại mãi những gì vừa nghe được. Rồi sau đó, cũng đột ngột như vậy, máu lại dồn lên, khiến mặt nàng đỏ bừng đến tận chân tóc.

“Đó chỉ là sự dối trá!” nàng quát vào mặt gã, “người sẽ phải ăn roi vì sự dối trá này.”

Gã nhún vai, vứt lá thư gửi cho Francesco lên mặt bàn. “Đây, thưa công nương, lá thư có thể chứng minh những gì tôi vừa nói.”

Cô thiếu nữ lạnh lùng đưa mắt về phía bức thư. Ý nghĩ đầu tiên thôi thúc nàng là gọi Fortemani vào, lệnh cho lão lôi Gonzaga ra đánh phạt, và từ chối nhìn đến thứ mà gã đã gọi là bằng chứng một cách tự tin đến thế; nhưng rồi dường như chính về tự tin của gã đã khuất phục được nàng, đánh thức trong nàng tính tò mò của một phụ nữ. Nàng tin rằng gã đã bịa đặt; nhưng nàng đoán chắc bản thân gã cũng tin là mình có lí, và nàng tò mò muốn biết làm thế nào vật này có thể khiến gã cả quyết đến thế. Mặc dù thế nàng vẫn không động đến lá thư mà chỉ cất giọng dừng dừng hỏi:

“Đó là gì vậy?”

“Một lá thư mới được một người đã lội qua hào nước mang đến đây tối hôm nay, và lúc này đang bị tôi cho quản thúc tại tòa tháp của kho quân bị. Bức thư này do Fanfulla degli Arcipreti gửi cho Bá tước Aquila. Nếu công nương chịu khó nhớ lại một cuộc gặp gỡ trước đây ở Acquasparta, công nương có lẽ sẽ nhớ ra Fanfulla chính là tên anh chàng quý tộc bảnh bao, người đã nói chuyện với ngài Francesco với vẻ hết sức kính trọng.”

Nàng hồi tưởng lại quá khứ theo khấn cầu của gã và lập tức nhớ ra. Rồi nàng cũng chợt nhớ lại rằng, mới ngày tối hôm ấy thôi, Francesco cũng đã nói chàng đang nóng lòng chờ tin tức từ Babbiano, và đúng lúc nàng hỏi sao chàng có thể hi vọng tin tức đến được Roccaleone thì Gonzaga đã bước vào cắt ngang cuộc trò chuyện trước khi chàng kịp trả lời. Quả thực, dường như chàng đã tỏ ra do dự khi phải trả lời câu hỏi đó. Nghĩ đến đó, một cơn rung mình chạy dọc sống lưng nàng. Ôi, không thể chuyện này thật vô lí! Thế nhưng nàng vẫn cầm lấy lá thư trên bàn. Hai hàng lông mày nhíu lại, nàng đọc thư, trong khi Gonzaga chăm chú theo dõi nàng, không giấu nổi vẻ đắc ý lóe lên trong ánh mắt.

Nàng đọc chậm rãi, càng đọc khuôn mặt càng nhợt nhạt dần. Đọc xong, nàng ngồi xuống chết lặng hồi lâu, mắt nhìn chăm chăm vào chữ kí trên bức thư, trong đầu nhớ lại những lời Gonzaga đã nói, đối chiếu chúng với nội dung bức thư, nhưng không mấy may thấy chút sai biệt mà nàng mong muốn.

Tựa hồ như lúc này có một bàn tay đang tàn nhẫn bóp nát trái tim tội nghiệp trong lồng ngực nàng. Người đàn ông mà nàng đã tin tưởng, người hùng bất khả chiến bại của nàng, hóa ra lại là một kẻ cơ hội, một kẻ mượn gió bẻ măng, kẻ đã lợi dụng nàng như một con tốt cho mưu đồ của y. Nàng nhớ lại khoảnh khắc người đàn ông đó ôm chặt lấy nàng trong vòng tay, hôn nàng, và cả cõi lòng nàng nổi dậy từ chối tin rằng tất cả chỉ là dối lừa.

“Tất cả chỉ là một màn kịch được dựng lên để hại ông ấy!” nàng kêu lên, đôi má lại một lần nữa đỏ bừng. “Ngài Gonzaga, đây chẳng qua là một âm mưu bỉ ổi do ngài dựng lên, một sự bịa đặt bẩn thỉu!”

“Công nương, kẻ đưa thư vẫn đang ở đây. Hãy để hấn ta đối chất với quý ông Francesco; hoặc tra hỏi hấn ta, buộc hấn phải nói ra tên tuổi và địa vị thật của chủ hấn. Còn lại, nếu bức thư này vẫn chưa đủ làm bằng chứng, xin công nương hãy thử suy xét tình hình thực tế. Tại sao ông ta lại nói dối công nương rằng tên mình là Francesco Franceschi? Tại sao lúc đến báo cho công nương biết Gian Maria sắp đến bao vây lâu đài, ông ta lại cố hết sức khuyên nhủ công nương – điều này thật trái với lẽ thường – ở lại đây? Hiển nhiên nếu ông ta chỉ muốn giúp đỡ công nương thì sẽ tốt hơn nhiều nếu ông ta để công nương được tùy ý sử dụng lâu đài Aquila của ông ta, và để lại đây một pháo đài trống rỗng để đánh lừa Gian Maria, như tôi đã thúc giục.”

Cô thiếu nữ buông mình xuống ghế, đầu nóng bừng như đang lên cơn sốt.

“Tôi cam đoan với công nương, không hề có sự nhầm lẫn nào ở đây hết. Những gì tôi đã nói đều là sự thật. Chỉ cần ông ta cầm chân được Gian Maria ở đây đến hết thời hạn ngày thôi, và nếu công nương để lá thư này đến được tay ông ta, sẽ thật lạ nếu tối ngày mai ông ta không lén trốn khỏi đây để có mặt kịp thời ở Babbiano vào đúng ngày thứ ba để chiếm lấy chiếc ngai Công tước mà anh họ ông ta đã bỏ bê một cách nhẹ dạ. Có Đức Chúa làm chứng!” gã kêu lên. “Tôi chỉ có thể nói rằng đây là mưu mô ma quỷ nhất mà sự ranh mãnh của con người từng nghĩ ra và sự tàn nhẫn vô lương tâm của con người đã thực hiện hoàn hảo đến vậy.”

“Nhưng... nhưng...” cô thiếu nữ cất giọng yếu ớt, “tất cả điều này dựa trên suy đoán rằng quý ông Francesco chính là Bá tước Aquila. Nhưng biết đâu... biết đâu lá thư này chẳng được gửi cho một người khác?”

“Vậy công nương sẽ cho người đưa thư đối chất với ngài Bá tước chứ?”

“Với ngài Bá tước?” nàng nặng nhọc lặp lại. “Ý ngài là với quý ông Francesco?” Nàng rung mình, chợt trở nên luống cuống lạ lùng. “Không,” nàng nói tiếp, giọng nghẹn lại, khóe môi khẽ nhếch lên kì quái. “Tôi không muốn nhìn thấy mặt ông ta nữa.”

Ánh mắt Gonzaga lóe lên, rồi lập tức tối đi như cũ. “Tốt nhất nên đảm bảo chắc chắn,” gã đứng dậy gợi ý.

“Tôi đã ra lệnh cho Fortemani dẫn Lanciotto đến đây. Anh ta đang đợi bên ngoài. Tôi có thể cho họ vào chứ?”

Valentina im lặng gật đầu, Gonzaga bèn mở cửa, cất tiếng gọi Fortemani. Một giọng vang lên trả lời gã từ trong đại sảnh tối tăm.

“Đưa Lanciotto đến đây,” gã ra lệnh.

Khi anh hầu của Francesco bước vào, trên khuôn mặt anh hiện rõ vẻ sửng sốt trước những sự việc bí ẩn đang xảy ra, và chính Valentina là người lên tiếng tra hỏi, giọng nàng lạnh lùng như thể chẳng hề quan tâm đến câu trả lời.

“Hãy cho ta biết,” nàng hỏi, “và nếu người còn yêu quý cái cổ của mình, hãy trả lời thành thật – tên chủ nhân của người là gì?”

Lanciotto đưa mắt nhìn hết cô thiếu nữ đến Gonzaga, lúc đó đang đứng cạnh nàng, đôi môi e uột khẽ nhếch lên cay độc.

“Trả lời công nương đi chứ,” gã giục anh hầu. “Hãy nói rõ tên họ và địa vị của chủ người ra.”

“Nhưng, thưa công nương,” Lanciotto lên tiếng, bắt đầu thấy chột dạ.

“Trả lời ta lập tức!” cô thiếu nữ quát lên, đôi bàn tay nhỏ nhắn siết chặt lại nóng nảy đầm xuống bàn. Và Lanciotto, biết không còn cách nào khác, đành trả lời:

“Quý ông Francesco del Falco, Bá tước Aquila.”

Một âm thanh bắt đầu bằng tiếng than thở và kết thúc bằng tiếng cười bật ra khỏi đôi môi Valentina. Ercole tròn mắt kinh ngạc khi nghe được câu trả lời, và lão suýt nữa định hỏi cho rõ thêm, nhưng Gonzaga đã cộc lốc ra lệnh cho lão đi tới tòa tháp của kho quân bị, và dẫn người đưa thư cùng tên lính Gonzaga đã để lại canh chừng anh ta đến gặp họ.

“Tôi sẽ không để cô bị mọi nghi ngờ dằn vặt, công nương,” gã phân trần.

Họ cùng im lặng chờ đợi – vì sự có mặt của Lanciotto khiến cuộc trò chuyện thành ra bất tiện – cho đến khi Ercole quay trở lại cùng tên lính canh và Zaccaria, lúc này đã kịp thay đồ khô. Trước khi họ kịp hỏi gì thì người đưa thư mới đến, thái độ khi gặp mặt giữa người này và anh hầu Lanciotto đã khiến tất cả những gì họ muốn biết được trả lời.

Gonzaga quay sang Valentina. Cô thiếu nữ vẫn đứng lặng câm, mái tóc nâu rũ xuống, ánh mắt lộ vẻ đau đớn tuyệt vọng. Đúng lúc ấy tiếng bước chân hối hả từ ngoài vọng vào. Cánh cửa bị xô mạnh mở tung ra, và chính Francesco đứng sững trên ngưỡng cửa, khuôn mặt đầy lo ngại của Peppe lấp ló phía sau chàng. Gonzaga bắt giác lùi lại một bước, mặt gã hơi tái đi.

Vừa nhìn thấy Francesco, Zaccaria bước vội tới cúi chào cung kính.

“Chủ nhân!” anh lên tiếng chào chàng Bá tước.

Và nếu vẫn còn thiếu điều gì để hoàn tất bằng chứng chống lại chàng Bá tước, thì chính Francesco, do sự không may đột ngột ấy, đã tự mình cung cấp nốt. Cuộc tụ tập kì lạ trong phòng ăn đã buộc chàng phải hướng sự chú ý đến, và bầu không khí căng thẳng đè nặng lên những người có mặt như khẳng định với chàng lời cảnh báo của Peppe, rằng dường như có chuyện không hay đang xảy ra. Hoàn toàn chẳng để ý gì đến lời chào của người hầu, với ánh mắt đầy lo âu bối rối, chàng tìm kiếm khuôn mặt Valentina.

Lúc này cô thiếu nữ cũng đã đứng dậy, đôi má đỏ bừng phần nộ. Đường như sau những gì vừa xảy ra, đối với nàng ngay cả cái nhìn của Francesco cũng là một sự xúc phạm không thể chịu đựng nổi – kí ức về cái hôn của chàng nhói buốt trong tim nàng như răng nanh của một con rắn độc. Một tràng cười lạ lùng bật ra từ đôi môi cô thiếu nữ. Nàng đưa tay chỉ về phía Francesco.

“Fortemani, ngài hãy bắt giam Bá tước Aquila,” nàng ra lệnh bằng giọng sắt đá, lạnh lùng, “và hãy lấy tính mạng ngài ra đảm bảo rằng ông ta sẽ không thể đào thoát.”

Lão hộ pháp ngần ngừ. Trải nghiệm của lão về cách thức ra tay của Francesco làm lão chùn bước.

“Công nương!” Francesco thở gấp, nỗi hoang mang của chàng mỗi lúc một tăng.

“Ngài có nghe tôi nói gì không, Fortemani?” cô thiếu nữ ra lệnh. “Đưa ông ta ra khỏi đây ngay.”

“Chủ nhân!” Lanciotto kêu lên, tay anh hầu đã nắm lên đốc kiếm, anh đưa mắt nhìn chàng Bá tước, chỉ cần nhận được một cái nhìn ra hiệu từ chàng là sẵn sàng tuốt kiếm ra.

“Suyt! Để mặc ta,” Francesco lạnh lùng trả lời. “Có tôi đây, ngài Fortemani.” Nói rồi chàng tháo con dao găm, thứ vũ khí duy nhất chàng mang trên người ra nộp.

Valentina, gọi Gonzaga lại cùng đi, quay lưng rời khỏi căn phòng. Thấy vậy Francesco chột như bưng tỉnh.

“Công nương, đợi đã,” chàng kêu lên, thận trọng bước tới trước mặt nàng.

“Công nương cần phải nghe tôi nói. Tôi đã nộp mình vô điều kiện với niềm tin rằng khi công nương chịu lắng nghe tôi nói...”

“Đại úy Fortemani,” cô thiếu nữ cao giọng, gần như hét lên vì tức giận, “ngài có bắt giữ tù nhân của ngài lại hay không đây? Tôi muốn đi qua.”

Ercole, vẻ miễn cưỡng thấy rõ, bèn đặt một bàn tay lên vai Francesco; nhưng ngay cả điều đó cũng không cần thiết. Nghe thấy những gì nàng nói, chàng Bá tước liền bật lùi trở lại như người vừa trúng một cú đâm thoi sơn. Chàng lùi lại nhường đường cho nàng, thở hắt ra vừa không tin nổi vừa giận dữ bất lực. Trong khoảnh khắc, đôi mắt chàng dừng lại trên khuôn mặt Gonzaga, cái nhìn sắc lạnh khiến nụ cười vừa nở trên môi tay công tử bột tắt ngấm ngay lập tức, và đôi chân gã run rẩy khi hối hả theo sau Valentina rời khỏi căn phòng.

23. Chương 23: Trong Tòa Tháp

Những tảng đá xù xì lát trên mặt mảnh sân trong lâu đài trở nên sạch bong và sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời vẫn còn ướt sau trận mưa rào đã lau rửa chúng cả đêm hôm trước.

Anh hề ngồi thờ ra trên một chiếc ghế đặt dưới mái của hàng lan can dài và cau có nhìn chằm chằm xuống mặt sân lấp lánh, anh chàng trầm ngâm nghĩ ngợi. Peppe đang rất bức dọc, một tình trạng hiếm khi gặp ở anh hề vui tính, trừ khi anh chàng có chuyện với thầy Domenico. Anh chàng đã tìm cách khuyên giải công nương Valentina về chuyện nhốt Francesco lại trong phòng chàng như một tù nhân, thế mà cô chủ lại lệnh cho anh hề dành tâm trí vào những trò hề của mình bằng thái độ gay gắt mà Peppe chưa từng thấy ở nàng. Nhưng anh hề đã bất chấp mệnh lệnh của cô công nương, và làm cho nàng ngạc nhiên hơn nữa khi nói toạc ra rằng anh hề đã biết thân thế thật của Francesco ngay từ cái ngày đáng nhớ khi họ gặp chàng lần đầu tiên ở Acquasparta. Anh hề còn định nói thêm nữa. Anh đã định kể cho cô chủ biết chuyện Francesco bị trục xuất khỏi Babbiano cũng như thái độ cương quyết từ chối của chàng trước mọi lời mời mọc đưa chàng lên làm Công tước. Anh đã định sẽ làm cho nàng phải mở mắt ra mà thấy rõ rằng nếu Francesco muốn đoạt lấy ngôi Công tước, chàng chẳng cần gì phải hạ mình làm những việc nàng đã cáo buộc. Nhưng cô công nương trẻ đã cắt ngang, và bằng những lời lẽ giận dữ và những cử chỉ dọa dẫm hơn, nàng đuổi anh hề ra ngoài.

Sau đó nàng đi dự khóa lễ sáng, còn anh hề thì ngồi lì dưới hàng hiên, để có thể trút hết cơn bức tức – thực chất là nuôi dưỡng nó – bằng cách ngắm nghĩ về sự đàn bà và sự thâm hiểm của Gonzaga, kẻ mà Peppe tin chắc chính là tác giả của tình hình tồi tệ hiện tại.

Và trong lúc anh chàng ngồi đó – thân hình cong queo, méo mó trong bộ đồ hề lòe loẹt – một cơn giận không thể kìm được bỗng xâm chiếm lấy anh. Rồi đây họ sẽ ra sao? Không có sự can trường của Bá tước Aquila chống đỡ, đám lính hăn đã bức cô công nương phải đầu hàng từ một tuần trước đó rồi. Giờ đây, khi bàn tay chỉ huy cứng rắn của chàng không còn nữa, chuyện gì sẽ đến đây?

“Cô ấy có hiểu ra sự điên rồ của mình thì cũng đã quá muộn. Đúng là cách thức của đàn bà,” anh hề tự nhủ. Và, thực sự yêu quý cô chủ của mình, tâm hồn trung thành của Peppe nhói đau trước ý nghĩ đó. Anh cần phải đợi ở đây cho tới khi cô thiếu nữ quay trở về từ buổi cầu kinh, và đến lúc đó cô sẽ phải nghe anh nói – tất cả sẽ phải nghe anh nói. Anh không cho phép mình buông xuôi dễ dàng như vậy. Anh hề còn đang tập trung nghĩ đi nghĩ lại những gì sẽ nói, để với câu nói bất ngờ, đầy ngụ ý đó anh sẽ buộc mọi người phải chú ý, thì một bóng người xuất hiện trên ngưỡng cửa nhà nguyện làm anh chàng giật mình ngẩng lên nhìn. Người đó xuất hiện lặng lẽ bất thành linh như một bóng ma, nhưng bóng ma đó mang vẻ bề ngoài của quý ngài Gonzaga.

Vừa nhìn thấy gã, Peppe như có linh tính mách bảo liền lui lại nấp vào bóng tối, đôi mắt anh không hề bỏ qua vẻ lăm lét đáng ngờ trong hành vi của tay công tử, và chăm chú theo dõi với vẻ háo hức đầy căm ghét. Anh hề nhìn thấy Romeo cẩn thận nhìn quanh, rồi nhón chân khẽ lần xuống các bậc thang, hăn nhiên để không tiếng bước chân nào của gã vọng vào trong nhà nguyện. Sau đó, chẳng hề ngờ đến sự có mặt của Peppe, gã hồi hả băng qua sân, biến mất dưới chiếc cổng vòm dẫn ra khoảng sân ngoài. Và anh hề, không muốn bỏ qua nhất cử nhất động của gã, liền lặng lẽ theo sau.

Trong căn phòng ở tòa tháp Sư Tử, Bá tước Aquila đã trải qua cả đêm không ngủ, cũng bị dằn vặt bởi nỗi lo cho số phận của lâu đài như anh hề, nhưng chàng lại không nghĩ nhiều đến việc mình bị giam cầm là do âm mưu của Gonzaga. Sự có mặt của Zaccaria cho chàng biết rằng cuối cùng hăn Fanfulla đã gửi thư tới, và chàng chỉ có thể suy đoán rằng lá thư rơi vào tay Valentina ấy đã chứa đựng điều gì đó khiến nàng quy kết rằng chàng có mưu đồ phản bội.

Chàng cay đắng tự trách mình đã không thành thật với nàng ngay từ đầu về thân thế của mình, chàng cay đắng trách móc nàng thậm chí không chịu nghe lấy một lời giải bày từ người đàn ông mà nàng đã thổ lộ tình yêu. Giá như nàng cho chàng biết từ đầu nàng lại có lí do nghi ngờ chàng, chàng đoán chắc rằng chàng đã có thể nói rõ để xua tan những nghi ngờ đó, để cho nàng thấy rõ sự vô căn cứ của chúng cũng như sự chân thành của chàng đối với nàng. Điều làm chàng bồn chồn nhất chính là sự có mặt của Zaccaria, cuối cùng anh hầu đã tới sau khi đã khiến chàng phải chờ lâu đến vậy, điều này chứng tỏ tin tức mà anh mang theo hăn phải vô cùng quan trọng. Từ giả thiết này có thể đoán được Gian Maria sẽ có thể hành động bất cứ lúc nào, và đó sẽ là hành động của một kẻ bất chấp tất cả, được ăn cả ngã về không.

Lúc này, đám thủ hạ của Fortemani cũng không khỏi thấy buồn nản lo ngại trước việc Francesco bị bắt, đồng thời chúng cũng không giấu giếm thái độ bất bình với Valentina, người đã ra mệnh lệnh trên. Bàn tay cứng rắn của chàng đã siết chặt chúng thành một khối, sự tỉnh táo của chàng – mà chúng đã tận mắt được chứng kiến – đã đem lại cho chúng lòng can đảm. Chàng là một thủ lĩnh cho thấy mình có phẩm chất của một người chỉ huy, và chính từ sự tin tưởng vào một người như thế nên chúng sẵn sàng tuân theo bất cứ mệnh lệnh nào của chàng. Bây giờ thì chúng có ai? Fortemani cũng chỉ là hạng người tầm thường, mã tầm mã, tình cờ được cử lên cầm đầu chúng.

Gonzaga thì chỉ là một tay chơi tốt mã mà những trò lố bịch chỉ làm chúng phì cười còn tính khôn ranh làm chúng khinh bỉ; còn Valentina, cho dù cũng khá can đảm và kiêu hãnh, cũng chỉ là một cô bé chẳng hiểu biết mấy về sự đời, và còn biết ít hơn về trận mạc, nếu làm theo mệnh lệnh của người đó thì chẳng gì khác hơn tự sát.

Lúc này không ai trong đám lính cảm thấy rõ hơn những điều này bằng chính Ercole Fortemani. Chưa bao giờ lão làm gì một cách miến cưỡng hơn là thi hành lệnh giam Francesco, và khi lão nghĩ tới những hậu quả có thể xảy ra tiếp theo, nỗi khiếp đảm của lão không thể kìm được nữa. Lão đã dần trở nên kính phục, và theo cách thô thiển của lão, thậm chí quý mến chàng trấn thủ uy nghiêm, và từ khi biết được thân phận thật của chàng, đứng vào lúc phải bắt chàng, lòng ngưỡng mộ của lão đã đi gần đến chỗ tôn thờ vị chỉ huy mà tên tuổi đối với những kẻ theo võ nghiệp ở Italia chẳng khác gì tên một vị thần hộ mạng.

Để đảm bảo giám sát chặt tù nhân, Gonzaga, lúc này đã nghiêm nhiên lấy lại quyền chỉ huy ở Roccaleone, lệnh cho lão phải qua đêm ở tiền phòng bên ngoài phòng ngủ của Francesco. Lão đã thực thi mệnh lệnh

thậm chí còn mẫn cán quá mức bằng cách có mặt phần lớn buổi tối trong chính căn phòng của chàng Bá tước.

“Ngài chỉ cần nói một tiếng thôi,” lão hộ pháp thề, như thể để cho Francesco thấy được những gì lão đang thực sự cảm thấy, “thì lâu đài sẽ là của ngài. Chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, bọn thủ hạ của tôi sẽ tuân lệnh ngài lập tức, và ngài có thể làm bất cứ điều gì ngài muốn tại Roccaleone.”

“Ông bạn quả là một tên phản bội khôn kiếp,” Francesco cười vào mặt lão. “Không lẽ ông bạn đã quên mình đang phục vụ ai? Quên chuyện đó đi, Ercole. Nhưng có một chuyện ta sẽ rất biết ơn nếu ông bạn giúp ta, hãy để ta được gặp Zaccaria – người đã mang thư đến Roccaleone tối hôm nay ấy.”

Ercole liền tuân theo lời chàng. Thật may là Zaccaria biết đầy đủ nội dung bức thư mà anh mang theo, vì đã được Fanfulla dặn dò kĩ phòng khi bất đắc dĩ phải hủy bức thư vì lí do an toàn – một giải pháp mà lúc này anh hầu như cay đắng tự trách mình đã không thực hiện. Vậy là, từ Zaccaria, Francesco nắm được tất cả những gì chàng muốn biết, và vì những thông tin này lại một lần nữa khẳng định lo ngại của chàng rằng Gian Maria sẽ không thể trì hoãn hành động lâu hơn nữa, chàng càng nôn nóng bức dọc trước cảnh bị giam hãm hiện tại.

Đến lúc tảng sáng, chàng đã bình tĩnh hơn, và dưới ánh sáng từ ngọn đèn chàng đã bảo Ercole mang tới, chàng ngồi viết một lá thư cho Valentina, lá thư mà chàng nghĩ sẽ thuyết phục được nàng tin vào sự chân thành của chàng. Vì nàng không chịu nghe chàng thanh minh, đây là cách duy nhất còn lại. Sau một giờ đồng hồ – ánh sáng của ngọn đèn đang lụi dần như sáng lên trở lại vì lúc này mặt trời đã bắt đầu mọc – lá thư đã hoàn tất, chàng Bá tước lại gọi Ercole vào, nhờ lão lập tức chuyển lá thư cho công nương Valentina.

“Tôi sẽ chờ khi công nương từ nhà nguyện quay trở ra,” Ercole trả lời. Lão cầm lấy lá thư và đi ra. Vừa ló mặt vào sân trong của lâu đài, lão đã giật mình khi thấy anh hề lao về phía lão như một mũi tên, hồng hộc thở không ra hơi, vẻ kích động hiện rõ trên nét mặt.

“Nhanh lên, Ercole!” Peppe tóm lấy lão. “Đi theo tôi.”

“Quý bắt mi đi, đồ chết tiệt – đi đâu?” lão hộ pháp gầm lên.

“Vừa đi tôi sẽ vừa nói cho lão. Không được phí thêm một khắc nào nữa. Đang có kẻ mưu phản... Gonzaga...” anh hề thở hổn hển, cùng đường bèn chốt lại: “Lão có chịu đi ngay không thì bảo?”

Fortemani chẳng đợi phải giục đến lần thứ hai. Cơ hội tóm được quý ông Gonzaga hào hoa đang ra tay làm phản thật là cám dỗ. Vừa khụt khịt vừa thở phì phò – thói nát rượu đã làm cho lão ít nhiều rệu rã – lão đại úy trâu mộng lôi tuột anh hề đi, vừa đi vừa nghe những lời dứt quãng anh hề kể giữa hai nhịp thở. Thực ra cũng chẳng có gì nhiều để mà kể. Peppe đã thấy quý ngài Gonzaga lén lút mò đến tòa tháp của kho quân bị. Nhìn qua khe cửa gỗ đã thấy Gonzaga nhấc một cây nỏ từ trên tường xuống xem xét, đặt xuống bàn rồi ngồi xuống viết.

“Thế thì sao?” Ercole hỏi. “Còn gì nữa?”

“Thế thôi. Tất cả chỉ có vậy,” trả lời.

“Trời đất quỷ thần ơi!” lão lính đánh thuê rống lên, đứng sững lại gườm gườm nhìn xuống anh bạn đồng hành đang sốt ruột. “Thế mà mi bắt ta cầm đầu cầm cổ chạy như ma đuổi?”

“Thế còn chưa đủ sao?” Peppe gất gổng vặn lại. “Lão có đi tiếp không nào?”

“Không thêm một bước nào nữa,” lão đại úy đáp trả, lúc này đã bức lắm. “Có phải mi lại định bày trò nhạo ta không? Chuyện mưu phản mà mi vừa la toáng lên là sao?”

“Một bức thư và một cái nỏ!” Peppe, cũng đã phát điên vì bức bội, kêu lên, mặt mũi cau có lại trước sự chậm trễ. “Chúa ơi, trên đời có kẻ nào ngu hơn không! Chẳng lẽ như thể vẫn chưa đủ để nói lên điều gì với cái thứ to lớn nhưng rỗng tuếch mà lão gọi là cái đầu của lão sao? Chẳng lẽ lão đã quên bằng cách nào lời gạ gẫm thưởng một nghìn đồng vàng của Gian Maria tới được Roccaleone hay sao? Buộc vào một mũi tên nỏ, đồ ngu ạ! Nhanh chân lên, ta bảo rồi đấy, nếu không thì sau này lão sẽ được thừa kế bộ áo hề của ta – bộ đồ duy nhất trên đời xứng đáng với lão.”

Trong cơn choáng vì vỡ lẽ, Ercole cũng quên tiết cả chuyện trừng trị thói hỗn láo của tay hề, lão liền tiếp tục lao đi còn hối hả hơn, vượt qua khoảng sân ngoài và leo lên cầu thang dẫn lên tường thành.

“Mi có nghĩ...” lão lên tiếng.

“Ta nghĩ lão nên nhẹ chân hơn,” anh hề thì thầm, “và kìm bớt hơi thở như bò rống của lão lại, nếu lão muốn bắt quả tang quý ngài Romeo.”

Ercole nghe lời, tiếp tục im lặng tiến lên nhẹ nhàng như một chú cừu, để anh hề đứng lại chờ ở cầu thang, lão thận trọng tiến lại gần tòa tháp có kho binh bị. Cẩn thận ghé mắt qua khe cửa, lại gặp may ở chỗ Gonzaga đang quay lưng về phía mình, lão phát hiện ra rằng lão đã đến vừa kịp lúc. Gã công tử đang cúi người xuống, và qua tiếng lạch cạch vọng lại, Ercole có thể đoán ra gã đang lên dây nỏ. Trên mặt bàn có một mũi tên, thân buộc một mảnh giấy.

Nhẹ nhàng và lặng lẽ, Ercole đi vòng quanh tòa tháp, và chỉ sau khoảnh khắc lão đã đẩy tung cánh cửa không khóa và lao vào trong.

Một tiếng hét kinh hãi vang lên chào mừng lão, Gonzaga liền ngược đôi mắt lạc thần lên nhìn lão, rồi lập tức bật dậy. Rồi, khi đã nhận ra kẻ mới xuất hiện là ai, gã công tử có vẻ lấy lại được một chút tự chủ, nhưng cái nhìn trong đôi mắt vẫn đầy lúng túng hoảng hốt, khuôn mặt nhợt nhạt cắt không còn giọt máu.

“Lạy các thánh thần,” gã thở hắt ra. “Người làm ta giết cả mình, Ercole. Ta không nghe thấy người tới.”

Nhưng lúc này vẻ mặt lão hộ pháp khiến Gonzaga chột dạ. Gã vẫn cố gắng tự trấn tĩnh lại, đứng chắn giữa Ercole và chiếc bàn để che giấu mũi tên tai hại vẫn đang nằm chềnh ềnh trên bàn, gã hỏi lão đến có việc gì.

“Lá thư kia ngài vừa viết cho Gian Maria,” câu trả lời cộc cằn, thẳng tuột vang lên, vì Ercole chẳng phải là kẻ quen nói ám chỉ vòng vo.

Gonzaga há hốc miệng, môi run rẩy.

“Cá... cá... ái gì...”

“Đưa lá thư đó cho tôi,” Ercole lặp lại, bước tới trước mặt gã, với vẻ mặt hung thần đến mức làm tắt cả những lời hoanh hợe của Gonzaga vừa đến đầu lưỡi đã vội trôi tuột trở xuống. Rồi, như một con thú cùng đường – ở vị thế đó thì một con chuột cũng trở nên can đảm chứ chẳng nói gì đến con người – gã liền giơ chiếc nỏ nặng trĩu đang cầm trong tay lên, đứng chắn đường Ercole.

“Lùi lại!” gã gào lên. “Nếu không ta sẽ đập vỡ sọ lão ra đây, có Chúa và các vị Thánh chứng giám.”

Lão lính đánh thuê cười khùng khục, đồng thời hai tay lão chụp lấy thất lưng thon gọn của Gonzaga, gã công tử bật lập tức bị nhấc bổng lên. Phát cuồng, gã hạ nỏ xuống như đã dọa; nhưng gã chỉ đập vào không khí. Chỉ nháy mắt sau, Gonzaga đã bị nện cho bầm dập, gã ngã nhào vào một góc tòa tháp.

Trong cơn cuồng dại đến mức gã cảm thấy sức lực trong người đều bị hút cạn, còn hơi thở như bị rút sạch, Gonzaga lão đảo cố gắng đứng dậy định lao vào kẻ gây gổ với gã lần nữa. Nhưng Fortemani đã nhảy bổ vào gã, và bất chấp mọi cố gắng vùng vẫy chống cự của tay công tử, lão đè sập gã xuống, bẻ gập hai tay gã ra sau lưng rồi nhanh chóng trói nghiêng lại bằng một sợi thừng lão thấy nằm bên cạnh.

“Nằm yên, đồ sâu bọ bẩn thỉu!” lão trâu mộng gầm gừ, thở hổn hển sau những nỗ lực cơ bắp vừa phải thực hiện. Rồi lão đứng dậy, cầm mũi tên có buộc lá thư lên, lẩm nhẩm đọc dòng chữ ngoài bì thư – “Gửi tới đức ông cao quý và hùng mạnh Gian Maria Sforza” – rồi cười khùng khục, nửa khinh miệt nửa nhẹ nhõm, lão ra ngoài, khóa trái cửa lại.

Còn lại một mình, Gonzaga nằm úp sấp mặt xuống sàn, chỗ lão hộ pháp đã quật gã xuống, chẳng thể làm gì hơn là rên rỉ và toát mồ hôi lạnh trong cơn tuyệt vọng khốn cùng, trong khi chờ đợi sự xuất hiện của những người chắc chắn sẽ đặt dấu chấm hết cho gã. Giờ đây thì gã không còn có thể hi vọng sự khoan hồng kể cả từ Valentina, khi mà tội trạng của gã đã được viết cặn kẽ đến thế trong lá thư. Trong đó gã đã yêu cầu Công tước chuẩn bị sẵn sàng vào buổi cầu kinh sáng ngày mai, và đợi cho đến khi Gonzaga vẫy khăn làm hiệu từ trên mặt thành. Lúc đó Công tước cần lập tức tiến tới phía cánh cửa ngách mà đức ông sẽ thấy đã được mở sẵn, và phần còn lại, Gonzaga hứa với đức ông, sẽ dễ như trở bàn tay. Công tước sẽ có thể bắt sống cả trại lính đồn trú, lúc đó đang dự khóa lễ và không mang theo vũ khí.

Francesco đọc lá thư, trong khi Ercole vẫn chực bên cạnh, đôi mắt chàng chợt lóe lên một tia sáng bất thường, chàng bật ra một tiếng rủa thầm; nhưng cả ánh mắt lẫn câu rủa của chàng đều không hề có vẻ độc địa. Một ý tưởng bất ngờ vừa vụt qua đầu chàng Bá tước, kì lạ và hài hước, thế nhưng cũng đầy triển vọng thành công dễ dàng, ý tưởng đó khiến chàng phá lên cười.

“Giờ thì cầu Chúa ban phước lành cho gã ngốc được việc nhất trong tất cả các tên phản bội này!” chàng thốt lên, làm Fortemani kinh ngạc đến mức mồm lão cứ há hốc ra, còn Peppe cũng tròn mắt không hiểu gì.

“Anh bạn Ercole thân mến, đây quả là một cái bẫy vừa vặn cho ông anh họ thô lỗ của ta, một cái bẫy mà có lẽ tự ta chẳng bao giờ tưởng tượng ra nổi.”

“Ngài muốn nói là...?”

“Hãy đưa lại lá thư này cho gã,” chàng Bá tước ra lệnh, bàn tay đang giữ bức thư chìa ra run lên vì kích động. “Hãy trả lại lá thư cho hắn, rồi đổ dành hay đe dọa nếu cần để hắn bắn mũi tên gửi lá thư đi như đã trù tính; còn nếu hắn từ chối, thì ông bạn cứ việc gắn xi lại và tự mình bắn nó gửi đi. Nhưng chú ý phải để thư đến tay Gian Maria!”

“Có lẽ tôi không hiểu ý ngài lắm?” lão hộ pháp tần ngần hỏi lại.

“Đâu sẽ có đó, ông bạn thân mến. Trước tiên hãy lo liệu chu đáo việc bức thư này như ta đã nói. Nghe đây! Tốt nhất hãy nói với hắn rằng sau khi đi đọc lá thư, ông bạn đồng ý cùng tham gia làm phản đảng Roccaleone cho Công tước, vì ông bạn sợ số phận sẽ chờ đợi bản thân một khi lâu đài đã rơi vào tay Gian Maria. Ép buộc hắn phải hứa hẹn chia chác cho ông bạn khoản tiền thưởng, bắt hắn phải hứa bảo lãnh tính mạng cho ông bạn, hay bịa ra bất cứ thứ hay ho gì khác cũng được; nhưng hãy làm cho hắn tin rằng ông bạn thành thật, và hãy giục hắn bắn mũi tên quý báu này đi. Bây giờ khẩn trương lên! Đừng để mất thêm giây phút nào nữa, nếu không mọi người sẽ từ nhà nguyện quay trở về, và ông bạn sẽ mất đi cơ hội này đấy. Sau đó, hãy quay trở lại đây, và ta sẽ cho ông bạn biết ta đang nghĩ gì trong đầu. Hôm nay chúng ta sẽ có một đêm bận rộn đấy, Ercole, và ông bạn cần phải thả ta ra khi mọi người đã ngủ say. Bây giờ hãy đi đi!”

Ercole đi ra, và Peppe, vẫn còn ở lại, liền trút vào tai chàng Bá tước một tràng câu hỏi khiến chàng phải trả lời cho đến khi anh hề đã biết rõ hết ý định của chàng, và chẳng nề nang gì đến lễ nghi, Peppe bèn thề ngay rằng trên đời này chẳng thể tìm đâu ra một anh hề khéo pha trò hơn đức ông Bá tước. Đúng lúc này Ercole quay trở lại.

“Xong rồi chứ? Lá thư đã được gửi đi chưa?” Francesco reo lên. Fortemani gật.

“Tôi với gã vừa thề kết nghĩa anh em xong. Gã đã thêm một dòng vào bức thư nói rằng gã đã thuyết phục được tôi cùng ra tay, và như vậy tôi cũng sẽ được hưởng ân xá.”

“Tuyệt lắm, Ercole.” Francesco hoan hô lão. “Bây giờ đưa trả cho ta lá thư viết cho công nương Valentina. Bức thư đó không còn cần thiết nữa. Nhưng đến bốn giờ sáng hãy quay trở lại đây, khi mọi người đã ngủ say, và dẫn theo cả hai người hầu của ta, Lanciotto và Zaccaria.”

24. Chương 24: Lễ Cầu Kinh Dang Dở

Buổi sáng ngày thứ Tư đó, ngày Lễ Minh Chúa, một ngày định mệnh với tất cả những ai có mặt trong câu chuyện này, là một buổi sáng mù sương u ám, không khí se lạnh bởi làn gió thổi từ biển vào. Chuông nhà nguyện lại rung lên báo hiệu như thường lệ, và những người đồn trú trong lâu đài lại thành kính đi tới nhà nguyện dự buổi cầu kinh sáng.

Công nương Valentina đã có mặt cùng các tùy nữ của nàng, rồi đến các hầu phòng, cuối cùng là Peppe, có che dầy vẻ bồn chồn sốt ruột bằng khuôn mặt thành kính. Valentina trông rất xanh xao, những quầng thâm xuất hiện quanh mắt nàng là minh chứng của một đêm không ngủ, và khi nàng cúi đầu xuống cầu nguyện, mấy cô tùy nữ nhìn thấy nước mắt rơi từng giọt xuống quyển Kinh Thánh đặt trước mặt công nương trẻ. Lúc này thầy Domenico trang trọng bước vào nhà nguyện, chỉnh tề trong bộ áo lễ màu trắng mà Nhà thờ quy định cho ngày Lễ Minh Chúa, theo sau là một người phụ lễ mặc áo chùng đen, và buổi lễ bắt đầu.

Trong số này chỉ có Gonzaga và Fortemani là vắng mặt, ngoài một người lính gác và ba người tù, Francesco và hai người hầu của chàng.

Và như vậy, mặt cúi gằm, toàn thân run lên kích động trước những hành động sắp tới, Gonzaga liền lao lên mặt thành ngay khi thấy mọi người đã vào cả trong nhà ngục. Người lính canh ngày hôm đó vẫn lại là anh chàng trẻ tuổi tu sĩ hệt Aventano, người đã đọc lá thư Gian Maria gửi Gonzaga cho đám lính nghe. Chuyện này cũng được tay công tử bột coi như một điếm lành nữa. Nếu trong đám lính đồn trú của Roccaleone có ai đó Gonzaga cảm thấy có thể hạ được, thì đó chỉ có thể là Aventano.

Làn sương mù nhanh chóng loãng dần ra, và có thể nhìn thấy miền đồng bằng xa tới hàng dặm. Từ trong trại, Gian Maria trông thấy những dáng người hối hả chạy đi chạy lại, một chuyện không bình thường vào lúc sớm sủa như thế. Những kẻ vây thành đang đợi ám hiệu của gã.

Gonzaga đến gần chàng lính canh trẻ tuổi, càng lúc càng thấy căng thẳng khi giờ phút hành động đến gần. Gã rửa thầm Fortemani, lão hộ pháp ích kỷ đã chối phắt không chịu động tay động chân gì trong việc thu xếp đưa Gian Maria vào lâu đài. Đáng ra chuyện này để Fortemani làm thì chắc ăn hơn gã nhiều. Gã cũng đã cố dùng lí lẽ này thuyết phục, nhưng lão lính đánh thuê chỉ nhăn mặt lắc đầu. Phần tiền thưởng lớn hơn sẽ chui vào túi Gonzaga, vậy thì gã cũng cần gánh lấy phần nặng hơn. Thế mới công bằng, lão bộp già lí luận; và trong khi Gonzaga ra tay, lão sẽ canh chừng cửa nhà ngục để gã không bị quấy rầy. Thế là Gonzaga buộc phải một thân một mình xử trí tay lính canh.

Gã cất tiếng chào anh chàng bằng một giọng tuy có hơi run nhưng khá là vui vẻ, và lấy làm nhẹ nhõm khi thấy tay lính canh không mặc áo giáp. Ý định ban đầu của gã là tìm cách thuyết phục, dùng lợi nhử để tay lính canh về hòa với mình; nhưng lúc này, khi khoảnh khắc hành động đã đến, gã không dám mở mồm ra dụ dỗ. Gã không biết khơi mào vụ chiêu dụ này sao cho ổn, đồng thời cũng lo tay lính canh sẽ nổi đóa lên cho gã một nhát kích thì phiền. Gã chẳng thể biết rằng Aventano đã được Ercole báo trước là tay công tử sẽ tìm cách mua chuộc và anh ta cần phải mau mắn chấp nhận. Ercole đã chọn anh chàng này trực canh vì đây là một chàng trai thông minh, và sau khi đã cho anh chàng hiểu rõ những gì sẽ xảy ra, đồng thời hứa hẹn một khoản thưởng hậu nếu anh ta sắm vai cho đạt, Aventano đã sẵn sàng chờ đợi. Nhưng Gonzaga, chẳng hề biết gì về chuyện vừa kể trên, vào phút cuối cùng đã từ bỏ ý định tìm cách mua chuộc – ý tưởng mà chính Ercole đã thổi vào tai gã, và về phần mình gã cũng đã hứa với Ercole sẽ làm đúng như vậy.

“Đức ông thấy lạnh ư?” chàng trai trẻ kính cẩn hỏi thăm, vì anh đã để ý thấy Gonzaga khẽ rung mình.

“Một buổi sáng lạnh lẽo làm sao, Aventano nhỉ,” tay công tử cười tươi rồi đáp lại.

“Quả có thể thật, nhưng mặt trời cũng bắt đầu lộ dạng rồi. Sẽ ấm lên ngay thôi.”

“Đúng thế,” Gonzaga lơ đãng đáp, vẫn tiếp tục đứng sát cạnh người lính canh, bàn tay gã, giấu dưới chiếc áo choàng đóm dáng bằng nhung xanh, run run nắm lấy chuôi con dao găm mà vẫn chưa dám rút ra. Gã chợt nghĩ thời gian không còn nhiều, và đã đến lúc phải dứt khoát ra tay. Thế nhưng Aventano là một chàng trai trẻ vạm vỡ, và nếu nhát đâm trộm của gã không thành công, tính mạng của gã sẽ nằm trong tay tên lính. Nghĩ đến đó gã lại rung mình ớn lạnh, mặt xám ngoét. Gã lùi lại một bước, rồi bất chợt trong đầu gã nảy ra một xảo kế. Gã vụt kêu lên thất thanh.

“Cái gì thế kia?” gã thảng thốt, nhìn chằm chằm xuống phía dưới thành.

Trong nháy mắt Aventano đã lao đến cạnh gã, vì giọng của gã nghe rất khẩn cấp – cái giọng mà trong trạng thái của gã lúc này chẳng khó nhọc gì cũng giả vờ được.

“Có chuyện gì thế, thưa ngài?”

“Dưới kia,” Gonzaga kêu lên, giọng kích động. “Đó, chỗ khe nứt đó. Người không thấy gì sao?” Nói rồi gã giơ tay chỉ xuống mặt đất.

“Tôi có thấy gì đâu, thưa ngài.”

“Nó giống như một tia sáng vàng nhấp nhánh ấy. Cái gì đang ở phía dưới vậy nhỉ? Ta thề rằng đang có chuyện ám muội phản trắc. Thử quỳ xuống, và nhìn kĩ xem có thấy gì không.”

Liếc một cái nhìn bắn khoắn về phía khuôn mặt trắng bệch nhợt nhạt của tay công tử, chàng trai trẻ xấu số cúi người nằm bò xuống theo lệnh gã. Cuối cùng thì – tội nghiệp anh lính! – anh chàng cũng chẳng thông minh như Fortemani đã nghĩ.

“Không có gì đâu, thưa ngài,” anh trả lời. “Mạch vừa bị đứt thôi. Nhưng... Á!”

Cuồng lên vì lo sợ, Gonzaga đã rút dao ra đâm thẳng vào giữa tấm lưng to rộng của Aventano. Hai cánh tay anh chàng xấu số choãi ra, rồi thở hộc ra một tiếng, anh lính gục sấp mặt xuống nằm thẳng đờ trên nền đá.

Đúng lúc đó những đám mây trên bầu trời dần dần ra, mặt trời lộ dạng trong vầng hào quang chói lọi. Trên cao, một chú chim bắt chợt cất tiếng hót.

Trong khoảnh khắc, kẻ sát nhân đứng đờ ra như hóa đá bên xác nạn nhân, đầu gã cúi gằm xuống như một kẻ đợi ăn đòn, khuôn mặt xám ngắt như tro, hai hàm răng đánh vào nhau lập cập, miệng hấn co rúm lại đầy vẻ gớm ghiếc. Một cơn ớn lạnh kéo đến khiến gã rùng mình. Đây là lần đầu tiên trong đời gã giết người, và xác chết dưới chân khiến gã quay cuồng khiếp đảm.

Cho dù để đổi lấy một vương quốc – cho dù để đổi lấy sự cứu rỗi linh hồn đồn mạt khỏi bị ngọn lửa vĩnh cửu của địa ngục trừng phạt vì tội ác gã vừa gây ra – gã cũng không lấy đâu đủ can đảm để rút con dao ra khỏi lưng chàng trai xấu số gã vừa sát hại. Bật ra một âm thanh gần giống như một tiếng thét hãi hùng, gã quay người đi, bỏ chạy khỏi nơi gã vừa gây tội ác như bị ma đuổi. Nghẹn thở vì khiếp hãi, nhưng vẫn còn đủ tỉnh táo để nhớ rõ những việc cần phải làm, gã dừng lại giây lát trên tường thành, rút chiếc khăn tay ra vậy, rồi lao xuống cầu thang, chạy về phía cánh cửa ngách.

Bằng những ngón tay run rẩy, gã mở khóa cửa rồi đẩy rộng nó ra cho Gian Maria và người của Công tước, những kẻ này sau khi nhận được ám hiệu của gã, đang hối hả lao tới mang theo một chiếc cầu tạm làm bằng những thân cây thông mà chúng đã vội vã chuẩn bị ngày hôm trước. Chiếc cầu tạm, với sự trợ giúp thì ít nhưng làm náo động thì nhiều của Gonzaga, được bắc qua hào nước. Một tên lính lao nhanh qua cầu, giúp Gonzaga cùng buộc chặt đầu cây cầu lại.

Một lát sau Gian Maria và Guidobaldo đã đặt chân lên mảnh sân phía trong lâu đài, theo sau họ là gần như toàn bộ một trăm lính mà Gian Maria đã mang theo cho cuộc vây hãm. Đó cũng chính là điều Francesco đã tự tin tiên đoán, chàng biết quá rõ rằng ông anh họ của mình không phải loại người chấp nhận bất cứ rủi ro nào.

Công tước Babbiano, khuôn mặt biến dạng hằn đi dưới hàm râu đỏ quạch đâm tua tủa – để tuân theo lời thề của mình mà giờ đây Công tước đang phải mang trên khuôn mặt tròn vành vạnh một bộ râu đã hai tuần nay chưa cạo – quay về phía Gonzaga.

“Ồn cả chứ?” đức ông hỏi, với giọng khá thân mật, trong khi Guidobaldo khinh khỉnh nhìn tay công tử bột.

Gonzaga cam đoan với hai Công tước rằng mọi chuyện đều được tiến hành êm thấm không hề làm đánh động những người trong lâu đài đang cầu nguyện. Đến lúc này, tự cho mình đã được đảm bảo an toàn, kiểu cách kiêu căng tự phụ thường ngày lại bắt đầu quay trở lại với gã.

“Đức ông có thể tự chúc mừng mình,” gã cười tươi rói, đánh bạo lên tiếng nói với Guidobaldo, “vì đã nuôi dạy cháu gái trở thành một con chiên ngoan đạo.”

“Người mà dám lên tiếng với ta ư?” Công tước Urbino lạnh lùng lên tiếng. “Ta nghĩ điều đó không cần diễn ra thêm lần nữa đâu.”

Trước cái nhìn khinh ghét trên khuôn mặt điển trai của Công tước, Gonzaga im tịt. Gian Maria phá lên cười trước vẻ khúm núm của gã.

“Chẳng lẽ tôi đã không phụng sự Công tước trung thành hay sao?” gã tay chơi thề thốt hỏi.

“Một tên phụ bếp hay một tên chăn ngựa của ta cũng trung thành không kém người, mà thậm chí còn biết tự trọng hơn người,” ngài Công tước ngạo mạn trả lời. “Thế nhưng không có kẻ nào trong số chúng dám bốn cột ta quá giới hạn như vậy.” Đôi mắt của ông lộ rõ vẻ đe dọa khiến Gonzaga hoảng hồn bật lùi trở lại, nhưng Gian Maria đã vỗ lên vai gã ra điều thân mật.

“Đừng lo lắng gì cả, anh bạn Juda,” đức ông bật cười, khuôn mặt trắng nhợt nở nụ cười nhăn nhó, “ta sẽ thu xếp một chỗ ở cho anh bạn ở Babbiano, cả một công việc nữa, nếu anh bạn làm ăn cũng khá như chuyện này vậy. Lại đây nào, người của ta đã có mặt đầy đủ. Chúng ta hãy khẩn trương lên nhân lúc bọn họ còn đang mải cầu kinh. Nhưng chúng ta không được quấy rầy họ,” đức ông nói tiếp với vẻ nghiêm trang. “Ta sẽ không để mình mắc tội băng bổ thánh thần. Chúng ta sẽ nấp bên ngoài đợi họ.”

Rồi đức ông Công tước phá lên cười vui vẻ, vì lúc này ngài đang cực kì cao hứng, và sau khi ra lệnh cho Gonzaga dẫn đường, ngài đi theo sau gã, với Guidobaldo đi sát bên cạnh. Cả toán người vượt qua khoảng sân, nơi thủ hạ của Công tước đã dàn hàng sẵn sàng, vũ trang đến tận răng, và khi đến trước cánh cửa vòm dẫn vào khoảng sân phía trong, họ dừng lại đợi Gonzaga mở cửa.

Tay công tử bỗng chốc đứng nhìn chết trân. Đoạn gã quay sang phía hai ông Công tước, vẻ mặt đầy khiếp đảm. Hai đầu gối gã run bần bật.

“Cửa bị khóa mất rồi,” gã run rẩy cất tiếng thông báo.

“Hắn khi vào chúng ta đã gây ra quá nhiều tiếng động,” Guidobaldo đoán, “và họ đã bị đánh động.”

Cách giải thích này làm Gian Maria đang trở nên lo lắng cũng được trấn an trở lại. Đức ông quay lại rửa sả đám lính.

“Lại đây, mấy người các người, Công tước nghiêm giọng ra lệnh. “Phá cánh cửa này ra cho ta. Thề có Đức Chúa Cha! Lũ ngốc này cho rằng kim chân ta lại dễ dàng như thế sao?”

Cánh cửa bị phá bung, và tất cả lại tiếp tục tiến lên. Nhưng chỉ được năm sáu bước, vì ở cuối đoạn hành lang ngắn đó họ lại gặp một cánh cửa khóa trái nửa cản đường. Lần này cũng vậy, họ phá cửa để đi qua, Gian Maria không ngớt lời nguyện rửa vì sự chậm trễ. Thế nhưng khi cửa đã phá xong thì chính Công tước lại chẳng hề có vẻ háng hái muốn xông lên đi đầu tiên.

Trong khoảng sân thứ hai, đức ông chắc hẳn thế nào họ cũng sẽ gặp phải lính của Valentina đợi sẵn. Vì thế ngài ra lệnh cho thủ hạ tiếp tục tiến lên, còn mình thì ở lại cùng với Guidobaldo cho đến khi ngài đã được thông báo rằng cả khoảng sân thứ hai cũng vắng tanh không một bóng người.

Lúc này thì cả gần trăm tên lính thủ hạ của Công tước đều đã tập hợp để sẵn sàng đè bẹp hai chục lính của công nương Valentina; và Guidobaldo – bất chấp sự can ngăn của Gian Maria – lạnh lùng tiến thẳng tới cửa nhà nguyện.

Bên trong nhà nguyện khóa lễ sáng đã bắt đầu. Thầy Domenico đứng dưới chân bệ thờ đã đọc xong bài kinh xưng tội, giọng đọc trầm trầm của thầy được đáp lại bằng giọng cao vút của người phụ lễ. Đang lúc bài Thánh Kinh được đọc thì sự chú ý của mọi người bị hút cả về phía những tiếng bước chân tiến gần đến cửa nhà nguyện pha lẫn tiếng lanh canh của kim loại va chạm vào nhau. Cả đám lính đang dự lễ cùng đồng loạt đứng dậy, hoảng hốt lo rằng đã bị bán đứng, và nguyện trời rửa đất – bất chấp nơi linh thiêng chúng đang đứng – vì cả bọn đều chẳng ai có vũ khí bên mình.

Rồi cánh cửa bật mở, trên những bậc thang dẫn xuống nhà nguyện vang lên tiếng bước chân của những người mặc giáp lạ mặt, và mọi con mắt đều dồn về phía những người này, kể cả đôi mắt của thầy Domenico, người vừa lẩm bẩm xong câu “Xin Chúa hãy rủ lòng thương” cuối cùng bằng một giọng run bần bật.

Một tiếng thở phào nhẹ nhõm, theo sau là tiếng kêu giận dữ của Valentina, vang lên khi họ nhận ra những người mới tới là ai. Đi đầu nhóm này là Bá tước Aquila, giáp trụ chỉnh tề, gươm đeo bên hông, dao găm ở thắt lưng, chiếc mũ trụ được kẹp vào người bằng cánh tay trái. Sau lưng chàng là thân hình hộ pháp của Fortemani, khuôn mặt to bè đỏ phừng phừng vẻ kích động lạ thường, một chiếc áo chên bằng da mặc phủ ra ngoài áo giáp, cũng được vũ trang bằng gươm và dao găm, chiếc mũ chiến sáng bóng cầm tay. Cuối cùng là Lanciotto và Zaccaria, cả hai đều được vũ trang đầy đủ.

“Các người là ai mà dám đến ngôi nhà của Chúa làm gián đoạn buổi cầu nguyện thiêng liêng này?” lão tu sĩ cất giọng trầm trầm thốt lên.

“Kiên nhẫn một chút nào, thưa cha đáng kính,” Francesco bình thản trả lời. “Hoàn cảnh chính là lời biện hộ cho chúng tôi.”

“Thế này nghĩa là sao, Fortemani?” Valentina ngạo nghễ lên tiếng hỏi, đôi mắt giận dữ của cô thiếu nữ nhìn thẳng vào lão đại úy, hoàn toàn không để ý đến chàng Bá tước. “Cả ngươi cũng phản lại ta sao?”

“Thưa công nương, chuyện này có nghĩa là,” lão hộ pháp trả lời, “con chó cảnh của công nương, quý ông Gonzaga, ngay trong lúc này đang mời Gian Maria và thủ hạ của y vào Roccaleone qua đường cửa ngạch đây ạ.”

Một tiếng kêu kinh hãi đồng loạt thoát ra khỏi lồng ngực đám lính, nhưng lập tức được Francesco dập tắt bằng cách giơ bàn tay đi giật sắt lên ra hiệu im lặng.

Valentina bối rối nhìn vào Fortemani, rồi đột nhiên, như bị lôi kéo bởi một sức mạnh vô hình còn mạnh mẽ hơn cả ý chí của chính bản thân, đôi mắt nàng bất giác quay sang phía chàng Bá tước. Chàng lập tức bước lên, cúi đầu trang trọng trước mặt nàng.

“Thưa công nương, lúc này không phải là thời điểm để giải thích. Hành động là cần thiết, và ngay lập tức. Tôi đã sai khi không nói thật với công nương thân phận của mình trước khi công nương tự khám phá ra theo cách đáng buồn như vậy, và lại với sự giúp đỡ của kẻ phản bội duy nhất Roccaleone đã từng chứa chấp, Romeo Gonzaga – kẻ mà như Fortemani vừa cho công nương rõ, trong lúc này đây đang rước anh họ tôi và chú công nương vào lâu đài. Nhưng tôi xin công nương, vì lợi ích của chính mình, đừng bao giờ tin rằng sự có mặt của tôi ở đây có mục đích nào khác hơn là để phụng sự công nương, hoặc rằng tôi tìm cách, như người ta đã nói với công nương, thủ lợi từ cuộc bao vây này.”

Nàng quỳ sụp xuống, hai bàn tay chấp lại, bắt đầu cầu khẩn Đức Mẹ đồng trinh, tin rằng với nàng mọi chuyện thế là hết, vì giọng nói quả quyết của chàng không cho phép nàng nghi ngờ, và chàng vừa nói rằng Gian Maria đang tiến vào lâu đài.

“Kìa công nương,” chàng kêu lên, khẽ đặt tay lên vai nàng, “hãy để những lời cầu nguyện của công nương đợi thêm chút nữa, khi chúng có thể trở thành những lời tạ ơn. Hãy nghe tôi nói. Nhờ có sự cảnh giác của Peppe, tâm hồn trung hậu của cậu ta đã không bao giờ mất niềm tin vào tôi hay tin rằng tôi là một tên hề tiện, chúng tôi – Fortemani và tôi – đã biết được âm mưu Gonzaga đang chuẩn bị từ hôm qua. Chúng tôi đã phác ra kế hoạch của mình và tiến hành đầy đủ những chuẩn bị cần thiết. Khi quân lính của Gian Maria tiến vào, chúng sẽ thấy cửa ngoài bị khóa trái và bị chặn lại, như thế chúng ta sẽ có thêm thời gian trước khi chúng phá được cửa. Thủ hạ của tôi, như công nương có thể quan sát, ngay lúc này đang chặn cửa nhà nguyện lại để tạo ra thêm một chướng ngại nữa. Bây giờ, trong lúc đối phương đang mắc kẹt, chúng ta cần hành động gấp. Nói ngắn gọn lại, nếu công nương tin tưởng chúng tôi, chúng tôi sẽ đưa công nương thoát khỏi đây, vì bọn người chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc này từ tối hôm qua.”

Cô thiếu nữ nhìn chàng bằng đôi mắt ứa lệ, khuôn mặt nàng cúi xuống nặng trĩu lo âu. Rồi nàng đưa hai tay lên trán, cử chỉ thể hiện sự tuyệt vọng đến cùng cực.

“Nhưng chúng sẽ đuổi theo chúng ta,” nàng than.

“Không đâu,” chàng mỉm cười trả lời. “Chuyện đó chúng tôi cũng đã lo đầu vào đấy rồi. Nhanh lên, công nương, thời gian gấp lắm.”

Trong giây lát nàng nhìn đăm đăm vào chàng, rồi gạt đi những giọt lệ đang che mờ đôi mắt mình, nàng đặt một tay lên vai chàng, cứ đứng yên như thế trước mặt tất cả mọi người, ngược mắt nhìn lên khuôn mặt bình thản của chàng.

“Làm sao tôi có thể biết những gì ngài nói là đúng – rằng tôi có thể tin ngài?” nàng hỏi, nhưng giọng nói của nàng không phải là giọng nói của một người đang đòi hỏi những bằng chứng không thể phủ nhận trước khi thực sự tin tưởng.

“Lấy danh dự và danh hiệu hiệp sĩ của mình,” chàng trả lời, giọng vang lên lạnh lạnh, “tôi xin thề ở đây, trước bàn thờ Chúa, rằng mục đích của tôi – mục đích duy nhất – đã, đang và sẽ luôn là phụng sự công nương, công nương Valentina.”

“Tôi tin ngài,” nàng kêu lên, rồi nức nở: “Tha thứ cho em, Francesco, và xin Chúa hãy tha thứ cho con vì đã thiếu lòng tin vào chàng.”

Chàng khẽ thì thầm tên nàng bằng giọng ngọt ngào khiến trái tim nàng ngập tràn hạnh phúc, đôi mắt nâu lại bùng sáng lên can đảm.

“Lại đây nào, quý vị!” chàng Bá tước hô lớn, với vẻ khẩn trương đột ngột khiến tất cả mọi người đều hồi hải tuân theo. “Thầy Domenico đáng kính, bây giờ hãy vớt chiếc áo lễ lụng thụng của thầy sang một bên và vén cao vạt áo chùng lên. Sẽ phải leo trèo đấy. Hai người lại đây, đẩy bậc cấp của bàn thờ sang một bên. Tối qua người của tôi và tôi đã tháo rời các bản lề cũ của nó ra rồi.”

Họ nâng bậc cấp lên, khoảng trống bên dưới để lộ một cầu thang dẫn xuống tầng ngầm của lâu đài.

Lần lượt, họ khẩn trương đi xuống cầu thang nhưng không hề hoảng loạn, dưới sự hướng dẫn của Francesco, và khi người cuối cùng đã xuống cầu thang, chàng cùng với Lanciotto, được những người ở phía dưới giúp đỡ bằng cách nắm lấy sợi thừng chàng ném xuống, từ từ kéo bậc cấp trở về chỗ cũ từ phía dưới, và như vậy không còn dấu vết nào lưu lại để lộ ra con đường rút lui của họ nữa.

Ở phía dưới, Fortemani, đi đầu dẫn đường cùng với sáu tên thủ hạ của lão, tiến lên mở khóa một cánh cửa ngách ở cuối đường hầm; một chiếc cầu ván đã dự bị sẵn trong đường hầm lập tức được bắc ngang qua con hào, ở vị trí này là một dòng nước chảy xiết sỏi bọt gầm thét.

Fortemani là người đầu tiên đi xuống chiếc cầu ván hơi dốc đó, và sang đến bờ bên kia, lão liền buộc chặt đầu cầu phía dưới lại.

Tiếp theo là một tá lính, lần lượt đi qua cầu theo lệnh của Francesco, những người này được trang bị những chiếc kích mà chàng đã để sẵn trong đường hầm từ tối hôm trước. Chỉ sau một tiếng ra lệnh, bọn lính lặng lẽ nhanh chóng băng qua cầu. Sau đó đến lượt đám phụ nữ, rồi đến những người còn lại.

Cho đến lúc này họ vẫn không thấy bóng dáng nào của kẻ thù; thậm chí cả một tên cảnh giới cũng không, vì tất cả đám thủ hạ của Gian Maria đều đã bị hút cả vào việc sục sạo trong lâu đài. Cứ như thế họ rời khỏi Roccaleone, băng qua chiếc cầu tạm vượt sang những trảng cỏ vui mắt nằm ở phía Nam lâu đài. Francesco là người cuối cùng băng qua chiếc cầu tạm sau khi đã khóa trái chiếc cửa ngách sau lưng chàng, lúc này Fortemani cùng một tá thủ hạ đã đi khuất hẳn, hướng về phía cổng chính của lâu đài. Sau khi ra đến bên ngoài, với sự giúp sức của sáu gã vạm vỡ, cả đám lôi tuột chiếc cầu tạm ra phía ngoài. Đoạn họ khiêng nó đi xa bờ hào thêm vài thước rồi đặt xuống trảng cỏ. Bật cười sảng khoái, Francesco bước lại bên Valentina.

“Chúng sẽ phải vất óc ra tự hỏi làm thế nào chúng ta ra ngoài được,” chàng reo lên, “và chúng sẽ buộc phải cho rằng tất cả chúng ta đều là những thiên thần có đôi cánh mọc ra từ dưới áo giáp. Chúng ta đã không để lại cho chúng lấy một chiếc thang hay một mẩu thừng nào ở Roccaleone để chúng có thể đuổi theo chúng ta, cho dù có phát hiện chúng ta biến mất bằng cách nào. Nhưng đi thôi, Valentina yêu dấu của tôi, vở hài kịch mới bắt đầu thôi. Hẳn lúc này Fortemani cũng đã dời chiếc cầu mà ngài Công tước cùng thủ hạ đã dùng để tiến vào lâu đài, và có thể lão cũng đã hạ nhóm lính gác được để lại canh trại rồi, chúng ta sẽ nhốt đức ông cao quý và hùng mạnh Gian Maria trong chiếc bẫy chặt chẽ nhất loài người đã từng phát minh ra.”

25. Chương 25: Roccaleone Thất Thủ

Dưới ánh mặt trời ảm áp của buổi sáng tháng Năm, Francesco cùng đám lính của chàng phấn khởi bắt tay vào làm chủ doanh trại của các Công tước, và việc đầu tiên cần phải làm là vũ trang cho những người lính đã tay không rời lâu đài. Vũ khí thì chẳng thiếu, và họ cứ thế mặc sức xoay sở tùy theo ý thích, chỗ này một người đang ướm thử áo giáp, chỗ kia một gã loay hoay đội chiếc mũ sắt lên đầu.

Chỉ có đúng ba tên lính được lưu lại để canh trại, và cả bọn đã bị Fortemani cùng hai tay thủ hạ của lão bắt sống, trong khi đám lính còn lại ra tay chuyển chiếc cầu tạm mà đám quân bao vây đã dùng để vào lâu đài đi chỗ khác. Và cánh cửa ngách cạnh cầu treo giờ đây mở thẳng ra một dòng nước ào ào chảy xiết mà hẳn là chẳng ai dám liều mạng bơi qua.

Lúc này, Gian Maria cũng vừa xuất hiện trên khung cửa, mặt đỏ phừng phừng tức tối, sau lưng đức ông lộ nhô một đám lính đang gào thét chia sẻ cơn điên tiết của chủ nhân khi phát hiện ra mình bị mắc bẫy.

Đứng bên cạnh lều, lúc này Valentina và các tùy nữ của nàng đứng đợi xem kết quả của cuộc đàm phán dường như sắp bắt đầu. Đám lính đánh thuê thì đang bận rộn xúm lại quanh các khẩu đại bác của Gian Maria, và dưới sự chỉ huy của Francesco, chúng hi hục đẩy các khẩu pháo chữa về phía cầu treo của lâu đài.

Bên trong lâu đài, một tràng hò hét vang lên. Cả đám người đang xúm xít bên cánh cửa ngách biến mất, và chỉ loáng sau đã xuất hiện trên mặt lũy, và đoán ra ý định của đối phương, Francesco cười khùng khục thành tiếng. Hẳn bọn chúng đã nghĩ ngay đến những khẩu đại bác đã được dàn ra trên tường thành, và chạy tới định sử dụng dàn pháo làm cảnh này tấn công đội quân nhỏ bé của Valentina. Hết khẩu này đến khẩu khác được thử, cuối cùng một tràng nguyên rửa bức bối câu tiết vang lên khi đám lính nhận ra chúng đã bị mắc lõm bởi những họng súng rồng tuếch này trong suốt một tuần vừa qua. Tiếp đến là một khoảng im lặng, kết thúc bằng một hồi kèn hiệu.

Trả lời tín hiệu muốn đàm phán, Francesco tiến lại gần lâu đài trên lưng một trong những con ngựa của Gian Maria, sau khi đã dặn dò vài câu Fortemani mà chàng để lại chỉ huy dàn đại bác, Lanciotto và Zaccaria hộ tống chàng, cả hai người cũng cưỡi ngựa như chàng, mỗi người được trang bị một khẩu súng hỏa mai đã nạp đạn.

Chàng dừng cương dưới chân tường thành Roccaleone, cười thăm trước cảnh đối vai kì quái hiện tại. Lúc chàng dừng ngựa – trên đầu vẫn đội mũ trụ nhưng mảnh giáp che mặt đã được cất cao lên – một xác người bị lẳng từ trên mặt thành xuống rồi chìm nghỉm dưới dòng nước sủi bọt dưới hào. Đó là thi thể của Aventano, Gian Maria đã hồng hách ra lệnh cho đám thuộc hạ vứt đi lập tức cho khuất mắt ngài.

“Ta muốn nói chuyện với công nương Valentina della Rovere,” ngài Công tước đang lên cơn khùng gào tướng lên.

“Ngài có thể nói với tôi, Gian Maria,” Francesco trả lời đồng dục. “Tôi là đại diện của công nương, cũng từng là trấn thủ Roccaleone.”

“Người là ai?” Công tước quát hỏi, không khỏi sững sờ khi nhận ra sự quen thuộc trong giọng nói giấu cợt đó.

“Francesco del Falco, Bá tước Aquila đây.”

“Chúa ơi! Là mi ư?”

“Thật là thời đại của những chuyện thần tiên đúng không nào?” Francesco phá lên cười. “Anh họ thân mến, anh sẽ chọn mất gì đây – một cô vợ hay một công quốc?”

Cơn căm giận khiến Gian Maria đứng như trời trồng cảm khẩu hồi lâu. Rồi đức ông quay sang Guidobaldo thì thầm gì đó; nhưng Guidobaldo, lúc này có vẻ rất chú ý đến chàng hiệp sĩ đang ở phía dưới, chỉ khẽ nhún vai.

“Ta sẽ không mất gì hết, quý ngài Francesco ạ,” Công tước gào lên. “Không gì hết, có Chúa chứng giám!” đức ông thét lớn. “Không gì hết, người nghe rõ chưa?”

“Tôi đâu có điếc,” chàng Bá tước trả lời tỉnh bơ, “nhưng ngài đang lầm lớn đấy. Ngài sẽ phải từ bỏ một trong hai thứ tôi đã nói, và việc là do chính ngài quyết định. Bây giờ thì vận may đã quay lưng lại với ngài rồi, Gian Maria, và ngài đành phải trả giá thôi.”

“Nhưng chẳng lẽ ta không có quyền gì trong chuyện định đoạt số phận cô cháu gái của mình sao?” Guidobaldo kiêu hãnh lạnh lùng lên tiếng. “Không lẽ, thưa ngài Bá tước, ngài lại có quyền tự quyết định rằng anh họ ngài có được phép cưới cháu ta hay không?”

“Hiển nhiên là tôi không có quyền đó rồi. Ông anh họ thân mến của tôi cứ việc cưới cháu ngài nếu ông ta muốn, nhưng nếu thế thì ông ta sẽ không còn là Công tước nữa. Trên thực tế, lúc đó ông ta sẽ chỉ là một tên hành khất không hơn không kém, chẳng có chức tước địa vị nào, ấy là nếu cho rằng dân chúng Babbiano sẽ làm phúc cho cái đầu của ông ta được ở yên chỗ của nó hiện nay; trong khi đó tôi, nếu không phải là một ông Công tước trên một chiếc ngai một cặp kênh, ít nhất cũng là một Bá tước có lãnh địa đẳng hoàng, nhỏ thật nhưng được chăm lo bảo vệ chu đáo, và chẳng bao lâu nữa sẽ trở thành Công tước nếu Gian Maria từ chối không chịu nhường cháu gái ngài lại cho tôi.

Vậy là nếu ông anh họ tôi cứ khăng khăng cưới cháu ngài cho bằng được, liệu ngài có thể chấp nhận để cháu mình làm vợ một kẻ hành khất lang thang hay một cái xác không đầu hay không?”

Khuôn mặt Guidobaldo dường như biến sắc, đôi mắt ông nhìn chăm chăm với vẻ tò mò vào gã Công tước mặt đã trắng bệch đang đứng cạnh.

“Vậy ra ngài là đối thủ tranh giành bàn tay của cháu gái tôi, thừa ngài Bá tước?” ông lên tiếng hỏi bằng giọng lạnh lùng hơn cả.

“Quả có thể thật, thưa đức ông,” Francesco bình thản trả lời. “Tình thế lúc này như sau: nếu Gian Maria không có mặt ở Babbiano sáng ngày mai, ông ta sẽ bị mất vương miện Công tước, và vương miện này sẽ được chuyển giao cho tôi theo lời thỉnh cầu của dân chúng; nhưng nếu ông ta rút lại lời cầu hôn với công nương Valentina và nhường chỗ cho tôi, thì tôi sẽ quay về lãnh địa của mình ở Aquila, không bao giờ quấy rầy Babbiano nữa. Nếu ông ta từ chối, và khăng khăng bám lấy cuộc hôn nhân mà công nương Valentina căm ghét, thì người của tôi sẽ giam chân ông ta ở đây cho đến khi sẽ là quá muộn để ông ta quay trở về công quốc của mình nhằm cứu lấy vương miện. Trong cùng thời gian, tôi sẽ đi thẳng tới Babbiano thay ông ta, và – cho dù tôi luôn cảm thấy bất đắc dĩ khi phải diễn vai Công tước – tôi sẽ chấp nhận ngài vàng để làm dịu sự bất bình của dân chúng. Đến lúc đó ông ta cứ việc xoay xở thuyết phục đức ông tác thành cho cuộc hôn nhân của ông ta.”

Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời mình Guidobaldo phạm phải một cử chỉ khiếm nhã. Ông phá lên cười – một tiếng cười đầy thích thú, hồ hởi khiến Gian Maria như bị dao cắt vào tim.

“Biết nói sao bây giờ nhỉ, ngài Bá tước,” ông đáp, “ta đành phải thừa nhận rằng ngài đã nắm được chúng ta trong lòng bàn tay và giật dây như ý ngài muốn rồi. Quả thật ngài là một chiến binh và một chiến lược gia mà ta sẽ lấy làm hài lòng nếu có được bên cạnh ta ở Urbino. Đức ông thấy thế nào?” ông tiếp tục, lúc này quay sang Gian Maria vẫn đang ngậy ra cảm khẩu. “Tôi vẫn còn một cô cháu gái nữa để hoàn tất mối liên minh giữa hai công quốc, có lẽ cô bé này sẽ dễ bảo hơn. Xem ra phụ nữ lúc nào cũng vẫn khăng khăng đòi được làm phụ nữ. Ngài có nghĩ rằng công nương Valentina và chú em họ can đảm của ngài...”

“Đừng để ý đến hần!” Gian Maria gào lên, cả người nóng bừng bừng cảm tức. “Hần là một con chó dáo lười có thể dụ được cả quỷ sứ bỏ ra khỏi địa ngục. Không đàm phán gì với tên dê tiện này hết! Tôi có một trăm người, và...” đức ông quay ngoắt lại phía sau. “Lũ khốn kiếp nhát gan kia, hạ cầu treo xuống!” Công tước hét lớn ra lệnh cho đám lính, “và tổng cổ lũ súc sinh kia ra khỏi lều của ta!”

“Gian Maria, tôi cảnh cáo anh,” Francesco hô lớn, giọng sang sảng chắc nịch. “Tôi đã cho chia các khẩu pháo của chính anh về phía cầu treo, và ngay khi có ai toan tính hạ nó xuống tôi sẽ cho bắn nát vụn nó ra từng mảnh. Anh sẽ không thể ra khỏi Roccaleone trừ khi tôi cho phép và theo những điều kiện tôi đưa ra, và nếu anh để mất công quốc vì thói cứng đầu của mình, lỗi là do anh; nhưng hãy trả lời tôi đi, để tôi còn quay về.”

Cả Guidobaldo cũng ngăn cản Gian Maria lại, ra lệnh không được hạ cầu treo xuống. Đến lúc này Gonzaga bèn tiến đến bên cạnh Công tước, thì thào vào tai đức ông lời gợi ý rằng ngài nên chờ đến khi màn đêm buông xuống. “Đợi đến tối ư, đồ ngu!” Công tước gầm lên, quay ngoắt sang nhìn gã tay chơi, trong niềm vui thích tàn nhẫn khi tìm ra một kẻ để trút giận. “Nếu ta đợi đến lúc đó, thì ta sẽ chẳng còn ngài vàng nữa. Đó là hậu quả của việc đánh bạn với những tên phản trắc. Tất cả là lỗi của người hết, thằng phản bội!” Công tước hét lên cảm tức, mặt méo mó biến dạng, “nhưng ít nhất người cũng sẽ phải trả giá cho những gì người đã làm.”

Gonzaga thoáng thấy ánh thép nhoáng lên trước mặt gã, và gã bật thét lên khi bị con dao của Gian Maria đâm ngập ngực. Guidobaldo định đưa tay ra cản lại nhưng đã quá muộn.

Vậy là, quả báo mới lạ lùng làm sao, anh chàng Gonzaga hào nhoáng gục xuống chết đứng ở chỗ gã đã hèn nhát đâm trộm Aventano.

“Vứt tên khốn kiếp này xuống hào cho ta,” Gian Maria gầm gừ, vẫn còn run lên vì cơn giận dữ đã khiến đức ông ra tay tàn nhẫn như vậy.

Mệnh lệnh của Công tước được thi hành lập tức, và thế là cả nạn nhân và kẻ sát nhân cùng chung một nấm mồ.

Sau khi đã định ngăn cản Gian Maria, Guidobaldo theo dõi tất cả với vẻ dửng dưng, coi đó là sự trừng phạt đích đáng cho một kẻ mà ông không bao giờ có thể tha thứ được vì sự phản bội.

Nhìn xác chết biến mất dưới dòng nước xiết bên dưới, Gian Maria như chợt bừng tỉnh nhận ra việc mình vừa làm. Con giận hoàn toàn rời bỏ Công tước, đức ông liền cúi đầu xuống hối hả làm dấu thánh. Rồi quay lại ra lệnh cho một kẻ hầu cận đang đứng sau lưng, Công tước trang trọng ra lệnh: “Hãy nhớ sai người đọc cho hần một bài kinh cầu hồn vào sáng mai”.

Như thể mệnh lệnh này đã giúp Công tước lấy lại được bình tĩnh và trở nên tỉnh táo hơn, Gian Maria bước lên phía trước hỏi người em họ, bằng một giọng bình tĩnh hơn giọng mà đức ông vẫn dùng cho tới lúc đó, yêu cầu chàng nói rõ những điều kiện để chàng cho phép Công tước quay về Babbiano trong thời hạn mà dân chúng đã dành cho ngài.

“Chỉ cần anh từ bỏ lời cầu hôn công nương Valentina, và tìm kiếm nguồn an ủi – mà tôi nghĩ là chính đức ông Công tước Urbino cũng đã gợi ý – với người cháu gái khác của Công tước Guidobaldo thôi.”

Trước khi Gian Maria kịp trả lời, Guidobaldo đã hỏi thúc ngài bằng một giọng thì thầm rằng tốt nhất ngài nên chấp nhận những điều kiện này.

“Liệu còn lối thoát nào khác cho ngài không?” Montefeltro chấm dứt bằng một câu hỏi đầy hàm ý.

“Còn cô cháu gái kia của ngài...?” Gian Maria ủ ê hỏi.

“Tôi sẵn sàng chấp thuận,” Guidobaldo trả lời.

“Còn công nương Valentina thì sao?” ông cháu rể huyệt của ngài than thở.

“Cứ việc cưới tay chỉ huy cứng đầu của nó. Tôi sẽ không cản trở. Thôi nào, trong chuyện này tôi luôn là bạn của ngài kia mà. Tôi thậm chí sẵn sàng hi sinh Valentina vì lợi ích của ngài. Nếu ngài cứ cố níu kéo, hẳn ta sẽ khiến ngài lụn bại đấy. Vận may đã nằm trong tay hẳn rồi, ngài Công tước thân mến. Hãy thừa nhận thất bại của ngài, cũng như tôi đã thừa nhận thất bại của tôi, và chấp nhận trả giá.”

“Nhưng thất bại của ngài có là gì nếu so với tôi?” Gian Maria kêu lên, thấy rõ trong lòng an phận của Guidobaldo sự thật rằng có một ông cháu rể như Francesco del Falco còn khuya mới bị coi là một chuyện khó chịu trong thời buổi loạn lạc đầy đe dọa này.

“Ít nhất thì thất bại đó cũng hoàn toàn như của ngài,” Guidobaldo nhún vai trả lời. Cứ như thế, Công tước Urbino tiếp tục lí luận một hồi cho tới khi Gian Maria nhận ra rằng người đồng minh không những đã rời bỏ đức ông mà còn trở thành đồng minh với em họ ngài, thúc giục ngài phải chấp nhận mọi điều kiện chàng Bá tước đặt ra, cho dù khó nuốt trôi đến đâu đi nữa. Bị thúc ép như vậy, Gian Maria đành ủ rũ chấp nhận thất bại và sẵn sàng trả giá. Bằng thái độ đó, đức ông hỏi lúc nào ngài có thể rời lâu đài.

“Ngay lập tức, nếu ngài muốn, vì tôi đã có lời hứa danh dự của ngài,” Francesco lập tức trả lời, và hi vọng phản trắc lại lóe lên trong mắt Gian Maria để rồi bị dập tắt ngóm bởi những lời tiếp theo của ông em họ. “Nhưng để tránh mọi lộn xộn có thể xảy ra giữa người của ngài và người của tôi, hãy ra lệnh cho người của ngài rời khỏi lâu đài không mang vũ khí và không mặc áo giáp, cả ngài cũng vậy. Đức ông Guidobaldo là ngoại lệ duy nhất không phải theo điều kiện này. Nếu ngài không tuân thủ nghiêm chỉnh, tôi xin hứa là ngài sẽ phải ân hận. Chỉ cần dù một người vũ trang đi ra khỏi cổng, tôi sẽ lập tức ra lệnh phát hỏa, và chính những khẩu pháo của ngài sẽ hủy diệt ngài đấy.”

Thế là cuộc bao vây Roccaleone lần thứ hai đã chấm dứt gần như ngay sau khi nó vừa được bắt đầu, và Gian Maria đành đầu hàng kẻ chiến thắng. Công tước Babbiano và quân lính im lìm ủ rũ kéo ra ngoài như một bầy cừu, đi thẳng về hướng Babbiano, và không một lời nói nào – thậm chí không một cái nhìn nào – được trao đổi giữa Gian Maria và cô công nương là nguyên nhân dẫn tới sự mất mặt của ngài, người lúc này đang nhẹ nhõm đứng nhìn ngài cuốn gói.

Guidobaldo cùng vài người hầu của ông nán lại sau khi người đồng minh đã đi khỏi. Rồi ông yêu cầu Francesco dẫn đến gặp cô cháu gái, yêu cầu này được chàng lập tức tuân theo.

Công tước lạnh lùng ôm hôn nàng – nguyên chuyện ông vẫn còn ôm hôn nàng sau tất cả những gì đã diễn ra, bản thân nó cũng đã nói lên thật nhiều.

“Ngài Bá tước, ngài sẽ đi cùng với ta đến Urbino chứ?” ông bất ngờ nói với Francesco. “Tốt nhất lễ thành hôn nên được tổ chức ở đó. Tất cả đã sẵn sàng – vì mọi thứ đã được chuẩn bị cho đám cưới của Gian Maria.”

Đôi mắt Valentina sáng lên vì sung sướng hạnh phúc, đôi má cô thiếu nữ đỏ bừng, nàng cúi đầu nhìn đắm đắm xuống đất; nhưng Francesco thì thẳng thắn nhìn Công tước với cái nhìn của một người không tin nổi vào vận may quá lớn đã đến với mình.

“Vậy là Công tước chấp nhận tôi?” chàng đánh bạo hỏi.

Khuôn mặt Guidobaldo đánh lại, một nếp nhăn xuất hiện trên vầng trán cao quý đang khẽ cau lại.

“Ngài có lời hứa danh dự của ta,” ông trân trọng trả lời. Francesco bèn quỳ một gối xuống cúi người kính cẩn hôn tay ông.

Sau đó họ lên đường trên lưng những con ngựa đã được giữ lại làm chiến lợi phẩm. Cả đoàn người vẽ nên một bức tranh thật vui vẻ, Guidobaldo cưỡi ngựa đi đầu, cùng với Francesco và Valentina, còn đi cuối cùng là Peppe và thầy Domenico. Hai người này, như bị lây bầu không khí hữu nghị xung quanh, cuối cùng cũng đã làm lành với nhau.

Trên đường đi, tình cờ Guidobaldo hơi tụt lại phía sau, do đó trong khoảnh khắc Francesco và Valentina thấy chỉ có hai người bên nhau cách xa mọi người một quãng. Nàng quay sang nhìn chàng, đôi mắt nâu e lệ, khóe môi đỏ thắm khẽ run:

“Chàng vẫn chưa nói là chàng tha thứ cho em đấy, Francesco,” nàng phàn nàn bằng những lời thì thầm ngượng ngập. “Chẳng lẽ chàng không thể nói lên điều đó, trong khi chúng mình sắp làm đám cưới rồi?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nay-chien-tran-nay-cuong-si>